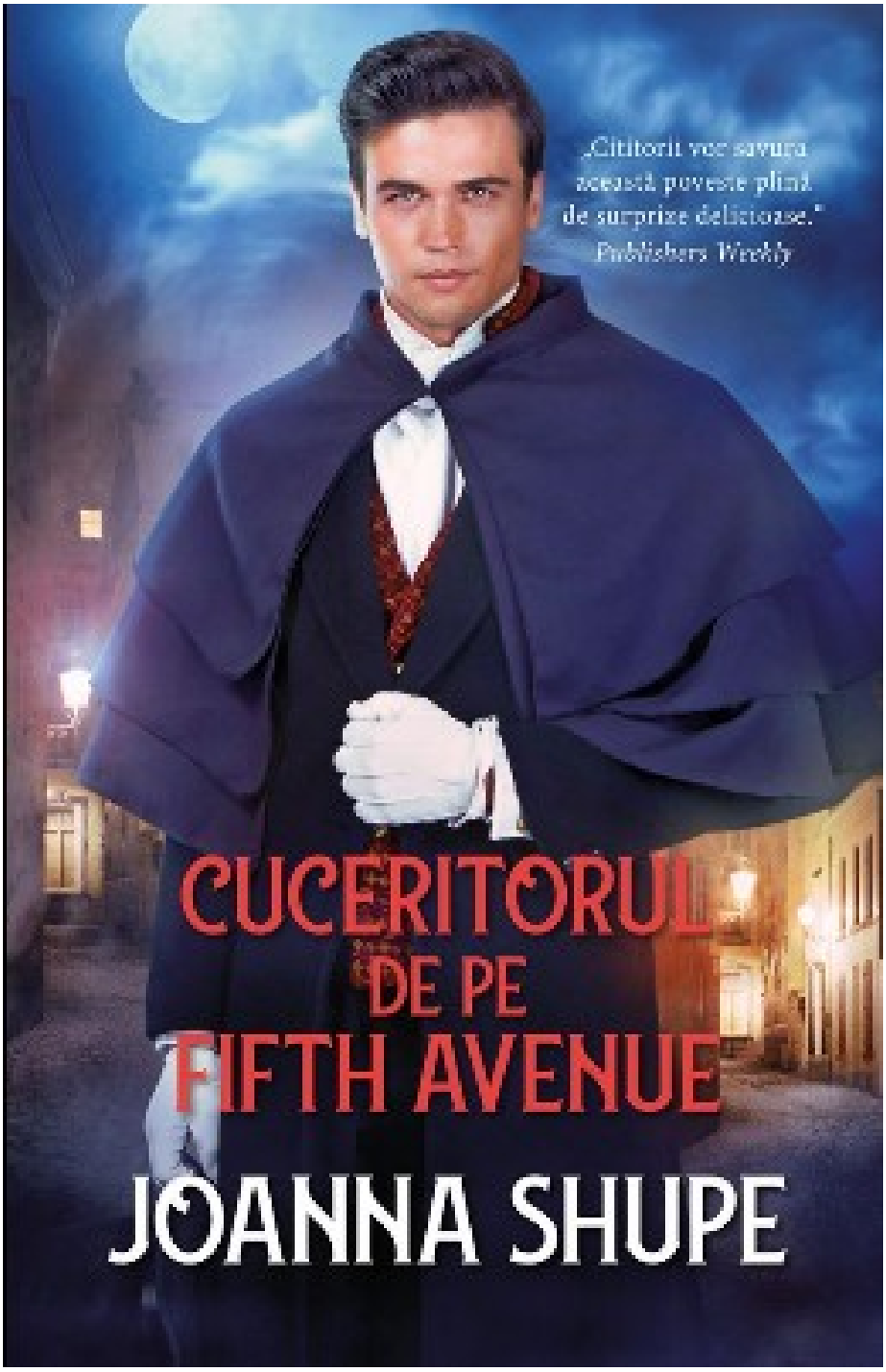
„Cititorii vor savura această poveste plină de surprize delicioase."
Publishers Weekly
CUCERITORUL DE PE FIFTH AVENUE
JOANNA SHUPE

JOANNA SHUPE
CUCERITORUL DE PE FIFTH AVENUE
SERIA FETE DE ORAŞ 1

***The Rogue of Fifth Avenue by* Joanna Shupe**

Copyright © 2019 Joanna Shupe
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHUPE, JOANNA
Cuceritorul de pe Fifth Avenue / Joanna Shupe
trad. din lb. engleză: Irina Fulger – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6021 – 3
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA
Bucureşti

2020

Pentru Queen Bee şi Drama Queen.

Vă mulţumesc pentru tot părul alb.

Capitolul 1

Casa de Bronz
Broadway şi Thirty-Third Street, 1891

O zări imediat, cum o făcea mereu.

Frank avea o abilitate supranaturală de a o zări pe Marion „Mamie” Greene în orice încăpere, oricât de aglomerată. Era o frumuseţe, perfect aranjată şi cu cele mai scumpe accesorii. În seara asta, părul ei şaten-arămiu era împodobit cu un pieptene cu diamante, iar rochia ei de seară avea un decolteu indecent de adânc.

Dumnezeule, decolteul ei era o frumuseţe de acolo, de sus, de unde stătea el.

Dar ceea ce-i atrase atenţia fu zâmbetul ei. Mereu zâmbetul ei radios. Lumina o încăpere mult mai bine decât becurile incandescente ale lui Edison. Buzele ei pline, de un roşu-închis, erau în contrast cu pielea ei deschisă şi cu dinţii albi ce sclipeau în lumina lămpilor cu gaz. În acel moment, ea câştigă şi începu să bată din palme, şi pe fiecare centimetru de pe chipul ei se văzu bucuria. Râdea şi iubea viaţa mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată, atrăgând atenţia mai bine decât flacăra ce atrăgea o molie.

Se părea că nici seara asta nu făcea excepţie, judecând după mulţimea ce le înconjura pe cele două surori Greene. Mamie şi sora ei erau centrul atracţiei în seara asta, acolo, la masa de ruletă.

Sfinte Dumnezeule, o masă de ruletă.

În timp ce el se uita în jos la cel mai luxos cazinou al oraşului, Casa de Bronz, regretă turnura pe care o luase seara lui. Nu era prima dată când era chemat într-un cazinou sau la o casă de jocuri pentru a salva un client – de altfel, cerinţa venea mai des decât i-ar fi plăcut lui. Ca avocat al multora dintre bărbaţii cei mai bogaţi, cei mai importanţi din oraş, Frank făcuse tot soiul de lucruri pentru

a-şi feri clienţii de necazuri.

Nimic ilegal. Doar manevre… creative.

Mintea lui Frank nu lucra în linii drepte, albe şi negre. Nu, ţinând cont de educaţia şi de copilăria lui, învăţase cum să comploteze şi să facă intrigi. Să se ferească şi să ţeasă. *Să supravieţuiască.* Talente care îl îmbogăţiseră după şcoală. Îl îmbogăţiseră cu adevărat.

Aşa că nu-l deranja să fie chemat să rezolve o problemă şi să fie eroul zilei. Mai ales când era plătit regeşte pentru asta.

Acest client era însă diferit. Era a treia salvare în patru luni – salvări pe care Frank nu i le mărturisise clientului lui.

Păstrase secretul asupra acestor salvări pentru că implicau fata cea mai mare a clientului. O fată pe care, dacă Frank era complet onest, o plăcea. Era indiferentă la carnetele de dans, la perspectivele de căsătorie şi la alte prostii din societate. Mamie spunea în schimb ce gândea şi nu permitea ca nimic – şi nimeni – să intervină în realizarea scopului ei.

El admira asta. De fapt, şi el acţiona în mare parte în acelaşi fel.

Dar interesul lui faţă de ea era nesănătos. Nu era genul de bărbat care „să facă curte unei prinţese de oraş din Manhattan”. Era genul de bărbat care „i-o trăgea fetei din cor până la răsărit”. Mamie Greene nu avea loc în viaţa lui perfect ordonată, viaţă pe care şi-o crease pornind de la nişte secrete ascunse. Sosise momentul să termine cu ea.

Gata cu salvatul din localuri sordide. În seara asta, avea să o ia şi să o ducă acasă la Duncan Greene, tatăl ei, şi de acum înainte intenţiona să-l informeze în legătură cu ea. Ceea ce, de altfel, ar fi trebuit să facă în ultimele două dăţi când o găsise în zona mai rău famată a oraşului. În schimb, zâmbetul şi obrăznicia ei îl luaseră prin surprindere şi îl fermecaseră, iar el o crezuse când ea îi promisese că nu avea să se mai întoarcă acolo.

Numai minciuni.

Nesăbuita femeie habar n-avea ce dezastru o păştea

pentru că vizita un cazinou, pericolele care stăteau la pândă în orice colţ al cartierului Tenderloin. Aici domneau viciul şi păcatul, cu poliţişti corupţi care se făceau că nu văd. La sud de Fifthy-Fourth Street putea păţi orice soi de rele.

Dar el nu putea continua să facă asta, în ciuda dorinţei nesăbuite de a veghea asupra ei.

— Mulţumesc pentru sosirea rapidă.

Frank se sperie auzind vocea venind direct din spatele lui. Se întoarse şi dădu peste Clayton Madden, proprietarul obscur al Casei de Bronz. Tipic pentru Madden să pândească prin umbre; nu-l cunoşteau mulţi pentru că prefera să aibă o prezenţă discretă în oraş. Madden întinse mâna, şi Frank o strânse prompt.

— Desigur, zise Frank. Mulţumesc că m-ai anunţat de prezenţa ei.

Madden arătă cu bărbia spre podeaua cazinoului.

— De data asta, şi-a adus şi una dintre surori.

Femeile nu aveau voie în Casa de Bronz, dar Mamie reuşise cumva să intre.

— De ce le-ai lăsat să intre? întrebă Frank, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Am motivele mele.

— Ar putea să piardă mulţi bani. Mai rău, şi-ar putea pierde poziţia în societate.

Madden strâmbă din buze.

— Te asigur că niciunul dintre aceste efecte nu mă priveşte. Mă priveşte însă mulţimea pe care au atras-o. Dacă bărbaţii stau şi cască gura, nu joacă. Este unul dintre multiplele motive pentru care nu le permitem femeilor să joace aici.

Frank îi aruncă o privire lui Madden.

— Mă gândeam eu că ai un motiv pecuniar pentru care vrei să le scot de aici.

Madden îşi încrucişă braţele peste piept. Avea cam aceeaşi înălţime ca Frank, un pic peste 1, 80, dar era mai solid. Mai dur. O cicatrice îi tăia sprânceana dreaptă şi o alta, bărbia. Purta un costum negru impresionant, cu o

vestă neagră – hainele lui obişnuite.

— Eu şi Greene nu prea vedem lucrurile la fel. Nu vreau nici de-al dracului ca fetele lui să câştige vreun cent în clubul meu.

— Ai fi putut să nu le permiţi să intre.

Madden îşi mângâie maxilarul, uitându-se la cele două fete de jos.

— Aş fi putut, zise el criptic.

Frank nu se deranjă să caute mai multe răspunsuri. Despre Madden se ştia prea bine că-şi ţinea gura – şi nici nu conta. Surorile Greene nu aveau de ce să vină aici, şi Frank era al naibii de bucuros că Madden îl informase când Mamie sosise.

— Bine, le culeg acum. Greene îţi mulţumeşte.

— Haide, Tripp. Ştim amândoi că nu-i spui clientului tău despre ieşirile astea.

Frank scrâşni din dinţi şi se gândi să nege. Dar n-avea sens să mintă. Madden avea dreptate.

— Asta se încheie în seara asta. Am terminat cu favorurile. Acum, poate să aibă singur grijă de ea.

Madden chicoti ca pentru el.

— Continuă să-ţi spui asta. Apropo, vreau să te angajez pentru consultanţă. Avocaţii mei îmi fac probleme cu o anumită chestiune, dar mi s-a spus că e posibil ca tu să mă poţi ajuta.

Frank încuviinţă din cap.

— Am timp mâine, dacă-ţi convine.

— Ar fi bine. Vino pe la patru.

*

Mamie mai câştigă o rundă şi îşi îmbrăţişă sora în timp ce mulţimea aplauda. Frank scrâşni din dinţi şi se gândi să îi ia la pumni pe toţi bărbaţii care încurajau comportamentul ăsta scandalos.

Apoi, se întâmplă. De fapt, dacă Frank ar fi clipit, ar fi pierdut momentul. Degetele abile, delicate se strecurară în buzunarul interior al hainei unui spectator şi sustraseră un

portofel. Teancul de verzişori dispăru între faldurile rochiei de seară a lui Mamie.

Madden fluieră încet.

— Nu-i rău. Unde a învăţat o fată de oraş să facă asta?

Doamne! Lui Frank nu-i venea să creadă. Tatăl ei ar face infarct dacă ar afla.

— Trebuie să cobor acolo…

— Stai aşa! Mâna lui Madden aterizase pe braţul lui Frank. Costum închis la culoare la stânga ei.

Corect, Madden avea dreptate. Cu Mamie întoarsă cu spatele, bărbatul de lângă ea profită de ocazie pentru a turna un mic flacon în paharul cu şampanie al lui Mamie. Corpul lui Frank deveni rigid, prin vene curgându-i gheaţă.

— Ce dracu'?

— Al dracu' nenorocit. Lasă-mi-l mie!

Madden porni spre scările de la capătul balconului lung.

Frank nu avea de gând să aştepte. Trebuia să intervină înainte ca ea să bea din şampania aia. Fără să se gândească, îşi petrecu picioarele peste balustradă, apoi se răsuci pentru a se ţine de margine cu mâinile. Se lăsă până rămase agăţat în degete. Sub el, cam la doi metri jumătate, se desfăşura un joc de zaruri cu miză mare.

Îşi dădu drumul.

Picioarele îi atinseră masa, care se clătină sub greutatea lui, dar rezistă. Se auziră exclamaţii şi jetoanele zburară în toate direcţiile, dar el le ignoră şi rămase concentrat pe bărbatul de la stânga lui Mamie, cel care îi turnase un lichid necunoscut în băutură. Îi era imposibil să se uite în altă parte din cauza furiei. Sări pe podea, tresărind la durerea puternică de la gleznă, şi se aruncă spre masa de ruletă.

Bărbatul ridică privirea chiar când Frank se repezi peste postav. Se ciocniră unul de altul şi căzură, bărbatul preluând partea mai dură a căderii.

— Ce sperai să obţii? mârâi Frank, scuturându-l pe celălalt bărbat. Aşteptai până leşina şi apoi te ofereai să o

duci acasă?

— Stai! Bărbatul ridică braţele pentru a se proteja. Eu n-am făcut nimic…

Frank îi dădu una peste faţă.

— Eşti un mincinos nenorocit.

Nişte mâini îl ridicară pe Frank de pe podea. El se luptă să se elibereze, să-l sfâşie pe nenorocitul care voise să o drogheze, dar persoana care îl ţinea era prea puternică. Le văzu cu coada ochiului la câţiva paşi distanţă pe Mamie şi pe sora ei, privind cu ochii mari la tot.

— Ai terminat, Tripp. Cel care-l ţinea pe Frank era Jack Chelul, mâna dreaptă a lui Madden. Madden vrea să ieşi.

— Dar bărbatul ăsta merită…

— Şi asta va primi. Madden se va ocupa de acest lucru personal.

Frank se calmă imediat. Orice justiţie aplica Madden în privat avea să fie ceva de o sută de ori mai rău decât ce ar putea realiza Frank aici pe etajul principal. Jack Chelul îl aşeză cu grijă pe picioare şi Frank îşi aranjă părul şi încercă să-şi revină. Nenorocitul de pe podea gemea, iar dintr-o tăietură de pe obraz îi curgea sângele. Frank rezistă impulsului de a-i da un şut, pentru orice eventualitate. Încuviinţă, în schimb, din cap către Jack.

— Transmite-i mulţumirile mele.

— Aşa voi face. Acum, ai face bine să iei doamnele de aici…

— Eu nu plec, interveni o voce feminină în conversaţie.

Mamie. Frank ar fi recunoscut oriunde tonul gutural. O ţintui cu privirea.

— Ba pleci, domnişoară Greene. Şi sora ta cu tine. Ăsta nu-i un loc sigur pentru niciuna din voi.

Mamie se apropie, ochii ei căprui scăpărând foc.

— Sunt pe plus cu două sute de dolari, Tripp. Eu *nu* plec.

Frank îşi încleştă mâinile şi sondă adânc după răbdare. Femeie nebună. Avea idee ce pericol abia evitase? Ar fi putut fi atacată sau violată… sau mai rău.

Jack Chelul interveni când Frank şovăi:

— Domnul Madden cere ca tu şi sora ta să plecaţi imediat, domnişoară. Insistă şi să te abţii să mai intri în acest local.

Ea strânse buzele, ridicând bărbia. Frank se aştepta ca ea să se certe cu bărbatul uriaş, dar îl surprinse spunând:

— Bine. Dă-mi voie să-mi iau câştigurile şi plec.

— Hmm, Mamie, zise sora ei Florence din spatele lor, arătând spre masă.

Jetoanele adunate pe locul lor dispăruseră. Un alt client se folosise de moment pentru a fura ce câştigaseră fetele până atunci.

— Unde sunt câştigurile noastre? Mamie se duse la masă şi începu să caute, de parcă jetoanele ar fi fost doar rătăcite. Erau chiar aici.

Florence ridică din umeri.

Jack Chelul săltă bărbatul rănit şi îl împinse spre doi dintre angajaţii lui Madden, care îl luară repede şi dispărură.

— Acum, voi trei, zise Jack către Frank şi surorile Greene. Ieşiţi cu toţii. Haideţi!

— Dar am fost furate, se plânse Mamie. Ne-au fost furate câştigurile. Aveam peste două sute de dolari.

— Cu tot respectul, domnişoară, noi nu putem plăti fără jetoane. Altfel, fiecare om de aici ar pretinde că a rătăcit un morman pe undeva. Trebuie să uitaţi de bani şi să o luaţi spre ieşire. Imediat.

Nimeni nu câştiga o dispută cu Jack Chelul – cel puţin nu trăise nimeni să povestească asta. Frank simţi însă, după cum îşi ţinea Mamie bărbia, că ea era hotărâtă să încerce. Decise să intervină, aşa cum avusese iniţial de gând când venise în seara asta. Păşind înainte, el o luă pe Mamie de cot şi porni cu ea spre ieşire.

— Vino cu mine!

Ea se agită, dar el o ţinu bine.

— Dă-mi drumul în clipa asta, Tripp!

O mână mare se aşeză pe umărul lui Frank,

zgâlţâindu-l brusc din spate.

— Nu brusca doamnele. Ordinele lui Madden.

Frank rezistă impulsului de a se elibera. Ultimul lucru pe care îl voise vreodată era să o rănească pe Mamie.

— Nu o bruschez. Ridică mâinile în aer pentru a-şi demonstra inocenţa în vreme ce continuau să meargă. Doar o însoţeam spre uşă.

Mamie pufni iritată şi o luă înainte, fustele ei de mătase foşnind din cauza agitaţiei ei. El încercă să nu se holbeze la curbura umerilor ei, la arcuirea spatelui… la curba posteriorului.

Încercă… şi eşuă.

Fata era zdrobitor de periculoasă.

*

Mamie îşi blestemă ghinionul îngrozitor.

Mai întâi, ea şi Florence abia ieşiseră din casă mai devreme. Tatăl lor dăduse peste ele când se furişau pe coridor, şi Mamie fusese obligată să mintă că se duceau la operă. Detesta să-şi mintă tatăl. Dezamăgirea lui ar fi fost insuportabilă dacă el ar fi aflat adevărul.

Apoi, odată ajunse la Casa de Bronz, un bărbat ciudat se aşezase lângă ea la masa de ruletă, stându-i în coastă ore întregi… şi apoi îi dispăruseră cei două sute de dolari.

Şi, cel mai rău dintre toate, apăruse Frank Tripp. Din nou.

I se făcu pielea de găină. Îi simţea privirea direct între umeri, dar îl ignora în vreme ce coborau treptele de la intrare şi ieşeau în seara rece din New York. Îl detesta, un bărbat aşa cizelat şi fermecător închisese în urma ei acea uşă de bronz pentru a o ruşina. Da, era absurd de chipeş şi încântător, dar îşi folosea calităţile precum nişte arme, flirtând fără ruşine cu orice femeie întâlnită şi dându-se bine pe lângă bărbaţi, pentru favoruri. Mereu obţinea ce voia, toată lumea grăbindu-se să-i îndeplinească ordinele în clipa în care deschidea gura.

Era alunecos. Evaziv. Enigmatic.

Şi, cel mai enervant, era singurul bărbat pe care Mamie nu-l putea descifra.

Avea un talent cu bărbaţii, mereu avusese. Se putea vorbi uşor cu ei – şi era şi mai uşor să-i manipulezi dacă ştiai ce făceai. Din nefericire, majoritatea fetelor habar n-aveau.

În general, fetele din înalta societate primeau lecţii confuze despre sexul opus:

Fii drăguţă, dar nu prea drăguţă, ca să nu te creadă disperată.

Zâmbeşte, dar nu prea larg, ca să nu te creadă nebună.

Acordă-i atenţie, dar nu prea multă, ca să nu te creadă uşuratică.

Fii fermă, dar nu te certa niciodată cu el, ca să nu te creadă o scorpie.

Numai abureli după părerea lui Mamie.

Bărbaţii erau simpli. Le plăceau ţigaretele, caii şi sânii – nu în ordinea asta. Le plăceau şi femeile care îi ascultau şi le puneau întrebări. Le plăcea să se simtă importanţi.

Ia-l ca exemplu pe cel care îi era aproape logodnic, Chauncey Livingston. Se ştiau dintotdeauna, şi bărbatul nu ar fi putut fi mai transparent nici dacă ar fi fost un geam. Chauncey avea acelaşi program în fiecare zi. Mânca aceeaşi mâncare, mergea în aceleaşi locuri. Nu exista absolut niciun mister, şi a fi soţia lui ar fi însemnat aceeaşi predictibilitate.

Frank Tripp pe de altă parte sfida toate regulile ei. Era o adevărată enigmă. După ceva investigaţii, aflase că el nu avea o rutină. Era membru al tuturor cluburilor şi le vizita la întâmplare. Abia fuma sau juca. Umbla prin toate părţile oraşului. Plus că o reducea la tăcere aproape de fiecare dată când deschidea gura şi nici măcar o dată nu se uita la pieptul ei.

Un piept care era, după cum i se spusese, chiar remarcabil.

Florence se aplecă spre ea când se apropiară de stradă.

— Cavalerul tău rătăcitor nu pare prea mulţumit.

Mamie pufni nedemn de o doamnă.

— Mult spus un cavaler. Mai degrabă, un dragon ce scuipă flăcări.

— Atunci, mai bine te las să te arzi cât caut o birjă.

— Laşo!

Florence chicoti şi continuă să meargă spre stradă, rotindu-şi capul în căutarea unei birje. Tripp apăru lângă Mamie în câteva secunde, cu o încruntătură pe chip. Ignorând fluturii din stomac, ea atacă:

— Chiar era necesar să ne distrugi seara?

El miji tăios ochii.

— Adică, chiar era necesar să te salvez de la o agresiune sau viol? Un bărbat a turnat ceva în băutura ta, cel mai probabil un drog, să te imobilizeze. Cu plăcere, apropo.

— Vrei să spui bărbatul de la stânga mea care a scos un flacon din buzunarul hainei sale? Îi făcu plăcere să vadă că Frank rămâne cu gura căscată de mirare. Da, Tripp. L-am văzut. Nu m-aş mai fi atins de paharul de şampanie şi aveam de gând să schimb masa ca să scap de el. Dar, da, mulţumesc că m-ai salvat.

O birjă apăru după colţ, aşa că Mamie îşi ridică uşor fustele şi vru să treacă pe lângă el.

— Stai, zise el, întinzând o mână pentru a-i bloca drumul. Nu iei o birjă. Te însoţesc eu acasă.

— Nu-i nevoie. Eu şi Florence suntem perfect în stare să…

— Nu este negociabil, Mamie. Urcă în trăsura mea.

Arătă spre un vehicul negru şi lucios aflat mai sus pe stradă.

— De ce?

El înclină capul.

— Ca să vă duc pe amândouă acasă. Nu mă auzi?

Dumnezeule, era incorigibil. Singura cale de a-l aborda era folosind logica.

— Este a treia oară când m-ai scos din Casa de Bronz, corect?

— Corect.

— Şi de fiecare dată m-ai condus până în faţa uşii?

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Nu, nu te-am dus.

— Mai mult, nu mi-ai spus tu, data trecută când ne-am văzut, că sunt „un copil plictisit şi răzgâiat”?

Nu se deranjă să-şi ascundă amuzamentul când îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ba da, onorată instanţă, aşa am zis. Unde vrei să ajungi?

— Nu-ţi pasă de mine, şi sentimentul este, evident, reciproc…

— Asta nu-i adevărat. Aş renunţa la planurile mele de seară şi aş umbla pe aici după cineva de care să nu-mi pese?

— Da, dacă crezi că ai putea pierde un client.

Pe obrazul lui zvâcni un muşchi când se încruntă la ea.

— Dacă asta-i despre tatăl tău, atunci de ce nu l-am informat deja despre escapadele astea ale tale?

De fapt, şi ea se întreba asta.

— Bănuiesc că face parte din vreo schemă elaborată pe care ai pus-o la cale. Mi s-a zis că niciodată nu faci nimic fără să-ţi iasă şi ţie ceva.

— Asta o spune femeia care a furat un portofel de la acel bărbat din mulţime.

Acum, fu rândul ei să rămână cu gura căscată. O văzuse furând portofelul?

— Da, Mamie, am văzut, zise el, răspunzând la întrebarea ei mută. Şi, deşi vreau să aflu de ce furi de la filfizonii din cazinouri, aş prefera să fac asta în confortul trăsurii mele. Haide!

Nu fura, vru ea să-i spună. Cel puţin, nu aşa cum credea el. Mai degrabă, redistribuia. Bărbaţii aceştia bogaţi aveau mai mulţi bani decât minte, în vreme ce oamenii de la periferii mureau de foame şi trăiau în mizerie. Femei şi bărbaţi tineri îşi vindeau corpurile pentru bani. Fete firave cu carnea pângărită. Copii acoperiţi de praf şi de mizerie.

Bărbaţi furioşi şi violenţi din cauza lipsei de oportunităţi.

Mamie nu păstra niciodată ce lua. Dădea bani pentru acte de caritate sau direct unei familii nevoiaşe. Existau prea multe astfel de familii în oraş, şi organizaţiile de caritate erau de cele mai multe ori mai mult preocupate de abstinenţa de la băutură şi de convertirea religioasă decât de distribuirea ajutorului. Mamie prefera să nu vadă că erau puse restricţii asupra ajutorului, de asta făcea personal câteva drumuri la periferii, de câteva ori pe lună.

Nu că i-ar fi spus lui Tripp despre toate astea. Doar surorile ei ştiau... şi Mamie avea de gând să se asigure că lucrurile aveau să rămână aşa.

Ridică bărbia şi îl fixă pe Tripp cu privirea.

— Dacă nu eşti pregătit să ne răpeşti pe mine şi pe sora mea, atunci nu cred. Acum, mulţumesc că mi-ai stricat...

Înainte să clipească, Tripp se aplecă şi-o ridică de pe pământ, cuprinzând-o cu braţele lui solide şi neiertătoare. Mamie ţipă şi se foi în strânsoarea lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tripp, pune-mă jos!

Blestematul de bărbat o ignoră şi porni spre trăsura lui. Un alt bărbat trecu pe lângă ei, privind curios cum un bărbat înalt căra o femeie bine îmbrăcată pe Thirty-third Street.

— Ajutor, zise ea străinului. Mă răpeşte.

Bărbatul privi îngrijorat spre Tripp. Dar avocatul nu se întrerupse din mers când răspunse:

— Mă tem că nevasta a băut un picuţ cam multă şampanie. Le duc pe ea şi pe sora ei acasă. Haide, surioară!

Ultima parte o zise peste umăr, şi Mamie se îngrozi când o văzu pe Florence rânjind şi grăbindu-se să-i prindă din urmă.

Străinul îşi continuă drumul, fără să intervină.

— Minte, strigă Mamie către spatele bărbatului. Este un mincinos desăvârşit. Orice cuvânt din gura lui este o născocire.

— Ce zici de adevărul ăsta? Eşti un ghimpe în spatele meu, mormăi Tripp.

— Aş putea să spun la fel despre tine – şi pune-mă jos! Pot să merg. Promit că vin cu tine!

— Iartă-mă că nu te cred.

Ea deveni rigidă şi împinse cu palma în umărul lui. Dumnezeule, era solid.

— Niciodată în viaţa mea nu am încălcat o promisiune.

El scoase un sunet nepoliticos.

— Serios? Ultima dată când te-am prins, ai promis să nu mai joci. Ai promis şi să nu mai vizitezi cazinouri, baruri, saloane de dans, bordeluri, localuri cu opiu sau orice alte destinaţii rău famate. Şi, cu toate astea, iată-te!

Păi, da. Promisese toate acele lucruri – dar doar pentru că plănuia să nu mai fie prinsă. Pufni.

— Am ţinut degetele încrucişate când am făcut acele promisiuni.

— Nu mai am nimic de zis.

— Valabil şi pentru mine. Nu cred niciodată un cuvânt de la tine.

Până la urmă, el minţea ca să-şi câştige existenţa.

„Te urăşte. Te crede o fată bogată răsfăţată, care umblă creanga doar ca să facă necazuri”. Bine. Mai bine dacă toată lumea credea asta. Altfel, nu avea niciodată să-i mai poată ajuta pe cei care aveau nevoie, cei care avuseseră ghinionul să se nască în partea greşită a oraşului.

Aşa că poate ea şi Frank aveau mai multe în comun decât crezuse ea la început. Amândoi erau mincinoşi.

Acest gând nu o deranja pe cât ar fi trebuit. El se dădu la o parte şi o lăsă pe Florence să urce prima.

— Trădătoareo, şuieră ea către sora ei, doar ca să o audă pe Florence râzând în timp ce aceasta dispărea înăuntru.

Tripp o lăsă apoi pe Mamie jos.

— După tine, zise el cu o mişcare a mâinii.

„Nu voi vorbi cu el. Nu-i sunt datoare cu absolut nimic”.

Mamie urcă hotărâtă treptele şi intră în trăsura lui

Tripp.

Capitolul 2

Hotărârea ei dură doar câteva secunde.

De cum se puseră în mişcare roţile, Frank se încruntă la ea.

— Tu vrei să mori? De ce cauţi necazul cu lumânarea?

Florence chicoti, dar Mamie rămase cu privirea aţintită asupra lui Tripp.

— Nu-ţi dau ţie socoteală.

— Greşit. Dacă nu vrei ca tatăl tău să afle ce faci, spune-mi de ce furi portofele din cazinouri.

— Ameninţări? Serios, Tripp. Aveam o impresie mai bună despre tine.

El se aplecă spre ea, liniile chipului lui fiind aspre în semiîntuneric, ochii sclipindu-i cu intensitate.

— Când vine vorba să obţin ce vreau, Mamie, fac orice.

Poate că de la cuvinte sau de la promisiunea guturală din tonul lui, dar un fior de entuziasm coborî pe şira spinării ei. Flirta cu ea? Nu, asta era ridicol. Bărbatul ăsta o detesta.

— Atunci, spune-i tatii! Haide, spune-i despre toate isprăvile mele! Se aplecă spre el. Dacă o vei face, îl voi informa despre celelalte dăţi când m-ai scos din acel cazino – dăţi despre care nu i-ai spus.

El bătu darabana pe genunchi, cu privirea fixată pe clădirile pe lângă care treceau, în timp ce tăcerea se prelungea. Florence îi dădu un cot lui Mamie şi îi făcu cu ochiul în semn de aprobare. Mamie încercă să nu zâmbească. Era evident că Tripp credea că le putea dovedi pe surorile Greene, dar ele avuseseră de-a face cu inamici mai duri.

Mamie, la 23 de ani, era cea mai mare şi cea mai respectabilă dintre surorile Greene. Era datoria ei să se mărite bine şi să facă parte din înalta societate, un rol pe

care nu-l pusese niciodată sub semnul întrebării, pentru că fusese un rol ce începuse dinainte ca ea să poată merge. Drumul ei în viaţă era prestabilit, căsătoria ei – hotărâtă printr-o înţelegere între familiile Greene şi Livingston de când ea şi Chauncey erau bebeluşi. Deşi să devină doamna Chauncey Livingston nu era un viitor ideal. Mamie fusese de acord, cu condiţia ca surorile ei să-şi poată alege singure drumul – un pact despre care surorile ei nu ştiau nimic.

Florence era cu doi ani mai mică decât Mamie şi o sursă constantă de supărare pentru părinţii ei. Fără a se sinchisi să se conformeze regulilor societăţii, Florence spunea ce gândea, ieşea din casă aproape în fiecare seară şi avea sub pat un teanc de cărţi obscene. Până în prezent, refuzase patru cereri în căsătorie.

Cea mai mică soră a lor, Justine, era cu doi ani mai tânără decât Florence. Urma să îşi facă debutul în primăvara următoare, deşi ea continua să se certe cu mama ei pe o asemenea „risipă de timp şi bani din partea tuturor”. O sufragetă şi o binefăcătoare înfocată, Justine ar fi preferat să umble pe străzi protestând sau adunând bani pentru caritate decât să facă vizite după-amiaza „unor bătrâne înguste la minte”.

Deşi erau diferite, cele trei fete Greene erau unite. Mamie ar fi făcut orice pentru surorile ei, şi ele, la fel pentru ea.

— Poate-i voi spune logodnicului tău, în schimb, zise Tripp, atrăgându-i din nou atenţia.

I-ar păsa lui Chauncey? În acest moment, trăiau vieţi complet separate – ultimele momente de libertate înainte să-i lege căsătoria.

— N-ai decât. Mă îndoiesc că te va crede.

— Mamie. Tripp îşi trecu mâna prin păr. Trebuie să-ţi dai seama că furtul este ceva greşit. Dacă eşti prinsă, vei fi arestată. Familia ta va fi umilită.

— Nu, pentru că, dacă voi fi arestată, voi trimite după *tine.* Atunci, vei sosi şi vei face o magie avocăţească de-a ta. Flutură mâinile precum magicianul pe care îl văzuse la un spectacol anul trecut. Voi fi eliberată imediat.

— De ce eşti sigură că voi veni să te salvez?

— Pentru că tatăl meu ar fi foarte dezamăgit dacă fata lui cea mai mare ar trimite după avocatul lui şi acesta i-ar ignora mesajul.

Tripp clătină din cap, şi buzele i se curbară în ceva ce aducea a dezgust.

— Nu tu eşti clientul meu, Mamie. Loialitatea mea este faţă de tatăl tău, nu faţă de tine.

— Atunci, de ce mă urmăreşti prin tot oraşul, insistând să plec din aceste localuri minunate?

El ridică mâinile.

— Te învârţi în cerc.

— Ha! Cum te simţi să fii de partea cealaltă?

— Poate voi refuza afacerile tatălui tău, să-l recomand altcuiva. Să mă spăl pe mâini de familia Greene pentru totdeauna.

Asta o surprinse. Chiar ar face asta? Tatăl ei probabil îl plătea bine pe Tripp, dar la fel şi ceilalţi filfizoni, magnaţi şi mafioţi din oraş. Nu avea nevoie de bani.

— Ah, micuţa mea porumbiţă rebelă. Văd că nu ai luat în consideraţie niciodată această posibilitate, zise el, cu voce superioară.

Mamie îşi înfipse unghiile în palme.

— Nu sunt micuţa ta – şi cred că joci la cacealma.

El ridică din umeri.

— Draga mea, ai în faţa ta cel mai bun escroc din oraşul New York, poate din tot statul. De fapt, există oameni care spun că am ridicat asta la rang de artă. Dar rareori joc la cacealma în relaţia cu clienţii mei. *Am* tendinţa să fiu brutal de onest când sunt plătit ca să-i consiliez.

— Cu toate astea, eu nu sunt clienta ta, după cum ai subliniat deja. Ea văzu cum îi zvâcneşte un muşchi în maxilar. Excelent. Dacă credea că putea să se învârtă în jurul cozii cu un Greene, se înşela.

— Asta nu ne duce mai aproape de a afla de ce eşti o hoaţă de buzunar.

— Renunţă, domnule Tripp, zise Florence, alăturându-

se în sfârşit conversaţiei. Mamie a făcut mereu ce a vrut. Nimeni nu reuşeşte să o facă să renunţe la ceva.

Mamie se gândi să-i dea un cot surorii ei, dar nu o putea învinui pe Florence că spunea adevărul. Şi apoi, mai bine ca Tripp să afle acum că Mamie era încăpăţânată.

— Iar tu ştii, bănuiesc, zise Tripp către Florence, ce face sora ta, ce pericole înfruntă? Asta te face complice.

Mamie nu aprecie vaga ameninţare din spatele acelor cuvinte.

— Nu-i judecat nimeni aici, Tripp…

— Nu încă, oricum, murmură avocatul.

— Şi tu îţi faci griji degeaba. Sunt foarte pricepută la ce fac.

El pufni – chiar pufni! – şi zise:

— Şi eu, şi Madden ţi-am văzut de la balcon mişcarea neîndemânatică. N-ai fi putut face gestul mai evident.

— Neîndemânatică! Asta-i…

— Stai, l-ai cunoscut pe domnul Madden, zise Florence, apropiindu-se cu ochii mari. Cum este?

Mamie se opri, furia ei transformându-se în confuzie pentru o secundă. De ce întreba sora ei despre cunoscutul proprietar de cazinou?

— Abia-l cunosc, zise Frank, dar nu-i un om cu care să te joci… De asta voi două nu trebuie să vă mai întoarceţi la Casa de Bronz.

Ordinul era inutil. Mamie nu avea să mai fie primită în cazinou vreodată, mai ales după fiascoul din seara asta.

— Mă spionai de la balcon?

— Mult spus spionat. Doar te-am observat câteva minute cât am vorbit cu Madden. Apoi, l-am observat pe bărbatul care ţi-a turnat Dumnezeu ştie ce în băutură cât tu furai de la clienţii neatenţi.

Avea el să înceteze vreodată să facă referire la acest subiect?

— Cum urci la balcon? întrebă destul de inocentă Florence, dar Mamie îşi ştia prea bine sora.

— Florence, zise ea pe un ton de avertizare. Ar trebui să discutăm despre asta mai târziu.

— Oh, *nu* eşti deloc amuzantă.

Florence se întoarse spre fereastră şi îşi fixă privirea la clădiri.

— Vezi? Frank făcu un gest spre Florence. O corupi pe scumpa ta soră.

Mamie îşi înăbuşi râsul la această idee. Florence n-avea nevoie să fie coruptă. De fapt, ea fusese cea care le corupsese pe celelalte două surori Greene.

— De ce trebuie să crezi mereu ce-i mai rău despre mine? Abia mă cunoşti.

— Să-i zicem intuiţie bazată pe trecut. Îmi promiţi că încetezi eu evadările astea şi cu furatul de la alţii?

Măcar o dată, Mamie îi răspunse franc:

— Sub nicio formă.

— La dracu', Mamie…

— Aproape am ajuns, zise Florence şi făcu semn cu mâna.

Vila Greene se ivi în faţa lor pe stradă. Mamie era vag dezamăgită. Nu se mai distrase de ceva vreme aşa mult într-o seară. Dar toată distracţia se putea termina dezastruos dacă Tripp îl informa pe tatăl ei de ceea ce se petrecuse. Îşi strânse mâinile şi păstră umerii relaxaţi când se uită la el.

— Ce ai de gând să faci?

El se uită la ea, cu gândurile bine ascunse în spatele expresiei de nedescifrat. Nici nu putea să înceapă să-i citească intenţiile. Inima îi bătea sub corset, un ritm alert de panică, pentru că eforturile ei de a-i ajuta pe ceilalţi ar putea fi zădărnicite de acest bărbat nebun. Poate că ar fi trebuit să-i mărturisească totul, să apeleze la simţul lui pentru justiţie, decât să i se opună.

Dar, când venea vorba despre Frank Tripp, Mamie părea să nu se poată abţine. El părea să scoată ce era mai rău din ea.

„Pentru că ţi se pare atrăgător. Şi fascinant. Şi inteligent. Şi…"

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuia să înceteze imediat cu gândurile astea. Pielea îi fu cuprinsă de căldură,

şi îşi feri privirea, neputând să se uite în ochii lui.

Era avocatul tatălui ei şi un ghimpe în coasta ei. Atâta tot.

Un pumn bătu în plafon, şi Tripp strigă la vizitiu:

— Du-ne la intrarea servitorilor!

— Ea îi aruncă o privire rapidă şi descoperi că el încă o privea. Buzele lui se mişcară într-un zâmbet satisfăcut.

— Mai ai o şansă, domnişoară Greene. Dar aştept un răspuns de la tine mâine-seară. Să zicem la Sherry's la ora zece?

Ea clipi.

— Mă şantajezi să iau cina cu tine?

— Da, se pare că asta fac.

— Tripp, asta-i o josnicie chiar şi venind de la tine. Nu o voi face.

— Ba da. Ochii lui coborâră spre gura ei, apoi el îi surprinse din nou privirea. Eu obţin ceea ce vreau, Mamie. Să nu uiţi niciodată asta.

Fără îndoială că vorbele lui se doreau a fi ameninţătoare. Dar, în loc de teamă, în stomacul ei îşi făcu loc iute căldura când, câteva momente mai târziu, ea se strecura pe intrarea servitorilor.

*

Casa de Bronz părea chiar diferită pe timpul zilei. Cu lumina soarelui de după-amiază revărsându-se prin lucarnele de deasupra, cu greu cineva ar fi putut să piardă din vedere mobila scumpă de cireş, accentuată cu auriu, şi covoarele exotice. Frank văzuse saloane de pe Fifth Avenue mai ponosite ca ăsta.

Continuă să-l urmeze pe Jack Chelul prin cazinou, trecând pe lângă ruletele tăcute. Asta doar îi aminti de Mamie. Sfinte Dumnezeule, femeia asta. Se dovedise aproape imposibil să şi-o şteargă din minte. Din fericire, fusese distras de nişte cerinţe urgente din partea clienţilor… până acum. Ce determina o femeie superbă dintr-o familie proeminentă şi bogată să fure din buzunare?

Era fiorul? Şi unde învăţase o asemenea abilitate? Din câte ştia el, nu existau lecţii despre furat pentru doamnele din înalta societate.

Frank reprezentase clienţii în tot soiul de situaţii delicate de-a lungul anilor. În aceste zile, se concentra pe clienţii din înalta societate, ceea ce însemna în mare parte cazuri personale delicate şi chestiuni financiare. Dar fusese apărător în cazuri de crimă, furt, răpire şi orice altceva între. Reprezentase până şi o femeie care fusese dată în judecată pentru că pisica ei fusese acuzată că ţinea un vecin treaz noaptea. Chiar văzuse de toate în cei opt ani ai lui de avocat în New York.

Cel puţin, crezuse că văzuse.

O femeie cu educaţia şi statutul social ca al lui Mamie… hoaţă? Nu avea sens. Duncan Greene era un bărbat generos, iar Frank fusese personal martor al generozităţii lui – şi nu o dată. Dacă Mamie avea nevoie de bani, de ce nu-i cerea tatălui ei?

„Pentru că banii trebuie să rămână un secret”.

Deci era un obicei prost? Un iubit care o tapa de bani? Şantaj? Frank jurase să aibă un răspuns la cina din seara asta – o întâlnire pe care o aştepta cu o nerăbdare absurd de mare.

Adevărul era că nerăbdarea lui avea mai mult de-a face cu femeia în sine decât cu faptul că voia să afle perspectiva ei despre infracţiunile comise. Ea îl provoca într-un fel care îl înfuria şi îl intriga în acelaşi timp. Într-o lume de diamante sclipitoare, Mamie era un rubin focos, o flacără ce ardea mai puternic decât orice altceva în jurul ei.

Era, de asemenea, şi inaccesibilă. Aproape logodită cu moştenitorul Livingston, Mamie făcea parte dintr-un cerc social rar ce includea puţini şi îi excludea pe mulţi. Un avocat născut în partea greşită a oraşului nu avea ce să caute în viitorul ei. Depusese multe eforturi pentru a-şi ascunde trecutul din Five Points, pentru a crea o poveste acceptabilă pentru clienţii lui snobi. O femeie precum Mamie, care sigur nu făcea vreodată cum i se zicea, ar fi putut dărâma tot ce construise.

Dar, chiar şi cu acest avertisment, dorea să o scoată la cină. Poate că era băiatul din el – cel care crescuse în mizerie şi violenţă, cel care tânjise să evadeze în centrul oraşului – cel care voia să stea în cel mai bun restaurant din oraş cu cea mai râvnită debutantă şi îşi dorea ca lumea să observe asta.

Sau poate era bărbatul care avea fantezii cu ea de aproape trei luni de zile.

Jack Chelul se opri în faţa unei uşi de lemn ornamentate. Înaintaseră mult în clădire, departe de etajul cazinoului. Jack răsuci broasca şi deschise uşa, apoi îi făcu semn lui Frank să intre.

Clayton Madden stătea în spatele unui birou de nuc uriaş, cu capul plecat în vreme ce scria ceva.

— Ia loc, Tripp!

Frank făcu întocmai, în vreme ce Jack se retrase în tăcere şi închise uşa. Madden lăsă jos tocul şi ridică privirea.

— Mulţumesc că ai venit. Sper să nu-ţi răpesc prea mult timp.

— Este în regulă. Îmi face mereu plăcere să ofer consiliere când mi se cere.

— O să trec direct la subiect. Reputaţia ta este aceea de om ce rezolvă probleme. Am o problemă ce trebuie rezolvată.

— Şi anume?

Madden îşi sprijini coatele pe birou şi întinse degetele.

— Vreau să construiesc un alt cazinou, un pic mai la nord pe East Side. Am găsit locul perfect şi am cumpărat terenul necesar, cu excepţia unui lot. Proprietara refuză să mi-l vândă. Un binefăcător a convins-o să nu vândă proprietatea.

Spuse cuvintele cu multă ironie, şi Frank îşi reprimă un zâmbet.

— Am nevoie de acest ultim lot de pământ, zise Madden. Este chiar în mijlocul terenului.

Frank ridică din umeri.

— Atunci, fă-i o ofertă mai bună.

— Oferta mea a fost peste valoarea pieţei. Refuz să dau mai mult. Se aplecă. Vreau să merg în instanţă.

— Pe ce motiv?

— Speram să-mi sugerezi tu motivul.

Frank clătină din cap. Nu putea să facă el legile.

— Dacă ea este proprietara casei şi nu a încălcat nicio regulă de urbanism, atunci n-ai niciun motiv.

— Şi, dacă o ameninţ că o dau în judecată, indiferent de cât de fals este motivul, ca să-i irosesc timpul şi banii? Ca să nu mai zic ruşinea. Tot va avea nevoie să se apere, chiar şi împotriva unui proces neserios.

Ah. Nu era de mirare că avocaţii lui Madden obiectau.

— În teorie, da. Ce este scump pentru ea însă este şi pentru tine. De ce nu începi construcţia de ambele părţi ale casei ei? Eu zic că nu va aprecia zgomotul sau haosul şi se va muta.

Expresia lui Madden se schimbă în ceva plin de speranţă şi diabolic.

— Să construiesc în jurul casei ei?

— Sigur. Fă schiţele, obţine avizele. Apoi începi să demolezi. Eu zic că se va muta înainte să începi lucrările la cazinou.

— Îmi place. Câştig şi doar dacă o enervez. Arătă spre Frank. Îmi place cum gândeşti, Tripp.

— Mulţumesc. Apropo, ştiu un arhitect grozav. Este cea mai bună.

— E o ea?

— Doamna Philip Mansfield. Responsabilă de noul hotel Mansfield.

Madden deschise capacul unei cutii emailate de pe biroul lui şi scoase două trabucuri.

— Ah, am auzit de ea. Apreciez o femeie care agită lucrurile. Apropo de femei, cum a primit Greene vestea aseară?

Frank doar strânse din buze. Marginile gurii lui Madden se curbară în timp ce fasona trabucurile.

— Nu i-ai spus. Sunt şocat, zise el pe un ton ce sugera fix contrariul.

În vreme ce Madden aprinse un trabuc, Frank încercă să se apere.

— Doar am amânat conversaţia. Eu şi domnişoara Greene luăm cina în seara asta, şi voi afla despre ce este vorba cu aceste ieşiri.

— Crezi că au un scop? Madden îi înmânã un trabuc neaprins. Fetele astea plictisite din înalta societate adoră să umble prin mahalalele de la periferie. Să vadă cum trăiesc ceilalţi.

— Tu nu eşti chiar la periferie, sublinie Frank, băgând trabucul în buzunar pentru mai târziu. Dacă ar fi vrut asta, s-ar fi dus în Bowery.

Frank crescuse în apropiere de Bowery şi acolo aflase direct de la sursă despre mizeria de la periferii. Amintiri care încă-l bântuiau, determinându-l să facă orice şi totul ca să nu se mai întoarcă vreodată acolo.

Madden scoase un nor lung de fum alb.

— Sora este o expertă la ruletă. Şi la zaruri. După socotelile mele, era pe plus cu 230 de dolari.

Venind de la patron, asta era o laudă.

— Deci povestea cu jetoanele furate era adevărată.

Madden ridică din umeri.

— Eu n-am văzut niciun jeton dispărând.

Mincinosul. Madden ştia tot ce se întâmpla în clubul lui.

— Unde o fi învăţat Florence Greene să joace aşa?

— N-aş şti. Se pare că ambele surori Greene au secrete.

— Vreo şansă să-mi povesteşti despre cearta ta cu tatăl lor? întrebă Frank.

Madden pufăi din trabuc şi apoi scuturã scrumul într-o farfurioară.

— Ţinând cont că-l reprezinţi, cred că cel mai bine este să ţin pentru mine acele motive.

— Destul de corect. N-am nevoie să fiu acuzat de conflict de interese. Se uită la ceasul de buzunar, apoi se ridică. Îl aştepta un alt client, în centru, apoi trebuia să se întoarcă acasă şi să se pregătească pentru întâlnirea cu

Mamie. Ignorând fiorul care îl străbătu la gândul de a o vedea, el zise: Eu m-aş retrage, dacă nu mai ai altceva.

Madden se ridică.

— Nu, mi-ai fost de mare ajutor. Proprietarul deschise un sertar şi scoase un teanc gros de bani. Îl întinse către Frank. Mulţumesc pentru timpul tău.

Frank respinse banii.

— Îmi poţi da un cec…

— Prostii! Detest să fiu dator cuiva, chiar şi pentru o scurtă perioadă. Ia ăştia şi, dacă nu-s de ajuns, atunci vorbeşte cu Jack pentru diferenţă.

Frank acceptă plata. Lucrase cu destui oameni de genul lui Madden ca să ştie că era inutil să protesteze. Doar îi înfuria dacă le refuza generozitatea, o complicaţie de care Frank n-avea nevoie în acest moment.

— Mulţumesc. Succes cu proiectul tău!

— N-am nevoie de noroc. Madden puse trabucul între dinţi. Deţin un cazinou. Eu sunt norocul.

*

Femeile nu trebuiau să joace biliard. Ei bine, nu exista o lege care să le interzică femeilor să joace… dar ar fi putut să existe. Saloanele de biliard din aproape orice casă elegantă se aflau departe de zonele comune folosite de femei. Scopul separării acestor spaţii bărbăteşti era să protejeze doamnele de mirosul de tutun şi de limbajul obscen. Să le ofere bărbaţilor un loc departe de restul familiei, unde puteau să bea şi să discute cu alţi bărbaţi.

În casa Greene însă, cele trei surori petreceau mai mult timp în salonul de biliard în stil maur decât oriunde în altă parte. Tatăl lor nu juca niciodată, şi fetele preluaseră controlul asupra locului.

În acea după-amiază, Mamie sări peste vizitele cu mama ei pentru a juca un meci de biliard cu 15 bile cu surorile ei. Regulile erau simple: jucătorul care ajungea primul la 61 de puncte câştiga meciul, şi cine câştiga trei meciuri lua miza de 75 de dolari. Se desfăşura al doilea

meci, cu Justine care îl câştigase cu uşurinţă pe primul. Cea mai tânără dintre surorile Greene, dacă nu ar fi existat iubirea ei faţă de caritate şi nu s-ar fi născut de genul greşit, ar fi putut avea o carieră de succes ca jucător profesionist de biliard.

Dar Mamie nu renunţase încă. Era hotărâtă să câştige banii şi să-i împartă între numeroasele familii pe care le ştia chinuindu-se la periferii.

Florence studia masa şi dezbătea propria lovitură.

— Să lovesc în nouă sau să încerc la zece cu manta? Justine deschise gura să răspundă, dar Florence îi aruncă o privire să tacă. Nu răspunde. Doar gândesc cu voce tare.

Justine ridică mâinile şi rămase tăcută. Florence se pregăti şi încercă să lovească bila zece… doar că nu o trimise în buzunar.

— La dracu', blestemă ea.

Justine se dădu jos de pe scaunul ei şi se îndreptă spre masă.

— Nu poţi să faci un carambol nici ca să-ţi salvezi viaţa. Nu ai calculat niciodată corect distanţa.

— Te rog nu-mi mai da sfaturi. Florence se lăsă pe un scaun. Nu-i place nimănui o ştie-tot.

— Sau una care nu ştie să piardă, sublinie Mamie înainte de a băga în gură un fursec cu migdale.

Florence luă ultimul fursec de pe tavă.

— De ce v-am lăsat să mă convingeţi să pun la bătaie ultimii mei 25 de dolari? Îi economiseam pentru ceva.

— Cum ar fi o altă excursie la cazinou?

— Oh, asta-mi aminteşte… Justine se aranjă şi dădu lovitura, trimiţând bila cu tacul peste postavul verde. Cum a fost excursia de aseară?

Mamie nu zise nimic, nefiind sigură nici de unde să înceapă, şi Florence profită pentru a interveni:

— Am câştigat peste 300 de dolari, s-a dezlănţuit o bătaie, cineva a pus ceva în băutura lui Mamie, şi jetoanele noastre au fost furate.

Justine mai bägă o bilă.

— Dumnezeule! Mă bucur că n-aţi păţit niciuna ceva.

De la ce a pornit bătaia?

— Frank Tripp a căzut din tavan pentru a-l ataca pe bărbatul care a pus ceva în şampania lui Mamie.

— Frank Tripp? O altă bilă intră în buzunar. Avocatul lui tata?

— El însuşi. A cărat-o pe Mamie la trăsura lui…

— Suficient, Florence. Justine nu are nevoie să audă fiecare detaliu.

Justine se mută pe cealaltă parte a mesei.

— Ba da, Justine, chiar trebuie. De ce te-a cărat?

— A insistat să ne ducă acasă. Eu aş fi preferat să luăm o birjă.

— Ar fi trebuit să vezi, zise Florence. Tripp a sărit de la balcon ca un înger răzbunător, gata să-l ia la pumni pe acest bărbat. Apoi, nu mai pleca de lângă Mamie. Cred că Tripp o place pe sora noastră mai mare.

Mamie simţi fluturi în stomac.

— Eşti ridicolă.

Justine ratã lovitura ei următoare. Încruntându-se, flutură mâna spre Mamie.

— Rândul tău. Trece-mă cu 24 de puncte, Florence.

Studiind tabelul, Mamie observă că Justine luase deja bilele cu cele mai multe puncte. Asta făcea să fie mai dificil să câştige. Ţinti spre bila şapte.

— Nu sunt ridicolă, zise Florence când Mamie se aplecă peste masă. Am văzut cum se uita la tine când tu nu erai atentă, ca un lup flămând, şi tu parcă erai un miel dulce pe care avea de gând să-l înfulece.

Mâna lui Mamie alunecă deodată, vârful tacului intrând în postav.

— La dracu', Florence!

Florence şi Justine chicotiră amândouă, ceea ce o înfurie pe Mamie. Se sprijini în tacul ei şi îşi înfruntă surorile.

— Nu mă interesează. Am fost de acord să merg la cină cu el în seara asta doar pentru că era singura cale de a-l face să nu-i spună tatii.

— Să nu-mi spună ce?

Mamie se întoarse când auzi vocea profundă şi dădu de tatăl ei în uşă. Oh, vai! Cât auzise?

— Bună, tati. Credeam că eşti în oraş astăzi.

La 1, 82 înălţime şi peste 90 de kilograme, Duncan Greene era impunător când intra într-o încăpere. Familia lui, una dintre cele mai vechi şi proeminente din New York, construise un imperiu de transporturi, care acum se întindea în toată lumea, un imperiu condus acum de tatăl lor. Înainte să se însoare cu mama lor, fusese jucător amator de baseball, boxer, aruncător cu ciocanul şi înotător. Mama lor spunea că Duncan fusese singurul bărbat capabil să o dea pe spate la propriu şi la figurat.

Intră în încăpere şi băgă mâinile în buzunare.

— M-am întors mai devreme. Mă gândeam să luăm ceaiul împreună. Mi-e dor de fetele mele.

Florence fugi prima spre el, şi tatăl lor deschise braţele larg, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare forţoasă.

— Bună, Flo.

Urmă Justine, primind aceeaşi îmbrăţişare mai mare decât viaţa. Mamie aşteptă ultima. Ea şi tatăl ei fuseseră mereu cei mai apropiaţi, poate pentru că nu exista niciun fiu pe care să-l răsfeţe. Aşa că o răsfăţase pe Mamie în schimb, asigurându-se că ea avea să ducă mai departe moştenirea Greene.

O ţinu strâns şi o sărută pe creştet.

— Marion, ai ceva să-mi spui? Poate ar trebui să începi spunându-mi de ce m-ai minţit cu mersul la operă aseară.

Ea expiră aerul pe care îl ţinuse. Chestia cu opera fusese o minciună proastă, una pe care fusese obligată să o gândească pe loc.

— Pentru că ne-am dus la o petrecere, tati. Mama nu ar fi fost de acord cu familia respectivă, şi ştii cât detest să te bag în certurile astea sociale prosteşti între noi.

El mormăi.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Nu-mi plac minciunile, indiferent de motiv. În seara asta unde te duci?

— Iau cina cu domnul Tripp la Sherry’s.

Cineva avea să îi vadă, fără îndoială, împreună şi avea să îl informeze oricum pe tatăl ei. Mai bine să-i spună adevărul de acum.

— Frank Tripp, avocatul meu? El îşi înclină capul pentru a-i vedea chipul. Nu ştiam că voi doi sunteţi mai mult decât cunoştinţe trecătoare.

Ea ridică un umăr într-un gest pe care şi-l dorea nepăsător.

— Era la petrecerea de aseară şi m-a invitat la cină. N-aveam niciun motiv să-l refuz.

„Pentru că m-a şantajat”.

— Fetelor, zise el către Florence şi Justine. Lăsaţi-ne un pic pe mine şi pe sora voastră.

Lăsară baltă meciul de biliard, şi ambele surori Greene mai mici se grăbiră pe coridor, de unde Florence privi îngrijorată spre Mamie, apoi dispărură. Sora ei mai mică se temea, fără îndoială, că Mamie avea să îi spună tatălui lor totul. Florence ar fi trebuit să ştie mai bine. Mamie nu avea de gând să-i povestească tatălui ei despre excursia lor la cazinou vreodată.

Tatăl ei îi dădu drumul şi se duse la tava cu sandvişuri şi dulciuri. Luă două sandvişuri cu somon afumat şi băgă unul în gură.

— Îl ştiu de mult pe Frank Tripp, zise el după ce înghiţi. Şi-mi place de el – ca avocat al meu. Asta nu înseamnă că-l vreau ca ginere.

— *Tati!*

— Mamie, eşti suficient de mare să înţelegi cum se întâmplă lucrurile astea. Dar Frank nu-i din lumea noastră. Nu-i Chauncey. Termină celălalt sandviş dintr-o înghiţitură. Înţelegi ce zic?

Da, chiar clar. Tatăl ei îl considera pe Frank Tripp un avocat genial, dar nu era suficient de bun pentru fata lui cea mare. Grija lui era neîntemeiată însă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Nu sunt interesată de Frank Tripp.

— Draga mea, el ar putea să vândă apă unui om ce se

îneacă, atât de convingător este.

— Ei bine, pe mine nu mă va convinge. Ştii că eu şi Chauncey suntem ca şi logodiţi.

Tatăl ei clătină din cap.

— Nu va conta pentru Tripp. Dacă te vrea, va muta munţii din loc pentru a te avea – nu că eu o să-mi dau consimţământul. Te vei mărita cu Chauncey, indiferent de ce se întâmplă.

— Ştiu. Am discutat asta de sute de ori.

— Vreau doar să mă asigur că nu uiţi. Am făcut o promisiune familiei Livingston şi nu cred că trebuie să-ţi amintesc ce înseamnă promisiunile pentru mine.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi repetă ce auzise aşa des.

— „Este uniunea a doua dintre cele mai prestigioase familii din New York, ca un favor făcut bărbatului care cândva mi-a salvat viaţa în război”.

— Nu-i o datorie nesemnificativă, Marion. Şi Chauncey va fi un soţ bun. Îl ştii de-o viaţă. Nu este ca şi cum te-aş trimite în Anglia să te măriţi cu un duce bătrân şi plicticos sau cu un conte fustangiu.

Ideea îi dădu fiori lui Mamie. Măcar avea să locuiască lângă familia ei după ce se căsătorea.

— Nu-ţi face griji, tati. Nu te voi dezamăgi.

— Asta-i fata mea. Se aplecă şi o sărută pe creştetul capului. Eşti preferata mea, ştii. Dar nu le spune surorilor tale.

Ea zâmbi şi îl lovi uşor peste piept.

— N-aş îndrăzni. Secretul tău este în siguranţă cu mine.

— Le iubesc mult pe Florence şi Justine, dar nu-mi pasă cu cine se mărită. Tu, pe de altă parte, eşti diferită. Tu eşti cea care va duce mai departe moştenirea Greene când te vei mărita cu Chauncey. Să nu-l laşi pe Frank Tripp – sau pe orice alt bărbat – să încerce să te convingă de altceva, pentru că nu voi ceda în privinţa asta.

Capitolul 3

El sosise primul.

„La dracu’”, se gândi Mamie când fu condusă în salonul principal aglomerat de la Sherry’s. Plecase dinadins cu 15 minute mai devreme, sperând să ajungă aici înaintea lui Tripp. Timpul în plus i-ar fi permis să se adune şi să se calmeze înainte să-l vadă.

Bărbatul abil îi răpise această şansă.

Se ridică, îşi îndreptă manşetele şi îi zâmbi larg. Costumul lui de seară alb cu negru era completat perfect de trăsăturile lui frumoase. Vesta şi haina îi scoteau în evidenţă umerii largi şi abdomenul plat, iar papionul alb şi gulerul erau în contrast cu părul lui închis la culoare. Ochii lui albaştri erau tăioşi şi vicleni, dar niciodată reci. Nu, ardeau şi sclipeau, de parcă legendarele lui ambiţie şi inteligenţă încălzeau o forjă internă vizibilă în privirea lui.

Ochi curioşi din salonul de mese îi urmăreau mişcările, oaspeţii înclinându-se pentru a-l vedea mai bine pe Frank Tripp. Era un bărbat pe care femeile îl observau, iar bărbaţii ori îl admirau, ori se temeau de el.

„Dacă te vrea, va muta munţii din loc pentru a te avea”.

Ea înghiţi când îşi aminti cuvintele, simţind dintr-odată limba grea în gură.

„Oh, asta-i ridicol”. Niciodată în toată viaţa ei nu fusese nervoasă în preajma unui bărbat. Doar nu începea acum.

Îmbărbătându-se, se apropie de el. Privirea lui rămase aţintită asupra chipului ei, fără a coborî măcar o dată să observe grija cu care se îmbrăcase în această seară. Sosită de la Paris doar cu câteva zile înainte, rochia de seară din mătase crem era bogat brodată şi pe fustă, şi pe corsajul revelator.

Îşi aminti că o întrebase cândva pe mama ei de ce se îmbrăcau pentru fiecare ocazie, când nimeni nu era prin preajmă ca să observe. Mama ei spusese: „Ne îmbrăcăm

pentru noi, pentru cum ne face să ne simţim, nu ca să impresionăm pe altcineva”.

Ei bine, în seara asta Mamie se simţea frumoasă, puternică şi mai mult decât capabilă să înfrunte un avocat abil.

— Nu eram sigur că vei veni, fură primele cuvinte ce ieşiră din gura lui. Ţinând cont de cum îţi încâlci în mod obişnuit promisiunile.

Nervii ei se evaporară. Acesta era un teren familiar, înţepături reciproce şi temperarea furiei ce creştea în ea.

— Deci începem cu insultele? Credeam că aşteptăm ca măcar primul fel să fie servit.

Deşi el nu păru spăsit, îi ridică mâna înmănuşată şi atinse degetele ei cu buzele.

— Domnişoară Greene, cât de frumoasă eşti în seara asta!

Ei i se făcu pielea de găină.

— Ţi-aş mulţumi pentru invitaţie, dar, cum n-am avut de ales în această privinţă…

El chicoti şi îi ţinu scaunul.

— Se pare că amândurora ne este greu să ne controlăm limba. Ce ai spune de un armistiţiu?

Ea se aşeză pe scaun, având grijă să nu strivească trena prinsă. Chelnerii începură să umble în jurul mesei şi şampania fu repede deschisă şi turnată. Tripp ridică paharul, şi Mamie făcu la fel.

— Un armistiţiu, zise el.

— Un armistiţiu, răspunse ea şi ciocni paharul de cristal cu al lui. Băură amândoi, şi ea se uită în altă parte când el bău. Nu avea nevoie să se uite la buzele lui lipite pe paharul delicat, la gâtul lui care înghiţea… Mereu era aşa cald în încăperea asta?

El puse paharul pe masă.

— În seara asta, am primit o telegramă interesantă de la tatăl tău. Ea se strădui să-şi ascundă surpriza, deşi o ardeau vârfurile urechilor.

— Îmi cer scuze. M-a auzit discutând cu surorile mele despre cina din seara asta.

— Nu-i nevoie. Îmi sunt familiare ieşirile lui Duncan. Ce le-ai spus?

— Ce am spus cui?

— Surorilor tale. Ce le-ai spus despre seara asta?

— Că m-ai şantajat să vin.

— Atât?

El căuta ceva, dar ea încă nu ştia ce.

— Dacă sperai că am vorbit poetic despre şarmul tău, stai liniştit că nu am făcut-o.

— Asta doar pentru că nu ai simţit încă şarmul meu.

Încă? Cumva…? La ce se referea, mai exact? Mamie se întinse spre şampania ei, disperată să se răcorească. Nu exista aer proaspăt în nenorocitul ăsta de restaurant?

— Lăsând la o parte şarmul tău acum, despre ce a fost telegrama tatălui meu? Ce a zis?

Tripp ridică din umeri.

— Că eşti logodită cu Livingston printr-un aranjament vechi dintre cele două familii importante. Că preţuieşte contribuţia mea ca avocat etc. Exact la ce te-ai putea aştepta.

Ea bău restul de şampanie din paharul ei.

— Mi-a spus că tu ai putea vinde apă unui om care se îneacă.

Tripp râse la asta, trăsăturile lui relaxându-se, făcându-l să pară mai tânăr şi mai fără griji. Şi, da, mai chipeş, la dracu’.

— N-am încercat niciodată, deci nu pot să zic. Spune-mi, ce te atrage la Livingston?

— Doar nu vorbeşti serios.

El ridică mâinile când chelnerul le reumplu paharele.

— Nu facem conversaţie politicoasă? Chiar vreau să ştiu. Ce anume te interesează la un bărbat ca Livingston?

Asta nu era conversaţie politicoasă.

— Nu-i treaba ta. Şi-l cunosc pe Chauncey de o viaţă. Decizia ca noi doi să ne căsătorim a fost luată cu ani în urmă.

— Şi nu te-ai plâns niciodată? Nu te-ai gândit niciodată să refuzi?

Normal că se gândise, cu ani în urmă. Dar tatăl ei nu ar ceda niciodată.

— Este o partidă bună. Familiile noastre sunt apropiate, şi el este genul de bărbat cu care se aşteaptă să mă mărit.

Tripp rămase cu gura căscată, apoi o închise repede.

— O afirmaţie vehementă. Nu te deranjează zvonurile despre actriţe şi spelunci cu opiu?

Actriţe? Spelunci cu opiu? Nu părea deloc genul lui Chauncey pe care îl ştia ea, un bărbat mai interesat de navigaţie şi de cai decât de vicii. Studie chipul lui Tripp pentru a măsura veridicitatea acelor afirmaţii nebuneşti… dar nu văzu niciun semn de minciună. „Este un mincinos cu experienţă. Să nu crezi nimic din ce-i iese pe gură”.

— Nu suntem încă logodiţi. Chauncey este liber să-şi petreacă timpul cum vrea el.

— Ah, da. Asta ne aduce la cum îţi petreci tu timpul…

Chelnerii îmbrăcaţi în negru reveniră cu farfurii. O serviră întâi pe Mamie. Ea îl opri pe chelner cu mâna.

— Ce-i asta?

— O supă de creveţi.

— Eu n-am comandat aşa ceva.

Chelnerul se uită la Tripp, apoi la ea.

— Domnul a comandat deja cina, domnişoară.

Fără să o întrebe? Mamie inspiră adânc.

— Te rog să o iei. Am o aversiune faţă de creveţi. Domnul Sherry ştie ce prefer să mănânc. Spune-i că-i pentru domnişoara Marion Greene. Dacă i-ai putea cere acele mâncăruri în schimb, aş fi foarte recunoscătoare.

Chelnerul încuviinţă din cap şi luă supa.

— Şi dumneavoastră, domnule?

Tripp îşi frecă maxilarul cu o mână.

— Ia-o şi pe a mea şi adu tot ce comandă domnişoara Greene. Chelnerii dispărură, şi Tripp se foi pe scaunul său, cu o expresie contrariată.

— Îmi cer scuze. Nu ştiam că deteşti creveţii. Am vrut doar să scutesc timp comandând în avans.

Să scutească timp… şi să ia decizii în locul ei.

— Sunt perfect capabilă să spun ce vreau.

— Observ, murmură el.

— Uite, e clar că cina asta a început cu stângul. Îmi cer scuze. Putem începe din nou?

Două scuze? Nu se aşteptase la asta.

— Dacă sunt de acord, atunci renunţi să te mai amesteci în afacerile mele?

— Te referi la furat?

Ea inspiră şi privi la mesele învecinate. Din fericire, nu era nimeni suficient de aproape ca să-i audă.

— Ai grijă, Tripp! Nu am fost de acord să o luăm de la capăt.

— Nici eu. Aminteşte-ţi că-ţi cunosc secretul. Şi, dacă vrei să-l păstrez, atunci ai face bine să îmi explici.

Nu avea de gând să facă aşa ceva.

— Ai crede că-i vorba despre cleptomanie?

— Nici măcar sub jurământ.

Ea miji ochii la el.

— Care-i scopul acestei cine? Ca tu să-ţi bagi nasul în viaţa mea? Sau să mă judeci şi să arunci vorbe răutăcioase despre caracterul meu? Pentru că eu credeam că am făcut un armistiţiu.

Când el se apropie, liniile chipului lui deveniră ascuţite. Ea îşi închipui că aşa arăta când avea de-a face cu un martor dificil în instanţă.

— Ţi-am spus că vreau răspunsuri, Mamie, şi am de gând să le obţin.

Dumnezeule, aroganţa lui. Inima îi bătea în piept, fiecare bătaie nervoasă amintindu-i cât de mult îl detesta.

— Nu sunt la judecată, Tripp… Şi nu-ţi sunt datoare cu absolut nimic.

*

Fierbând, Frank se lăsă pe scaun şi privi cum Louis Sherry se gudura pe lângă Mamie. Patronul restaurantului sosise cu câteva clipe înainte cu primul fel pentru a-şi cere scuze pentru greşeala cu comanda. Apoi, promisese să-i

aducă toate felurile ei preferate în seara asta. Frank îl exonerase pe proprietar de orice greşeală, desigur, dar Sherry nici nu voia să audă. Se mândrea cu servirea şi nu suporta ideea ca un client să plece nemulţumit. Deşi Frank îl respecta pe Sherry pentru devotamentul faţă de clienţii săi, îl cam enerva întreruperea.

Îl enerva pentru că nu primise încă un răspuns pentru motivul furtului ei.

Îl enerva pentru că greşise teribil în această seară – şi detesta să greşească.

Îl enerva pentru că ea arăta excepţional de frumoasă.

Îl enerva pentru că se gândise la buna-cuviinţă în loc să rezerve un separeu pentru ei.

Bău restul de şampanie. Un separeu cu o femeie necăsătorită care era fiica clientului lui şi care detesta totul la el? Îşi pierduse minţile?

Nu putea să nege că era fascinat de Mamie. Fascinat şi… atras. Da, era atras de ea. Nu că ar fi putut să facă ceva în sensul ăsta, dar ea era o scânteie ce aprindea ceva în el. Nu mai trăise aşa ceva înainte, această obsesie arzătoare, şi cu siguranţă nu cu o femeie care îl ura. Care se lupta cu el cu fiecare ocazie. Deci de ce ea?

Trebuia să o uite şi să meargă mai departe. New York era plin de femei, de toate formele şi culorile. Nu fusese niciodată o problemă să găsească o tovarăşă pentru o noapte sau două, deşi trecuse ceva timp pentru el. O lună, poate? Trebuia să dedice mai mult timp acestui demers, se gândi el în timp ce privirea îl alunecă fără să vrea spre decolteul lui Mamie. „Oh, la dracu’!” Priveliştea aia nu ajuta nicicum.

Se întoarse repede spre ferestre. „Încetează să te mai holbezi la ea”. Era fiica unui client, nu vreo uşuratică dintr-un salon de dans.

Trebuia să o viziteze pe doamna Wright de pe Twenty-Seventh Street şi să-şi scoată… agitaţia asta din sistem. În seara asta.

— Ce te-a adus în dispoziţia asta proastă? N-ai putut să minţi niciun judecător astăzi?

El îi întâlni privirea amuzată.

— Nu sunt prost dispus.

Expirând, ea ridică lingura şi gustă din supa de anghinare.

— Nu voi răspunde la întrebările tale. Bănuiesc că asta ne aduce într-un impas.

Frank aproape pufni. Niciodată în viaţa lui nu se aflase într-un impas. Nu, era plătit – chiar bine – să oolească impasurile. Un lucru foarte bun. Văzând că abordarea directă nu funcţiona cu Mamie, trebuia să fie creativ şi viclean. Răbdare. Pricepere.

Toate lucrurile la care el excela.

Crescând în sărăcie, Frank învăţase repede să joace pe termen lung. Ani întregi studiase sârguincios, acceptând slujbe ciudate, economisind bani, muncind pe timpul facultăţii. Cu notele mari câştigase un stagiu cu un avocat cunoscut, când şi mai multă economisire şi studiu fuseseră necesare. Nimeni nu-ţi dădea nimic gratis în viaţa asta, şi cele mai bune recompense erau rezultatul muncii din greu.

Deci putea să aştepte să obţină răspunsuri. Avea să lucreze încet la rezistenţa lui Mamie şi urma să-i câştige încrederea până când ea avea să-i spună totul.

— Bănuiesc că suntem, minţi el şi începu să-şi mănânce supa. Povesteşte-mi despre familia ta. Surorile tale. Cum sunt ele?

Ea clipi, probabil nedumerită de capitularea lui facilă, dar răspunse:

— Păi, ai cunoscut-o pe Florence. Tatăl meu îi spune „demonul”.

— De ce?

— Pentru că ea crede că ei nu i se aplică regulile. Este neînfricată.

— Şi tu urmezi regulile?

Colţurile gurii ei se ridicară un pic, apoi ea mai luă o lingură din supă.

— Ţie ţi se poate părea că nu. Dar, că mă crezi sau nu, eu sunt cea responsabilă.

— Chiar nu cred. Luă paharul de şampanie. Nimic din

ce am observat în ultimele şase luni nu demonstrează responsabilitate.

— M-ai prins în locaţii neobişnuite de trei ori. În restul timpului, îmi joc rolul de fiică îndatoritoare, debutantă în societate şi filantroapă.

— O pretenţie nedovedită, nu reuşi el să se abţină să-i răspundă. Când ea îl săgetă cu o privire furioasă, el ridică mâinile. Îmi cer scuze. Cu siguranţă, ai dreptate, şi eu te-am judecat greşit.

Puţin probabil.

„Răbdare, Frank”.

— Şi cea mai mică dintre surorile Greene, cea care nu şi-a făcut debutul deocamdată?

— Justine. Expresia ei fu îmblânzită de un zâmbet plin de afecţiune. Este cea mai bună dintre noi toate. Într-o zi, fata asta va schimba oraşul New York.

— Cum aşa?

— Vede binele din toată lumea. Este o binefăcătoare prin natura ei. Îşi doreşte să facă un loc mai bun din lume.

El îşi înclină capul şi o studie.

— O admiri.

— Da, chiar da. Chiar este greu să nu – deşi astăzi mai devreme mi-a luat 25 de dolari la un joc de biliard.

— Joci?

Asta îl surprinse.

— Un pic. Tatăl nostru abia foloseşte salonul de biliard, aşa că a devenit un fel de club al nostru. Dar tu? Joci?

— Din când în când.

O minciună. Frank îşi plătise practic facultatea folosindu-se de abilitatea lui de a juca biliard. Nu era nevoie să relateze din nou acele poveşti sordide, mai ales că spusese tuturor că provenea dintr-o familie bogată.

Chelnerii în haine negre veniră pentru a lua holurile cu supă chiar când ea întrebă:

— Şi familia ta?

El îşi simţi stomacul greu, şi asta nu avea nimic de-a face cu mâncarea.

— Trăiesc toţi fericiţi în Chicago, minţi el.

— Aşa deci? Cu ce se ocupă tatăl tău?

La masă fură aduse felii de pâine prăjită cu caviar, dar Frank abia observă. „Mort din cauza alcoolului, după ce şi-a bătut soţia şi familia ani în şir”.

— Bunicul meu a făcut nişte bani în Dakota. Mine de cupru.

Minciuna îi alunecă uşor printre buze după atâţia ani. Ea miji un pic privirea.

— Şi unde ai făcut şcoala?

— La Yale.

— Este ceva adevărat din ce ai spus?

El încremeni. Nimeni nu văzuse dincolo de poveştile pe care le spunea pentru a se proteja. Nimeni.

— De ce aş minţi?

— Nu ştiu. Ea clătină din cap. Dar ochii tăi… S-au mijit când ai vorbit. Am senzaţia că nu-mi spui adevărul.

Panica îi cuprinse marginile pieptului, strângând. Putea doar să-şi imagineze cum ar fi să îi spună povestea *adevărată* a copilăriei lui.

„Păi, vezi tu, am crescut într-o cocioabă pe Worth Street. De fapt, o casă închiriată ar fi fost un palat prin comparaţie. Eram şapte oameni înghesuiţi înăuntru, unul peste altul grămadă, în mizerie şi jeg. Unul dintre fraţi a murit pe străzi într-o bătaie între găşti. Un alt frate a fost aproape omorât într-un accident de utilaje într-o fabrică. Cele două surori ale mele… Ei bine, să zicem doar că au fost trimise repede la muncă. Eu? Am dat din coate şi am învăţat. Şi, datorită generozităţii unui proprietar de cârciumă căruia i-a fost milă de mine, am reuşit să scap. Mi-am schimbat numele de familie şi am intrat la o şcoală cu internat, fiind considerat un caz social. Odată intrat acolo, n-am mai privit în urmă”.

Îşi studie supa de parcă o memora.

— Ar trebui să-i vizitez, atâta tot. Mama mă tot bate la cap de vreo şase luni să vin acasă.

Ea oftă.

— Poate că noi, cei din familia Greene, om fi bogătaşi,

dar nu suntem proşti.

Începea şi el să se prindă de asta. Nu că ar fi crezut-o vreodată proastă în adevăratul sens al cuvântului, dar era mult mai complexă decât o considerase el. Dar tot nu-i spunea adevărul.

Nimeni nu-i ştia povestea… nimeni nu avea să o ştie.

— Dar nu am să insist, zise ea, băgând în gură o bucată de pâine prăjită cu caviar. Momentan.

El nu se putu abţine şi chicoti.

— Încep să cred că tu eşti avocatul de la această masă. Mă simt în boxa martorilor.

— Fără ca măcar să încerc, aş adăuga eu. Imaginează-ţi dacă chiar aş depune energie pentru asta.

Ea părea foarte mulţumită de ea însăşi, cu ochii sclipind şi cu un zâmbet larg pe chip. O excita şi schimbul de replici dintre ei, şi asta i se strecură lui pe sub piele şi îi cuprinse interiorul, încălzindu-l peste tot. Dacă nu ar fi fost fiica unui client şi dacă nu ar fi avut 23 de ani şi nu ar fi fost necăsătorită… s-ar fi putut distra foarte mult amândoi în pat.

Dar ea *era* acele lucruri, şi ar fi fost o prostie să pretindă altceva.

Frank depusese mari eforturi să se distanţeze de copilăria lui, de Five Points şi de restul familiei Murphy. Ce ar fi trebuit să facă, să-i invite pe acei ticăloşi la un ceai pe Fifth Avenue? Da, îi ţinea sub observaţie în secret. Îi trimitea anonim bani mamei lui. În urmă cu câţiva ani, îşi scosese fratele din închisoare. Dar acea parte din viaţa lui se terminase. Avea un alt viitor în faţa sa – şi în el nu erau incluşi hoţi, scursuri şi alcoolici.

Viitorul lui nu includea nicio soţie cu sânge albastru. Una care ar fi aşteptat onestitate şi fidelitate. Frank descindea dintr-o linie lungă de bărbaţi care nu fuseseră capabili să fie cu o singură femeie. Văzuse cu ochii lui ce efect avusese înşelatul asupra mamei lui, cum o umilise şi o minimalizase. Femei venind pe la cocioabă, căutându-l pe tatăl lor, unele cu copii mici. Numai Dumnezeu ştia câţi copii făcuse Colin Murphy.

Ce familie înstărită l-ar angaja dacă ar şti? Cariera lui s-ar termina dacă ar deveni publică sorgintea sa umilă. Clienţii şi partenerii din firmă credeau că el dusese o viaţă privilegiată, la fel ca ei. Concepuse o poveste elaborată care includea bani, şcoală privată şi o universitate de elită. Acum, nu mai avea cum să dea înapoi, doar dacă nu cumva avea de gând să abandoneze tot ce construise.

Şi îşi iubea prea mult viaţa ca să o abandoneze... sau să permită cuiva să i-o distrugă.

*

Mamie abia se putea abţine să nu sape după mai multe informaţii. Era clar că Frank minţise; fusese destul de mult în preajma lui ca să recunoască semnele. Deci despre ce minţise? Yale? Chicago? Mina de cupru? Totul?

Voia să-l asigure că poveştile despre o copilărie mai puţin ideală nu ar şoca-o. În vreme ce propria creştere fusese plină de iubire şi de confort, vizitele ei la periferie îi deschiseseră ochii la dificultăţile pe care le înfruntau alte familii.

Cu mai bine de un an în urmă, Mamie îi ceruse lui Justine să-i sugereze un demers caritabil. Mamie putea să suporte doar un număr limitat de baluri, excursii la Newport şi ieşiri la operă. Tânjise după ceva mai mult, un mod de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi. Justine îi sugerase Comitetul pentru Dezvoltarea Districtului Şase, care ajuta familiile nevoiaşe din zona Five Points.

Prin comitet, Mamie văzuse condiţiile îngrozitoare ale caselor de închiriat, cutiile mici cu prea multe trupuri. Dintre toţi, cel mai mult îi frânseseră inima copiii. Obligaţi să-şi câştige existenţa de la o vârstă fragedă, păreau mult mai mari decât anii pe care îi aveau. Majoritatea nu evadau de acolo, ci continuau să aibă slujbe prost plătite sau periculoase când deveneau adulţi. Fiecare alee, fiecare felinar stradal şi fiecare pavaj erau impregnate cu deznădejde.

Comitetul voia să convertească la creştinism pe mulţi

dintre cei pe care îi ajutau, chiar dacă multe familii practicau alte religii. Mamie protestase, întrebând de ce nu putea fi oferit ajutorul în mod liber, de ce trebuia să existe o condiţionare religioasă.

I se ceruse să nu mai participe la întâlnirile comitetului.

Aşa că începuse să ajute pe cont propriu. Alegea familiile respinse de comitet, şi Florence o învăţase bazele despre cum să furi din buzunare. Da, fura pentru a face rost de bani pentru filantropie, dar unde era răul că lua ceva a cărui lipsă oricum nu avea să se simtă şi dădea cuiva care avea disperată nevoie? Cei din straturile superioare aveau aşa multe, pe când cei din pătura de jos nu aveau nimic. Îndrepta un rău ce se baza doar pe circumstanţele naşterii.

Îl studie pe Frank peste marginea paharului. Era îmbrăcat perfect, aranjat cu meticulozitate. Nimic nu era nelalocul lui. Cele mai scumpe materiale şi accesorii. Însă nu era Chauncey, care se îmbrăca similar, dar era crescut în leneveală şi privilegiu. Frank era dur, având ceva ce exprima hotărâre şi motivaţie.

Şi asta o interesa pe ea.

— De ce ai făcut Dreptul?

El se sprijini de scaun, cu paharul de şampanie atârnându-i printre degete. În jurul lor, oaspeţii îşi vedeau de conversaţii, sala principală fiind zgomotoasă şi luminoasă. Mamie abia observă. Frank îi atrăgea atenţia, de parcă erau singuri în seara aceea. Era ciudat de intim, deşi cinau într-un loc public.

— Cred că voiam să schimb ceva.

— Şi ai reuşit?

— Îmi place să cred că da, măcar în viaţa clienţilor mei.

— Cum ar fi tatăl meu?

— Da.

— De ce fel de consultanţă legală a avut nevoie de la tine de-a lungul anilor?

— Ştii că nu pot să-ţi răspund la asta, Mamie…

— Bună seara, Tripp!

Lângă masă era acum un cuplu. Erau amândoi bine îmbrăcaţi, dar Mamie nu-i recunoscu drept membri din înalta societate. Femeia, o blondă sculptată, părea să aibă un pic peste 30 de ani, în vreme ce domnul era cu mult mai în vârstă.

— Phillips. Frank se ridică şi strânse mâna bărbatului, apoi se întoarse către soţia acestuia. Ea ridică mâna, şi Frank îi sărută dosul mâinii respectuos. Doamnă Phillips.

— Frank, zise tărăgănat doamna Phillips, ce mă bucur să te văd. A trecut o grămadă de timp.

— Aşa este. Frank se dădu în spate şi li se adresă: Domnule şi doamnă Phillips, pot să v-o prezint pe domnişoara Greene?

Domnul Phillips zâmbi amabil către Mamie şi făcu o plecăciune.

— Domnişoară Greene. Sper că această puşlama vă tratează bine.

— Cât se poate, răspunse ea. Vorbim despre domnul Tripp. Bună seară, doamnă Phillips.

Soţia se încruntă la Mamie, abia încuviinţând din cap, apoi zâmbi larg către Frank. Bănuiala vibra de-a lungul cefei lui Mamie. Mai văzuse gelozia la alte femei. Se întâmplase ceva între doamna Phillips şi Frank la un moment dat în trecut?

— Cum a fost la Viena? o întrebă Frank pe doamna Phillips.

— Plictisitor, zise doamna Phillips înainte ca soţul ei să apuce să răspundă. Ne bucurăm aşa mult că ne-am întors în New York.

— Hai că nu a fost chiar aşa rău. Domnul Phillips se apropie de Frank. Am avut destule întâlniri. Ştii cum sunt femeile. Detestă să aibă prea mult timp liber.

Privirea pe sub gene a doamnei Phillips către Frank dădea de înţeles cum fusese petrecut acel timp liber. Reacţia lui Frank fu aproape imperceptibilă, dar Mamie surprinse o mică zvâcnire a unui ochi. El îşi băgă mâinile în buzunare şi se înclină, îndepărtându-se de doamna Phillips. Fu o foarte subtilă, dar deliberată mustrare. Interesant.

— Chiar trebuie să te văd, zise bărbatul către Frank. Poate poţi veni mâine.

— Da, treci pe la noi, interveni soţia. Ne-ar *plăcea* amândurora să ne vizitezi.

Frank rămase cu privirea la domnul Phillips.

— Am ziua plină. Dar, dacă vii pe la biroul meu pe la prânz, te-aş putea primi printre întâlniri.

— Aşa o să fac. Mulţumesc, Tripp. Îşi strânseră mâinile, şi domnul Phillips îi zâmbi lui Mamie. Să vă bucuraţi de restul serii, domnişoară Greene.

— Voi încerca. O seară bună amândurora!

Cealaltă femeie nu spuse nimic, ci doar se lăsă condusă de soţul ei prin salonul aglomerat. Mamie îi privi îndepărtându-se în vreme ce Frank se aşeza la loc. El se întinse după paharul lui de şampanie un picuţ cam nerăbdător.

— Deci tu şi doamna Phillips aţi fost amanţi.

Frank se înecă şi lichidul îi alunecă pe bărbie.

— La dracu’, Mamie!

Ah, deci era adevărat. Ea îşi netezi şervetul în poală şi încercă să nu se simtă dezamăgită. Până la urmă, ea şi Frank nu erau nimic unul pentru celălalt, nici măcar prieteni. Frank flirta şi linguşea la fel de uşor cum respira şi cu siguranţă era plăcut privirii. Femeile ar gravita în mod natural în jurul lui. Deşi nu auzise niciodată ca el să aibă vreo legătură cu o anumită femeie, cu siguranţă nu-şi petrecea nopţile singur.

— Te deranjează? Îşi revenise şi acum îi studia chipul. Să cunoşti o femeie pe care am cunoscut-o intim?

— Nu fi ridicol. Nu-mi pasă de niciuna dintre femeile tale. Sunt însă consternată că ai distruge mariajul unui alt bărbat.

El puse paharul pe masă, iar buzele i se curbară într-un zâmbet răutăcios.

— Ca să ştii, prietenia aia s-a încheiat înainte ca ea să se mărite. Ca regulă generală, încerc să evit relaţiile cu femeile căsătorite, mai ales când sunt implicaţi clienţi. Dar ea a fost destul de insistentă, şi este greu să rămâi politicos

când îi reprezinţi soţul. Asta îţi redă încrederea în caracterul meu?

Un pic… nu că ar fi recunoscut asta.

Ea arcui dintr-o sprânceană.

— Vrei să te laud pentru că ai rezistat la ceva ce orice persoană decentă ar şti că-i greşit? Dacă-i aşa, mă tem că vei fi dezamăgit.

El se apropie, cu un braţ pe masă.

— Draga mea domnişoară Greene. Vocea lui groasă mângâia fiecare terminaţie nervoasă de-a ei. Am stabilit deja că niciunul din noi nu-i o persoană decentă. Asta înseamnă că suntem de partea cealaltă, cea cu păcătoşii. Şi te asigur că-i mult mai amuzant aici.

Capitolul 4

Era o păcătoasă?

Ideea o rodea pe Mamie în vreme ce trăsura lui Tripp se îndrepta spre centru. Insistase să o conducă, refuzând să o lase să cheme o birjă la terminarea cinei. În loc de tachinarea lor obişnuită, amândoi fură gânditori pe drum, pierduţi în propriile gânduri.

Ea se întrebă în general despre starea sufletului ei. Da, a fura era greşit din punct de vedere moral, şi ea fura. Dar era greşit să furi pentru o cauză nobilă? În ultimul an, îşi justificase acţiunile ca fiind pentru binefacere… şi acum Frank Tripp o făcuse să se îndoiască de ea însăşi.

Naiba să-l ia!

Ridică bărbia, simţind cum devine încrâncenată. N-avea decât să creadă ce voia. Ea era de partea justiţiei, jucându-şi rolul pentru a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi. Dacă Frank ar acorda atenţie altcuiva decât lui sau clienţilor lui bogaţi, cu siguranţă ar vedea că acţiunile ei erau justificate. Banii primiţi erau totul pentru acele familii.

— Eşti tăcută, zise el. Picioarele lui lungi erau relaxate, corpul lui se întindea în spaţioasa trăsură. Părul

negru îi căzuse peste frunte dezordonat. Îi amintea de un conducător din zilele demult apuse, tot numai încredere şi graţie pe tronul său. Singurul lucru care lipsea era o femeie lângă el să-i dea struguri. Eşti aşa deranjată că nu te-am lăsat să pleci cu o birjă?

— Mi-ai comandat mâncarea, nu m-ai lăsat să mă duc singură acasă… nu vreau să fiu controlată. Nu sunt vreo ingenuă care trebuie cocoloşită.

— Unii consideră acest comportament ca fiind cavaleresc.

— Secolul XX mai că a venit, Tripp. Femeile muncesc, trăiesc singure. În curând, vom putea vota.

El fluieră uşor.

— O sufragetă. Cât de progresist!

Ea aproape că îşi dădu ochii peste cap. Într-adevăr, şocant că o femeie ar vrea aceleaşi drepturi ca un bărbat.

— Se pare că nu ştii totul despre mine.

— Adevărat, dar îmi doresc să aflu mai multe.

Felul în care o spuse – pe un ton gutural, ca o şoaptă mătăsoasă pe piele – o făcu să simtă un fior pe şira spinării. De ce trebuia ca acest bărbat să o tulbure astfel? Chauncey era un ceai anost în comparaţie cu vinul de Bordeaux bogat şi complex care era Tripp.

Trebuia să oprească asta, acum. Dacă el continua să flirteze cu ea, ar putea fi tentantă să-i răspundă la flirt… şi cine ştie la ce ar fi dus asta. Cu siguranţă, la ceva periculos.

— Mă tem că vei rămâne dezamăgit, zise ea. Ai cerut o cină, care acum s-a terminat. Nu există niciun motiv ca drumurile noastre să se mai intersecteze.

— Ah, dar ăsta-i un oraş mic. Fără îndoială, te voi mai vedea.

Mic? Ideea era ridicolă. Oraşul părea mic doar pentru că Tripp o tot urmărea.

— Trebuie să încetezi să mă mai urmăreşti. Am obosit să-mi fie stricată seara pentru că apari tu.

— Încerc să te protejez. Este evident că nu ştii cât de periculos este acest oraş pentru unii.

— Oh, cunosc foarte bine pericolele oraşului.

Văzuse bătăi între beţivi şi copii trăind pe străzi. Femei care nu aveau de ales şi îşi vindeau corpurile pe alei murdare.

Şi mai multe motive pentru care vizitele ei la periferie erau importante.

El expiră şi se uită pe fereastră, bătând darabana pe mânerul de argint al bastonului său. Din profil avea un maxilar cioplit şi un pomete ascuţit, un nas elegant, de o formă frumoasă, care îi completa perfect trăsăturile. Deşi detesta să se holbeze, el era un bărbat pe care cu greu îl ignorai.

— Prea bine. Eu am vrut doar să fii în siguranţă, dar îmi retrag asistenţa. Eşti pe cont propriu.

Tripp capitula? Ea nu anticipase că el avea să renunţe, cel puţin nu fără să se mai contreze. Chiar vorbea serios?

— Mulţumesc – şi apreciez că nu-l informezi pe tatăl meu despre toate astea.

— Eu n-am fost niciodată de acord cu asta.

Ea clipi, nefiind sigură dacă-l auzise bine.

— Am respectat partea mea din înţelegere. Am venit la cină. A păstra tăcerea este minimul pe care l-ai putea face.

— Greşit. Dacă doream să scap de tine, Mamie, l-aş fi informat pe tatăl tău cu mult timp în urmă. Ce mi-aş dori mai mult este să fac o înţelegere cu tine.

O înţelegere… cu cel mai alunecos avocat din Manhattan?

— De ce naiba aş fi de acord cu orice fel de înţelegere cu tine?

— Pentru că tu vrei să-ţi vezi de aventurile tale. Cred că ştii ce se întâmplă dacă nu eşti de acord.

Tatăl ei. Dumnezeule, ameninţarea asta începea să nu mai fie credibilă.

— Care-i înţelegerea?

El se apropie de ea, cu privirea dură concentrată asupra chipului ei.

— Dacă te vei găsi într-o situaţie periculoasă, pleacă.

Imediat. Nu-ţi risca siguranţa, Mamie. Orice ai face, nu merită să fii rănită sau să mori.

Oh. Asta era neaşteptat. Se încălzi peste tot, căldura extinzându-se pe sub pielea ei pentru a o topi pe interior. Ai fi putut să crezi că el avea un soi de torţă pentru ea. Evident că nu avea. Abia se cunoşteau, şi viaţa lui era plină de fete de cor şi de văduve, dacă era să crezi ziarele de scandal. Poate că se considera un soi de frate mai mare pentru Mamie.

Păcat! Ea n-avea nevoie de un frate mai mare. Şi sentimentele ei faţă de Frank erau departe de a fi familiale.

„Voi fi de acord, dar doar dacă mă săruţi”.

Gândul veni pe neaşteptate, o şoaptă din adâncul creierului ei. Privirea i se îndreptă spre gura lui, acele buze pline care flirtau şi linguşeau de fiecare dată când se deschideau. Ce alte isprăvi mai putea îndeplini gura şi buzele lui, dacă era nevoie?

„Opreşte-te, Mamie! Ai ascultat prea mult de Florence”.

Lăsă să-i cadă pleoapele şi încercă să-şi calmeze pulsul. Chauncey. El era viitorul ei soţ, singurul bărbat după care ar trebui să tânjească. Dorinţa pentru Frank Tripp era o complicaţie de care nu avea nevoie acum.

Un deget îi alunecă sub bărbie pentru a-i întoarce capul – şi ea deschise ochii. Frank o cerceta deschis, privirea lui fiind fierbinte şi intensă, ţinând-o pe loc cu atingerea delicată a degetului său. Aerul din trăsură era încărcat, o electricitate ce părea să curgă între ei precum curentul alternativ. Inima îi bubuia în piept aşa tare, încât era sigură că el putea să o audă.

— Ne-am înţeles, Mamie?

Iată din nou tonul ăla profund şi enervant, un ton pe care în seara asta-l auzise pentru prima dată.

— Da, se trezi ea şoptind.

Colţul gurii lui se ridică, şi o flamă de satisfacţie masculină i se văzu în privire. El renunţă să o mai ţină şi, înainte ca ea să poată clipi, el bătu în plafon.

— Aici!

Roţile încetiniră în timp ce trăsura se oprea. Cobora?

— Cum rămâne cu a mă conduce acasă?

— Vizitiul meu se va asigura că ajungi cu bine. Aminteşte-ţi înţelegerea noastră. Seară bună, domnişoară Greene!

Şi dispăru pe uşă şi în noaptea întunecoasă din Manhattan.

*

Cu 14 avocaţi angajaţi, biroul de avocatură al lui Thomas, Howe, Travers & Tripp, era foarte aglomerat pe durata zilei. Firma ocupa trei etaje dintr-o clădire de nouă etaje din cărămidă şi teracotă, aflată în centru, lângă clădirea tribunalului federal. Una dintre cele mai prestigioase firme din New York, THT&T se ocupa de orice, de la procese pentru omucidere la depunerea cererilor pentru brevete. Frank era cel mai nou şi mai tânăr avocat partener, dar şi cel mai cunoscut din oraş. Ajuta faptul că se mişca fără probleme prin înalta societate şi că se împrietenise cu reporterii cam de la fiecare ziar din zonă.

Când coborî din lift, salută din cap diverşi angajaţi pe drumul spre biroul lui. Acest etaj se ocupa în mare parte de cazuri civile; la cazurile infracţionale mai serioase se lucra la etajul de deasupra de către Thomas şi Howe. Frank evita procesele pentru omucidere de câte ori se putea; văzuse destule din astea în tinereţe. Nu era nevoie să retrăiască acele orori.

Secretara lui, doamna Rand, se ridică la apropierea lui.

— Bună dimineaţa, domnule. V-am pus ziarele de dimineaţă pe birou.

— Mulţumesc. Care-i prima programare?

— Domnul Jerome vine la nouă şi jumătate. Materialul este pe birou, ca să-l revizuiţi.

— Eşti o bijuterie, doamnă Rand.

Intră în biroul său, îşi dădu haina jos şi se aşeză pe scaunul de piele. Unul dintre ziare era deschis la o anumită

pagină pe care secretara lui dorea ca el să o vadă. Uitându-se mai atent, descoperi că era pagina de mondenităţi, una dintre micile glume ale doamnei Rand. Îi plăcea să se asigure că el nu pierdea niciodată articolele în care apărea.

FRUMUSEŢEA ŞI AVOCATUL...

Aseară la Sherry's au fost zăriţi împreună două dintre eminenţele bine-cunoscute ale oraşului, domnişoara G şi domnul T.

Domnişoara a trimis înapoi primul fel de mâncare şi a cerut un altul. Nu i-a plăcut sau s-a răzgândit? Ne putem întreba şi dacă s-a răzgândit în privinţa logodnicului ei.

Avocat? Serios? Avocat consultant ar fi fost o descriere mai corectă. Lui Frank abia-i venea să creadă cât de lipsiţi de imaginaţie erau ziariştii din ziua de astăzi. Nu scriau decât o grămadă de prostii.

Se întrebă dacă Mamie văzuse articolul. Desigur, tatăl ei avea să fie furios din cauza atenţiei. Frank avea să găsească însă o cale să explice, dacă trebuia. Şi apoi, în dimineaţa asta, avea lucruri mult mai importante despre care să-şi facă griji.

Cum că aproape o sărutase.

Mai rău, ea îşi dorise ca el să o sărute.

Se culcase cu femei din Brooklyn până în Bronx, din Morristown până în Massapequa şi mai departe. De la 12 ani ştiuse să recunoască dorinţa pe chipul unei femei, fierbinţeala din ochii ei. Felul cum i se înteţise respiraţia şi i se accelerase pulsul. Mamie se uitase la gura lui de parcă era îngheţată de fistic într-o zi de august.

Fără îndoială, şi el se uitase la ea la fel.

Pe măsură ce noaptea avansa, pofta lui devenise tot mai mare. Ceea ce începuse ca o iuţire a pulsului la cină se transformase într-o semierecţie în trăsură. Dumnezeule, se temuse de ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu se dădea jos la jumătatea drumului spre centru. Ar fi terminat în pantaloni înainte să ajungă pe Seventy-Second Street?

Mamie fusese geloasă pe Abigail Phillips, deşi disimulase bine cu o minciună. Dar Frank identifica minciunile la fel de uşor cum respira. Bănuia că era rezultatul felului în care fusese crescut, abuzurile şi neglijenţa fiind singurele constante din viaţa lui sordidă.

De asta o lăsase pe Mamie să plece. Nu avea să o mai urmărească prin oraş, alergând să o ajute la primul semn de pericol. Devenea o obsesie nesănătoasă, şi pentru ei nu putea exista un viitor. Mai bine uita de ea şi îşi vedea de viaţa lui. N-avea decât să meargă în orice speluncă, cazinou sau salon de dans. Lui nu-i mai păsa.

„Trebuie să încetezi să mă mai urmăreşti. Am obosit să-mi fie stricată seara pentru că apari tu”.

Ea avea dreptate. Trebuia de mult să fi încetat cu asta.

Aruncă ziarul deoparte. Îl aştepta munca, inclusiv hârtiile pe care trebuia să le pregătească pentru prima consultaţie a zilei. Mamie Greene era în trecutul lui.

Era aproape gata pentru prima lui programare când se auzi un ciocănit. Secretara lui băgă capul în birou.

— Domnule, domnul Greene este aici să vă vadă.

La dracu’.

Îi era imposibil să refuze întâlnirea aceasta… şi nu era nici surprins de ea. Frank îşi scoase ochelarii de citit şi îi băgă în sertarul de sus al biroului lui.

— Condu-l.

Cât aşteptă, se ridică şi îşi puse haina pe el.

Duncan Greene era un bărbat impunător, atletic. Fusese crescut în privilegiu, dar n-ai fi putut să spui despre el că era „moale”. Dacă te trezeai vreodată în vreo încăierare, cu siguranţă ai fi vrut ca Greene să fie de partea ta. Dar Frank crescuse printre o grămadă de bărbaţi mult mai înspăimântători decât Duncan Greene. Dacă tatăl lui Mamie îşi imagina că avea să-l intimideze, Greene avea să fie teribil de dezamăgit.

Greene intră, cu o pălărie maro în mâini. Costumul lui era impecabil şi perfect croit. Faptul că venise el la Frank în loc să-l cheme la el demonstra urgenţa acestei conversaţii.

— Bună dimineaţa, Duncan.

Frank întinse mâna. Duncan o strânse puternic, atât de puternic, încât Frank aproape tresări.

— Frank. Mulţumesc că mă primeşti.

— Desigur. Ştii că uşa mea este mereu deschisă pentru tine. Ia loc şi spune-mi ce te preocupă!

De parcă nu bănuia deja.

— Eram prin preajmă în dimineaţa asta, aşa că m-am gândit să trec pe aici ca să stăm de vorbă. Duncan se aşează pe fotoliul aflat în faţa biroului lui Frank. Amândoi suntem ocupaţi, aşa că n-am să irosesc timp. Vreau să ştiu ce intenţii ai cu fata mea.

Intenţii? Doamne!

— A fost o cină, Duncan.

— O cină despre care s-a scris în toate articolele mondene în dimineaţa asta. Deja m-a vizitat domnul Livingston, tatăl logodnicului lui Marion. Şi el este la fel de îngrijorat.

Cei doi bărbaţi mai în vârstă ar trebui să-şi facă griji de obiceiul lui Mamie de a fura bani de la străini prin cazinouri. O cină la Sherry’s egală cu greu jocurile de noroc şi furtul.

— O grijă care-i complet nefondată, în opinia mea. Ne-am întâlnit, şi ea a menţionat cât îi place supa de anghinare a lui Louis. M-am oferit să o însoţesc.

Minciunile îi ieşiră uşor pe gură. Duncan îl studie cu atenţie pe Frank, şi acesta se luptă cu impulsul de a se foi în scaun ca un inculpat vinovat.

— Povestea lui Marion a fost similară. Bătu darabana pe braţul fotoliului. Poate că ştii deja asta despre mine, Frank, dar o să mă repet. Nu-mi place atenţia, nici asupra mea, nici asupra familiei mele. Numele Greene a fost mereu asociat cu respectabilitatea şi, fiind fiica mea mai mare, mă aştept de la Marion să respecte deceniile de tradiţie.

Frank aproape pufni. Mamie respingea tradiţia atât de mult, încât Duncan ar lua-o razna dacă ar afla vreodată adevărul. Dar nu era treaba lui Frank să-şi informeze

clientul despre asta. Trebuia să-l calmeze pe Duncan, să fie de acord cu orice-i cerea şi să-şi vadă mai departe de ziua lui.

Duncan era unul dintre cei mai puternici bărbaţi din New York. Un cuvânt de la el, şi nimeni mai sus Thirty-Fourth Street nu avea să mai lucreze vreodată cu Frank. Putea să-şi ia adio de la cariera de avocat. Şi Frank nu făcuse plecăciuni şi temenele de când scăpase de sărăcie în tinereţea sa doar ca să-şi arunce vasta avere pe o femeie.

Da, Frank încă putea găsi clienţi – infractorii de la periferie păreau să aibă mereu nevoie de reprezentare legală –, dar prestigiul venea din a-i reprezenta pe cei de sânge albastru. Din a cina în cele mai bune restaurante. Din a-ţi apărea numele în ziarele de scandal. Invitaţii la cele mai bune petreceri.

Toate astea ar dispărea dacă Frank nu ar ţine cont de dorinţele lui Duncan.

Asta-l făcea vanitos şi superficial? Da. O recunoştea cu promptitudine. Îi plăceau banii, îi plăcea să aibă o casă mare pe Fifth Avenue.

Să fie membrul unui club şi să aibă o lojă la Opera Metropolitană. Iadul ar îngheţa înainte ca Frank să revină la o viaţă de sărăcie.

— Nu am de gând să continui vreo legătură cu fiica ta, Duncan. Ai cuvântul meu.

Duncan ridică bărbia.

— Excelent! Cât sunt aici, vreau să te mai ocupi de ceva pentru mine. Eu şi Livingston am hotărât să îi grăbim pe copii şi să stabilim o dată. Hai să facem o înţelegere, ceva care să pună deoparte bani pentru Marion, în caz că Chauncey o dă în bară cu chestia asta. Include şi o clauză de infidelitate. Nu-mi pasă ce face după ce am câţiva nepoţi, dar ar face bine să se potolească şi ca în primii zece ani să-şi facă datoria.

Frank simţi o durere ascuţită în coaste, chiar atunci când încuviinţa din cap şi scria toate astea pe hârtie.

— Nicio problemă.

Duncan se ridică, punând capăt întâlnirii. Privi în jur la pereţii goi.

— Sunt surprins să văd că nu ai niciun tablou sau diploma atârnată. Unde ai zis că ai făcut şcoala?

— La Yale, răspunse Frank. Doar că n-am apucat să înrămez drăcia.

— Înţeleg. Diploma mea de la Harvard este în vreun cufăr prin podul nostru. Unii dintre clienţii tăi ar fi însă impresionaţi de diplomă. Aşa vor şti că nu ai fost la Universitatea Delaware sau la Colegiul Boston.

Doamne fereşte! Existau doar trei sau patru şcoli suficient de bune pentru oamenii ăştia din înalta societate, motiv pentru care Frank nu va recunoaşte niciodată că diploma sa era de la Colegiul Allegheny.

— Bine, zise. Mă ocup să o înrămez, minţi el.

— Excelent. Duncan se uită ţintă în ochii lui Frank. Şi nu vreau să insinuez că nu eşti demn de Marion. Dar ea este logodită cu Livingston de ani în şir. Tatăl lui este un prieten apropiat de-al meu. Am vrea ca familiile noastre să fie unite definitiv.

Frank simţi cum i se târăşte dezgustul pe piele. Duncan vorbea despre Mamie de parcă era un bun. Ceva ce putea fi dat la schimb şi negociat. Nu era ceva neobişnuit în cercul lui Greene, dar tot i se părea respingător. Poate că asta voia şi Mamie. Cine era Frank să se joace cu destinul.

— Înţeleg. Nu-ţi face griji, mă voi asigura că va fi protejată. Din punct de vedere legal, desigur.

Pe chipul lui Duncan se văzu bănuiala.

— Da, din punct de vedere legal. Pentru că orice bărbat care încearcă să stea în calea viitorului fetei mele este un om mort. Îşi puse pălăria pe cap. Şi chiar nu mi-ar plăcea ca acel om mort să fii *tu.*

*

Mulberry Street se întindea prin unele dintre cele mai rele zone din Lower East Side, cu cunoscuta intersecţie Five Points la capătul sudic. Mamie încerca să evite acea zonă

de fiecare dată când se putea, chiar şi pe timpul zilei. Districtul şase era periculos la toate orele, şi tocmai de asta ea rămânea în partea nordică.

Aici, străzile erau foarte diferite de cele spaţioase şi curate din centru. La periferie, arterele erau aglomerate cu oameni de toate soiurile, cu cărucioare, cai şi bunuri de vânzare. Aleile erau pline de ziare mucegăite şi murdare, de adăposturi improvizate pentru cei fără un acoperiş permanent. Hainele atârnau la ferestre, şi vara nu era ceva neobişnuit să vezi ieşirile de incendiu folosite ca paturi.

Când grupuri mari începuseră să emigreze aici, cvartalele şi străzile se transformaseră repede în cartiere bazate pe identitatea religioasă sau culturală. Engleza nu era limba principală printre vecini şi proprietari de magazine din aceste locuri; puteai auzi germană, ebraică, rusă, italiană, chineză şi altele. Erau oameni cu pielea de toate culorile; toată lumea încerca să-şi găsească un punct de sprijin în această eră nouă şi modernă. Mulţi copii alergau desculţi, chipurile şi hainele lor reflectând timpul petrecut în mare parte afară. Şi, când stăteau cu cinci sau şase oameni într-un apartament cu o singură cameră, cine-i putea învinovăţi că nu stăteau înăuntru?

Mamie vizita familiile din cinci clădiri diferite pe Mulberry Street şi în jurul acesteia. Alesese cu grijă fiecare familie. Soţiile se ocupau de copiii mici, de obicei în timp ce spălau sau coseau pentru câţiva bănuţi, şi copiii lor mai mari munceau în fabrici, magazine sau pe străzi. Soţii acestor familii fie erau bolnavi ori beţivi, fie nu mai erau. Astfel, femeile se chinuiau singure să ţină lucrurile legate, şi puţinii bani pe care Mamie li-i dădea aveau un efect imens asupra bugetelor lor lunare.

Petrecu mult timp la prima casă, apartamentul unei familii poloneze de la etajul patru. Soţul îşi revenea după un accident la picior şi soţia îngrijea doi copii bolnavi, fapt ce o împiedica să-şi termine munca. Aşa că Mamie îi hrăni şi îi linişti pe copii, în vreme ce soţia cosea cu înverşunare. Orice încercare de a ajuta cu cusutul fu refuzată ferm; femeia nici nu voia să audă.

Următoarele două opriri fură mai scurte. O femeie luă banii prin uşa întredeschisă şi îi mulţumi lui Mamie, părând încordată. Cealaltă soţie şopti că soţul ei dormea şi acceptă banii în tăcere.

Doi poliţişti hoinăreau pe lângă clădirea adiacentă. Nu erau o privelişte neobişnuită în districtul şase, dar, de obicei, nu vedeai grupuri de poliţişti. O ignorară pe Mamie, care intră, fiind prea ocupaţi cu discuţia şi ţigările lor pentru a fi atenţi la ea.

Urcă cu grijă scările şubrede până la etajul trei. O lumină pâlpâia în tavan, pereţii erau plini de umezeală. Această familie, Porter, o necăjea pe Mamie de ceva vreme. Soţul lucra la docuri, dar orice bani câştiga se duceau pe gin, nu pe nevoile familiei. Soţia spăla, dar nu era suficient pentru a-i hrăni pe cei trei copii mici. Refuzaseră eforturile Comitetului pentru Dezvoltarea Districtului Şase de a-i converti şi nu puteau primi ajutor, aşa că Mamie îi adăugase în lista ei.

Ce o deranja pe Mamie cel mai mult erau vânătăile care apăreau deseori pe faţa şi gâtul doamnei Porter, de parcă fusese sugrumată sau lovită. Când Mamie o întreba despre ele – oferind în acelaşi timp ajutor în cazul în care doamna Porter dorea să-şi părăsească soţul –, soţia insista că vânătăile erau de la căzături, vina datorându-se propriei neîndemânări.

Mamie nu credea.

Când ajunse la etajul trei, o întâmpină sunetul de copii plângând. Pe acest etaj existau patru apartamente, deci plânsul nu era nimic nou... dar era ceva mai mult de atât. Era o suferinţă agonizantă, genul provocat de o rană sau de neglijenţă.

Mamie se grăbi spre apartamentul familiei Porter. Uşa stătea deschisă, strigătele devenind tot mai puternice. Ciocăni înainte să se uite înăuntru...

Trei poliţişti se aflau înăuntru, adunaţi cu toţii în jurul unui corp aflat pe podea. Era domnul Porter? Oh, Dumnezeule! Ce se întâmplase? Era mort?

În partea îndepărtată a camerei, încă doi poliţişti o

înconjuraseră pe doamna Porter, care stătea pe un scaun, cu chipul alb ca făina.

Mamie nu se opri să se gândească, ci pur şi simplu intră.

— Doamnă Porter, vă pot ajuta?

Doamna Porter ridică privirea, clipind la Mamie, şi îi luă ceva până să-şi dea seama cine era. Îi curgea sânge din tăieturile pe care le avea în sprânceana stângă şi la colţul gurii, iar pielea îi era umflată şi roşie. Încercă să vorbească, dar nu ieşi niciun sunet.

Bărbaţii se întoarseră cu toţii spre Mamie. Cel mai în vârstă din grup, cel mai probabil cel mai mare ofiţer în rang, se apropie de ea.

— Şi cine sunteţi dumneavoastră, domnişoară?

Mamie se adună.

— Sunt domnişoara Marion Greene. Fiica domnului Duncan Greene.

Sprâncenele lui se uniră, pe chip citindu-i-se scepticismul.

— De pe Fifth Avenue? Vă aşteptaţi să vă credem că fiica lui Duncan Greene ar fi aici, cu plebea? Doamna Astor nu era disponibilă astăzi?

Bărbaţii din încăpere chicotiră cu toţii, făcând să-i fiarbă sângele lui Mamie.

— Chiar sunt domnişoara Greene.

El se înfoie, privind-o din cap până-n picioare, o inspecţie lentă a cărei intenţie era să o înjosească şi să o minimalizeze.

— Păi, fără supărare, domnişoară Greene, dar de obicei nu vedem fete ca dumneavoastră prin părţile astea.

Adevărat, dar nu asta era ideea acum.

Mai întâlnise bărbaţi ca acest căpitan: bărbaţi puternici care credeau că femeile erau creaturi plăpânde şi firave. Din experienţa ei, cea mai bună modalitate de a interacţiona cu proştii de genul ăsta era să fie cât se poate de directă şi de încrezătoare. Să nu arăţi vreo slăbiciune.

Unul dintre copiii mai mici ai familiei Porter stătea pe podea, singur, plângând. Mamie se duse şi îl ridică, luându-l

în braţe şi şoptindu-i cuvinte liniştitoare, pentru a-l calma. Când copilul se linişti, Mamie se întoarse unde stătea ofiţerul.

— Îmi spuneţi ce s-a întâmplat, domnule?

— Sergent, domnişoară – şi nu văd cum asta-i oportun pentru sensibilitatea delicată a unei domnişoare cu educaţia dumneavoastră. Poate ar trebui să vă găsiţi trăsura şi să vă întoarceţi acasă. Nu cred că tatăl dumneavoastră ar aprecia că sunteţi aici.

— Mă tem că nu pot face asta încă, sergent. Doamna Porter este prietena mea. Vreau să văd dacă-i pot oferi ajutor în această problemă.

— Prietena dumneavoastră? Se încruntă, şi mustaţa îi tresăltă. Apoi, el chicoti şi privi în jur pentru a se asigura că-l aud şi ofiţerii săi. Aţi auzit, băieţi? Doamna Porter are prieteni sus-puşi.

Furia şerpui pe pielea lui Mamie, pârjolind şi arzând, iar ea îşi zise să stea calmă. Ei credeau că avea să devină isterică şi să ţipe, să se înroşească şi să devină iraţională. Ca apoi să o poată trimite la plimbare.

Dar, dacă ea rămânea logică şi echilibrată, aveau să fie obligaţi să aibă de-a face cu ea.

— Doresc să o ajut, dacă se poate.

Copilul din braţele ei începu să se foiască, aşa că Mamie îl legănă uşor.

— Asta-i nobil din partea dumneavoastră, domnişoară Greene. Dar mă tem că nu puteţi face nimic pentru doamna Porter. Vedeţi, noi tocmai am arestat-o.

— Aţi arestat-o! Mamie privi spre doamna Porter. Ochii celeilalte femei erau goi şi bântuiţi, de parcă trăia un coşmar. Pentru ce?

Sergentul arătă cu mâna spre corpul de pe podea.

— Pentru crimă, domnişoară Greene. Acum, dacă nu vă deranjează, avem treabă.

— Dar… Lui Mamie nu-i venea să creadă. Nu putea pricepe ce se petrecuse? Doamna Porter a fost evident bătută. Dacă domnul Porter a fost omorât de soţie, atunci cu siguranţă ea se apăra.

— Asta nu-i o scuză ca să omori un om, domnişoară. Ce se întâmplă între un soţ şi soţia sa în intimitatea casei lor nu-i treaba noastră şi nu are efect asupra rezultatului. Ideea este că un om este mort şi că soţia lui este răspunzătoare. Făcu un semn către poliţiştii de lângă doamna Porter. Luaţi-o, băieţi!

Doamna Porter fu ridicată în picioare şi condusă spre uşă. Mamie privi îngrozită cum această femeie muncitoare şi bună, pe care o cunoştea de vreun an, era dusă la închisoare. Poliţiştii ăştia nu aveau compasiune? Nu doreau să înţeleagă ce se petrecuse cu adevărat aici?

În vreme ce trecea, doamna Porter încetini lăsându-se pe călcâie, adresându-i-se lui Mamie.

— Copiii mei. Vă rog, aveţi grijă să fie duşi la vecina mea. Spuneţi-le că-i iubesc.

Mamie încuviinţă din cap.

— Te voi ajuta. Jur! Nu-ţi face griji, doamnă Porter.

— Haide, se răsti sergentul în spatele lor. Băgaţi-o în dubă. Apoi spuneţi-le celorlalţi să aducă o targă pentru cadavru.

Băiatul şi fata mai mare ai doamnei Porter începură să plângă în timp ce mama lor dispăru, sunetul frângându-i inima lui Mamie. Dumnezeule, durerea mamelor şi a copiilor despărţiţi trebuie să fie absolut insuportabilă. Ea şopti către băieţelul din braţele ei, legănându-l înainte şi înapoi.

— Acum, chiar trebuie să insist să plecaţi, domnişoară Greene. Trebuie să mutăm cadavrul, şi nu-i o privelişte pentru ochi delicaţi.

Dumnezeu să o apere de misogini.

— Ce se va întâmpla cu doamna Porter?

El ridică dintr-un umăr.

— Va aştepta procesul la poliţie, mai jos pe stradă. Apoi, bănuiesc că va ajunge la închisoare.

Nu şi dacă ea putea face ceva. Exista o persoană care o putea ajuta pe doamna Porter, una pe care Mamie o ştia chiar bine.

Şi avea să îi fie datoare cu un favor uriaş pentru asta.

Capitolul 5

— Ai nevoie de mine ca să ce?

Frank se uita din spatele biroului la Mamie, care intrase ca o furtună în biroul lui cu o clipă în urmă. Era ciufulită şi îmbujorată, vizibil agitată. Încercă să-şi reprime mica izbucnire de fericire resimţită la sosirea ei, mai ales că era supărată. Nu era o vizită socială.

Şi cererea ei confirmă asta.

Pocni din degetele cu mănuşi în faţa chipului lui.

— Fii atent, Frank! Am nevoie să reprezinţi pe cineva cunoscut care a fost arestat.

Arestat?

— Cine este?

— Nu o cunoşti. Este ţinută la sediul poliţiei de pe Mulberry Street.

Măcar era o *ea,* nu un *el.*

— Nu are sens. Ar duce-o acolo doar dacă ar locui în districtul şase.

— Păi, locuieşte în districtul şase. În Bayard, între Mulberry şi Mott.

Frank se îndreptă în scaun.

— Asta-i aproape de Five Points. Cum naiba de cunoşti tu pe cineva care locuieşte acolo?

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu pui întrebarea care trebuie. Ar trebui să-ţi notezi numele ei, acuzaţiile care i se aduc şi cum ai de gând să faci să se renunţe la acuzaţii. Repede. Are trei copii care depind de ea.

El îşi frecă obosit ochii. Era aproape ora şase seara. Avea planuri să cineze cu un client la ora opt. Nu avea timp pentru Mamie Greene, cu îndrăzneala şi înflăcărarea ei sau

cu trupul ei ce te făcea să salivezi, deşi atunci era îmbrăcat într-o rochie surprinzător de monotonă. Nici n-avea timp să reprezinte vreo nevastă care nu şi-ar permite niciodată să-l plătească şi care oricum era vinovată.

Şi totuşi…

Mamie i-o cerea. Nu putuse să o uite. Trecuseră trei zile de la cina lor împreună, şi era aşa bine întipărită în capul lui, încât mădularul îi zvâcnea de fiecare dată când trăsura trecea pe lângă Sherry's.

Nu era de bine.

— Mamie…

— Nu poţi refuza, Tripp. Acestei femei i s-a făcut o mare nedreptate, şi tu trebuie să o îndrepţi.

Hmm. De când o cunoştea pe Mamie, o mai văzuse pornită, dar niciodată *aşa* înverşunată. Se părea că în sfârşit avea nevoie de ceva de la el, iar asta o făcea disperată şi autoritară.

Inima îi palpită în piept, dorinţa zumzăind ca un roi de albine în sângele lui. Până la urmă, era şi el om, un bărbat care tranzacţiona favoruri şi cunoştinţe pentru a-şi câştiga existenţa. Moneda lui era expertiza juridică. Deci, cât de departe era dispusă să meargă pentru ajutorul lui? Şi ce voia el în schimb?

„Nu genul ăla de favor, Frank. Aminteşte-ţi că-i o lady".

Nimic nepotrivit atunci. Dar ar putea să-i ceară ceva la schimb. Până la urmă, ea nu se putea aştepta ca el să-i facă acest serviciu din bunătatea inimii lui, nu-i aşa? Inima lui fusese lipsită cu ani în urmă de bunătate.

Era nevoie de negociere.

Rostogoli tocul printre degete, gândindu-se.

— Înainte să mă hotărăsc să o ajut pe această femeie, să îndrept această mare nedreptate despre care vorbeşti, vreau să ştiu ce-mi iese mie.

Buzele ei se strânseră, sprâncenele îi coborâră.

— Ce-ţi iese ţie?

— Da, ştii. Ce voi primi în urma acestui aranjament încât acest demers să merite efortul meu.

— Nu-i destul faptul că vei salva viaţa unei femei nevinovate?

El chicoti sec.

— Mamie, închisorile oraşului sunt pline de oameni nevinovaţi. Nu-i pot salva pe toţi.

— Nu-ţi cer să-i salvezi pe toţi. Doar o femeie care se întâmplă să-mi fie prietenă.

— Am foarte multe cazuri de care mă ocup. Îşi scărpină gânditor maxilarul. Poate, dacă vorbeşti cu secretara mea, ea ar putea găsi un interval liber săptămâna viitoare…

— Bine! Ea ridică mâinile şi le lăsă să-i cadă pe lângă corp. Ce vrei la schimb, Frank?

El se uită la ea nesigur. O parte din el nu se aşteptase ca ea să capituleze aşa repede. Cealaltă parte se aşteptase ca ea să sugereze plata, nu să-l lase pe el să hotărască.

Sfinte Dumnezeule, ce lucruri ar fi vrut el la schimb? Lucruri obscene, necuviincioase, murdare… lucruri care ar fi făcut să i se ridice părul în cap unei prinţese de pe Fifth Avenue. „La dracu’!”

Tuşi. Adevărul era că-şi dorea să petreacă timp cu ea. Pe cât de ridicol suna, îi plăcea să fie în preajma lui Mamie. Era inteligentă şi amuzantă, mai perspicace decât alte doamne pe care le cunoştea el. Dacă se întreba de ce o urmărise în ultimele luni, răspunsul era pur şi simplu ca să fie aproape de ea.

Poate că pentru ei nu exista un viitor romantic… dar puteau să fie prieteni de vreun fel. Avea să păstreze seara respectabilă.

Dar nu *prea* respectabilă.

Gândindu-se din nou la cină, jetonul pentru negociere deveni limpede.

— O noapte de biliard. Noi doi.

Ea se balansă pe călcâie, pe chip citindu-i-se confuzia.

— Biliard? Vrei să joci un meci cu mine?

— Nu un meci – multe. Cel mai bun din şapte. Şi acasă la mine.

— Eu… Frank, nu pot fi văzută jucând biliard la tine

acasă. Ar fi…

— Excitant? Uluitor? Cea mai memorabilă seară din viaţa ta?

Buzele ei se mişcară, şi, pentru o clipă, el crezu că ea ar putea zâmbi. Dar ea spuse:

— Ai o părere foarte bună despre compania ta. Dar am vrut să spun că ar fi scandalos – şi nu în sensul bun.

— Eşti îngrijorată de ce ar putea spune Chauncey?

— Sunt mai îngrijorată în legătură cu tatăl meu şi cu restul societăţii.

— Şi dacă promit că nu te va vedea nimeni intrând sau ieşind din casa mea? Iar angajaţii mei sunt incredibil de discreţi.

— Fără îndoială datorită generozităţii tale, mormăi ea. Chiar am de ales? Pot oferi altceva, ceva mai puţin… intim?

El se gândi la ea aplecată peste masa lui de biliard, cu trunchiul ei lung întinzându-se pentru a-şi pregăti loviturile… Fu străbătut de un fior.

— Nu, absolut deloc. Doar dacă nu cumva vrei să găseşti alt avocat care să-ţi ajute prietena.

— Eşti diavolul în persoană, Frank Tripp.

Se uită la perete un moment, bătând darabana în timp ce-şi mişca maxilarul. Ridicând braţele, el îşi încrucişă degetele în spatele capului, pregătit să o aştepte. Până la urmă, avea să îşi dea seama că nu avea sens să se prefacă. Acesta era preţul pentru ajutorul lui, punct.

Într-un final, ea se întoarse spre el, cu bărbia ridicată.

— Bine, sunt de acord cu turneul tău ridicol de biliard. Acum, mişcă-te! Trebuie să te grăbeşti şi să-mi eliberezi prietena.

El fu copleşit de satisfacţie, o victorie atât de dulce, încât fu nevoit să-şi reprime râsul jucăuş ce stătea să-i iasă din piept. Se ridică şi încheie nasturii la haină.

— Atunci, aşa voi face, Excelenţă, şi te voi informa direct. Cum se numeşte prietena ta?

— Discutăm despre asta în trăsură. Vin cu tine.

Asta-i atrase atenţia.

— Ba vii pe dracu’. Mamie, nu te plimbi pe la periferie,

printre hoţi şi criminali. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Ea privi spre cer, apoi făcu stânga împrejur.

— Îţi pierzi timpul. Nu stau nici de-a naibii acasă aşteptând să-i fie decisă soarta.

O urmă orbeşte, distras pentru moment de faptul că ea vorbise urât. „Ai văzut-o furând din buzunare. Probabil că ştie la fel de multe despre infracţionalitate ca tine”. Poate şi mai mult.

La dracu’.

— Cel mai bun din nouă, strigă el în spatele ei.

Ea îi aruncă o privire dezgustată peste umăr, şi el nu se putu abţine să nu rânjească larg.

Chiar era condamnat.

*

Pe vremea când fusese copil, Mamie îl întâlnise o dată pe Edwin Booth. Faimosul actor fusese foarte amabil cu ea, strângându-i mâna şi schimbând câteva cuvinte, pierdute acum în nisipurile timpului. Ce îşi mai amintea era că cei din jurul lui îl trataseră pe actor ca şi cum ar fi fost un zeu trimis de pe muntele Olimp pe Pământ. Toată lumea concurase pentru atenţia lui, strigând şi urlând la el, întinzându-se spre el, în speranţa de a atinge măreţia. Practic, aruncaseră cu petale de trandafir, ca el să calce pe ele.

O experienţă similară fu când intră în sediul poliţiei din New York.

Când ieşi din trăsură, fu bombardat de ofiţeri, alţi avocaţi şi detectivi urlându-i numele şi strângându-i mâna. Era o nebunie. Frank bătea spinări şi accepta ţigarete, cu un zâmbet întipărit pe chip, în timp ce intrau în sediu. Centrul atenţiei, prietenul tuturor. „Adoră asta. E născut pentru asta”.

Frank Tripp era o adevărată celebritate în New York.

Deşi asta o surprinse pe Mamie, nu ar fi trebuit. Citea ziarele, îi ştia reputaţia şi din tribunal, şi din afară. Făcea parte dintr-un cabinet de avocatură, dar Frank era avocatul

tuturor oamenilor – vinovaţi sau nevinovaţi – care doreau să-l angajeze. Dar ea nu conştientizase că asta îi afecta viaţa de zi cu zi, că oamenii de rând ar face temenele pentru a-i atrage atenţia.

Era… tulburător.

El o ţinu politicos de braţ când intrară în clădire. Era neobişnuit să vezi o femeie aici – dacă nu era în cătuşe. Poliţia din Chicago acceptase de curând femei în rândurile ei, dar Poliţia Metropolitană din New York rămânea doar cu bărbaţi, cu excepţia câtorva femei angajate să asiste deţinutele. Aşa că Mamie ignoră privirile ciudate care i se aruncau şi îşi ţinu bărbia sus. Nu conta nimic altceva decât să obţină eliberarea doamnei Porter.

Odată ajunşi înăuntru, activitatea zumzăia în jurul lor. Oameni din toate mediile sociale şi de toate originile se aflau aici, mărturie a diversităţii populaţiei din oraş. Mult mai diversă decât pe Upper Fifth Avenue.

Se duseră la tejgheaua principală. Un poliţist în vârstă cu perciuni roşcaţi stufoşi stătea în spatele paravanului înalt de lemn. Când ridică privirea, gura îi zvâcni.

— Măi să fie dacă nu-i chiar Frank Tripp venit aici în seara asta să ne binecuvânteze pe toţi cu prezenţa sa. Ce mai faci, Frank? A trecut ceva vreme.

Avea un iz de accent irlandez.

— Bună ziua, McDermott. Frank era tot numai zâmbet când se aplecă peste tejghea. Ce-ţi mai face nevasta? Este mai bine?

Expresia omului deveni serioasă.

— Da, da. Sora ei stă cu noi, să aibă grijă de ea, dar doctorii zic că-şi revine, slavă Domnului!

— Asta-i o veste bună, atunci. Transmite-i toate cele bune din partea mea. Acum, eu şi această lady – arătă spre Mamie – suntem aici să vedem o doamnă Porter de pe Bayard Street. A fost adusă aici astăzi, suspectă de crimă.

Mamie îl pusese la curent în trăsură.

— Domnişoară, o salută poliţistul pe Mamie, apoi se întoarse din nou spre Frank. Doar nu o reprezinţi tu, nu? Este un pas cam în spate, nu-i aşa?

Mamie deschise gura să-i spună bărbatului fix ce gândea despre acel comentariu denigrator, dar Frank o strânse de braţ. Ea încleştă maxilarul şi rămase tăcută, deşi enervată.

— Sunt avocatul doamnei Porter, zise Frank. Am făcut o promisiune şi am de gând să o respect.

McDermott clătină lent din cap.

— Bănuiesc că ştii cum merg treburile. Privind în jos, frunzări prin registrul de pe tejghea.

— Doamna Porter… să vedem. A fost adusă pe la ora 13.00 în după-amiaza asta. O trimit pe una dintre intendente să o aducă din cealaltă clădire.

— Excelent, mulţumesc. Stăm aici şi aşteptăm.

Frank arătă spre o banchetă lipită de perete.

McDermott flutură din mână către un ofiţer cât încă vorbea cu Mamie şi cu Frank.

— Nu, nu, nu. Mergeţi într-o încăpere goală din spate. Nu este ca şi cum nu ai şti drumul. O trimitem noi acolo.

Frank strânse mâna lui McDermott, îi mulţumi şi o conduse pe Mamie printr-o serie de coridoare.

— Intră, zise Frank, deschizând o uşă. Aici aduc suspecţii pentru a-i interoga. O vom aştepta aici pe doamna Porter.

Se aflau într-o încăpere fără ferestre, înconjuraţi de pereţi albi murdari. Erau două scaune mici de lemn, de o parte şi de alta a mesei. Mamie se aşeză pe unul din scaune. Epuizarea atârna de ea ca o povară pe care o căra. Ziua fusese lungă şi stresantă. Ţinând cont de cât de teribil se simţea ea, putea doar să-şi imagineze cum rezista doamna Porter. Femeia era probabil teribil de speriată.

— Când va veni doamna Porter, vom încerca să aflăm versiunea ei despre ce s-a întâmplat, zise Frank încet. Când va fi trimisă în judecată, voi cere judecătorului să o elibereze pe cauţiune. Dar, ăsta-i un delict major, aşa că rămâne la discreţia judecătorului cauţiunea.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că trebuie să-ţi gestionezi aşteptările. Va fi un proces lung, şi mare parte din el nu este sub controlul

nostru.

— Nu şi în afara controlului tău, nu reuşi ea să tacă. Ţinând cont de reputaţia ta.

El ridică mâinile, cu palmele expuse.

— Voi face tot ce pot, Mamie. Dar şi-a omorât soţul.

— Se presupune.

Frank îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi clătină din cap.

— Din ce mi-ai spus, lucrurile sunt sumbre. Ca să nu mai menţionăm că, în situaţii de genul ăsta, aproape mereu partenerul este de vină.

Deşi asta poate că era adevărat, ea nu avea de gând să tragă concluzii pripite.

— Nu ştim dacă există probe.

— Mamie, majoritatea criminalilor sunt condamnaţi în baza probelor indirecte. Când Mamie vru să răspundă, Frank se aplecă şi puse mâinile pe masa zgâriată. Ascultă, nu-mi pasă dacă l-a omorât sau nu. Vinovăţia sau nevinovăţia clientei mele este prea puţin relevantă. Treaba mea este să o reprezint în tribunal.

— Atunci, cum îţi alegi clienţii?

El se îndreptă, buzele i se răsuciră într-o strâmbătură.

— Dacă-ţi spun că-i vorba despre bani, mă vei respecta mai puţin?

Se aşteptase la răspunsul ăsta, dar acum avea o cu totul altă semnificaţie pentru ea. Viaţa unei femei era în joc – o femeie de treabă, cu trei copii mici de crescut.

— Deci doar cei care au mulţi bani îşi pot permite avocaţi buni?

Ca tatăl ei.

— Te porţi ca şi cum nu ai cunoaşte privilegiile pe care banii le aduc în acest oraş. Nu poţi fi atât de inocentă. Doar te-am găsit furând din buzunare într-un cazinou, pentru numele lui Dumnezeu.

Oh, iar asta.

— Ca să nu mai zic că eşti fata lui Duncan Greene, continuă el. Acolo, afară, este un întreg oraş pe care tu nu l-ai cunoscut niciodată, cu oameni de toate soiurile.

Ea deschise gura să-i spună ce ştia despre cei mai puţin norocoşi, dar chiar atunci se deschise uşa. O intendentă de poliţie într-o rochie gri simplă introduse o doamnă Porter palidă şi ciufulită. Mamie sări în picioare şi îşi împreună mâinile ca să nu alerge şi să o îmbrăţişeze pe femeie. Intendenta desfăcu apoi cătuşele de la încheieturile doamnei Porter şi o aduse la masă.

— Stai aici, îi ordonă intendenta.

După ce doamna Porter se aşează, intendenta îi zise lui Frank:

— Voi aştepta pe hol. Să-mi spuneţi când terminaţi.

— Mulţumesc.

Când rămaseră singuri, Mamie se întinse peste masă şi strânse mâna celeilalte femei.

— Eşti bine? Ai fost tratată rău?

Doamna Porter înghiţi.

— Sunt bine. Unde sunt copiii mei?

— Cu vecina ta. A zis că ea şi celelalte femei din clădire vor avea grijă de ei.

— Dar nu au destui bani să…

— Nu-ţi face griji pentru asta. M-am ocupat. Orice vor avea nevoie vor avea, îţi promit.

Ochii doamnei Porter se umplură de lacrimi.

— Mulţumesc, domnişoară Greene. Nu ştiu cum vă voi răsplăti pentru fapta asta, pe lângă toate celelalte lucruri pe care le-aţi făcut pentru noi în ultimul an.

Mamie îi strânse mâna.

— Nu-i nevoie de răsplată. Ştiu cât de mult munceşti. Te vom scoate din asta. Retrăgându-şi mâinile, făcu un gest către Frank. Doamnă Porter, el este avocatul tău, domnul Frank Tripp.

*

Era clar că Mamie nu minţise în legătură cu prietenia cu această femeie. Dar era mai mult decât prietenie. Mamie îi oferea doamnei Porter… ajutor financiar şi sprijin. Aranjase ca vecinele să aibă grijă de copiii Porter.

„Nu ştiu cum vă voi răsplăti pentru fapta asta, pe lângă toate celelalte lucruri pe care le-aţi făcut pentru noi în ultimul an”.

La ce se referise? Ce făcuse Mamie pentru ea în ultimul an?

Şi avea să o înţeleagă Frank vreodată pe femeia asta?

Se întinse pentru a strânge mâna doamnei Porter.

— Bună ziua, doamnă Porter. Eu sunt domnul Tripp, avocat aici în oraş. Trebuie să îţi pun câteva întrebări. Este în regulă?

Ea încuviinţă din cap, dar nu vorbi, iar în ochi i se citi precauţia. Frank reprezentase doar două femei în cazuri penale de-a lungul anilor, dar niciuna într-un proces pentru omor. Dintr-odată era recunoscător pentru prezenţa lui Mamie aici, pentru abilitatea de a face oamenii să se simtă în largul lor. Avea să economisească astfel timp în câştigarea încrederii unui client necunoscut.

— Aş vrea să înţelegi întâi că tot ce-mi vei povesti sunt informaţii confidenţiale. Adică, nu voi putea spune nimănui. Nimic din ce spui nu poate fi folosit împotriva ta la proces. Domnişoara Greene se află aici ca angajată a mea, deci se aplică aceleaşi reguli. Poţi să fii complet onestă cu noi.

— Dar nu am bani pentru un avocat. Au zis că mă va reprezenta cineva din oficiu.

— Nu-ţi face griji cu asta, zise Mamie înainte ca Frank să comenteze. Domnul Tripp este un prieten de-al meu. Voi avea grijă să fie plătit pentru că a luat cazul tău.

Oh, *Dumnezeule!* Mulţimea de gânduri obscene care îi trecură prin minte lui Frank era de-a dreptul neruşinată. Avea ea idee ce efect avea asupra lui?

Probabil că nu, altfel nu ar fi discutat niciodată despre recompensarea lui.

— Oh, domnişoară Greene…

Mamie ridică mâna.

— Te rog, insist! Dacă nu pentru tine, atunci acceptă ajutorul meu de dragul copiilor tăi.

Umerii doamnei Porter se relaxară abia vizibil. Femeia

încuviinţă din nou din cap.

Frank consideră asta un semn pentru el.

— Bun, ce s-a întâmplat astăzi mai devreme?

Privirea femeii se mişcă de la el la Mamie, apoi ea se uită spre masă. El ridică insinuant din sprâncene spre Mamie şi arătă cu bărbia spre cealaltă femeie. „Ajut-o!”

Mamie o atinse pe braţ pe doamna Porter.

— Este în regulă. Poţi avea încredere…

— L-am omorât.

Frank încremeni auzind confesiunea directă, dar îşi mască iute reacţia exterioară. Dumnezeu îi era martor că nu era cel mai rău lucru pe care îl auzise mărturisit într-una dintre aceste încăperi. Pentru Mamie era însă altceva. Cu ochii mari, se lăsă pe spate în scaunul ei, aşa că el puse o palmă pe genunchiul ei pentru a o linişti.

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

Îşi menţinu vocea echilibrată, neacuzatoare. Doamna Porter încuviinţă din cap şi îşi şterse o lacrimă ce-i aluneca pe obraz.

— Nu era… un bărbat bun. Nu cu mine. Au fost momente când…

Se opri dintr-odată şi respiră tremurat. Mamie se întinse din nou, liniştind-o pe cealaltă femeie, mângâindu-i braţul.

— Au fost momente…?

— Când îşi folosea pumnii pe mine. În faţa copiilor. Ajunsesem să mă aştept la asta, ştiţi. După ce venea acasă din speluncile unde bea gin, cel puţin. Nu mă deranja aşa mult decât dacă trebuia să zac în pat ca să-mi revin. Se uită în ochii lui Mamie. Vedeţi, îl enervam, mereu insistam să înceteze să bea şi să mă ajute mai mult prin casă. Îl băteam la cap.

— Asta nu-i o scuză pentru violenţa fizică, îi zise cu blândeţe Mamie. Nimic nu scuză loviturile.

Doamna Porter ridică din umeri.

— Munceşte… muncea din greu la docuri. Când venea acasă, voia să fie lăsat în pace. Uneori, îmi era greu să fac asta.

Mamie îşi şterse propriul chip cu mâna liberă, îndepărtând lacrimile la aflarea acestor detalii despre viaţa domestică a doamnei Porter. Frank detesta să-i spună cât de adesea se întâmpla asta, cât de des unii bărbaţi credeau că-i dreptul lor să-şi bată nevestele şi cât de des nevestele îi scuzau. Propria mamă, de altfel, îl apărase mereu pe tatăl lui, cu tendinţele lui violente. Îl alesese pe acel nenorocit de fiecare dată, în detrimentul ei sau al copiilor.

Îndepărtând acele amintiri îngropate demult, reveni cu atenţia la conversaţie.

— Şi în dimineaţa asta?

— A fost plecat toată noaptea, a venit acasă beat. Nu îi puteam opri din plâns. Lacrimile îi curgeau de-a binelea acum, expresia ei fiind una de suferinţă. Am făcut tot ce am putut să-i fac să tacă. El…

Mamie continua să o ţină pe doamna Porter de mână, oferindu-i forţă. Aşteptară, nu vorbi niciunul, până când cealaltă femeie putu să continue:

— A început cu cea mai mare, Katie. Are cinci ani. Plângea în bucătărie, şi eu am încercat să o fac să tacă. Am implorat-o. Privirea doamnei Porter era năucă. Groaza reveni în timp ce-şi amintea. Când ea a continuat, Roy i-a zis să tacă din gură, altfel vor exista consecinţe. Dar ea nu a încetat. El a ridicat pumnul la ea. Eu… eu n-am gândit. Doar am…

Frank putea aproape să-şi imagineze, scena fiind însufleţită în mintea lui. De câte ori se întâmplase asta în locuinţa Murphy? De 50 de ori? De 100? Mereu aceiaşi pumni vânjoşi aducând violenţă şi ruşine.

— Deci o apărai pe Katie? întrebă Mamie.

El îi atrase atenţia clătinând din cap. Ultimul lucru pe care trebuiau să-l facă era să pună cuvinte în gura unui client. Era mai bine dacă doamna Porter se chinuia cu povestea ei, indiferent de cât de mult îi lua.

— Nu am avut de ales, zise doamna Porter, implorând cu privirea, dorindu-şi ca ei să înţeleagă. Ar fi omorât-o. Era de trei ori mai mare ca ea. Nu puteam să-l las să dea în ea.

— Şi apoi, ce s-a petrecut?

— Am luat cea mai grea tigaie de pe plită şi l-am lovit în cap cu ea. S-a împiedicat, a căzut într-un genunchi… şi apoi l-am lovit din nou. Şi s-a prăbuşit.

— Asta s-a petrecut în bucătărie?

Ea îşi şterse alte lacrimi.

— Da, domnule. Undeva în mijlocul apartamentului.

Frank nu văzuse scena crimei, dar nu trebuia. În copilărie, trecuse prin mai multe case de genul ăsta decât putea să numere. Toate aveau una sau două camere, toată lumea gătea, mânca, dormea împreună.

— Soţul tău s-a ridicat din nou?

— Nu, domnule. Doar stătea întins acolo. Poliţiştii au apărut la scurt timp după.

Asta era ciudat. O ceartă domestică nu ar fi dus la o vizită a poliţiei. Deci de unde ar fi ştiut cineva să cheme poliţia? Trebuia să stea de vorbă cu vecinii. Cea mai bună şansă pentru a obţine achitarea era să stabilească un tipar de violenţă unde să fi fost nevoie de autoapărare.

— Ce le-ai spus poliţiştilor? Le-ai zis ce ne-ai spus nouă acum?

Ea închise ochii şi înghiţi.

— Nu, domnule. Mi-a fost prea teamă, chiar şi când au ţipat la mine.

— Excelent! Astea-s veşti bune, zise el. Să nu vorbeşti cu ei fără să fiu şi eu de faţă. S-ar putea să încerce să te silească să te declari vinovată.

— Dar sunt vinovată.

— Doar pentru că vă apărai pe tine şi pe fiica ta, zise Mamie. Domnul Tripp este cel mai bun avocat din oraş. Va obţine achitarea, îţi promit!

Deşi aprecia încrederea lui Mamie în abilităţile lui, mereu era mai bine să-ţi pregăteşti clienţii pentru ce era mai rău.

— Doamnă Porter, următorul pas este punerea sub acuzare. Vom merge în faţa judecătorului, vom asculta acuzaţiile şi vom încerca să te scoatem pe cauţiune. Asta ar trebui să se întâmple în următoarele câteva ore.

— Şi dacă nu sunt eliberată? Cum rămâne cu copiii

mei?

— Mă ocup eu de ei, zise Mamie înainte ca el să comenteze.

Frank ocoli, se duse pe partea cealaltă a mesei şi o ajută pe doamna Porter să se ridice. Era o femeie mică, numai piele şi os. Chipul îi era încă umflat de două tăieturi urâte care abia prinseseră crustă. Foarte probabil, lăsate de Porter. Îmblânzindu-şi expresia, Frank zise:

— Ţine minte, nu vorbeşti cu nimeni despre cazul tău în afară de mine. Îi voi cere intendentei să vină şi să te ia acum. Mai târziu, vei fi dusă la tribunal. Ai vreo întrebare pentru mine?

Ea clătină din cap. Dintr-odată, Mamie fu acolo, dându-l la o parte pentru a o îmbrăţişa pe doamna Porter. Nu putu auzi tot ce-i şoptea Mamie, dar auzi nişte scuze şi un şir de asigurări. Promise o eliberare rapidă din închisoare. Frank spera să poată îndeplini acea promisiune.

Dar, mai întâi, Mamie avea de dat nişte explicaţii.

Capitolul 6

Imediat după ce doamna Porter fu luată de acolo, Mamie îl privi pe Frank, care se duse la scaunul aflat pe partea cealaltă a mesei şi se aşeză. Se sprijini de spătar şi puse picioarele pe masă, încrucişându-le la glezne.

— Cel mai bun avocat, zici?

Oh, auzise asta? Ei bine, nu avea de gând să dezvolte subiectul. Părerea lui despre el însuşi era şi aşa suficient de bună.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Am spus-o în beneficiul ei – nu al tău.

El îşi perie pantalonii, îndepărtând o scamă imaginară de pe lâna de un albastru-închis.

— Cu toate astea, cuvintele alea au fost rostite. Nu pot fi retrase. La dracu', Mamie! Habar n-aveam cât de mult mă respecţi şi mă admiri.

Dumnezeule, era insuportabil. Şi chipeş. Deşi a doua observaţie era prea puţin relevantă, fu primul lucru care îi trecu prin minte după ce-l privise şi ascultase în ultimele minute cu doamna Porter.

— Te aştepţi ca eu să continui să te flatez, acum, că suntem singuri?

El îşi coborî un pic pleoapele, genele lăsându-se în jos pentru a-i acoperi parţial ochii de un albastru luminos.

— Depinde. Cât de mult îţi doreşti ajutorul meu?

Ea înghiţi. Era un bărbat puternic. Seducător. O tentaţie vie într-un costum de trei piese personalizat.

Aşezându-se pe celălalt scaun liber, ea îşi aranjă fustele şi încercă să-şi calmeze pulsul agitat.

— Frank, fii serios! Te-ai implicat deja în cauza doamnei Porter. Este evident că a fost autoapărare.

— Nimic nu-i clar şi nimic nu-i sigur… până nu primesc nişte răspunsuri de la tine.

De asta se temuse ea: că el avea să insiste să descopere mai multe despre viaţa ei secretă şi cum ajunsese să o cunoască pe doamna Porter. Dar avea să accepte bucuroasă întrebările lui Frank pentru a fi sigură că urma să o ajute pe doamna Porter. Fără un avocat bun, Dumnezeu ştia ce urma să i se întâmple mamei a trei copii în tribunalul oraşului.

— Ţi-am promis deja că voi juca biliard cu tine acasă la tine într-o noapte. Ce ai mai putea să vrei?

— Chiar multe, de fapt. Hai să începem cu povestea despre cum ai întâlnit-o pe doamna Porter!

— Prietena unei prietene.

El strâmbă din buze şi clătină din cap.

— Mamie, draga mea. Se pare că tu încă ai impresia că funcţionează să fii evazivă şi să minţi, dar nu-i aşa. Nu cu mine. Nu după ce am cunoscut-o pe doamna Porter şi am auzit ce a avut de zis. Deci ce ar fi să fii onestă cu mine măcar o dată în viaţa ta privilegiată?

— Nu am minţit. Poate m-am eschivat, dar nu am minţit.

El bătu darabana pe masă, fără să scoată un cuvânt.

Teama i se strecură în suflet la tăcerea lui. Chiar avea să îşi retragă sprijinul pentru doamna Porter dacă nu auzea adevărul? Mamie nu credea asta, dar nu putea să fie sigură. Nu merita să rişte.

Dacă faptul că ea îşi dezvăluia secretele avea să îi aducă eliberarea doamnei Porter, atunci nu avea de ales.

— Bine. Una dintre surorile mele ştia o organizaţie caritabilă de la periferie. Cam acum un an şi jumătate, am aflat că unele femei care caută ajutor sunt refuzate, pentru că nu vor să se convertească religios. Am cerut câteva nume ale celor cărora le-a fost refuzat ajutorul, ca să le pot ajuta eu. Le vizitez o dată sau de două ori pe lună şi le aduc bani.

Picioarele lui loviră podeaua, şi el se aplecă în faţă, cu coatele pe masă.

— Stai, tu-mi spui că… Dintr-odată înţelese şi privi spre tavan. Banii de la cazinou. De asta furai din buzunare. Furai bani de la filfizonii din centru şi îi dădeai oropsiţilor de la periferie.

— Familiilor de la periferie. Aceste femei se zbat din răsputeri să supravieţuiască, crescând copii în cele mai groaznice condiţii. Filfizonii ăia din centru au mai mulţi bani decât ar putea cheltui în trei vieţi.

— Asta nu înseamnă că banii lor îţi aparţin *ţie.* Banii sunt ai lor, să facă întocmai ce vor cu ei. Dacă ar vrea să-i doneze nevoiaşilor, ar face-o. Ce eşti tu, un soi de Robin Hood modern?

— Poate că sunt. Habar nu ai ce fac aceste femei…

Închise gura. Cum ar putea el să ştie? Era un bărbat crescut în Chicago, într-o familie privilegiată, şi educat la o şcoală prestigioasă. Era un bărbat cu o carieră legală extraordinară, care locuia într-o casă mare pe Fifth Avenue.

— Eu ştiu că a fura de la alţii nu-i calea potrivită pentru a ajuta aceste familii. Au nevoie de mult mai mult decât zece dolari din când în când.

Ea clătină din cap.

— Greşeşti. Banii controlează totul în oraşul ăsta, şi bărbaţii controlează toţi banii. Femeile precum doamna

Porter nu au puterea de a face ceva pentru ele. Crezi că îşi poate lua cei trei copii şi să se ducă la colegiu? Să obţină o slujbă bine plătită de secretară? Este prizonieră a circumstanţelor perpetuate de societatea noastră.

— Ea a ales să se mărite cu el şi să facă copii, Mamie. Şi-a creat singură circumstanţele.

— Greşit. Femeile nu sunt deloc reprezentate în societatea noastră. Nu votează, nu au drepturi. Suntem *nimic.* Era la mila acelui… monstru. Cheltuia banii lor pe gin şi femei. Venea acasă şi o trata ca pe un gunoi. Ce fel de om este ăsta? Nu cel care a curtat-o, îţi garantez.

— Bărbaţii precum domnul Porter sunt la fel de comuni precum şobolanii în Lower East End. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

Mamie se lăsă pe spate în scaunul ei.

— *Să ştie mai bine?* Deci este vina ei că s-a îndrăgostit de un bărbat care a fost slab şi crud?

Liniile de pe chipul lui tresăriră, un disconfort pe care ea nu-l mai văzuse niciodată.

— Nu asta am vrut să zic. Nu-mi pune cuvinte în gură.

Era o cu totul altă latură a lui Frank Tripp. Da, era abil şi evaziv, dar mereu îl crezuse inteligent şi drept. Atitudinea asta despre femeile care se zbat şi familiile lor o uluia. Putea să existe o singură explicaţie.

— Cu toate astea, sunt în stare să citesc printre rânduri. Eşti un snob.

— Nu fi ridicolă, se răsti el, deşi îşi feri privirea. Nu sunt snob. Înţeleg ce înseamnă să te zbaţi.

— Eşti sigur de asta?

— De ce discutăm despre *mine?* El arătă spre ea. Ar trebui să discutăm mai bine despre hotărârea ta de a hoinări prin Five Points, împărţind bani câştigaţi necinstit.

— Am crezut că am terminat discuţia despre asta.

— Greşit, mica mea hoaţă. Se îndepărtă de masă şi se ridică, băgând mâinile în buzunarele pantalonilor. Ai idee ce pericole înfrunţi pe străzile astea? Rata infracţiunilor în New York este cea mai mare din ţară. Violuri, tâlhării, furt din buzunare… Tatăl tău ar muri de inimă dacă ar afla.

O luau de la capăt, mereu şi mereu, cu ameninţarea cu Duncan Greene. Era ca un carusel care nu se oprea niciodată.

— Bine că n-are să afle niciodată, atunci.

— Doar dacă nu se întâmplă ca vreun ziarist să descopere povestea unei prinţese de pe Fifth Avenue implicate în procesul unei crime din Five Points.

Oh, vai! Asta nu-i trecuse prin cap. Deschise gura şi apoi o închise. De ce nu se gândise la asta înainte? Ridică privirea la el.

— Voi fi chemată să depun mărturie?

— Clar nu, dacă eşti angajata mea – şi ăsta-i singurul motiv pentru care astăzi te aflai la periferie, dacă eşti întrebată. Ai înţeles?

— De asta i-ai spus doamnei Porter că lucrez pentru tine?

— Da – şi pentru că voiam să vorbească liber.

— Oboseşti vreodată să învârti adevărul după cum îţi convine ţie?

— Ca să fiu sincer, nu. Ai prefera să le spun ziariştilor adevăratul motiv pentru care am acceptat cazul? Că a fost un favor pentru domnişoara Marion Greene?

— Aş prefera să nu.

— Atunci, ne-am înţeles. Apropo, ar trebui să subliniez că iar te-am salvat după ce ai dat năvală fără să te gândeşti la consecinţele acţiunilor tale.

— Dacă lumea află ce fac, atunci aşa să fie. Ce contează este ca doamna Porter să nu ajungă în ştreang.

— Condamnatul nu se mai spânzură în New York. Este moarte prin electrocutare.

Dumnezeule mare, era un gând îngrozitor. Şocant.

— Oricum ar fi, nu-mi pasă decât să o salvăm pe doamna Porter.

Un colţ al gurii lui se ridică, mici linii îi apărură la colţul ochilor.

Dumnezeule, era un diavol frumos.

— Marion Greene, o cruciată. Păi, să te conduc cu o trăsură, domnişoară binefăcătoare. Am o trimitere în

judecată de pregătit.

— N-ar trebui să stau? S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu.

— Nu neapărat. Mă voi ocupa de asta de unul singur. Ai face bine să te întorci acasă înainte să ţi se simtă lipsa.

Nu-i plăcea, dar probabil că era un lucru înţelept. Nu doar pentru că familia ei i-ar putea remarca absenţa, ci şi pentru că timpul petrecut cu Frank Tripp era periculos pentru starea ei generală de bine.

Simplul fapt că se uita la el – cu părul lui perfect aranjat şi trăsăturile clasice, umerii largi şi picioarele lungi – îi creştea pulsul până la cer. Când erau împreună, aerul se aprindea şi scânteia, o încărcătură care îi vibra prin vene, creând o dorinţă profundă de care nu putea scăpa.

Şi el simţea asta? De asta ceruse un turneu de biliard cu ea drept compensaţie?

El o privea, aşteptând tăcut în partea cealaltă a camerei, cu buzele uşor strânse. Credea probabil că ea avea să se împotrivească. Dar ea porni spre ieşire. Cu cât petreceau mai puţin timp împreună, cu atât era mai bine.

El se duse să-i deschidă uşa. Chiar când mâna atinse clanţa, el se opri. Ea aproape că se lovi de spatele lui.

— Oh, şi nu discuta cazul cu absolut nimeni, *colega.*

Privi este umăr, rânjind la ea.

Îi despărţeau câţiva centimetri, şi ambii fură surprinşi de acea apropiere. Putea să vadă umbra unei bărbi pe maxilarul lui, fiecare geană. Îi observă şi pulsul crescut de la gât. La apropierea ei reacţiona sau la bătaia de cap generală pe care i-o dădea ea? Spera să fie prima variantă – pentru că nu voia să sufere singură, dorind un bărbat care o tortura cum o făcea el.

Ea păşi în lateral, punând mai multă distanţă între ei.

— Nicio problemă, domnule Tripp. Oh, şi, pentru că acum sunt angajata ta, mă aştept la o mărire *uriaşă* de salariu.

*

Uşa de la biroul lui Frank fu brusc deschisă în dimineaţa următoare. Charles Thomas şi James Howe dădură buzna, cei doi bărbaţi mai în vârstă nederanjându-se să mai ciocănească sau să-l întrebe pe Frank dacă era ocupat înainte de a se aşeza pe scaunele din faţa biroului lui.

Howe şi Thomas erau doi dintre partenerii lui Frank. Birourile lor erau la etajul superior, unde se ocupau de mare parte dintre cazurile importante de crime. Frank nu-i vedea prea des, în afară de şedinţa lor săptămânală ca parteneri.

— Ţi-ai pierdut minţile? întrebă Howe, aruncând ziarul de dimineaţă pe biroul lui Frank. Ai acceptat un caz de omor din districtul şase?

Frank văzuse deja articolul. La naiba, el fusese cel care contactase editorul, să se asigure că povestea avea să apară în ediţia de dimineaţă. Transmiterea informaţiei însemna că el o putea controla.

— Da, am acceptat.

Thomas miji ochii prin ochelari.

— *Pro bono?* Ştii că nu acceptăm genul ăsta de muncă.

— Nu chiar *pro bono.* Primesc o compensaţie.

De la Mamie. În modul ales de Frank. O sută de cazuri meritau târgul ăsta.

Nu că i-ar fi putut spune asta lui Mamie. Doar ar încuraja-o să salveze şi mai mulţi nevoiaşi.

— Şi nu văd de ce este o problemă, minţi el.

Howe ridică dintr-o sprânceană grizonantă.

— Am muncit din greu să ne construim reputaţia. Îi reprezentăm pe unii dintre cei mai bogaţi oameni din oraş. Acum, nu ne-am plâns niciodată când ai acceptat unul sau doi clienţi de la periferie.

Pentru că acei clienţi erau mai bogaţi decât Midas şi detestau publicitatea de orice fel. Frank îi ajuta repede şi în tăcere – o situaţie care convenise de minune tuturor. Aceia nu erau clienţi cu care cabinetul să se laude în gura mare.

Nu, se lăudau cu clienţi precum Duncan Greene sau

familia Astor. Fish şi Cutting. Livingston şi Van Rensselaer. Cu alte cuvinte, cu familiile cele mai bogate şi prestigioase. Şi publicitatea funcţiona, pentru că cei cu sânge albastru veneau unii după alţii ca nişte oi. Aceiaşi arhitecţi, aceiaşi croitori, aceleaşi restaurante, aceiaşi avocaţi.

Motiv pentru care Frank nu-şi permitea să pună în pericol acest statut.

Cu toate astea, restricţiile iritau tot mai mult în aceste zile.

— Dar? insistă el când cei doi bărbaţi tăcură.

— Dar această… femeie. Este o biată chiriaşă. Thomas se trase înapoi, de parcă adevărul era de-a dreptul oribil. Ne face să părem… inferiori.

— Nu pot să-mi dau seama cum ar fi posibil aşa ceva cu doar un caz. Nu vom pierde afaceri din cauza asta.

— Cine te plăteşte pentru timpul investit? întrebă Howe.

— Asta-i confidenţial.

Howe înclină capul, de parcă nu-l auzise bine pe Frank.

— Confidenţial? Cum adică?

— Adică plata rămâne între mine şi partea interesată.

Thomas se aşeză un pic mai drept.

— Ştii care-i înţelegerea noastră, Frank. Nu putem lua cazuri pe cont propriu. Toate plăţile trebuie să…

— Nu există niciun ban. Plata este de altă natură.

— Ah, zise Howe. Asta are ceva de-a face cu femeia care te-a însoţit aseară la sediul poliţiei?

Interesant. Informaţia asta nu apăruse în ziare. Făcuseră săpături în privinţa lui?

— Cum ai aflat despre ea?

— Am avut o discuţie mai devreme cu un procuror adjunct despre un alt caz. Aparent, oamenii vorbesc despre asta. Nu te duci în fiecare zi la sediul poliţiei să reprezinţi o criminală.

El oftă. Era o risipă din timpul pe care nu-l avea.

— Dacă voi doi aţi înceta să vă luaţi de mine pentru că fac o faptă bună, mi-ar prinde bine nişte ajutor. A trecut

ceva timp de când am apărat pe cineva acuzat de omucidere.

Howe şi Thomas schimbară iute o privire. Se ştiau de mai bine de 30 de ani şi deseori comunicau fără cuvinte. Indiferent de ce mesaj schimbaseră, probabil hotărâră să-l ajute pe Frank, pentru că Howe zise:

— Ai fost să te vezi cu medicul legist deja?

— Îmi trimit investigatorul. Dar nu mă aştept să aflu ceva nou.

— Nu se ştie niciodată, zise Thomas. Ce judecător ai nimerit?

— Smyth.

— Cine-i procurorul?

— McIntyre. Cu siguranţă, nu se aştepta să mă vadă la trimiterea în judecată.

— E bun, zise Howe. Se aştepta, fără îndoială, să dea de un avocat din oficiu care să o apere. Au stabilit cauţiunea?

— Respinsă. Au susţinut că starea ei mentală este fragilă şi că reprezintă un pericol pentru copiii ei.

Mamie nu avea să fie mulţumită să audă asta. Frank făcuse tot ce putuse, dar judecătorul nu-i dăduse nicio şansă să conteste prezumţia.

— Probabil adevărat, zise Thomas. Oamenii ăia nu pun preţ pe viaţa umană.

Oamenii ăia? Frank se foi pe scaunul său. Aşa sunase şi el când vorbise cu Mamie aseară, ca un snob înţepat şi insensibil?

— Ce s-a întâmplat cu „toţi sunt nevinovaţi în faţa legii până la dovedirea contrariului”?

— Tu ştii mai bine decât toţi oamenii cum funcţionează legea, Tripp. Nevinovăţia îşi găseşte greu loc în ceea ce facem noi.

Da, ştia asta. Majoritatea clienţilor lui mergeau pe o linie subţire, ocolind legea când le convenea. Frank îşi câştigase reputaţia cu răstălmăcirea faptelor pentru a scuza asemenea ocoluri când clienţii bogaţi erau prinşi. Nu era neapărat un drum nobil cel ales de el… dar era al naibii

de bănos.

— Pledează vinovat şi termină cu chestia asta cât mai repede, zise Howe. Fă-o să recunoască ce a făcut, şi apoi putem trece cu toţii mai departe.

— Nu, am de gând să o scap. Am de gând să susţin că perioadele îndelungate de abuz fizic şi mental au împins-o să-şi omoare soţul. Strategia îi venise în minte pe durata discuţiei lor cu doamna Porter – şi părea raţionamentul perfect. Ca să nu mai menţioneze că era şi adevărul. Juriul o va achita.

— Poate, dar firma va suferi din cauza publicităţii, zise Thomas.

— Şi ai luat în consideraţie efectul asupra timpului şi a resurselor tale? întrebă Howe. Doar nu îţi pasă cu adevărat de ce se întâmplă cu femeia asta.

Lui Mamie cu siguranţă îi păsa. Şi, deşi circumstanţele doamnei Porter erau tragice, Frank învăţase cu mult timp în urmă să nu se implice emoţional în cazurile de care se ocupa. Acesta nu era diferit.

— Lasă-mă să-mi fac eu griji cu publicitatea şi resursele mele, da?

Cei doi bărbaţi mai în vârstă schimbară o altă privire, una care dădea de înţeles că asta nu era ultima conversaţie pe acel subiect. După ce-şi luară rămas-bun şi plecară, doamna Rand aduse un teanc de hârtii în biroul lui.

— Ce-s astea?

— Contractul de căsătorie pentru Greene… Ai cerut să fie gata cât mai repede posibil. Ea îi întinse paginile. Iată-l! Am verificat cu notiţele tale, şi totul este cum ai cerut.

Frank se uită la hârtii de parcă erau otrăvite. Contractul de căsătorie al lui Mamie. Pentru căsătoria cu un alt bărbat. O parte din el sperase ca redactarea documentului să dureze mai multe zile. La naiba cu eficienţa de aici!

— Mulţumesc, doamnă Rand. Lasă-l pe biroul meu!

— Vrei să trimit o copie şi acasă la domnul Greene?

— Nu, se răsti Frank. Doamna Rand se încruntă, aşa că el minţi. Îl duc eu. Nu-i nevoie să te deranjezi.

— Prea bine, dacă eşti sigur.

Ea ieşi din birou, lăsându-l pe Frank holbându-se la contractul de căsătorie de pe biroul lui. Nu reuşea să-l atingă, nu încă. A-l atinge însemna că logodna era reală, nu o născocire a imaginaţiei societăţii.

„Logodna este reală, idiotule!”

Şi apoi, ce-i păsa lui? Mamie şi Chauncey erau destinaţi unul celuilalt. Frank nu avea niciun drept asupra ei. Nu avusese niciodată. Ideea asta de a o obliga să petreacă timp cu el, că era biliard sau cină, era una teribilă. Ce fusese în capul lui?

Chestia asta cu Mamie trebuia să înceteze. Oricât de mult se distra cu ea, prinţesele din Manhattan nu ajungeau cu bărbaţi din zona greşită a oraşului, nici măcar dacă aceştia erau bogaţi. Ajungeau alături de vlăstare din înalta societate, de imbecili ca Chauncey Livingston.

Frank pusese mereu pe primul loc propria carieră. Succesul, puterea şi banii… tripleta din New York. Şi le câştigase pe toate trei. Nicio femeie, nici măcar una aşa interesantă şi inteligentă ca Mamie Greene, nu avea să pună asta în pericol.

— Doamnă Rand, strigă el. Când secretara lui apăru, Frank arătă spre documente. M-am răzgândit, de fapt. Trimite unul din astea la Duncan Greene, ca să-l revizuiască.

*

Soarele după-amiezii tocmai începea să coboare de pe cer când Mamie coborî din trăsura ei la intrarea în Central Park. Îşi luă umbrela de soare şi se duse spre poartă, apoi intră.

Cum nu era multă lume, reuşi să-şi zărească însoţitorul cu uşurinţă, aşteptând-o pe o bancă. Chauncey Livingston. Viitorul ei logodnic. Chauncey părea cam palid astăzi, tras la faţă. Era bolnav.

„Nu te deranjează zvonurile despre actriţe şi spelunci cu opiu?”

Probabil că Frank glumea. Chauncey nu era un dezaxat. Un pic mai zvăpăiat poate, dar nu era soi rău. Îl ştia aproape de o viaţă.

Mai important, nu avea nevoie să-şi amintească de Frank Tripp. Nu-l văzuse şi nu auzise de el din noaptea în care fusese arestată doamna Porter, în urmă cu patru zile. Nu-i era deloc dor de el sau de farmecul lui stupid. Şi cu siguranţă nu-i lipsea schimbul de replici cu el. Dar să nu o contacteze deloc? I se părea un pic nepoliticos.

Nu că i-ar fi rănit sentimentele. Asta ar fi ridicol.

Doar că, din punct de vedere angajat-angajator, el lăsa mult de dorit.

În acel moment, Chauncey o zări şi flutură puţin din mână. Îmbrăcat într-un costum cafeniu de olandă şi o pălărie de paie, era tot un tânăr bogat de oraş, simţindu-se perfect în largul lui în mediul privilegiat.

Mereu era drăguţ. Politicos. Aproape plictisitor, dacă era să fie onestă. Detesta activităţile atletice şi nici teatrul sau opera nu prea îi plăceau. Îşi vizita clubul după-amiaza, cina în aceleaşi restaurante. În fiecare vară, petrecea opt zile în Newport. De Crăciun, se ducea la Londra.

Fără surprize. Complet predictibil.

Exact ca viitorul ei.

„Nu trebuie să fie. Ai putea avea mai mult”.

Nu, nu putea. Hotărâse contra acestui lucru cu ani în urmă, când ea şi tatăl ei făcuseră înţelegerea. El voia ca ea să se mărite cu Chauncey, şi ea nu trebuia să-l dezamăgească, mai ales că nu avea un fiu care să ducă mai departe moştenitoarea familiei. Mamie *era* moştenirea. Ştia asta, întreaga ei viaţă îi fusese adus acest lucru la cunoştinţă. Avea să se mărite cu Chauncey, ca Florence şi Justine să se poată mărita cu cine voiau ele. Fericirea lor merita acest mic sacrificiu.

Şi apoi, nu era ca şi cum îl ura pe Chauncey. Nu-l iubea, dar ţinea la el. Şi asta era mai mult decât în multe dintre căsătoriile din înalta societate.

Mai important, nu-i grăbea nimeni. Lui Chauncey nu părea să-i pese cât dura până ajungeau la altar – şi nici ei

nu-i păsa.

— Bună, Mamie.

Chauncey se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Bună, Chauncey. Mă bucur să te văd. Şi aşa era. Nu-i purta pică viitorului ei logodnic. M-a surprins biletul de la tine.

— Bănuiesc că a trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut. Îmi cer scuze pentru asta.

El îi oferi braţul, pe care ea îl luă, şi porniră să se plimbe pe alee împreună. Îşi ţinea umbrela de soare cu mâna liberă.

— Mă aşteptam să te văd la balul mascat de la Vandermeyer, zise el.

Ah! Fusese în acea noapte în care Frank o prinsese la Casa de Bronz.

— Nu m-am simţit bine şi am hotărât să nu vin. A fost frumos?

— Ne-am distrat. Tippy a adus o pisică într-o geantă şi i-a dat drumul prin sufragerie. El chicoti. Caraghios.

— Mamie se încruntă. Asta era lumea lui Chauncey: farse şi petreceri. Cluburi şi iahturi. Trecuse vreodată dincolo de Fourteenth Street? Avea habar cât sufereau majoritatea newyorkezilor?

Normal că nu. Şi, fără influenţa surorii ei mai mici, nici Mamie nu ar fi aflat. Doamnele organizau strângeri de fonduri pentru diferite cauze, dar nu vedeai cu ochii tăi sărăcia.

— Biata pisică, nu se putu ea abţine.

— Ah, nu a fost rănită. El o bătu uşor peste mână. Uitasem cât de sensibilă eşti.

Sensibilă? Frank ar fi râs bine la asta.

— În biletul tău ai menţionat o discuţie. Despre ce vrei să vorbim?

— Ai vorbit cu tatăl tău în ultima vreme?

O pasăre ateriză pe alee lângă el, bătând din aripi în praf.

— L-am văzut acum câteva nopţi la cină. De ce?

— A… Ei bine, mă întrebam dacă a menţionat logodna

noastră.

— Nu. Ea îl privi. S-a întâmplat ceva?

— Au avut loc nişte discuţii. Bârfe care circulă. Se pare că ai ieşit la cină cu avocatul tatălui tău.

El aştepta, aşa că ea îi confirmă.

— Da, am ieşit.

— Ei bine, taţii noştri au decis să consolideze logodna după asta. Sunt surprins că nu ţi-a spus.

Surpriza nu putea acoperi ce simţea Mamie. Era, mai degrabă, uluită. Trădată că nu fusese consultată. Deprimată că viitorul ei sosise. Cum putuse tatăl ei să facă asta fără să-i spună?

— Nu, nu mi-a zis.

— Tata mi-a arătat contractul aseară. În mare parte, sunt chestii standard. Tatăl tău a fost foarte generos. Vrea să cumpere vechea proprietate Huntville de pe Seventy-Third Street care-i de vânzare drept cadou de nuntă pentru noi.

Lui Mamie i se întoarse stomacul, şi ea se simţi îngreţoşată de ideea de a deveni o soţie din înalta societate. Să se ocupe de casă, să crească copii, tutori şi guvernante, vacanţe la Paris... Era ca şi cum un curent uriaş o trăgea la fundul oceanului.

— Da, chiar pare generos, murmură ea, chinuindu-se încă să accepte totul.

— Într-adevăr.

Se mai plimbară câteva momente, înconjuraţi de sunetele liniştite ale naturii. Ea simţi că el voia să ajungă undeva.

Dumnezeule, cum se ajunsese la asta? Ea crezuse mereu că tatăl ei urma să vorbească întâi cu ea, să-i dea vreun indiciu despre ce avea să urmeze. Că avea să accepte părerea ei despre termenii contractului. Să meargă înainte orbeşte, fără acordul ei, părea un gest grăbit. De panică. Tatăl ei îşi făcea griji...?

Desigur. Tatălui ei nu-i plăcuse ideea ca ea şi Frank să petreacă o seară împreună. Coincidenţa era prea mare ca să nu existe o legătură. Credea că Frank avea planuri cu

ea? Ideea era ridicolă. Va trebui să discute cu el şi să clarifice lucrurile imediat.

— Ideea este, Mamie, că în contract sunt câteva clauze… neobişnuite.

Detesta faptul că logodnicul ei o informa despre cel mai important document din viaţa ei. De ce discutau bărbaţii lucrurile astea fără părerea unei femei – a miresei? N-ar trebui să aibă şi ea un cuvânt de spus în privinţa viitorului ei?

Înghiţindu-şi enervarea cauzată de tradiţiile patriarhale, ea întrebă:

— Oh? Cum ar fi?

— Lucruri precum copiii.

— Nu-i ceva nemaiîntâlnit, Chauncey.

— Vrea câte un nepot o dată la doi ani, în următorii opt ani.

Ea se opri din mers, oprindu-l şi pe el.

— A făcut calendar pentru nepoţi?

Chauncey băgă mâinile în buzunare.

— Da. Vrea patru.

Mamie rămase cu gura căscată. Scandalos. De-a dreptul ridicol. Tatăl ei nu era deloc reţinut cu privire la dorinţa de a avea nepoţi, dar asta era mult peste orice şi-ar fi putut ea imagina. Dacă ea şi Chauncey alegeau să aştepte câţiva ani, pentru a se obişnui unul cu celălalt înainte să întemeieze o familie?

Ei îi scăpă un râs uscat din gât.

— De ce n-a stipulat şi genul nepoţilor?

Chauncey tresări.

— Oh, a stipulat şi asta. Ca o cerinţă, desigur, dar sperând să avem trei băieţi şi o fată.

— Sfinte Dumnezeule!

— Într-adevăr.

Tatăl ei îşi pierduse minţile. Asta era singura explicaţie pentru o asemenea clauză.

— Şi toate astea au fost trecute în contract?

Ea închise ochii pentru a percepe oroarea. Dumnezeule, la ce s-o fi gândit când făcuse contractul? Cât

de îngrozitor de jenant! Mai rău, de ce nu-i spusese? Era clar că ştiuse despre asta. Deci de ce nu-i spusese? Sau măcar să o fi avertizat.

„Pentru că el îi este loial tatălui tău, nu ţie”.

Cum putuse uita asta? Banii şi prestigiul contau şi pentru tatăl ei, şi pentru Frank Tripp. Nu dorinţele unei femei prostuţe de 23 de ani.

Dintr-odată, îşi dădu seama de ceva. Dacă Frank ştiuse despre asta, atunci de ce-i ceruse un turneu de biliard la el acasă? Ar fi putut să-i fie distrusă reputaţia pentru că vizita un domn necăsătorit noaptea şi şi-ar fi pus în pericol logodna. La ce se gândise când îi sugerase asta?

— Şi mai este ceva, zise Chauncey.

Mamie simţi cum i se strânge pieptul de groază.

— Mi-e şi teamă să te întreb.

— Există clauze despre… infidelitate.

Ea nu putu decât să se uite la el.

— Infidelitate? Nu înţeleg.

— Dacă se descoperă că avem alţi parteneri în primii zece ani de căsătorie, există o penalizare financiară exorbitantă.

— Cât de exorbitantă?

— Mai mult decât mi-aş permite eu să plătesc fără să-i cer tatii.

Ea oftă şi îşi frecă ochii cu degetele cu mănuşi. Întreaga poveste era de-a dreptul jenantă.

— Despre mine-i vorba? Ţi-e teamă că aş putea să-mi iau un amant?

Capitolul 7

Chauncey scăpă un şuierat printre dinţi şi privi îngrijorat în jur.

— Mamie! Nu poţi să spui asemenea cuvinte în public.

Ea gesticulă către drumul gol.

— Nu ne poate auzi nimeni, Chauncey. Şi urmează să

ne căsătorim. Putem discuta despre asemenea lucruri în privat.

— Bănuiesc, dacă trebuie. Mai mult, ştim cu toţii că îngrijorarea în acest caz este cu privire la mine.

— Că-ţi vei lua o amantă?

Un alt şuierat.

— Nu ar trebui să cunoşti acel cuvânt.

El chiar vorbea serios? Toată lumea ştia acel cuvânt. Şi de ce nu era o îngrijorare infidelitatea *ei?* Femeile primeau în mod frecvent în paturile lor bărbaţi care nu erau soţii lor. Nu că Mamie şi-ar dezonora jurămintele de căsătorie fiind necredincioasă, dar de ce era el aşa sigur că ea nu ar face asta?

Ea flutură o mână.

— Hai să nu discutăm despre cât de extins este vocabularul meu! Pot să cred că această clauză reprezintă o problemă pentru tine?

Pielea de pe gâtul lui se înroşi, şi el îşi plecă privirea.

— Da, am o problemă.

Deci Chauncey avea o amantă. Hmm. Ea aşteptă să simtă un junghi de gelozie sau ca stomacul ei să bolborosească… dar nimic. Amanta lui – sau amantele, dacă erau mai multe – nu o deranja sub nicio formă.

— Şi nu eşti dispus să renunţi la ea?

El îşi aranjă pălăria de paie mai bine pe cap.

— Nu prea mi se pare corect, mai ales când aproape toţi domnii din New York au câte una. Eşti o femeie practică. Ştii cum funcţionează lucrurile astea. Căsătoria noastră nu va fi diferită de nicio altă căsătorie din înalta societate. Vom fi fericiţi, dar respectuoşi. Nu mă voi etala cu ea în vreo manieră care să te jeneze.

Era îndrăgostit de această femeie? Mamie credea că amantele sunt precum batistele. Dar, dacă Chauncey avea sentimente pentru amanta lui, asta ar putea avea un impact negativ asupra căsătoriei lor.

— Vrei să vorbesc cu tatăl meu. Să modifice această clauză.

— Da. El răsuflă uşurat. Va înţelege, fiind un bărbat

din lumea noastră, că este nerealist să-i ceri unui bărbat să-şi supună soţia atenţiei lui în procent de sută la sută în dormitor.

Şi acum stomacul ei reacţionă. Se luptă cu reacţia viscerală resimţită când se gândi ce ar presupune „atenţia în dormitor” a lui Chauncey. Nu putea să îşi imagineze nici măcar unu la sută din afecţiunea lui – darămite sută la sută.

„Ăsta-i un târg. Asta-i calea ta”.

Ea inspiră adânc.

— Eu cred că-ţi faci griji fără motiv. Mă îndoiesc că tatăl meu ar aplica o asemenea clauză.

— Poate, dar nu vreau să ne începem căsătoria cu o minciună. Ştii cum pot fi descoperite lucrurile astea. Iar eu n-am fondurile să plătesc o penalizare aşa exorbitantă.

Copii… intimităţi… amante… Viaţa ei devenise dintr-odată ireală. Îi luă braţul şi îl conduse pe alee din nou.

— Cum este ea?

El se împiedică, apoi îşi recăpătă echilibrul.

— *Mamie.*

— Dacă nu eşti dispus să renunţi la ea înseamnă că reprezintă mult pentru tine. Aş vrea să ştiu către cine este îndreptată afecţiunea viitorului meu soţ.

— Asta nu-i o conversaţie care să aibă loc între noi…

— Te rog, Chauncey. Am 23 de ani, nu-s vreo copilă de 18 ani. Noi doi ne ştim de când eram copii. Ştiu că te-ai sărutat cu Penelope Van der Meer pe stâncile din Newport.

— Aveam nouă ani, Mamie. Asta-i chiar diferit.

Nu chiar. Simţea în privinţa lui ceea ce simţise şi atunci – ca şi cum ar fi fost o prietenă. Căsătoria lor avea să fie un parteneriat pentru scopuri comune: stabilitate, creşterea copiilor şi statut.

— Trebuie să avem încredere unul în celălalt dacă vrem ca mariajul nostru să funcţioneze.

— Bine. Este cântăreaţă la un club din Tenderloin.

— Drăguţă?

— Superbă, răspunse el repede. Apoi îndreptă lucrurile. Îmi cer scuze. Nu aş insinua niciodată…

— Ce? Că găseşti atrăgătoare alte femei? Îi veni în

minte o imagine cu Frank, cu exteriorul lui perfect aranjat şi cu umerii largi. Felul în care umerii îi umpleau costumul de trei piese ar trebui să fie considerat periculos în toate cele 44 de state. Ar fi un pic ipocrit din partea mea, ţinând cont că şi eu am ochi.

Chauncey se opri dintr-odată.

— Ţi se par atrăgători alţi bărbaţi?

Toţi bărbaţii erau atât aşa cu capul în nori sau doar cei născuţi la nord de Forty-Second Street?

— Da, normal.

— Nu ştiu ce să simt în legătură că această nouă faţetă a ta. Ai devenit de-a dreptul îndrăzneaţă în ultimii ani.

Îndrăzneaţă? Mai degrabă, iluminată. Deschisese ochii la beneficiile şi risipa din cercul ei social, la nedreptatea şi inegalitatea din oraşul lor. Cum să nu-şi schimbe cineva complet priorităţile după ce vedea nevoia şi disperarea din ochii unei mame care nu-şi putea hrăni copiii?

— Poţi să nu semnezi contractul, îi zise ea. Taţii noştri îşi vor depăşi dezamăgirea.

Chauncey se simţi contrariat.

— Nu vreau să dau înapoi. Se gândi un moment îndelungat. Tu?

„Da”.

— Nu, sigur că nu.

— Bun, atunci, ne-am înţeles. Vei vorbi cu tatăl tău să schimbe acele detalii din contract, şi apoi totul va continua aşa cum ar trebui.

„Aşa cum ar trebui. Păstrează statutul”. Cât de mult detesta ideea asta.

Poate tatăl ei avea să se răzgândească în privinţa căsătoriei dacă nu puteau rezolva această problemă. Poate că tot aranjamentul avea să fie anulat. Duncan Greene nu era un om flexibil când îşi punea ceva în minte.

Poate că exista o cale de a ieşi din asta până la urmă, una care să nu fie din vina lui Mamie. Încercă să-şi ascundă zâmbetul plin de speranţă.

— Voi vorbi cu el de cum ajung acasă.

— Dar ai grijă, o avertiză el. Nu vreau să-l supăr pe tatăl tău. Nu trebuie să creadă că nu vreau să fiu de acord cu propunerea.

— Tatăl tău ştie că noi ne întâlnim?

— Nu. Când m-am plâns, tatăl meu mi-a spus să mă însor cu tine, să fac câţiva copii şi apoi să fac ce vreau.

Doamne, ce deprimant!

— Dar cum ar trebui să obiectez la clauză fără să-i spun de ce?

— Eşti deşteaptă, Mamie. Găseşti tu ceva.

Cu siguranţă, spera asta, pentru că mariajul se apropia de ea cu o viteză incredibilă. Trebuia să existe o metodă prin care să evite lovitura fără să încalce promisiunea către tatăl ei – chiar dacă asta însemna să-l arunce pe Chauncey sub roţile trenului ce se apropia.

*

Mamie nu intra deseori în biroul de acasă al tatălui ei. El prefera să fie singur acolo – unul dintre puţine locuri din casă despre care putea spune că era al lui, zicea el. Aşa că nu fu surprinsă de primirea nu chiar călduroasă de care avu parte când ciocăni.

— Mamie. Tatăl ei coborî un teanc de hârtii şi miji ochii prin ochelari. Este urgent?

— Bună, tati. Da, mă tem că este.

El oftă şi lăsă hârtiile pe birou.

— Atunci, ai face bine să intri. Ia loc!

Mamie îşi iubea tatăl, dar acesta trebuia manevrat cu grijă. În afaceri, era hotărât şi nemilos, nefiindu-i teamă de nimic şi de nimeni. Acasă, voia ca lucrurile să fie făcute după voia lui. Aşa că, din experienţa lui Mamie, era mai bine să-l lase pe tatăl ei să creadă că ideile erau ale lui… chiar şi când nu erau.

Nu avea să fie uşor să obţină anularea contractului de către tatăl ei, dar trebuia să încerce.

— Eşti foarte ocupat?

Se aşează pe scaunul din faţa biroului lui.

— Mereu, dar îmi fac fericit timp pentru tine când ai nevoie de mine. Spune-mi care-i problema.

— Tocmai m-am întors de la o plimbare cu Chauncey.

— Excelent! Ochii îi sclipiră la auzul veştii, iar mustaţa îi tresări. Mă bucur să aud că voi doi petreceţi timp împreună.

— Da, mereu am ţinut la el. Totuşi, am fost surprinsă să aud că au fost stabilite detaliile contractului de căsătorie.

— Contractul este responsabilitatea mea, Mamie. Una pe care am ignorat-o de prea mult timp.

— Există vreun motiv pentru care ai trecut aşa repede la acţiune?

— Nu. El îşi sprijini coatele pe braţele scaunului şi îşi împreună degetele. A trecut de mult momentul la care trebuia să te fi măritat. Am preferat să nu te grăbesc, dar au trecut aproape cinci ani de la debutul tău.

Nu-l credea. Nu era vorba despre debutul sau despre vârsta ei. Ceva din adâncul ei îi spunea că era vorba despre Frank Tripp.

— Eu n-ar trebui să am un cuvânt de spus în privinţa asta?

— Eşti conştientă că lucrurile nu funcţionează aşa. Dar nu trebuie să-ţi faci griji – am pus deoparte o sumă mare de bani pentru tine, de care Chauncey nu se poate atinge. Niciodată.

Interesant că Chauncey nu menţionase *asta.* Nu-i păsase decât de posibilitatea de a-şi păstra amanta.

— Asta-i foarte drăguţ din partea ta, tati. Mulţumesc!

El îşi înclină capul.

— Nicio fată de-a mea nu va rămâne vreodată fără bani. Chauncey este un tip de treabă, dar nu toţi bărbaţii sunt de încredere. Din păcate, vezi sămânţa rea când deja a stricat tot mărul.

— Care sunt celelalte clauze?

— În mare, cele standard. Nimic pentru care să-ţi faci griji.

— După Chauncey, am de ce să-mi fac griji. Ai făcut

un soi de programare a nepoţilor?

El se foi pe scaun, corpul lui mare aranjându-se pentru a se adânci mai mult în tapiţerie.

— Este perfect normal. Mai bine să te ocupi de asta de la început, cum am făcut eu cu mama ta.

— Presupui că noi ne dorim o familie imediat şi că sunt capabilă să concep copii.

— Nu-i nevoie să fii grosolană, domnişoară. Poţi vorbi aşa cu mama ta, dar eu aş prefera să nu discutăm despre asemenea subiecte delicate.

Ea se chinui să-şi ascundă iritarea. Se purta de parcă ea descrisese acţiunea în toate detaliile. Tânjea după ziua în care femeile aveau să poată vorbi deschis despre aceste subiecte cu familiile lor. Secretele nu duceau decât la ignoranţă.

— Nu doresc să mi se spună când să întemeiez o familie, tati. Decizia aia este a mea şi a soţului meu, a nimănui altcuiva.

— Uneori, este mai bine să stabileşti dinainte lucrurile astea. Crede-mă!

— Căsătoriile din ziua de azi sunt diferite de cele de pe vremea când v-aţi căsătorit tu cu mama. Noi preferăm mai mult timp pentru a ne cunoaşte…

— *A vă cunoaşte?* Îl ştii de la naştere. Nu fi ridicolă! Faceţi copii imediat, apoi fiecare poate face ce vrea.

Asta era chichiţa de care avea nevoie.

— De asta ai pus o clauză de infidelitate, pentru că nu ai încredere în noi?

— Nu, am pus clauza pentru că nu am încredere în *Chauncey.*

— Ţi-a dat motive să te îndoieşti de fidelitatea lui?

— Normal că nu. Nu ştiu care-s… tendinţele lui în sfera asta. Dar cunosc bărbaţii. Dădu din deget spre ea. Nu sunt capabili să fie fideli.

— Aici te incluzi şi pe tine?

El se îndreptă şi îi aruncă o privire nimicitoare.

— Ia-o mai uşor, Marion! Eşti tot fata mea, şi eu sunt tot tatăl tău. Nu fi nerespectuoasă cu mine sau cu mama ta

cât eşti în casa asta.

— Nu am vrut să fiu lipsită de respect. Doar subliniez că generalizezi prea mult. Chauncey nu-i un afemeiat. Ai auzit să fie implicat în vreun scandal, cum ar fi să facă un copil fără să fie căsătorit sau să distrugă reputaţia unei fete?

— Nu, nu am auzit. Dar nu-i străin de cazinourile şi de saloanele de dans de prin Tenderloin.

— Lucru ce are puţin de-a face cu viitorul lui ca soţ.

— Eşti dispusă să-ţi rişti căsătoria?

Nu, ea spera să evite căsătoria. Pentru asta, era momentul să scoată la iveală nepotrivirea cu Chauncey.

— Chauncey a fost onest cu mine. Mi-a zis că are multe prietene şi că nu are de gând să renunţe la ele doar pentru că ne căsătorim. A cerut să fie eliminată clauza de infidelitate.

Buzele tatălui ei se strânseră în vreme ce el îi cerceta chipul.

— Asta are legătură cu Frank Tripp?

Ea inspiră abrupt. Cum ajunsese tatăl ei la *acea* concluzie?

— N... normal că nu, se bâlbâi ea. Abia-l cunosc pe domnul Tripp.

— Văd. Încep să înţeleg. Încerci să-i pui lui Chauncey în cârcă toată treaba cu clauza de infidelitate, când, de fapt, *tu* vrei să fie eliminată.

— Tati! Cum poţi să spui aşa ceva?

— Pentru că-l ştiu foarte bine pe Frank Tripp. Nu am încredere în el – nu cu tine. Îţi împuie capul cu tot felul de promisiuni după ce te măriţi?

Ea doar se uită la tatăl ei. De unde ieşeau acuzaţiile astea?

— Nu face aşa ceva. M-ai înţeles greşit.

— Nu cred. Dacă ar fi vorba despre Chauncey, ai cere ca acea clauză să rămână în contract. Ce soţie vrea ca soţul ei să-i fie infidel?

Lucrurile luaseră o întorsătură dezastruoasă.

— Chauncey are o femeie, una pe care o întreţine. Şi

a zis că nu are de gând să renunţe la ea după căsătoria noastră.

El se lăsă pe spate şi îşi împreună mâinile peste abdomen.

— Îl cunosc pe tatăl lui Chauncey de peste 40 de ani. Noi doi am fost ofiţeri în Regimentul 66 Infanterie. Mi-a fost cavaler de onoare la nuntă, iar eu, la a lui. Am încredere că-l va pune pe Chauncey pe calea cea dreaptă până la nuntă.

— Şi dacă nu?

— Atunci, Chauncey va încălca respectivul contract de căsătorie, şi tu vei spori grămada de bani pe care am pus-o deoparte pentru tine.

— Dar de ce să risc? Poate că ar trebui…

— Mamie, nu voi scoate acea clauză. Nici pentru tine, nici pentru Chauncey şi clar nu pentru Frank Tripp. Ne-am înţeles?

— Domnul Tripp nu are nimic de-a face cu conversaţia asta.

— Dacă zici tu, spuse el, deşi tonul lui era mai puţin convingător.

Dăduse chix cu întreaga întâlnire. În loc să îndrepte bănuielile asupra lui Chauncey, le îndreptase spre ea. Era momentul să se retragă şi să-şi reconsidere planul de atac.

El se ridică.

— Te las să te întorci la muncă.

Se ridică şi ea.

— O ultimă chestie înainte să pleci. Te cred când spui că Tripp nu are nimic de-a face cu asta. Dar, Marion – făcu o pauză, pentru efect –, ai grijă ca lucrurile să rămână aşa.

*

Lumina după-amiezii pălea în vreme ce Frank traversa Mott Street. Trecu peste o băltoacă ce clar nu era apă şi făcu o grimasă. Drăguţ că Five Points nu se schimbase prea mult de când trăise el aici. Mizeria şi noroiul erau baza districtului şase, o zonă ce fusese lăsată pe cont propriu după ce bogaţii se mutaseră mai la nord.

Speluncile unde se bea gin, bodegile şi pensiunile ieftine făceau regulile pe aceste străzi, cu râsete aspre şi certuri ce se auzeau la orice oră. Dincolo de Twenty-Third Street, viaţa era grea, lucru scos în evidenţă de disperarea deznădăjduită care se răspândea în aerul de aici.

„Eşti prea inteligent că să mori pe aici, Frankie. Du-te la şcoală! Scapă din cartierul ăsta înainte să te omoare”.

Dacă domnul Gordon nu i-ar fi dat suficienţi bani lui Frank pentru şcoală, ce s-ar fi ales de el? Un băiat de cartier care ar fi furat şi ar fi omorât ca să trăiască? Sau un vânzător de ziare, stând în stradă pe orice vreme pentru a vinde câteva ziare? După aceea, ar fi devenit infractor profesionist sau s-ar fi dus să muncească într-o fabrică. Ar fi fost încă aici, nefericit şi însurat, crescându-şi copiii cum credea de cuviinţă.

I se strânse pieptul, uşurarea fiind atât de puternică, încât nu putea respira. Nu voia să-şi mai amintească niciodată cum fuseseră acele zile, cum le simţise. Nesiguranţă şi teamă. Strigătele mamei lui şi mârâiturile tatălui lui când lua ce voia, indiferent de consecinţe.

„Era la mila acelui monstru. Cheltuia banii lor pe gin şi femei. Venea acasă şi o trata ca pe un gunoi”.

Cuvintele lui Mamie erau adevărate în atât de multe feluri. Nu avea să-i spună niciodată, bineînţeles, dar înţelegea dorinţa de a salva o femeie din situaţia aia. Încercase cu propria mamă timp de 14 ani.

— Salut, Tripp!

Vocea îl făcu să se întoarcă. Îl zări pe Otto Rosen, tânărul pe care Frank îl folosise deseori ca investigator. Otto era îndesat, probabil neavând mai mult de cinci-şase centimetri peste un metru jumătate, şi era deştept foc. Ceruse să dea examenul pentru poliţie de câteva ori, dar fusese refuzat din cauza credinţei sale iudaice. Frank se oferise să discute cu comisia în numele lui Otto, dar Otto nu dorise să fie „trase sfori”.

Frank nu reuşea să-i înţeleagă logica. Aşa se proceda în New York – se trăgeau sfori. Corectitudine? Aia era pentru proşti. Dar Otto preferase să respecte litera legii.

Avea să fie primit pe merit sau deloc. Frank îl respecta pentru asta, chiar dacă nu era de acord.

Până la urmă, Otto se dusese să lucreze pentru Agenţia de Detectivi Pinkerton. Care era oricum cariera mai bănoasă – în poliţie câştigai mai bine doar dacă îţi burduşeai buzunarele cu mită.

— Bună, Otto, zise el apropiindu-se şi întinzând mâna.

Tânărul rânji şi strânse mâna lui Frank.

— Arăţi de parcă a-i fi călcat în balegă de cal. Accentul lui abia lăsa să se întrevadă originea rusească; părinţii lui emigraseră în Lower East Side în urmă cu vreo 30 de ani. Văd câţi place micul nostru cartier.

— N-am nimic cu cartierul. Numai cu amintirile care-l bântuiau aici, motiv pentru care Frank nu venea în vizită. Doar mă gândeam la un caz.

— La un caz… sau la o femeie?

Ambele, de fapt. De ce era Otto aşa al naibii de perspicace?

— Mulţumesc că ai venit, zise el când cei doi o luară spre clădiri. Ai văzut notiţele?

— Le-am citit azi-dimineaţă. Am fost deja la medicul legist.

— Bun. Ce a zis?

— Exact ce a spus şi ea. Două lovituri la cap din spate. Ficatul era un dezastru. Doctorul Dobbs zice că n-a văzut niciodată unul în aşa hal. A estimat că Porter era un alcoolic înrăit de mai bine de zece ani.

— Asta susţine ce a declarat doamna Porter poliţiei. Excelent! Arătă cu degetul spre clădirea din spatele lui. Trebuie să stăm de vorbă cu vecinii, să aflăm ce au văzut, ce au auzit. Orice le-ar fi putut povesti doamna Porter despre situaţia ei. Răni din trecut etc.

— Sigur, nicio problemă. Vrei să încep şi să-ţi dau raportul în câteva zile?

Frank făcu o grimasă. În mod normal, da. Ar fi lăsat totul în seama lui Otto şi ar fi aşteptat ca el să termine. Dar Mamie era implicată în acest caz. Aproape că o auzea cum îi spunea să se grăbească să o scoată pe doamna Porter din

locul ăla mizerabil. Dacă-l ajuta pe Otto însemna că aveau să se mişte un pic mai repede.

Şi de asta îi păsa cel mai mult lui Frank. Cu cât terminau mai repede cu cazul ăsta, cu atât mai repede putea reveni el la viaţa lui de petreceri şi femei. Mamie Greene avea să rămână în trecutul său, doar o tânără pe care a ajutat-o cândva. Şi după care tânjise.

La dracu'.

Se concentră la Otto, care se uita precaut la el.

— Nu, te voi ajuta. Va merge mai repede.

— Tu… ai de gând să ajuţi? Nu mă înţelege greşit, dar oamenii de aici sunt un pic diferiţi de juraţii tăi eleganţi.

— Pot să le fac faţă, nu-ţi face griji. Femeia care m-a angajat pentru acest caz este nerăbdătoare ca acuzata să fie eliberată.

— Înţeleg. Seamănă cumva cu femeia care se îndreaptă spre noi, cea care pare a fi o lady?

— Frank se întoarse spre stradă. Sfinte Dumnezeule! Era Mamie, care se îndrepta direct spre treptele clădirii unde locuia doamna Porter. Purta o rochie simplă, dar curată şi nouă, fără pete şi petice, cum erau rochiile pe care le vedeai de obicei pe aici. Pantofii ei nu erau uzaţi, ci strălucitori. Pielea îi era precum porţelanul franţuzesc, aşa cum o aveau doar femeile care stăteau înăuntru. Nu se potrivea cu peisajul, nici pe departe. De fapt, toţi oamenii din jurul lor se întoarseră pentru a o urmări.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta aici?

Porni după ea înainte să-şi dea seama de ceea ce făceau picioarele lui. Când ea intră în vestibul, el o prinse din urmă, o luă de cot şi o trase într-o parte. Ea începu să se agite, strigând şi lovind pentru a se elibera. El scrâşni din dinţi, prea furios pe nechibzuinţa ei pentru a-şi anunţa prezenţa. Încerca să fie omorâtă?

Când ajunseră la scări, el îi dădu drumul – şi ea se întoarse imediat pentru a-i da una peste faţă.

— Cum îndrăzneşti… Expiră iute. *Frank.* Dumnezeule! M-ai speriat îngrozitor. Dându-şi seama, ea îi dădu una în umăr. Ce-i cu tine? Încercai să mă sperii dinadins?

— Nu. Încercam să te invit la ceai. Îşi frecă obrazul, care acum îl ustura de la palma ei. Bun croşeu de dreapta, Mamie.

— Meriţi mai rău. Îşi aranjă mânecile rochiei şi îl săgetă cu o privire acuzatoare. Mă urmăreşti? *Din nou?*

— Că o crezi sau nu, am venit să lucrez la cazul tău. Îţi aminteşti chestia aia pentru care m-ai angajat? Asta înseamnă că tu stai acasă, şi eu te informez despre cum decurg lucrurile. Tu nu vii sub nicio formă în Five Points şi umbli haihui pe cont propriu.

— În cazul în care ai uitat, sunt capabilă să fac ce vreau. Am venit să văd ce fac copiii Porter şi să vorbesc cu unii dintre vecini. Faptul că te-am angajat nu exclude ca eu să încerc să aflu informaţii pe cont propriu.

— Ba da, de fapt. Exclude.

— Nu când sunt angajata ta.

Dumnezeule, de ce spusese asta? Chiar şi în glumă era o idee proastă.

— Eşti angajata mea doar în teorie, Mamie. Eşti angajata care trebuie să rămână în centru. În siguranţă.

Ea se apropie, fustele foşnind peste pantalonii lui, şi îşi ridică mâna.

— Am nevoie de un dolar, Frank.

Dintr-odată aerul din încăpere îi ardea plămânii, pereţii erau prea strâmţi. Mirosul de flori de portocal şi mirodenii dulci se furişă în plămânii lui, un parfum misterios şi complex care semăna aşa mult cu femeia care îl purta. De ce naiba stătea aşa aproape? Încercă să se dea un pas în spate – şi dădu de peretele care îl împiedica să facă asta. Înghiţi şi întrebă:

— Pentru ce?

— Este considerat nepoliticos să întrebi o doamnă ce face cu banii. Trebuie să-i dai, fără să pui întrebări.

Partea din faţă a generosului ei piept era alarmant de aproape de pieptul lui. Ar fi făcut orice să încheie conversaţia înainte să se facă de râs spunând ceva ridicol. Sau să cadă la picioarele ei şi să-şi declare dorinţa enervantă şi incomodă pe care o stârnea ea în el.

Băgând o mână în buzunarul hainei, scoase portofelul şi luă o bancnotă. Aproape că i-o aruncă în mână.

— Poftim. Fericită?

Ea băgă banii în adâncurile corsajului ei… şi lui Frank i se înmuiară genunchii. Bancnota nouă care tocmai fusese în palma lui era acum cuibărită undeva în magnificul ei decolteu. Atingând toată carnea aceea moale şi suplă. Doamne!

S-ar putea să nu-şi revină niciodată.

Ea se îndepărtă, punând o distanţă sănătoasă între ei.

— Acum, sunt oficial angajata ta. Hai să mergem!

Capitolul 8

— Asta-i o idee groaznică, mormăi Frank printre dinţi.

— Dimpotrivă, domnule. Otto rânji de la primul etaj. Cred că domnişoara Greene va face ca unele dintre neveste să se simtă în largul lor. Le-ar putea ajuta să vorbească.

— Vezi, ţi-am spus eu, zise Mamie în spatele lui. Încetează să te mai plângi, Tripp!

Otto râse.

— Văd cum stau lucrurile.

— Ce vezi tu, se răsti Frank, este o femeie care într-o zi va păţi ceva pentru că nu ştie când să renunţe.

— Domnule Rosen, domnul Tripp ţi-a povestit cum ne-am cunoscut? Porniră în sus pe al doilea rând de scări.

— Mă îndoiesc că Otto doreşte să audă…

— Oh, îmi doresc. Te rog, continuă, domnişoară Greene!

Mamie trecu de Frank pentru a se apropia de Otto. Frank se gândi să se plângă, dar priveliştea era mult mai bună aşa. Îşi reprimă un zâmbet privind la dosul lui Mamie în timp ce urca.

— Eram la Casa de Bronz. Jucând, zise ea. Abilităţi perfecţionate prin speluncile din Tenderloin luni întregi cu sora mea, Florence. S-ar putea să fii şocat să afli asta, dar

eram în stare să am grijă de mine cu ani în şir înainte ca domnul Tripp să apară ca să mă critice.

— Nu mă îndoiesc. Pari o femeie foarte competentă.

Gura lui Rosen se strâmbă, în privirea lui dansând amuzamentul – el încerca în mod vizibil să-şi înăbuşe râsul.

Frank îşi săgetă investigatorul cu privirea, dar nu spuse nimic. Ar fi putut să plece, să găsească o femeie pentru o seară şi să petreacă în pat câteva ore. Să-i lase pe Otto şi pe Mamie să se ocupe de anchete şi să evite bătăile de cap.

Dar nu reuşea să o abandoneze. Cartierul era unul periculos pentru o doamnă din înalta societate, şi el nu se putea opri din a-şi face griji până când nu o aducea înapoi în mijlocul Manhattanului.

— Cum ar trebui să ne împărţim? întrebă Otto când se adunară la etaj. Iau eu cele două etaje de sus, şi domnişoara Greene, pe cele două de jos?

— Cred că ar trebui să începem cu toţii cu vecinii aflaţi de-o parte şi de alta a casei familiei Porter, zise Mamie. Ei sunt cei care au şansele cele mai mari să fi auzit ceva prin pereţi. Am întâlnit-o pe vecina din dreapta când i-am dus acolo pe copiii doamnei Porter. Ar trebui să vorbim cu ea.

— Vom avansa mai repede dacă ne împărţim, Mamie, zise Frank. Acoperim o suprafaţă mai mare.

— Ideea nu este să terminăm repede, răspunse ea. Ideea este să aflăm cât de multe posibil pentru a o ajuta pe doamna Porter. Dacă vrei să-ţi pierzi timpul la etajul patru, n-ai decât. Eu încep însă de la etajul unde-i familia Porter.

Frank oftă în sinea lui. Nu avea sens să te cerţi cu Mamie. Nu doar că era incredibil de încăpăţânată, dar avea şi dreptate. Dacă discuţia cu vecinii cei mai apropiaţi nu ducea la nimic, puteau trece la restul etajelor.

— Bine. Hai să începem de la etajul trei!

Prima vecină era o femeie în vârstă care vorbea prost engleză. Din fericire, vorbea idiş, una dintre limbile pe care Otto le ştia bine. Investigatorul o interogă repede şi stabili că slăbirea auzului o împiedicase să audă ce se petrecuse

la familia Porter. După ea, era o familie liniştită care nu provoca necazuri.

— Sper să avem mai mult noroc cu ceilalţi vecini, zise Mamie încet în timp ce înaintau pe hol.

Otto ciocăni. De partea cealaltă a uşii se auzi zgomot, dar nu răspunse nimeni. După un alt minut, Mamie ciocăni.

— Bună ziua. Doamnă Barrett?

O încuietoare se auzi, şi uşa se întredeschise. O tânără se uită la ei cu precauţie.

— Da?

Mamie păşi în faţă.

— Îţi aminteşti de mine? Numele meu este Marion Greene şi ţi-am adus copiii Porter.

— Ah, da. Îmi amintesc. În glasul femeii se simţeau urme de accent irlandez. Eşti aici pentru copii? Sunt la etajul patru, cu sora mea.

— Nu, zise Mamie. Am vrea să vorbim cu tine, dacă nu te deranjează. Am putea intra?

Expresia femeii nu se schimbă. Din fundul apartamentului se auzea plângând un bebeluş.

— Despre ce-i vorba? Copiii nu au fost trataţi rău…

— Oh, Dumnezeule! Nu-i vorba despre asta. Aş vrea să-i văd înainte să plec, dar nu de asta suntem aici. Vrem doar să vorbim cu tine. Este vorba despre doamna Porter şi de cazul ei.

Doamna Barrett ridică din sprâncene.

— Este vorba despre Bridget?

— Da. Putem intra?

Doamna Barrett se dădu la o parte, şi uşa se deschise. Frank îşi scoase pălăria şi o urmă pe Mamie înăuntru; Otto făcu la fel. Ea îi conduse într-o bucătărie minusculă, unde un copil mic plângea într-un scaun înalt de lângă masă. După ce ridică şi linişti copilul, doamna Barrett le făcu semn să ia loc.

— Doamnă Barrett, zise Mamie, acesta este domnul Tripp, avocatul lui Bridget, şi acesta este domnul Rosen – el adună informaţii pentru cazul ei.

Ea încuviinţă din cap, dar era încă distrasă de copilul

agitat.

— Aveţi veşti despre cazul ei?

— Nu chiar, zise Frank. Speram să adunăm informaţii de la vecinii ei pentru a o ajuta.

— Oh! Doamna Barrett săltă copilul în braţe. Îmi cer scuze. Este mort de foame.

Mamie întinse braţele.

— Pot să-l ţin eu cât îi pregăteşti ceva de mâncare.

— Aţi vrea?

Doamna Barrett părea dornică să aibă două mâini în plus care s-o ajute.

— Desigur.

Mamie întinse mâinile şi luă băieţelul de la doamna Barrett, legănându-l în braţe. Copilul, acum tăcut, se uita la ea, uluit pentru moment de priveliştea diferită. Frank simpatiza cu copilul. Şi el se simţea uneori uluit de prezenţa lui Mamie.

Mamie gânguri blând către copil în timp ce doamna Barrett îşi făcea de lucru pe blat. Frank privea fermecat. Nu-şi dorise niciodată copii – de fapt, mereu luase măsuri de precauţie pentru a evita procrearea unui copil în timpul întâlnirilor lui –, dar nu-şi putea lua ochii de la Mamie cea tandră, grijulie. Era atât de independentă, de puternică… dar cu acest omuleţ se comporta ca şi cum ar fi avut şi ea copii.

Asta îi aminti de contractul de căsătorie – şi simţi cum i se strânse stomacul. De când întocmise contractul ăla nenorocit, nu se putuse gândi la Chauncey Livingston fără să vrea să lovească ceva. „Câte un nepot la fiecare doi ani, în următorii opt ani”. Chauncey avea să fie cel care să o mângâie pe Mamie şi să-i ofere plăcere. Cel care să-i provoace orgasm şi să îşi verse sămânţa în ea. Cel care avea să o privească rotunjindu-se şi purtând în pântec bebeluşii lor de viţă nobilă. Ideea îi provoca greaţă lui Frank. Chauncey nu o merita…

— Ai putea să mai dai drumul pălăriei ăleia, îi şopti Otto. Şi încetează să te holbezi!

Frank îşi relaxă strânsoarea pe pălărie, observând că

deja strânsese prea tare cozorocul pentru a mai putea fi reparat. La dracu' cu totul. Măcar Mamie rămăsese concentrată asupra copilului, aşa că nu văzuse cum îşi pierduse el controlul.

Doamna Barrett reveni cu mâncarea, şi Frank oftă uşurat. Acum, putea trece la treabă. Din păcate, Mamie ceru să hrănească băiatul, iar doamna Barrett îi permise fericită. Frank se înclină în altă direcţie, hotărât să nu privească.

Otto deschise carneţelul.

— Doamnă Barrett, cât de bine cunoaşteţi familia Porter?

— În trecere. Pe ea mai bine decât pe el. El era un om rău. Urla foarte des.

— La cine urla? La doamna Porter? La copii?

— Mai mult la ea, mi se pare. Se certau îngrozitor.

— Cu îşi spuneau? Sau se ajungea la lovituri?

Doamna Barrett îşi lipi buzele şi părea să se retragă şi să se facă mică. Frank văzuse asta de multe ori la martorii care nu se simţeau confortabil cu întrebările adresate. Înainte să apuce să deschidă gura, Mamie i-o luă înainte:

— Doamnă Barrett, zise ea, fără să-şi ia ochii de la copilaş. Trebuie să ştim. Ar putea să ajute în cazul lui Bridget.

— Da, zise doamna Barrett. Deseori, se ajungea la lovituri.

— Doamna Porter s-a plâns vreodată la dumneata sau v-a arătat vreo vânătaie? întrebă Otto.

— Nu, sub nicio formă. Bridget nu e genul care să se plângă. O nevastă nu... Mă rog, şi apoi, ce poţi să faci în situaţia asta?

— A cerut vreodată ajutorul poliţiei?

Doamna Barrett scoase un sunet vag de negaţie.

— Poliţia a venit o singură dată. Chemată de cineva din clădire, probabil. Dar doar i-a zis domnului Porter să se ducă la culcare. I-a ordonat lui Bridget să înceteze să mai fie ostilă cu el.

Frank încleştă pumnii. Poliţia îi spusese la fel mamei

lui în toţi acei ani – că era vina ei. De parcă vreo femeie putea avea controlul situaţiei când un bărbat din viaţa ei hotăra să devină violent.

— Cât de des? întrebă el cu voce răguşită. Cât de des se întâmpla?

— Aş zice că aproape în fiecare weekend. Domnul Porter primea bani vinerea după-amiaza şi se ducea direct la băut. Venea acasă dimineaţa devreme. Atunci, începea gălăgia.

— În afară de ce ai auzit prin perete, s-a întâmplat să vedeţi vreodată ceva? întrebă Otto.

— Nu, dar pot să vă zic asta: îşi iubeşte copiii. Ar face orice să-i ştie în siguranţă.

*

Cei trei păreau abătuţi în timp ce ieşeau din clădire. Mai interogaseră câteva familii, dar nimeni nu auzise sau nu văzuse nimic util. Mamie se interesase şi de copiii Porter – cărora le era dor de mama lor, dar altfel erau bine îngrijiţi –, apoi, ea, Frank şi Otto coborâseră scările şubrede spre parter.

Briza începutului de seară purta o aromă de cârnaţi şi peşte, cu o notă de bălegar de cal. Dar Mamie abia observă, prea supărată din cauza chestionării doamnei Barrett. Ce aflase despre viaţa de zi cu zi a lui Bridget îi frânsese inima lui Mamie.

„Aproape în fiecare weekend. Domnul Porter primea bani vinerea după-amiaza şi se ducea direct la băut”.

În ce nelinişte şi frică trebuie să fi trăit doamna Porter în fiecare zi, o groază pentru teroarea ce urma. Probleme cu care nu o ajutase nimeni – nici poliţia, nici vecinii ei. Aşa că luase lucrurile în propriile mâini.

Mamie jură să facă tot ce putea pentru ca femeia să fie achitată. Să întoarcă fiecare piatră, să urmărească fiecare pistă. Avea să găsească o cale să plătească avansul lui Frank, taxa lui Otto. Să angajeze o sută de investigatori… Orice era nevoie.

Ridică privirea la Frank.

— Ar trebui să vorbim cu cei din zona cu tavernele, să confirmăm…

— Uşurel. Otto se va ocupa de asta, zise el şi se întoarse spre investigator. Ştii ce ai de făcut. Doar ţine-mă la curent.

— Desigur. Otto înclină din cap către Mamie. Mă bucur că te-am cunoscut, domnişoară Greene.

— Şi eu, domnule Rosen. Mulţumesc pentru tot ce faci în acest caz.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Copoii s-or face că nu văd lucrurile astea, dar judecătorii, nu. Voi obţine suficiente probe pentru apărarea ei. Şi ai cel mai bun avocat din oraş pregătit să-i susţină procesul. N-ai de ce să-ţi faci griji, domnişoară Greene.

După aceea plecă, lăsându-i pe Mamie şi pe Frank pe trotuar. Mulţimea se diminuase acum, şi ea îşi dădu seama de cât de singuri erau. Până în acest moment, nu se gândise prea mult la Frank, de când o acostase în vestibul. Dar nu-şi putea muta privirea şi simţea furnicături în timp ce se uitau unul la celălalt. Era ca şi cum fiecare celulă se trezise şi începuse să vibreze. Dumnezeule, era devastator de frumos, cu un chip sculptat perfect.

Dar erau şi altele. Emana competenţă şi şarm, un bărbat care se putea descurca în orice situaţie. Era… seducător. Inima ei era de acord, pentru că simţi un puls mai intens în fiecare parte a corpului ei.

El îşi băgă mâinile în buzunare şi o privi de sub borul pălăriei.

— Bănuiesc că este inutil să urlu la tine că umblai prin partea asta de una singură.

De ce era gura ei aşa uscată? Înghiţi.

— Ai atins deja subiectul ăsta.

— Mă gândeam eu. Şi acum, ce, domnişoară detectiv?

— La ce te referi?

— Mă simt ca şi cum trebuie să stau cu ochii pe tine ca să nu mai vizitezi alte cartiere periculoase.

Ea se încruntă. Exact când începuse să se relaxeze, el

trebuia să o enerveze.

— Dacă tot insişti, am de gând să mă întorc acasă. În seara asta este o petrecere, şi trebuie să mă pregătesc. Tu te îndrepţi spre birou?

— Da, dar numai după ce te las acasă.

Un drum în trăsură cu Frank... până în centru? Aproape că inspiră adânc.

— Nu-i nevoie. Voi găsi o birjă.

— Prostii! Ce fel de şef aş fi dacă aş permite asta?

— Unul rezonabil?

El o luă de cot şi o conduse spre Canal Street.

— Mamie, este aproape întuneric, şi eşti o femeie neînsoţită în districtul şase. Este ca şi cum ai cere necazuri.

— Singurul necaz peste care se pare că tot dau eşti *tu,* Frank.

— Mamie, te rog? Nu mă voi putea bucura de seara mea dacă-mi fac griji întrebându-mă dacă ai ajuns sau nu în siguranţă acasă.

Măi să fie! Asta cu siguranţă stingea orice ură provocată de aroganţa lui. Nici nu ştia ce să spună, în afară de a întreba despre seara lui şi de ce anume spera să se bucure mai târziu. O femeie?

Dumnezeule, ideea asta se strecură în inima ei ca o piatră de mărimea unui pumn.

Rămase tăcută, deranjată de gelozia ei iraţională. Când auzise despre amanta pe termen lung a lui Chauncey, nu avusese nicio treabă, dar numai aluzia la o posibilă legătură romantică a lui Frank îi căzuse greu la stomac precum un peşte stricat.

Ce i se întâmpla?

Ea era cea responsabilă, fiica din familia ei care păstra statutul. Cea mai mare, care avea să ducă mai departe moştenirea familiei în absenţa unui fiu. Nu era aventuroasă precum Florence sau ambiţioasă precum Justine. Tatăl ei spusese că avea să se mărite cu Chauncey şi să unească cele două familii, şi Mamie fusese de acord atât timp cât surorile ei îşi puteau alege propriii soţi.

Ani în şir, asta fusese de ajuns. Până în luna asta, de

fapt. Înainte de noaptea aceea de la Casa de Bronz, nu se gândise nici măcar o dată să-şi încalce cuvântul faţă de înţelegerea cu tatăl ei.

Apoi Frank Tripp aterizase în viaţa ei şi răsturnase situaţia.

Acum, făcea planuri despre cum să iasă dintr-o căsătorie iminentă şi avea fantezii cu Frank. Fantezii nepotrivite care transformaseră un foc într-un infern. O domnişoară educată nu discuta despre ce se petrecea în dormitorul ei, când era singură sub cuverturi noaptea… dar ce ar fi trebuit să satisfacă aceste pofte nu făcea decât să alimenteze o dorinţă şi mai mare pentru *mai mult.*

Bănuia că Frank era acel „mai mult”.

Ajunseră la cupeul lui, şi el o ajută să urce. Ea se aşeză lângă peretele îndepărtat, încercând să pună cât mai mult spaţiu posibil între ei.

Nu avu niciun efect. El ajunse lipit de ea. Ea inspiră profund.

„Doar 90 de străzi mai sunt”.

Nu ar supravieţui niciodată.

Căldura se întinse în locul unde ei se atingeau, şi fiecare dintre mişcările lui găsi ecou în membrele ei. Nu putea să evite să-l simtă; nervii îi erau afectaţi de silueta lui lungă. Chiar ridicatul şi coborâtul pieptului lui o tulbura, sfârcurile întărindu-i-se pe sub haine.

Expiră. „Ai ignorat această atracţie dintre voi vreme de săptămâni. Încă o noapte nu o să te omoare”.

— Eşti cam tăcută, zise el. Ar trebui să-mi fac griji?

„Da. Cred că-mi pierd minţile”.

După ce tuşi, ea întrebă:

— De ce nu mi-ai spus despre clauzele neobişnuite din contractul de căsătorie?

— Ah! El privi afară pe fereastra cupeului, strângând pumnul pe măciulia bastonului. Mă întrebam când vom discuta despre asta.

— Deci?

— Mamie, zise el oftând, nu pot discuta despre ce muncesc eu pentru tatăl tău. Ştii asta.

— Nici măcar în ceea ce mă priveşte?

— Mai ales în ceea ce te priveşte.

— De ce?

El nu-i răspunse, doar clătină din cap.

— Răspunde-mi, Frank! De ce nu m-ai avertizat în legătură cu ceea ce va urma?

— Nu eu trebuia să fac asta. Tatăl tău – sau Chauncey – ar trebui să aibă grijă de tine.

— Asta-i culmea. M-ai urmărit luni în şir prin New York, având grijă de mine. Nu mă pot întoarce în oraşul ăsta fără să dau de tine, având grijă de mine. Şi dintr-odată ai terminat cu asta?

El se întoarse spre ea, şi în privirea lui sclipi ceva misterios şi ameţitor. O emoţie pe care în mod normal o ţinea bine în frâu. Ei i se făcu pielea de găină.

— Încerc să fac ce este corect, zise el cu voce joasă. Nu poţi să vezi asta?

Să facă ce este corect? La ce se referea?

— Credeam că suntem prieteni.

În loc să-i răspundă, el îşi lipi buzele şi se uită în altă parte.

Dezamăgirea o zdrobi, o avalanşă de pietricele ascuţite în piept. De fiecare dată când credea că-l înţelege, se întâmpla ceva ce-o făcea să-şi schimbe părerea. Era cel mai înnebunitor bărbat.

— Bine. Am obosit să nu ştiu niciodată ce să cred despre tine. Într-o zi mă sufoci, în următoarea mă ignori. Ţine-ţi înţelegerile şi atenţiile atunci. N-am nevoie de ele.

— Ar trebui să te măriţi cu Chauncey.

Ea clipi la cuvintele lui.

— De ce? Ca să-ţi poţi lua comisionul pe contract?

— Nu, eu îmi iau comisionul fie că semnezi, fie că nu. Ar trebui să te măriţi cu Chauncey pentru că alături de el îţi este locul.

Tot nu se uita la ea. Încerca să o convingă pe ea… sau pe el?

„Încerc să fac ce este corect”.

Piatra de pe piept i se ridică. Frank era atras de ea?

Surorile ei îi spuneau asta de zile întregi, dar ea nu le crezuse. Nu îl văzuse vreodată spunând adevărul adevărat.

Poate că adevărul era în ceea ce nu spunea. Poate că exista o şansă ca ea să nu fie singură în ceea ce se întâmpla între ei. Poate că putea avea viitorul pe care şi-l dorea până la urmă, unul pentru ea. Nu o căsătorie lipsită de iubire.

Exista un singur mod de a afla.

Inima îi bubuia în piept, sângele îi ţiuia în urechi. Scoase pe gură primul lucru care îi trecu prin minte.

— Nu vreau să mă mărit cu Chauncey.

Frank clipi. Auzise bine? Întoarse capul, până când îi întâlni privirea.

— Poftim?

— Chauncey. Nu vreau să mă mărit cu el.

— Dar… din cauza contractului?

— Nu. Nu mi-am dorit niciodată să mă mărit cu el, dar taţii noştri au aranjat cu mult timp în urmă. Contractul doar a clarificat nişte lucruri.

— Cum ar fi?

Urmă o pauză îndelungată. Avea să fie onestă cu el? În acel moment, el spera asta cu ardoare. Voia să o cunoască mai bine.

„Parcă ai fi un băieţandru la şcoală”. Făcu o grimasă şi îşi aminti scopul lui. Era vorba despre Duncan, unul dintre cei mai mari clienţi ai lui. Mamie ar putea dezvălui ceva, vreun obstacol pentru căsătorie, iar Frank ar netezi lucrurile pentru clientul său. Asta era tot.

— Cum ar fi amanta lui Chauncey şi că el nu vrea să renunţe la ea după căsătorie.

— *Poftim?* Cuvântul ieşi tăios printr-o deschizătură mică, dar el nu reuşise să-l reţină. Chiar ţi-a spus asta?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi mă bucur că a făcut-o. Prefer să aflu acum decât după căsătorie.

Nenorocitul dracului! Tot ce avea Chauncey de făcut era să se însoare cu Mamie – această femeie sociabilă, plină de viaţă şi uluitoare –, şi el voia pe *altcineva*? Era

idiot?

Frank ştia răspunsul la această întrebare.

Clătină din cap şi îşi înghiţi monologul caustic despre ce credea el despre logodnicul ei.

— Asemenea aranjamente nu sunt ceva neobişnuit în căsătoriile din înalta societate.

— Adevărat, dar asta nu înseamnă că-mi doresc aşa ceva în cazul meu.

Avea sens. Probabil puţine soţii îşi doreau. O sută de cuvinte îi ardeau limba, implorând să fie rostite. Că ea merita ceva mai bun. Că aceste căsătorii nefericite din înalta societate erau de-a dreptul arhaice. Că şi-ar da braţul drept pentru a o săruta în acest moment.

Dar îşi ţinu gura bine închisă şi gândurile pentru el. Nu era o femeie pe care să o farmece şi să o aibă în pat. Era o femeie periculoasă, fiica unui client puternic, o femeie care putea distruge tot ce realizase el de când plecase din cocioaba de pe Worth Street.

Nu se putea însura cu Mamie. Ideea era hilară. Şi, dacă nu se putea însura cu ea, atunci nu o putea atinge. Sau săruta. Sau linge…

„Dumnezeule!”

Mădularul îi tresări la imaginea mentală a capului lui între picioarele ei. Se foi, încercând să lase mai mult spaţiu între el şi Mamie, dar nu era loc de aşa ceva. De ce nu luase trăsura mai mare astăzi?

— Oricum, zise ea, încă lipită de el, mi-am informat tatăl despre planurile lui Chauncey şi mi-a zis să nu-mi fac griji.

Duncan ştia? Ce dracu’?

— Dar asta ar viola clauza de infidelitate.

— Exact. Tatăl meu crede însă că Chauncey se va răzgândi. Şi, dacă nu, atunci a zis că eu voi primi mulţi bani drept consecinţă.

Frank îşi trecu limba prin spatele dinţilor. Nimic din toate astea nu i se părea în regulă. Duncan ar trebui să pună capăt contractului, apoi să-l ducă pe Chauncey pe cea mai apropiată alee abandonată şi să-l bată zdravăn. În

schimb, tatăl ei o folosea pe ea ca pe un… bun. Punea în joc fericirea ei viitoare… pentru ce? De ce era Duncan aşa dornic de încheierea acelei căsătorii?

„Vreau să ştiu ce intenţii ai în legătură cu fata mea”.

Duncan începuse demersurile pentru contract în acea zi, după ce aflase că Frank şi Mamie ieşiseră la cină împreună. Tatăl ei era aşa îngrijorat că Frank flirta cu Mamie, încât ar da la schimb fericirea fetei lui pentru asta?

„Fiica mea nu-i pentru tine”.

Normal. Mărită fata înainte ca derbedeul de la periferie să-i ruineze reputaţia. Încleştă maxilarul, scrâşnind din dinţi. Faptul că-şi câştiga existenţa de pe urma unor bărbaţi precum Duncan Greene nu-l împiedica pe Frank să le poarte pică din când în când.

Dar exista trecutul lui, circumstanţe ce trebuiau să rămână îngropate. Nu putea să dezvăluie întregului oraş unde crescuse.

— Are dreptate, zise el forţat. Este o sumă colosală, cu mult peste ce ar putea Chauncey plăti vreodată de unul singur. Nu că o asemenea logică avea să îl oprească pe Chauncey din a face ce voia. Logica şi Chauncey nu prea erau în aceeaşi echipă. Fără îndoială, se va răzgândi.

— Parcă ai fi tata, mormăi ea, şi Frank se chinui să-şi înăbuşe tresărirea.

— Pentru că avem amândoi dreptate.

— Şi dacă greşiţi? Mi-am trăit viaţa făcând ce aştepta el de la mine…

Lui îi scăpă un hohot de râs.

— Greu de crezut.

Ea ridică o palmă, buzele formându-i un zâmbet autocritic.

— Doar în ultimul an sau cam aşa. Înainte, eram gata să îmi respect promisiunea…

Închise gura, întrerupându-se.

El nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ce promisiune?

— De a mă mărita cu Chauncey, răspunse ea vag, dar el bănuia că era mai mult de atât. Apoi ea oftă din greu. Ai

simţit vreodată că vrei mai mult decât ce se aşteaptă de la tine?

El se uita afară pe geamul trăsurii. Case mai elegante şi străzi mai curate îi întâmpinau pe partea de nord a Thirty-Fourth Street, în piept i se relaxă o încordare de a cărei existenţă nu ştiuse când văzu priveliştea.

Da, ştia cum era să vrei mai mult de la viitorul tău. Îşi aminti de el la 12 ani, făcând calcule în registrele din cârciumă, înconjurat de gin, pişat şi sânge. Afară, pe străzile din Lower East Side, îl aşteptau doar moartea şi corupţia. Se salvase evadând.

Îi trecu prin minte un răspuns superficial, dar aici era vorba despre Mamie. Nu o putea minţi… Nu despre asta.

— Da, am simţit.

— Şi ai regretat că ţi-ai urmat propria cale?

— Nicio clipă. Dar situaţia noastră nu e deloc asemănătoare.

— Pentru că eu sunt femeie?

— Nu.

Se întoarse spre ea. Dumnezeule, faptul că o avea aşa aproape îl lăsa fără aer. Fiecare parte putrezită din sufletul lui tânjea să o ia pe sus şi să-i arate cât de amuzant putea să fie neprevăzutul. Dar făcu un efort să rămână la subiectul discuţiei – şi anume, de ce ar trebui ea să se mărite cu Chauncey.

— Pentru că eşti Marion Greene, fiica lui Duncan Greene, prinţesa de pe Fifth Avenue. Tatăl tău este unul dintre cei mai puternici oameni din New York şi familia ta are rădăcini de pe vremea cârmuirii olandeze. Tu şi Chauncey vă potriviţi. De fapt, este singurul lucru din viaţa ta care are sens.

— Tu pe mine încerci să mă convingi de toate astea… sau pe tine?

Întrebarea îl luă prin surprindere; trupul i se clătină uşor la impact.

— Pe tine, desigur.

„Mincinosule!”

— Dacă tu chiar crezi că eu şi Chauncey ne potrivim,

atunci nu mă cunoşti cu adevărat. Îşi coborî sprâncenele. Sau îi eşti aşa îndatorat tatălui meu încât nu-mi poţi da un răspuns onest?

Oricum ar fi, pierduse. Bărbatul din el îşi dorea să o revendice, dar să facă asta l-ar fi costat tot ce construise.

— Mamie…

Ea ridică mâinile.

— Înţeleg. Doamne fereşte să-l supărăm pe marele Duncan Greene.

— Nu, nu despre asta-i vorba, minţi el.

— Nu? Ea miji ochii şi strâmbă din buze. Dovedeşte-o!

El pufni. Era ridicol. El era Frank Tripp, regele tribunalelor din Manhattan. Avocatul care învârtea pe degete juraţii şi judecătorii. Şi acum, această femeie îl provoca?

— Şi cum sugerezi să fac asta?

Ea se apropie, portocale şi mirodenii copleşindu-l, un amestec dulce şi fierbinte care îi făcea măruntaiele să se încingă. Strânse pumnii, într-un efort de a se reţine când vârful limbii ei ieşi pentru a-i atinge buzele, umezindu-le. Carnea aceea plinuţă se deschise, şi ea şopti:

— Ia-ţi înapoi dolarul.

Capitolul 9

Mamie nu ar fi trebuit să se bucure că-l surprindea… dar savură reacţia lui. El rămase cu gura căscată, privirea căzându-i pe sânii ei, unde băgase bancnota mai devreme. El inspiră adânc şi ea îşi reprimă zâmbetul. „Acum, nu poţi minţi, Frank Tripp”.

— Doar nu vorbeşti serios.

Vocea îi era spartă. Nu fusese niciodată în viaţa ei mai serioasă. Bănuiala ei că Frank era atras de ea fu confirmată

– o atracţie cu care el era hotărât să se lupte. Dacă nu-i era teamă de tatăl ei, atunci de ce nu o curta? Până la urmă, ştia ce fel de căsătorie ar avea ea şi Chauncey. De ce doar Chauncey să aibă o amantă, o femeie la care refuza să renunţe după nuntă?

De ce doar Chauncey avea voie să-şi găsească fericirea cu altcineva?

Frank era unul dintre cei mai căutaţi domni din oraş. Ziarele erau pline de escapadele şi aventurile lui amoroase, femeile îl înconjurau oriunde se duceau. Era evident că se simţeau atraşi unul de celălalt, deci unde era răul? Măcar aşa ea nu avea să-i poarte pică lui Chauncey.

Frank era ceva sigur, era alegerea perfectă. Chiar logică. Era un pungaş, nu un bărbat de care o femeie să se îndrăgostească. Aşa că nu exista nicio şansă ca ei să dezvolte sentimente mai profunde unul faţă de celălalt. Ar rămâne o aventură relaxată înainte ca ea să se mărite. Doar un aranjament fizic.

Dacă l-ar putea convinge să spună da.

— Foarte serioasă. De fapt, nu văd ce ar fi rău.

— Rău? El făcu ochii mari. În a-mi băga mâna în rochia ta?

— Nu îţi doreşti să o faci?

Ea rămase perfect nemişcată şi îi aşteptă răspunsul. Poate că nu era, de fapt, atras de ea. Poate că ea îi interpretase greşit acţiunile.

Dar nu credea asta.

El închise ochii pentru scurt timp.

— Ba vreau să… Dar n-ar trebui.

— Din cauza tatălui meu?

Era o acuzaţie ieftină, ca să-l enerveze, dar ea n-avea de gând să renunţe. Jucase la ruletă, zaruri şi alte jocuri de noroc. Ştia ce însemna să rişte puţin în speranţa de a câştiga mult.

Era dispusă să parieze pe Frank.

— Pentru că nu se cuvine, Mamie. Eşti necăsătorită. Aceste lucruri ar trebui păstrate pentru soţul tău.

— Pentru Chauncey?

El tresări vizibil – şi satisfacţia o copleşi. Şi-i imagina pe ea şi pe Chauncey împreună?

— Dacă el va fi cel cu care te vei mărita, atunci da.

— Este absurd. De ce trebuie să mă păstrez pentru căsătorie? Chauncey nu are asemenea restricţii. Se aşteaptă să aibă amante.

— Pentru că aşa funcţionează lumea. Pentru tine există consecinţe de care bărbaţii nu trebuie să-şi facă griji.

— Dar femeile cu care ei sunt trebuie să-şi facă griji.

— Femeile alea nu simt fiica lui Duncan Greene.

Reveneau la tatăl ei. Putea să uite vreodată, chiar şi pentru o secundă, cine era ea?

— Deci femeile precum doamna Porter, cântăreaţa lui Chauncey, nu contează? Ele merită consecinţele?

— Nu-mi răstălmăci cuvintele. Îmi ceri să mă angajez într-un comportament nepotrivit cu tine, şi eu refuz.

Prin geamul cupeului se văzură vilele mai mari. Castelul în stil franţuzesc al familiei Vanderbilt. Bostwick. Astor. Locuri în care ea cinase şi dansase. Unde ea se înghesuise cu cei mai bogaţi şi influenţi oameni ai oraşului. Era o viaţă construită pe bani, lăcomie şi pe respectarea regulilor create cu aproape un secol în urmă.

O extenua.

Femeile defilau pe străzile de la periferie, cerând dreptul de a vota. Cerând legi pentru abstinenţă. Cerând un tratament mai bun pentru cei mai puţin privilegiaţi din oraş. În zona privilegiată însă, străzile erau calme, fără mulţimi furioase. Se făceau vizite sociale între orele 14.00 şi 16.00, la ora 17.00 se ieşea în parc. La ora 20.00 te îmbrăcai pentru cină, dansai până la ora 02.00 noaptea. Poate că, dacă nu s-ar fi aventurat niciodată la periferii, dacă ar fi stat în bula ei aurită, ar fi fost măritată şi fericită cu Chauncey, cu amantă sau nu.

Dar lumea era mai mare decât aceste 40 de străzi. Mamie văzuse asta cu propriii ochi şi nu mai era cale de întors.

Şi de asta ştia că Frank trebuia să fie de acord.

— Nu-ţi este străin comportamentul necuviincios, îi

zise ea. Ani în şir am citit despre cuceririle tale. Dacă nu eşti atras de mine, atunci nu voi mai cere niciodată…

— Dumnezeule! Nu îmi vine să cred că purtăm conversaţia asta, mormăi el, frecându-se la ochi cu dosul palmelor. Ar fi trebuit să te las să iei o birjă.

— Da, ar fi trebuit. Ea ridică din umeri. Este doar vina ta.

— N-am nicio problemă cu un comportament necuviincios când ambele părţi sunt de acord. Dar tu eşti logodită…

— Nu încă. Nu s-a semnat nimic, după cum bine ştii.

— E o chestiune ca şi rezolvată. Chiar tu mi-ai spus că înţelegerea există de mulţi ani. Dacă ceva ar deveni public, tu ai fi ruinată. Tatăl tău ar fi furios. Chauncey ar fi umilit. Ceea ce sugerezi tu este culmea iresponsabilităţii.

— Iresponsabilitatea nu îmi e străină. Poate ar trebui să mă laşi pe *mine* să-mi fac griji despre cum ar putea asta să-mi afecteze viitorul.

— Şi cum rămâne cu viitorul meu? Dacă mă culc cu tine, îmi pun în pericol cariera.

— Din cauza tatălui meu?

— Şi a tuturor amicilor lui de pe Fifth Avenue pe care-i reprezint. Tatăl tău are multă influenţă, Mamie. Oamenii ăştia au tendinţa de a sta împreună.

Ştia că aşa era. Tatăl ei distrusese reputaţia unei familii pentru că fiul lor mai mare o ofensase pe Florence. Duncan întorsese toţi soţii şi soţiile împotriva familiei, asigurându-se ca aceasta să fie scoasă de pe listele sociale, şi familia se mutase în Albany în urmă cu trei ani.

Poate că Frank nu era cel mai nimerit om pentru asta.

Dacă ar dori-o dincolo de raţiune, pasional – precum bărbaţii din romanele pe care Florence le ascundea sub patul ei –, ar fi trecut peste tatăl ei şi peste posibilele consecinţe asupra carierei lui. Dar se părea că nu o dorea atâta. Până la urmă, putea avea orice altă femeie voia. Doar pentru că ea era atrasă cu disperare de el nu însemna că şi el simţea la fel.

Dezamăgitor, dar nu devastator.

Existau alţi bărbaţi în New York, care nu erau legaţi de tatăl ei în vreun fel. Mamie trebuia doar să găsească unul care să îndeplinească toate criteriile ei. Frumos, de succes, generos, amabil şi amuzant. Un bărbat care să o facă să se simtă în siguranţă. Care să o încurajeze să fie ea însăşi, nu doar fata cea mai mare a lui Duncan Greene.

— Bine.

Privi cum se succed imaginile din cartierul cunoscut în timp ce ei mergeau mai departe.

— Cum adică bine? întrebă el după o secundă.

— Adică voi găsi pe altcineva. Nu trebuie să fii *tu* partenerul meu în comportament nepotrivit.

Din gâtul lui ieşi un sunet care trăda faptul că nu-i venea să creadă.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Tu chiar crezi că eşti singurul bărbat atrăgător din Manhattan? Te rog. Bărbaţii frumoşi sunt pe aici la fel de des întâlniţi ca balega de cal.

— Nu sunt sigur ce să simt faţă de comparaţia asta, dar… mulţumesc?

Ea chicoti.

— Nu pot permite să ţi se urce la cap complimentele. Şi apoi, ştii prea bine ce efect ai asupra femeilor.

— Încerci să-mi distragi atenţia, dar nu am de gând să renunţ la subiect. Nu te poţi implica într-o aventură.

— Sunt o femeie tânără, necăsătorită şi bogată, în cel mai mare oraş al lumii. Pot să fac ce vreau – şi ce vreau eu să fac nu este treaba ta.

— Deci am revenit la asta?

— Bănuiesc că da. Nu mă poţi urmări tot timpul, Daniel Boone[1].

— Nu, dar eşti angajata mea. Poate voi angaja câţiva oameni de la Pinkerton să te urmărească.

Era gelos? Ea se înclină pentru a-i vedea faţa.

— Ce-ţi pasă ţie dacă mă culc cu un bărbat înainte sau după ce mă mărit cu Chauncey?

Buzele lui erau strânse şi albe; în profunzimea ochilor

1 Erou din folclorul american (1734-1820) (n.red.)

lui se citea nefericirea.

— Ce contează pentru tine motivele pentru care eu obiectez?

— Răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare. Încetează să-ţi foloseşti trucurile de avocat pe mine.

— Folosesc raţiunea. Îmi cer scuze dacă o confunzi cu aşa ceva.

Prea bine. Ea fusese directă în loc să fie vagă. Asta părea să fie singura cale de a avea de-a face cu Frank.

— Eşti atras de mine?

— Mamie…

— Frank, răspunde la întrebare! Dacă tatăl meu nu ar fi Duncan Greene, ai încerca să te culci cu mine?

— Da, mârâi el. Ţi-am spus deja că te doresc.

— Am considerat că-i nevoie s-o aud din nou.

— De ce?

Trăsura încetini când ajunseră în faţa vilei de piatră în care ea locuia cu familia ei.

— Pentru atunci când voi încerca să te seduc.

*

„Pentru atunci *când* voi încerca să te seduc”.

„Să te seduc”.

Frank aproape că se împiedică urcând scările din faţa casei sale, atât de distras era de cuvintele de despărţire din urmă cu câteva momente ale lui Mamie. Femeia aceea era periculoasă. Cum ar fi trebuit să se concentreze el vreodată după ce o auzise spunând ceva atât de scandalos?

Iar mădularului lui ideea de seducţie i se părea grozavă, umflându-se şi devenind o pacoste.

Dar el era mai mult decât mădularul lui. Era cel mai bun avocat din stat. Poate de pe Coasta de Est. Pentru Dumnezeu, se ridicase din mizerie pentru a deţine o vilă proiectată de McKim, Mead & White. Hotărârea lui putea să ţină piept cu uşurinţă unei femei inteligente, superbe, voluptuoase, îndrăzneţe…

— Bună seara, domnule, zise majordomul lui când

Frank intră în vestibul.

El expiră şi îndepărtă ultimele rămăşiţe din dorinţă.

— Bună seara, Barney.

Majordomul zâmbi abia vizibil la versiunea scurtă a numelui lui, Barnaby. Frank nu se putea abţine; îi plăcea să-l ţină în alertă pe bărbatul cuviincios.

— Aţi ajuns acasă devreme, comentă Barnaby, luând pălăria şi bastonul lui Frank. Păstrăm trăsura pregătită pentru seara asta?

— Nu, voi rămâne acasă. Am de lucru. Să-mi fie trimisă cina în biroul meu, da?

— Desigur, domnule.

Frank îşi ridică geanta de piele şi se îndreptă spre biroul din partea din spate a casei. Imagini şi sunete familiare îl întâmpinară, alături de mirosul de lac cu lămâie folosit de angajaţi pe lemn. Adora casa asta.

Focul din biroul lui ardea mocnit atunci când Barnaby ciocăni.

— Domnule, comisarul de poliţie Byrnes este aici să vă vadă.

Frank bătu cu capătul tocului lui în biroul din lemn de trandafir.

Byrnes aici? Frank nu se ocupa de vreun caz important, care să atragă atenţia comisarului de poliţie.

— Trimite-l înăuntru!

Thomas Byrnes, un bărbat mare, solid, de descendenţă irlandeză, era considerat de mulţi ca fiind un tiran. Da, reorganizase şi întărise detectivii poliţiei oraşului, dar unele dintre metodele de interogare folosite de el erau crude şi coercitive. Uneori, Byrnes bătea un suspect până când acesta mărturisea, o tehnică pe care o numea „interogatoriu”. Frank îi interzisese de două ori lui Byrnes să-i interogheze un client în absenţa sa. Asta nu îl făcuse să îi fie prea drag comisarului de poliţie, dar lui Frank prea puţin îi păsa.

Byrnes intră, îmbrăcat cu un costum la comandă dintr-un material bleumarin. O mustaţă impresionantă îi acoperea jumătatea inferioară a feţei.

— Seara, Tripp. Sper că nu te deranjează intruziunea.

Frank era deja în picioare, cu haina pe el. Întinse mâna.

— Ce surpriză, comisare! Nu mi-am dat seama că aveam în lucru ceva în jurisdicţia ta.

Byrnes se descheie la haină şi se lăsă pe fotoliul din faţa biroului lui Frank. Lănţişorul de aur al unui ceas îi atârna de la vesta de mătase. Dacă nu ar fi fost accentul pronunţat, Byrnes ar fi putut trece drept unul dintre filfizonii din New York.

— Nu ai... Nu direct, oricum. Dar se pare că există o mică problemă, pe care trebuie să o discut cu tine despre un caz.

— Oh?

— Am auzit că reprezinţi o rezidentă din districtul şase, acuzată pentru crimă.

Frank se opri. Avea un singur client actual care se potrivea acelei descrieri.

— Bridget Porter?

— Da. Ea.

— Doamna Porter chiar este clienta mea. Nu sunt sigur însă cum de te priveşte şi pe tine asta.

— Este vorba despre soţul ei mort. Şi unul dintre detectivii mei.

— Cine-i detectivul?

— Edward Porter.

— Porter, cel...

Frank simţi cum i se lasă o greutate în stomac.

— Vărul decedatului, Roy Porter.

Frank oftă şi bătu cu capătul tocului într-un carnet. Începea să înţeleagă de ce Byrnes venise în vizită... şi nu-i plăcea.

— Dă-mi voie să ghicesc? Detectivul nu-i prea ataşat de soţia vărului său.

Byrnes băgă degetul mare în micul buzunar al vestei sale.

— Acum, ştim cu toţii că în căsnicii există certuri, Tripp. Asta nu-i treaba poliţiei sau a tribunalelor. Aceste

lucruri ar trebui manevrate în tăcere, intern…

— Atunci, de ce Edward nu a intervenit să prevină ca dragul de Roy să o bată pe nevastă-sa în fiecare weekend?

— Nu ştiu. Dar Roy este mort, şi o femeie este de vină. L-a omorât cu sânge rece şi merită să plătească.

— Este mult spus cu sânge rece – şi ştii şi tu.

Byrnes ridică palmele.

— Dacă era aşa o problemă, de ce nu a fost arestat soţul ei? Există destui judecători cărora nu le plac bărbaţii care comit asemenea infracţiuni. Câţiva chiar scot soţii afară şi pun să fie biciuiţi pentru a-i îndrepta.

Frank auzise şi el poveşti similare şi îi felicitase în sinea lui pe acei judecători.

— Asta ajută doar dacă soţul este arestat. Dar încep să înţeleg de ce plângerile doamnei Porter ar fi fost ignorate.

— Noi avem grijă de ai noştri, asta-i adevărat, dar poliţiştii noştri sunt oameni oneşti, de treabă. Nu ar întoarce spatele unui om aflat într-o mare nevoie.

Ca un bun cunoscător al abilităţii de a întoarce frazele, Frank recunoscu efortul în alegerea cuvintelor din partea lui Byrnes. Deci, cine hotărăşte ce înseamnă o *mare* nevoie? Cum rămâne cu o nevoie simplă şi veche?

— Chiar tu ai spus că certurile conjugale nu sunt pentru poliţie, că ar trebui rezolvate intern. La cine ar fi trebuit să apeleze doamna Porter?

— Haide acum! Ştii că departamentul nu are nici timpul, nici resursele necesare să rezolve toate certurile dintre un bărbat şi nevastă-sa. Chiar şi aşa, dacă viaţa ei era într-adevăr în pericol, atunci poliţia ar fi intervenit.

Frank se îndoia, mai ales când vărul soţului lucra în poliţie. Roy Porter ar fi putut să evite orice fel de infracţiuni minore sau contravenţii doar spunând numele vărului său. Poliţia era aşa copleşită de corupţie – mite, şantaj, tortură –, încât „ne facem că nu vedem” ar fi trebuit să fie gravat pe insignele poliţiştilor.

— Ce vrei să fac?

— Să îl laşi pe unul dintre avocaţii din oficiu să se

ocupe de caz. Talentele tale sunt irosite într-un caz aşa comun.

Cu alte cuvinte, să o lase baltă pe doamna Porter.

În alţi ani, Frank ar fi fost de acord. Era o idee groaznică să-l înfurii pe Byrnes, care era răzbunător şi meschin cu cei care îi greşeau. Mai mult, aceste favoruri contra favoruri erau ceva comun în New York. Frank nici nu putea să numere oamenii care îi datorau favoruri în acest moment.

Cu toate astea…

Îi veni în minte faţa lui Mamie, lucirea aprigă din privirea ei când insistase ca Frank să o ajute pe doamna Porter. Felul cum ţinuse în braţe bebeluşul pentru a o ajuta pe doamna Barrett. Cum fura bani şi îi redistribuia la periferie.

„Domnul Tripp este cel mai bun avocat din oraş. Va obţine achitarea, îţi promit!”

La dracu’.

Nu o putea dezamăgi pe Mamie.

Bătea din picior sub masă în timp ce se gândea la toate repercusiunile pentru ce urma să spună. Apariţia conştiinţei era o adevărată bătaie de cap.

— Nu pot să fac asta, Byrnes. Am de gând să păstrez cazul şi să fac tot posibilul ca doamna Porter să fie achitată.

Buzele lui Byrnes se strânseră, şi mustaţa îi zvâcni într-un acces de furie abia reţinut.

— Te-am crezut mereu un om inteligent, unul care ştie cum funcţionează lucrurile astea. Nu-mi da motiv să-mi schimb părerea.

Frank se îndepărtă de birou şi se ridică.

— Bănuiesc că amândoi suntem plini de surprize în seara asta.

Byrnes se ridică de pe scaun şi îşi încheie haina. Nu mai spuse nimic, doar îl ţintui pe Frank cu o privire dură, apoi făcu stânga împrejur şi ieşi din încăpere.

Lucrurile merseseră… prost.

Frank tocmai transformase întregul departament al poliţiei din New York în duşman.

*

— Florence, am nevoie de ajutorul tău.

Era aproape miezul nopţii când Mamie intră în camera surorii ei. Florence avea tendinţa să stea trează toată noaptea şi să doarmă până după-amiaza. Pretindea că programul ăsta era mai bun pentru tenul ei. *Mai degrabă, bun pentru stilul ei de viaţă scandalos.*

Florence stătea întinsă în patul ei, în hainele de noapte. Băgă repede *ceva* sub pernă şi se ridică, încruntându-se.

— Ţi-ai pierdut abilitatea de a ciocăni?

Mamie ridică dintr-o sprânceană în timp ce se apropia de patul ei.

— Şi ce era aia, o scrisoare de dragoste?

— Nu-i treaba ta, băgăcioaso! De ce eşti *trează* la ora asta? Credeam că te doare capul.

Mamie se plânsese că-i era rău ca să scape de petrecerea Van Alan din seara asta. Avea prea multe pe cap ca să stea să mănânce apetitive şi să bea şampanie.

— Am preferat să nu mă duc. A fost frumos?

— A fost de-a dreptul îngrozitor, numai prieteni de-ai lui tati şi soţiile lor. Nici un singur bărbat frumos.

Mamie se aşează pe salteaua patului lui Florence.

— Chiar pare groaznic. Îmi cer scuze că te-am lăsat baltă.

Florence se aranjă pe pernele ei, părul ei lung de culoarea grâului încadrându-i faţa.

— Chauncey a fost acolo.

— A fost?

— Da. El şi tati au stat într-un colţ câteva minute. Chauncey a părut nemulţumit de orice i-o fi spus tati.

O fi discutat despre clauza de infidelitate?

— De asta am nevoie de ajutorul tău.

— Cu cine, cu Chauncey sau cu tati? Mă tem că nu pot fi prea de ajutor. Bărbaţii sunt de-a dreptul derutanţi.

— Este mai rău decât ştii tu.

Mamie începu să-i redea întreaga poveste a contractului de căsătorie, pomenind şi despre amanta lui Chauncey.

Florence era roşie la faţă când Mamie termină, iar tendoanele gâtului îi ieşeau în evidenţă.

— Chiar ţi-a spus că refuză să renunţe la amanta lui? A zis-o cu voce tare? Sper că i-ai dat o palmă.

Buzele lui Mamie se curbară. Florence fusese mereu cea mai arţăgoasă dintre fetele Greene.

— Nu, i-am spus că am să vorbesc cu tati să scoată clauza respectivă din contract.

— Dumnezeule, Mamie! Nu-mi dau seama cum poţi să rămâi aşa practică în aceste chestiuni.

Pentru că nu avea de ales. Era sora cea mai mare, cea mai responsabilă. Era datoria ei să-şi protejeze cele două surori, permiţându-le lor să-şi găsească propria fericire. Hotărârea tatălui ei era legendară, o trăsătură la care fusese martoră în mod repetat. Şi el era hotărât ca această căsătorie să aibă loc.

Într-o vară, când ea avea 12 ani, îl auzise pe tatăl ei vorbind cu domnul Livingston, discutând despre Mamie şi Chauncey…

„— Copiii par să se înţeleagă bine, zisese Livingston.

— Da, nu că ar conta. Vocea tatălui ei fusese dură. Am căzut de acord asupra căsătoriei când s-au născut şi eu nu voi încălca acea promisiune.

— Chiar dacă ea nu-l vrea? Fetele din ziua de astăzi sunt mai independente decât pe vremea noastră.

— Nu şi Marion. Va face ce-i cer eu.

— Mai ai două fete, Duncan.

— Nu, trebuie să fie Marion. Este cea mai mare, şi toată lumea din societate ştie despre pactul nostru. Am părea doi proşti dacă l-am anula acum.

— Păi, asta-i o uşurare. Şi, stai liniştit, Chauncey nu se va împotrivi pe tema asta. Chiar ţine la ea.

— Marion îşi va face datoria când va sosi momentul. Celelalte două se pot căsători cu cine vor ele, atât timp cât Marion se mărită cu Chauncey”.

De-a lungul anilor, tatăl ei îi repetase lui Mamie cam acelaşi lucru de fiecare dată când ea îşi exprima ezitarea de a se mărita cu Chauncey. El nu avea să cedeze niciodată, şi ea nu voia să-l dezamăgească.

Aşa că încetase să se mai plângă.

— Tu chiar ai vorbit cu tati? întrebă Florence, recâştigând atenţia lui Mamie.

— Da. A refuzat să scoată clauza din contract şi m-a acuzat că eu sunt cea interesată de infidelitate.

— Poftim? Asta-i absurd. Tu n-ai fi niciodată… Se opri după ce studie chipul lui Mamie. Stai, eşti, nu-i aşa? Eşti interesată de un alt bărbat. O văd în expresia ta. Cine-i?

— Nu contează. Ce am eu nevoie să ştiu este *cum.*

— Cum ce?

— Cum aş putea… profita de acest interes.

Florence coborî privirea şi netezi cămaşa de noapte.

— Ce te face să crezi că eu am experienţă la aşa ceva?

— Dacă există cineva în familie care să ştie ceva despre comportamentul scandalos, aceea eşti tu. Să vedem. Începu să numere pe degete. Mama te-a prins cu setul ăla de cărţi de joc erotice, ascunzi literatură indecentă sub pat şi mai sunt şi toate vizitele alea la cazinouri şi săli de dans.

— Vizite pe care, în mare parte, le-am făcut împreună, aş putea eu să adaug. Şi nu te ajut până nu-mi spui *cine* este.

— Aş prefera să nu zic. Spune-mi doar ce să fac.

Florence bătu cu un deget peste buze.

— Hmm. Ştiu că nu-i Chauncey. El nu prea inspiră seducţie. Exclamă uimită, făcând ochii mari. Este Frank Tripp. *Ştiam* eu. Întâi te-a urmărit prin oraş, apoi aţi fost la o cină intimă la Sherry’s.

— Nu a fost intimă, am stat în salonul principal.

— Dacă zici tu… Recunoaşte, ai o slăbiciune pentru el.

— Nu am o *slăbiciune* pentru el. Doar că… Nu putea mărturisi cu voce tare, nici măcar faţă de Florence, *ce* simţea pentru Frank. Abia înţelegea ea însăşi. Era mai sigur

să nu însemne decât o aventură inofensivă înainte de căsătorie. Aşa i-ar fi mai uşor să se oprească atunci când avea să fie nevoie. Dacă trebuie să mă mărit cu Chauncey, de ce doar el ar trebui să se distreze?

— N-aş putea fi mai mult de acord. Deci cum stau lucrurile între tine şi Tripp?

— Zice că, dacă s-ar culca cu mine, şi-ar distruge cariera.

— Ai discutat posibilitatea cu el. Gura lui Florence se strâmbă într-un rânjet. Sora mea cea cu capul pe umeri nu se lasă cuprinsă în vâltoarea pasiunii. Sunt impresionată.

— Asta-i rău – lipsa pasiunii în chestiile de genul ăsta?

— Nu. Frank este bărbat, Mamie, nu băiat, ca Chauncey. Nu se va lăsa condus de – arătă spre locul dintre picioare –, ca bărbaţii mai tineri. Este clar că te doreşte – am văzut-o în noaptea de la Casa de Bronz –, dar încearcă să reziste de dragul traiului său.

— Uneori, este înspăimântător cât de multe ştii despre lucrurile astea.

Florence dădu capul pe spate şi râse.

— Ce pot să fac dacă înalta societate mă plictiseşte îngrozitor?

Mamie simţea la fel, dar ea nu avea de ales. Nu până acum.

— Deci ce fac?

— Prinde-l când este fără apărare, când are garda jos. Fii provocatoare! Arată-ţi atuurile! Făcu semn spre pieptul lui Mami. Un decolteu adânc şi un pic de ruj. Asta-i tot ce-ţi trebuie ca el să saliveze.

— Dacă rezistă?

— Atunci, te dai la el, insişti. O atingere aici, o mângâiere dincolo, îţi muşti buza. Te uiţi la el pe sub gene. Asta fac eroinele în romanele de dragoste.

— Şi funcţionează?

— De fiecare dată.

Hmm. Eşecul ar fi umilitor, dar era dispusă să încerce.

— Mulţumesc. Voi încerca să-mi adun curajul.

Sora ei scoase un sunet gutural, ca şi cum nu-i venea

să creadă.

— Nu ştiu ca tu să nu fi avut vreodată curaj, Mamie Greene. Îţi place aşa mult de Tripp, că te ia panica?

— Nu fi ridicolă. Doar că n-am mai sedus un bărbat până acum.

— Ceea ce aduce în discuţie alt subiect: dacă eşti aşa lipsită de sentimente faţă de Chauncey, de ce să te măriţi cu el? De ce să nu vezi dacă altcineva, ca Tripp, de exemplu, nu este mai potrivit?

Pentru că viaţa îi rezervase altceva. Ar putea să evite căsătoria cu Chauncey, dar nu avea să fie din cauza lui Frank.

— Tati m-a avertizat să stau departe de Tripp şi a zis că nu ar aproba niciodată ceva între noi. Florence deschise gura să spună ceva, aşa că Mamie continuă repede: Şi înţelegerea cu familia lui Chauncey există de mult timp. Eu practic am crescut cu Chauncey. Ştiu precis în ce mă bag.

— Aparent, nu. Tocmai ai aflat că în căsătorie intră şi amanta.

Adevărat, dar părea puţin probabil că viitorul ei soţ să ascundă şi altceva.

— În afară de asta, Chauncey este transparent ca sticla.

— Din experienţa mea, cu ăştia trebuie să ai cea mai mare grijă.

Lui Mamie îi ieşi un râs sugrumat – şi apoi îşi aminti de comentariul lui Frank despre Chauncey şi speluncile cu opiu. Poate că nu-şi cunoştea logodnicul aşa bine cum credea ea. Chiar şi aşa, nu-i scăpară cuvintele alese de Florence.

— Din experienţa ta?

— Nu eşti singura care iese noaptea să se distreze.

Ea se încruntă, întristată de gândul că Florence ar fi în pericol. Dar ştia că nu avea sens să încerce să-şi împiedice sora mai mică. Fetele Greene puteau să fie tare încăpăţânate.

— Sper că ai grijă.

— Mereu am. Deci când îl vei seduce pe Frank Tripp?

Nu se gândise la *când.*

— Nu ştiu. Data viitoare când îl văd, cred.

— Nu, nu, nu. Chiar trebuie să-ţi dau în scris? Florence se îndreptă şi arătă spre Mamie. Trebuie să-l iei pe nepregătite. Bănuiesc că va încerca să te ignore, ca să-ţi reziste. Sunt puţine şanse să-l vezi prea curând.

Cum putea să o ignore când încercau să o salveze pe doamna Porter? Nu existau chestiuni legate de caz sau alte investigaţii de făcut?

— Eu cred că ar trebui să te strecori în casa lui, continuă Florence. Să te ascunzi în dormitorul lui şi să-l surprinzi.

— Asta-i o nebunie. Mai întâi, nu mă va ignora, pentru că l-am angajat să reprezinte o prietenă. În al doilea rând, ce sugerezi tu este intrare prin efracţie. Ar putea să ceară să fiu arestată.

— Dar nu o va face. O să vezi. Te va ignora, şi tu nu vei avea de ales şi te vei strecura în casa lui.

Capitolul 10

„Ce mai săptămână!”

Frank lăsă jos tocul şi se ridică pentru a-şi dezmorţi muşchii spatelui şi ai umerilor, care îl dureau. Era aproape de miezul nopţii, şi muncise acasă de când se terminase lunga şi plictisitoarea cină la Delmonico’s. Din grup făcuseră parte ceilalţi parteneri ai biroului de avocatură şi câţiva clienţi, ceea ce avusese drept rezultat bătăi pe spate şi glume obscene. Lui Frank obişnuiau să-i placă acele ieşiri… dar superficialitatea lor îl călcase pe nervi în seara asta. Avea sute de lucruri presante ce-i solicitau atenţia, dar partenerii insistaseră ca el să participe.

Aşa că iată-l acum în biroul lui, muncind, fără speranţe că avea să termine prea repede. Avea de citit dosare, de pregătit pledoarii, de semnat formulare. De examinat notiţele.

Asta-i aminti de Mamie.

Neputând să stea locului, se duse la bufet, turnă ca lumea whisky într-un pahar şi îl termină din trei înghiţituri. Abia simţi arsura. Îl bântuiau gândurile despre Mamie, o tentaţie constantă ce îl înnebunea încet.

În ultimele patru zile, se ţinuse ocupat, încercând să nu se gândească la promisiunea ei de a-l seduce – încercând şi eşuând. De fiecare dată când închidea ochii, o vedea întinsă în patul lui, cu părul ei negru răsfirat pe pernă, cu picioarele uşor desfăcute pentru a-i oferi o frântură din paradisul ce-l aştepta…

Dumnezeule!

Căldura îl cuprinse, şi el se întinse după mai mult alcool. Poate că beţia era modul potrivit pentru a uita de ea.

Tocmai dăduse pe gât un al doilea pahar, când zgomotul uşii îi atrase atenţia. Se întoarse şi văzu o siluetă în mantie intrând în biroul lui. „Ce dracului?”

Strânse paharul greu de cristal, pregătit să-l folosească drept armă, dacă era nevoie.

— Cine eşti şi ce cauţi aici…

În clipa în care ea întinse mâna spre glugă, ştiu. Sfinte Dumnezeule, *chiar ştiu.*

Era Mamie. Aici. Singură în casa lui.

Se uită la paharul gol din mâna lui. Chiar o vedea sau whisky-ul îl afectase mai mult decât credea el?

— Bună, Frank.

Acea voce. Era joasă şi moale, sunetul rostogolindu-se prin el precum mierea caldă. Creierul i se închise temporar când ea dădu jos gluga mantiei ei. Părul negru îi încadra faţa, un contrast puternic cu roşul aprins ce-i colora buzele. Era uluitoare. O zeiţă. Tentaţia încarnată. Tânjea după ea ca după următoarea gură de aer… dar trebuia să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Expirând precipitat, se chinui să rămână nemişcat.

— Nu ar trebui să fii aici. Ai înnebunit?

Colţurile buzelor ei se curbară, şi ea porni spre el. El făcu imediat un pas în spate.

— Sunt aici din două motive, zise ea.

Prin minte îi trecură câteva opţiuni, toate obscene şi una mai delicioasă decât anterioara. Înghiţi.

— Nici un motiv nu-i suficient ca tu să te furişezi în casa mea la ora asta.

Odată ajunsă la bufet, ea turnă whisky într-un pahar de cristal.

— M-ai ignorat.

Da, o ignorase.

— Asta-i absurd, zise el. Am fost ocupat. Nu este ca şi cum am fi avut o întâlnire de care am uitat.

— Cu toate astea, ai ignorat cele două telegrame pe care ţi le-am trimis, în care-ţi ceream noutăţi despre cazul doamnei Porter.

Asta era un proces?

— Nu există noutăţi, de asta nu ţi-am răspuns. Otto caută informaţii care să ajute în cazul ei. Când voi avea veşti, te voi contacta.

— Bine, dar ăsta a fost doar primul motiv pentru care sunt aici.

Puse buzele pe marginea de cristal şi luă o înghiţitură mare. El o privi cum linge urmele de whisky de pe buze, vederea limbii ei făcându-i inima să bubuie.

— Care-i al doilea motiv?

Vocea lui sună ciudat în propriile urechi, dar nu reuşea să se concentreze asupra conversaţiei. Gura ei îi distrăgea prea mult atenţia.

— Jocul nostru de biliard. Sau ai uitat?

— Joc?

— Înţelegerea noastră pentru cazul doamnei Porter. Cel mai bun din şapte – sau nouă? – meciuri, aici la tine acasă. Parcă mi-ai promis să fie cea mai memorabilă noapte din viaţa mea.

De ce făcuse o cerinţă aşa idioată? Ar fi trebuit să accepte cazul fără condiţionări, în loc să încerce să flirteze cu ea şi să născocească o metodă inteligentă pentru a petrece timpul cu ea. *Non compos mentis,* evident. Clar devenea un prost în preajma acestei femei.

— M-am răzgândit. Nu-i nevoie de nicio plată.

Ea ridică dintr-o sprânceană întunecată.

— O ajuţi mânat de bunătatea inimii tale?

— Sunt chiar mărinimos, să ştii.

— Mai degrabă, ţi-e teamă să joci cu mine.

Nu se putu abţine şi pufni.

— Evident că nu. Este mai mult vorba despre dorinţa de a-ţi proteja reputaţia. Te-ar fi putut vedea destui oameni intrând aici.

— Dar nu m-a văzut nimeni. Angajaţii tăi discreţi şi eficienţi au uitat să încuie uşa de la intrare. Am avut gluga tot timpul, de când am luat birja.

— Bine, dar familia ta se va întreba unde eşti dacă lipseşti prea mult.

— Nu în seara asta. Părinţii mei sunt în Boston, la o nuntă. Acasă am rămas doar eu şi surorile mele.

Era logic ca ea să aibă câte o replică pentru fiecare dintre comentariile lui. Ar fi fost un avocat remarcabil.

— Asta nu schimbă faptul că prezenţa ta aici este foarte nepotrivită.

Ea puse paharul pe tejghea şi veni mai aproape. El îi simţi mirosul, amestecul ei special dulce şi picant, un miros pe care acum îl asocia cu încăpăţânarea şi cu pofta. Ea se apropie suficient cât el să vadă micile linii din jurul gurii ei. Pielea lui vibra de la electricitate, o conştientizare ce vibra de-a lungul corpului lui, de la vârful degetelor de la mâini până la cele de la picioare. Dumnezeu să-l ajute dacă ea punea vreodată mâinile pe el! Ar fi putut foarte bine să ia foc.

Ea îşi lăsă capul pe spate, şi privirile li se întâlniră.

— Un joc, Frank. Nimic mai mult decât biliard, promit!

Voia să o creadă. Dar o mare parte din el spera ca ea să nu fi renunţat la dorinţa de a-l seduce.

„Încetează! N-ai niciun drept să o atingi pe femeia asta”.

Gândind logic, era conştient de toate motivele pentru care prezenţa ei aici era o idee groaznică. Cu toate astea, nu reuşea să dea glas cuvintelor necesare pentru a o obliga

să plece. Aşteptă mut, cu mintea îngheţată între simţul responsabilităţii şi dorinţa lui.

— Vrei să plec?

El clipi la întrebarea ei directă. Măcar o dată, nu se gândi la cuvinte sau la semnificaţia din spatele lor. De data asta, fu sincer.

— Nu.

Gura ei se curbă într-un zâmbet satisfăcător.

— Bun. Acum, arată-mi salonul de biliard.

Ea se întoarse şi porni spre ieşire, mantia bălăngănindu-se în spatele ei ca o fantomă dintr-un roman gotic. În timp ce o urma, el îşi aminti că asta nu era o poveste, nu era un roman fictiv. Aceasta era fata unui client, o femeie nemăritată bogată care era promisă altuia. Trebuia să-şi păstreze judecata şi să păstreze distanţa.

„Un joc, apoi o trimiţi acasă”.

Da, asta trebuia să facă. Era mai puternic decât acest bărbat slab, tulburat de o pereche de buze roşii şi de florile de portocal. Putea să reziste tentaţiei şi să se concentreze asupra jocului. Cu cât terminau mai repede de jucat, cu atât mai repede o putea pune într-o birjă pentru a o trimite acasă.

Nicio problemă.

*

Mamie minţise.

N-avea de gând să joace un meci şi apoi să plece acasă. Dacă totul mergea bine, avea să stea mult mai mult.

Şansele nu erau în favoarea ei. Frank fusese împotriva acestei vizite, îngrijorat ca de obicei în legătură cu tatăl ei şi de reputaţia lui Mamie. Nu putea el să vadă cât de obosită era să fie Marion Greene, fata care trebuia să ducă mai departe tradiţia şi responsabilitatea? Nu recunoscuse niciodată, dar Frank i se părea de multe ori singura persoană, în afară de surorile ei, care o trata normal, mormăind şi criticând-o fără să-i pese de obârşia ei.

În seara asta avea să încerce să-l facă să uite de tatăl

ei, de familia ei, de căsătoria ei iminentă.

Salonul lui de biliard era un loc elegant, cu tapet cu un model care se apropia de postavul de pe masa mare de stejar. De tavan atârna o lampă cu gaz care distribuia o lumină caldă peste covoarele orientale şi suprafeţele din lemn închis la culoare. De-a lungul pereţilor se aflau scaune mai mici, cu mese laterale, locuri pentru spectatori şi invitaţi, îl vedea cu uşurinţă întreţinându-se aici, povestindu-le diverse prietenilor lui şi fermecând doamnele pentru a le da lenjeria jos.

Nu era nevoie să se gândească acum la acele doamne.

Îşi descheie mantia, o dădu jos şi aruncă haina grea pe un scaun. Când ea se întoarse, văzu că el se oprise pentru a aprinde o lampă, cu braţul încremenit, cu privirea pe decolteul rochiei ei. Excelent! Purta o rochie din mătase albastră ce dezvăluia mult – şi îi aparţinea lui Justine. Hainele surorii ei mai mici erau cu un număr mai mic decât al lui Mamie, ceea ce însemna că sânii aproape că i se vărsau din rochie.

Se părea că domnul Tripp nu era imun la pieptul ei, până la urmă.

Îşi dădu mănuşile jos şi se duse la rândul de tacuri de pe perete, îşi plimbă degetul peste lemnul neted.

— Deci, ce jucăm?

El întinse mâna peste umărul ei şi luă un tac.

— Un joc cu toate bilele, dacă-i bine pentru tine. Ştii regulile?

— Da, le ştiu.

Ea îşi ascunse zâmbetul în timp ce alese un tac. Fără îndoială că el credea că avea să câştige uşor. Frank habar n-avea cât de pricepută era ea la biliard.

El făcu un semn către masă.

— Hai să vedem cine sparge!

Puseră amândoi câte o bilă una lângă alta la un capăt. Ridicând tacurile, loviră în acelaşi timp, trimiţând bilele peste masă: acestea se loviră de mantă şi reveniră spre locul de unde porniseră. Când bilele se opriră în sfârşit, a lui

Mamie se opri cel mai aproape de punctul de start. Încruntându-se, el întinse bila albă.

— Bine jucat!

Ea îi atinse mâna când luă bila... şi fu răsplătită când el inspiră adânc. „O atingere acolo, o mângâiere dincolo”. Poate că Florence avusese dreptate.

— Am avut noroc.

El aranjă bilele în cadru, în vreme ce ea îşi pregătea lovitura de începere. Privi printre gene cum se mişcă şi se încordează muşchii eleganţi ai umerilor lui pe sub mânecile cămăşii. În seara asta, nu purta haină şi avea manşetele suflecate peste antebraţele lui delicioase. Suprafaţa pielii lui era presărată de un păr închis la culoare, şi ea putea să-i vadă venele şi tendoanele mişcându-se la fiecare mişcare a lui. De ce era asta o imagine aşa atractivă?

— Ai muncit mult în seara asta? întrebă ea.

— Da, câteva ore, după ce am revenit de la cină.

— Ah. Ai întreţinut vreo prietenă?

El se opri şi puse tacul pe perete.

— Te-ar deranja?

— Nu. Cu reputaţia ta, aproape că mă aştept.

— Reputaţiile sunt exagerate pentru a vinde ziare, Mamie. Se îndreptă spre o masă mică pe care se aflau câteva carafe. Încă o băutură?

Paharul în care îşi turnase în biroul lui era pe jumătate plin. Nu era nevoie să se îmbete, mai ales dacă spera să fie mai inteligentă decât el în seara asta.

— Nu, mulţumesc.

Aplecându-se, ochi, trase braţul în spate şi lovi. Bila albă se lovi de celelalte bile, care o luară în toate direcţiile. Era o lovitură de începere curată, şi două bile jumătăţi dispărură în buzunare.

Când ridică privirea, ochii lui Frank erau lipiţi de corsajul rochiei ei, iar privirea îi era întunecată. Ea se îndreptă, şi el păru să se trezească. Se întoarse cu spatele la ea şi luă o gură mare de băutură.

— Ai o amantă? rosti ea.

Asta încercase să afle mai devreme.

În clipa în care îi ieşiră cuvintele pe gură, el se înecă şi împroşcă lichidul. Aplecându-se, horcăi după aer.

— La dracu', Mamie. Făcu un gest către pieptul lui. Picături de whisky îi udaseră lavaliera şi vesta. Mulţumită?

Ea încercă să nu zâmbească.

— Destul de mulţumită, deşi intenţia mea nu era să-ţi stric hainele. Sunt doar curioasă.

— N-am amantă. Pentru mine, cel mai bine este să mă leg de o femeie doar pe perioade scurte. De asta ştiu că nu o să mă însor vreodată. Nu am de gând să eşuez la capitolul fidelitate.

Ea mai băgă o bilă.

— Poate că nu vei eşua.

— Toată lumea eşuează la un moment dat. Mereu am cel puţin şase cazuri de divorţ la activ, uneori şi mai multe. Neveste care înşală, soţi care înşală. Ţi-o aminteşti pe doamna Phillips din noaptea de la Sherry's? Femeile ca ea sunt mai comune decât ai crede tu vreodată.

Ei bine, ea credea că femeile se apropiau deseori de Frank sperând să-i atragă atenţia. Nu asta făcea şi ea aici, jucând biliard în toiul nopţii?

Hmm. Comparaţia nu mergea cu ea.

Se concentră asupra mesei. Până acum, lovise de patru ori, plus cele două bile pe care le băgase în buzunar. Avea să fie o joacă de copii câştigarea acestui meci. Aranjându-se, îşi retrase braţul.

— Tu ai fost intimă cu Chauncey?

Corpul ei tresări, şi tacul atinse marginea bilei, trimiţând-o într-un unghi greşit. Rată lovitura.

— La dracu'! Ai făcut-o dinadins.

Colţul gurii lui se ridică aşa chipeş şi păcătos, încât ea simţi furnicături prin tot corpul. El îşi ridică palmele.

— Pledez pentru amendamentul al cincilea.

Suflând, ea se îndepărtă pentru a-i permite accesul la masă – dar nu prea mult. Avea un plan…

El frecă un mic cub de cretă de vârful tacului, fără să-şi ia privirea de la masă.

— Cred că ţi-ai subestimat abilităţile pentru biliard,

murmură el. Mi se pare că trebuie să mă pregătesc pentru o luptă în seara asta.

Oh, dar şi ea se pregătea.

Când el găsi lovitura, se mişcă în poziţia adecvată. Mamie îl urmă şi îşi sprijini şoldul de marginea de lemn, cam la 15 centimetri de tacul lui Frank. Chiar când braţul lui porni înainte, ea zise:

— Eu şi Chauncey ne-am sărutat, desigur.

Braţul lui ezită, şi tacul se bălăngăni. Vârful rată bila cu totul şi intră în postav.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, se răsti el, apoi se îndreptă pentru a o săgeta cu privirea.

Era suficient de aproape să vadă umbra bărbii crescând, fire întunecate pe maxilarul lui şi în jurul gurii. Îl făcea să arate ca un pirat, cel mai chipeş diavol din New York. Ceva din vintrea ei se încleştă.

El miji ochii.

— Când?

— Cu ani în urmă. Când eram mici.

Fusese, de fapt, o dezamăgire. Chauncey o sărutase cu limba, fără fineţe. Chiar spera – de dragul cântăreţei – că tehnica lui se îmbunătăţise de-a lungul anilor.

Îşi reprimă un zâmbet satisfăcut şi se îndepărtă, gata să-şi reia dominaţia asupra jocului. Următoarele trei lovituri erau clare în mintea ei când ţinti. De data asta aşteptă, fiind sigură că Frank avea să riposteze.

El rămase tăcut, doar se strecură lângă ea. Apoi se aplecă şi îşi puse mâinile pe marginea de lângă ea. Ocupa destul loc, dar nu o înghesuia. Braţele lui lungi erau drepte şi trunchiul uşor aplecat – şi vederea ei periferică nu se mai putu concentra la altceva. Fără haină care să bruieze priveliştea, putea să îi vadă conturul spatelui şi coastele, talia conică şi şoldurile. Dosul tare era scos în evidenţă de acei pantaloni…

Ea înghiţi. Dumnezeule, inima îi bătea puternic în piept. Abia putea respira, plămânii îi erau încordaţi sub un corset legat strâns pentru a putea îmbrăca rochia mai mică. Mirosul de whisky şi de lemn de santal o înconjura, un

parfum în care s-ar fi înecat fericită acum.

Ce-i făcea?

Era ca şi cum… voia să o distragă cu prezenţa lui.

Funcţiona. Pielea îi vibra, iar abilitatea de a ţine tacul ferm dispăruse.

Asta nu era în planul ei. El trebuia să fie cel copleşit de dorinţă faţă de *ea* – nu invers. Cum îl putea seduce dacă el rămânea neafectat de ea?

Aşa nu funcţionau lucrurile.

— Mă ajuţi pentru următoarea lovitură? ceru ea cu voce guturală. Nu prea ajung.

*

Stăpânirea de sine a lui Frank atârna de un fir. Un fir atât de subţire, că era aproape invizibil. Dar încă deţinea controlul. Cu greu.

Mădularul îi fusese pe jumătate erect de când Mamie îşi dăduse jos mantia. Sânii ei se revărsau peste decolteu… o piele perfect albă oriunde se uita. Voia să lingă şi să sugă acea piele delicioasă, să o însemneze cu gura.

Dumnezeule, un pic de sâni la vedere, şi ea îl transformase într-o bestie ce bălea.

Nu se aşteptase ca ea să fie aşa îndrăzneaţă în planul ei de seducţie. Tot ce făcea Mamie era însă îndrăzneţ şi neaşteptat… deci chiar ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Acum, spera să-l tenteze cerându-i ajutorul la o lovitură. Interesant! Credea că era aşa prost încât să stea în spatele ei, să-i acopere spatele cu pieptul lui şi să se aplece peste ea? Să-şi lipească şoldurile de dosul ei? Nu ar face asta decât dacă face sex – şi clar nu făcea sex cu Mamie Greene în seara asta sau în orice altă noapte.

Avea să câştige această luptă a hotărârii. Nu ieşeai din Five Points şi deveneai un avocat de top fără să ai o voinţă de fier. N-avea decât să încerce să-l înfrângă. Nu avea să reuşească niciodată, nici măcar în acea rochie.

— Desigur. Întinse mâna sub masă şi găsi puntea, un băţ de lemn cu un capăt de alamă creat pentru loviturile la

care îţi era greu să ajungi. Iată!

Ea îşi ascunse bine surpriza. O văzu cum regândeşte totul.

— Îmi arăţi cum se foloseşte?

Inteligent. Trebuia să respecte schimbarea de direcţie. Îi veniră în minte câteva răspunsuri. Ar trebui să refuze. Să o atingă, chiar şi în cel mai inocent mod, ar fi culmea nebuniei. Degetele ei îi atinseseră palma mai devreme şi el se cutremurase, dorinţa fiind atât de densă în sângele lui, încât abia mai putea rămâne în picioare.

Cât se gândi, ea ridică provocator dintr-o sprânceană. Femeia nu dădea niciodată înapoi... Şi dele lui i se părea asta aşa al naibii de atractiv?

— Bine, zise el înainte să apuce să se gândească mai bine. Ce bilă?

— Şapte, acolo lângă celălalt colţ.

Puse puntea pe masă, în faţa bilei albe.

— Acum, pune tija tacului într-una dintre crestături. Aliniază şi loveşte.

— Aşa?

Ea urmă indicaţiile lui, cu mişcări ciudate, şi el îşi dădu seama că tacul era într-un unghi greşit. Nu avea să nimerească bila.

— Nu. Arătă cu degetul. Mişcă-l două locuri mai încolo. Acum, ţine partea de jos ataculuicu degetul mare şi primele două degete. Ca şi cum ai arunca o săgeată.

Ea încercă, dar nu ţintea cum trebuia. Fără să se gândească, el îi cuprinse antebraţul cu degetele şi îi modifică un pic ţinta.

— Aşa. Împinseră împreună tacul înainte. Bila albă trimise bila şapte direct în buzunar. Foarte bine.

Ochii ei sclipiră către el.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Plăcerea e a mea, murmură el, fermecat de rujul ei roşu.

Buza superioară şi cea inferioară erau de un roşu aprins, culoarea unui vin de Burgundia bun. Tânjea să sărute culoarea aia şi să i-o ia de pe buze. Să o îndepărteze

până ajungea la carnea ei în formă naturală…

— Poţi să-mi dai drumul.

El încă o ţinea de antebraţ. Pielea caldă şi moale şi oasele fine se lăsau pradă degetelor lui.

— Nu.

— Eu… Ai spus nu?

Cuvântul ieşise înainte ca el să-l poată opri. Stăteau la câţiva centimetri distanţă, şi picioarele lui erau lipite de podea. Vârfurile pantofilor lui atingeau tivul fustelor ei. Fiecare unghi, fiecare cută era vizibilă de la distanţa asta, şi el avea nevoie să o mai studieze o vreme. Să şi-o întipărească în memorie.

— Se pare că nu mă pot mişca.

Ea se întoarse un pic pentru a fi cu faţa spre el, sânii ei fiind la o distanţă foarte mică de pieptul lui.

— Asta s-ar putea să ne împiedice să terminăm meciul.

— Îţi pasă?

Ştiau amândoi că în seara asta nu fusese vorba despre biliard, pentru niciunul dintre ei.

Buzele acelea păcătoase se mişcară.

— Nu, nu-mi pasă.

Asta era nebunie. Intimitatea cu Mamie punea în pericol tot ce-i era lui drag. Cu toate astea, în ciuda motivelor pentru care ar trebui să reziste, totul în el tânjea după ea. Era neajutorat în faţa acestei atracţii, a acestei forţe întunecate care continua să-l tragă spre ea. Poate că, dacă-şi satisfăcea dorinţa doar o dată, putea să treacă peste. Să-şi satisfacă obsesia, pentru a recâştiga concentrarea şi hotărârea. Mamie avea să se căsătorească apoi cu un bărbat din cercul ei social, şi lucrurile aveau să revină la normal.

Da, absolut. De ce nu se gândise la asta înainte?

Lăsă să-i cadă tacul pe podea şi îi cuprinse obrazul cu palma liberă.

— Ai venit aici în seara asta pentru a mă seduce.

Ea încuviinţă din cap, fără să se mai deranjeze să nege.

— Da, aşa este.

— Se pare că ai reuşit.

Buzele ei se deschiseră, limba ieşi pentru a le umezi.

— Da?

În loc să-i răspundă, el îi luă tacul din mâini şi îl aruncă pe postav. Apoi îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică pe marginea mesei. Degetele ei se prinseră de umerii lui pentru a se echilibra, dar ea nu zise nimic, doar îl privi ferm cu ochii ei misterioşi.

Niciodată nu-şi dorise ceva aşa mult ca asta, ca pe *ea.* Poate doar să scape din casa copilăriei lui, dar, de atunci, nimic. Nimic nu-l consumase precum această poftă ameţitoare pentru Mamie.

— Voiam să fiu sigur, zise el. Dacă te răzgândeşti între timp…

— Nu o voi face. Şi sunt sigură. Mâinile ei alunecară în jurul gâtului lui şi îl traseră mai aproape. Sunt chiar sigură, de fapt.

El se aplecă lent, dându-i toate şansele să-l oprească.

— Bun, pentru că acum am să te sărut.

— Te rog, zise ea, ridicând buzele pentru a le întâlni pe ale lui.

La început, fu o atingere blândă. Fără scrâşnirea dinţilor sau zdrobirea buzelor; mai mult un test. O atingere deliberată a doua guri, pentru a se gusta una pe cealaltă. Apoi, din nou. Nasul lui alunecă peste al ei, respiraţiile U se amestecară. Era un moment în care nu mai conta nimic altceva decât explorarea.

Degetele ei se încordară în părul lui şi el veni mai aproape. De data asta, apăsă mai puternic, mai insistent, şi gura ei se mişcă mai dornică, răspunzând la cererea lui cu propria cerere. Sărutările ei erau hotărâte, îndrăzneţe, la fel ca personalitatea ei, şi dintr-odată el se îneca în această atracţie şi rezistenţă dulce dintre ei. Ea avea gust de whisky scump, iar el nu se putea săruta. Limbile lor erau încâlcite, alunecoase şi fierbinţi, iar el nu-şi putea amintea care limbă începuse asta, dar nu mai voia să se întrerupă vreodată din a o săruta. Îl înnebunea cu lovituri uşoare şi

răsuciri. Degetele se afundau în părul lui. Sânii îi atingeau pieptul. Îşi simţea hainele prea fierbinţi, pielea prea strâmtă. Ar fi dat orice să o ducă sus, să se dezbrace amândoi şi să o venereze până la răsăritul soarelui.

Dar asta nu avea să se întâmple. Nici în seara asta, nici altă dată. Mamie, oricât ar fi fost ea de îndrăzneaţă şi oricât ar fi implorat, era inocentă. Cel puţin, el o credea inocentă. Chauncey o sărutase... îndrăznise mai mult? Gândul nu-i pică bine şi fu nevoit să-şi aducă aminte că ea îi aparţinea lui Chauncey, nu lui. „Nu este a ta. Nu va fi niciodată a ta”.

Aşa că stătea într-o parte, sărutând-o dintr-un unghi care nu permitea ca şoldurile lui să intre în contact cu ea. Mădularul îi pulsa în pantaloni, dar el nu voia să o sperie. Nu, avea să îşi controleze propria nevoie şi să se concentreze asupra lui Mamie. Îşi atinsese scopul de a-l seduce, şi el avea să se asigure că ea nu urma să regrete asta... chiar dacă asta-l omora.

Ea se arcui mai aproape, sânii ei lipindu-se de el, şi el nu mai putu să aştepte să nu o mai atingă.

— Să mă opresc? întrebă el peste gura ei.

— Sub nicio formă.

Ea îl sărută din nou, deschizând gura pentru a-i oferi limba.

A naibii femeie! Îl surprindea de fiecare dată.

El se desprinse pentru a presăra sărutări de-a lungul maxilarului ei, peste coloana netedă a gâtului ei, gustând-o cu buzele, cu dinţii şi cu limba. Ea îşi înclină capul pentru a-i oferi acces, pulsul ei accelerând sub pielea fină. De pe buze îi scăpă un suspin de nevoie când el muşcă blând carnea unde gâtul se întâlnea cu umărul.

Aplecându-se, el duse gura pe umflăturile sânilor ei. De obicei, sânii unei femei nu-l fascinau aşa mult, dar silueta lui Mamie – şoldurile largi şi pieptul mare – şi personalitatea ei îndrăzneaţă îl înnebuneau. Presără mici sărutări de-a lungul movilelor, ducând mâna chiar sub greutatea sânilor ei. Spatele ei se arcui într-o rugăminte tăcută pentru mai mult, aşa că el supse, trăgând pielea

sensibilă în gură cum putu mai bine, afundându-şi dinţii uşor.

— Oh, Dumnezeule! Vocea ei era o şoaptă firavă. Ce-mi faci?

— Să mă opresc? zise el răguşit, alinând semnul cu limba.

— Să nu îndrăzneşti.

Ea îi cuprinse chipul şi se lansă spre gura lui, buzele lor ciocnindu-se, limbile duelându-se. Sărutul se transformă şi explodă într-o văpaie de poftă trupească şi fierbinţeală. Aerul ieşi din plămânii lui, în timp ce se chinuia să-şi păstreze minţile. Mădularul lui neglijat urla să fie frecat, aşteptând erect în pantaloni. Ar fi dat aproape tot ce poseda să se cufunde în canalul strâmt şi cald al lui Mamie.

„Încetează să te mai gândeşti la asta. Doar înrăutăţeşti situaţia”.

Trebuia să se ocupe de ea. Plăcerea lui putea să aştepte până după plecarea ei, imediat cum descoperea cum se auzea ea, cum arăta, ce *gust* avea… când ajungea la orgasm. Trebuia să afle. Era începutul unei lungi liste de lucruri pe care voia să le descopere despre ea – cum ar fi ce-i plăcea la micul dejun şi ce parte a patului prefera. Din păcate, nu avea să afle niciodată aşa ceva; soţul ei avea acest drept. Aşa că Frank avea să ia ce putea, doar în seara asta.

Dar nu voia să forţeze lucrurile cu ea. Trebuia să se arate dornică. Această femeie neînfricată şi curajoasă avea să recunoască faptul că tânjea după eliberare?

Îi cuprinse obrajii în mâini şi se uită în ochii ei semideschişi.

— Ţi-ai oferit vreodată plăcere cu degetele?

Confuzia se metamorfoză repede în jenă. Ea îşi feri privirea.

— Nu cred că asta-i treaba ta.

— Pentru că ai impresia că te voi judeca? Eu îmi folosesc zilnic mâna pentru propria plăcere. Faptul că ştii asta face să-ţi fie mai uşor să-mi răspunzi?

— O faci?

El încuviinţă din cap.

— Cel puţin o dată, uneori de două ori.

Ea îşi muşcă buza.

— Bine, da. Uneori o fac. De ce?

Înghiţind, îşi alungă din minte imaginea cu degetele ei între coapse. Pentru moment.

— Vreau să te ating aşa. Mă laşi?

Capitolul 11

Sărutările lor trebuie să-i fi topit creierul, pentru că ea avu nevoie de o clipă pentru a înţelege cerinţa lui. „Tu ai plănuit să-l seduci. Ce credeai că înseamnă asta?” Era evident că nu se gândise la toate detaliile.

— Adică…?

Degetele lui atinseră vârfurile sânilor ei, făcând-o să tremure.

— Pot să-ţi ofer plăcere? Să te fac să ai orgasm?

Ea clipi de câteva ori.

— Aici?

Cerule, se aflau în salonul lui de biliard, unde oricine ar fi putut intra.

— Personalul meu doarme. Chiar şi aşa, ştiu toţi că nu trebuie să mă deranjeze. Suntem în siguranţă aici.

— Mereu eşti aşa direct când discuţi intimităţi?

Un colţ al gurii lui se ridică – un derbedeu în toate sensurile cuvântului.

— Da, încerc să fiu. Este mai bine să înţelegi aşteptările. Aşa lucrurile sunt mai clare, mai puţin complicate.

Hmm. Când întreaga chestiune începuse, ea crezuse că aveau să fie consumaţi de pasiune. Luaţi de val şi prinşi în moment. Precum sărutul lor din urmă cu câteva clipe. Nu putea să revină la asta şi să vadă ce avea să urmeze?

— Deci pot?

Strecură un deget sub corsajul rochiei ei şi găsi cu deosebită pricepere sfârcul, frecându-l înainte şi înapoi. Ea gemu.

„Dumnezeule, da. Mai mult, te rog”.

— Scopul meu în seara asta era să te seduc, zise ea în timp ce el o tachina. Nu cred că te-aş putea refuza acum.

El se aplecă, gura i se apropie de urechea ei, în timp ce degetul lui mare îşi făcea de lucru sub decolteul ei. Apoi, răsuci sfârcul, şi ea suspină.

— Greşit, şopti el. Ai venit aici în seara asta *ca eu* să *te* seduc. Ai purtat rochia asta pentru a mă înnebuni şi ai obţinut *ce* ai vrut. Dar să nu crezi că nu mă poţi opri oricând. Voi înţelege dacă te răzgândeşti.

Ea gemea acum, fiecare senzaţie centrată acolo unde el manipula mugurele sânului ei. Sfinte Dumnezeule, se simţea fantastic.

— Nu mă voi răzgândi.

— Hmm. Chiar dacă-ţi desfac rochia, suficient cât să sug sfârcurile tale drăgălaşe?

Căldura o invadă, în sânge bătând ritmul puternic al excitării.

— Tot nu mă voi răzgândi.

— Şi dacă-ţi ridic fustele şi-mi afund degetele în tine… în canalul tău alunecos?

Ea îl prinse de umeri, ameţită de acea idee. Între coapsele ei se adunase umezeala, corpul îi era dornic de atenţie.

— Tot nu mă răzgândesc. Nu.

— Aşa deci?

El o ciupi de sfârc, şi ea ţipă de la plăcerea copleşitoare ce o străbătea. Era ca un curent electric care curgea direct prin ea din vârful sânului până la sexul ei. El îi ciuguli lobul urechii.

— Dacă-mi cobor gura între picioarele tale şi-mi folosesc gura, sugând şi lingând, până ai orgasm pe limba mea?

— Oh, Dumnezeule. Imaginea – cu capul lui întunecat între coapsele ei, gura mişcându-i-se peste cea mai intimă

carne a ei – era ceva necuviincios, şi obraznic, şi teribil de excitant. Abdomenul îi zvâcni de jind şi poftă. Habar n-avea dacă asta era ceva comun în dormitor, dar nu-i păsa. Avea încredere în Frank. Nu avea să o rănească – şi promisese să se oprească oricând cerea ea. Îşi dorea sărutările lui secrete cu fiecare fibră a fiinţei ei. Da. Adică, nu. Nu mă voi răzgândi.

El chicoti – un sunet profund de satisfacţie.

— Curajoasa mea Mamie. Eşti un dar din cer.

Degetele lui ieşiră din rochia ei, şi ea aproape plânse la pierderea lor. Dacă-i cerea amabil, le punea înapoi? Înainte să deschidă gura însă, aerul i se scurse din plămâni. Deschise ochii şi îl văzu concentrându-se cu atenţie la fustele ei. Maxilarul rigid, pielea îmbujorată… Hmm. Poate că nu era chiar aşa neafectat cum crezuse ea.

— Minunată fată, minunată. Fustele îi trecuseră de genunchi acum, fiind vizibile marginile de dantelă ale lenjeriei ei şi ciorapii de mătase. Privirile li se întâlniră, şi ea văzu dorinţa învârtindu-se în ochii lui albaştri semideschişi. Depărtează picioarele pentru mine.

Ea îşi depărtă picioarele un pic şi privi cum mâna lui dispare sub straturile de material. Degetele o atingeau pe interiorul genunchiului şi de-a lungul coapsei, apoi continuau spre deschizătura din pantalonaşii ei. Ea sări când el îi atinse pielea.

— Dacă-i prea mult, spune-mi şi am să mă opresc.

În loc să vorbească, ea îşi înclină capul şi îi sărută maxilarul, simţind firele de păr aspre pe buze. El se opri, respirând precipitat, şi ea savură senzaţia. Cum făcuse el înainte, ea se folosi de dinţi pentru a-i răzui pielea. El gemu gutural – şi îi captură gura într-un sărut sălbatic. Se terminase cu fineţea. Acum, era dur şi insistent, limba lui pătrunzând adânc pentru a se împleti cu a ei.

Şi ei îi plăcea.

Degetele lui continuară explorarea şi găsiră miezul ei. Dar nu mai era timp pentru stânjeneală, căci el mângâie printre buzele ei cu mişcări hotărâte şi sigure, făcând-o să simtă scântei de-a lungul picioarelor. Când încercui bumbul

tare din vârf, ea mai că se cutremură la senzaţia puternică. Aşa diferită faţă de atunci când o făcea ea.

Plăcerea continua să crească pe măsură ce el continua să dezmierde acel punct. Nu renunţă, sărutând-o aprig şi frecând-o între picioare până când ea scânci, şi muşchii i se încordară. Apoi, un deget îi alunecă în ea, umplând-o, palma lui apăsând acum pe micul bumb ce cerea atenţie. Ea se desprinse de gura lui şi trase aer. Era prea mult. Prea puternic, prea intens. Prea glorios ca să reziste. În acel moment, o copleşi orgasmul, pornind de la degetele de la picioare şi urcând pentru a o zăpăci. În spatele pleoapelor explodă lumina, în timp ce membrele îi tremurau şi strigătele îi răsunau în propriile urechi.

Când se opri din tremurat, Frank îşi retrase mâna şi reîncepu să o sărute, de data asta dulce. Îi sorbea buzele şi o ciugulea uşor cu dinţii.

— Eşti aşa frumoasă acum, zise el. Şi încă n-am terminat cu tine.

Înainte ca ea să apuce să întrebe ce mai avea de gând, el se mută între picioarele ei şi se lăsă în genunchi. Îi împinse fustele şi mai sus şi îi studie sexul precum un om flămând care se holbează la o prăjitură. Făcea el… cu gura? Ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar în acel moment se simţea incredibil de puternică. Acest bărbat frumos o dorea. Dorea să-i ofere plăcere. Cum de fusese aşa norocoasă?

Mâinile lui alunecară peste coapsele ei când se aplecă.

— Te-ai răzgândit?

Era suficient de aproape ca respiraţia lui să-i tachineze pielea sensibilă. Simţi pe piele furnicături şi se prinse de marginea mesei. Habar n-avea ce urma, dar nu voia să dea înapoi acum, nu până când nu trecea prin toată această experienţă.

— Nu.

— Slavă Domnului!

Gura lui coborî şi limba atinse labiile. Închise ochii şi gemu, de parcă l-ar fi durut.

— La dracu’, asta-i bine.

Ea abia observă înjurătura, mai ales că se învârtea pământul cu ea de la acea singură atingere a limbii. Sfinte Cerule, fusese intens. Abia a avut timp să-şi revină, că el o făcu din nou, senzaţia lăsând-o fără aer. Lăsându-se pe spate, se prinse de masă. Frank se mişcă un pic, aranjându-se mai bine, şi mâinile lui alunecară sub fundul ei pentru a o susţine. Apoi se folosi de buze şi gură pentru a o gusta, trecând cu limba peste carnea ei umflată. Ea îşi pierdu abilitatea de a vorbi. În schimb, gemu şi suspină, abia putându-se concentra sub asaltul plăcerii. Uneori, nu era sigură că avea să supravieţuiască.

Când el sugea bumbul tare de deasupra labiilor ei, ea simţea că avea să cadă de pe masă. El o ţinea, nelăsând-o să cadă cât continua să se joace abil cu corpul ei. Zumzetul din ea crescu şi crescu, urcând şi extinzându-se, mai repede decât înainte, şi în curând ea ţipă, cuprinsă de un alt orgasm.

Plutea, ignorând tot ce o înconjura, cuprinsă de o fericire de un alb fierbinte, timp de ceea ce i se păru o eternitate. După ce reveni pe pământ, se trezi stând întinsă pe spate, cu tavanul de cositor deasupra ei. Doamne, fusese complet diferit de ceea ce-şi imaginase ea. „Am făcut bine să mă încred în el”.

Frank se ridică rigid, cu ochii închişi. Buzele îi erau strânse într-o linie fermă. Se simţea bine? Îngrijorată, ea se ridică.

— Ai păţit ceva?

El făcu o grimasă.

— Sunt bine. Doar… Flutură o mână în direcţia vintrei, şi ea înţelese. O umflătură mare împingea insistent în materialul pantalonilor lui. Lasă-mă o clipă.

— Ar trebui…?

Nu ştia ce să facă, dar n-ar trebui şi el să se simtă bine?

— Nu, sub nicio formă. Seara asta a fost pentru plăcerea ta. Sper că mi-a reuşit.

Să-i reuşească? Se simţea vlăguită şi abia putea vorbi.

— Da, chiar mi-a plăcut.

El scoase o batistă din buzunar şi o folosi pentru a o şterge pe interiorul coapselor. Jenată, ea încercă să-şi acopere picioarele cu fustele.

— Nu-i nevoie.

— Poate că nu-s pregătit să renunţ la privelişte.

Comentariul lui o făcu să zâmbească.

— O poţi revedea. Nu-i nevoie că ăsta să fie singurul nostru meci de biliard.

El o sărută pe frunte.

— Dă-mi voie să-ţi chem o birjă.

Merseră la intrarea din faţă, Frank fiind ciudat de tăcut. Se lupta cu… frustrarea lui? Simţea lipsa tachinărilor şi a mustrărilor lui.

Relaţia lor se schimbase în rău după intimităţile din seara asta? Ea spera că nu. Ar trebui măcar prieteni să rămână.

După ce-şi îmbrăcă mantia, el o lăsă în vestibul pentru a chema o birjă. Ea îşi împreună mâinile şi aşteptă, strălucirea experienţei de mai devreme pălind. Mersese ceva prost? Lipsa ei de experienţă îl ofensase? Orice întâlnire anterioară se limitase la săruturi. Poate că Frank se aşteptase la mai mult de la ea?

Nu, zisese că seara asta fusese despre plăcerea ei. Deci ce se întâmplase?

Poate că îşi imagina ea lucruri.

El reveni, dar nu-i întâlni privirea când îi ţinu uşa deschisă.

— Haide!

O birjă neagră elegantă aştepta. El o însoţi până la ea şi o ajută să urce. Când ea se aranjă înăuntru, el îi ridică mâna şi îşi lipi buzele de degetele ei.

— Mulţumesc pentru seara asta. Dar nu pot exista alte meciuri de biliard. Să-l considerăm pe acesta remiză.

Închise uşa şi lovi în lateral pentru a-i da de înţeles birjarului să plece, înainte ca ea să apuce să vorbească. Roţile începură să se rostogolească, îndepărtând-o de casa lui şi lăsând-o pe Mamie să se întrebe ce făcuse greşit.

*

Frank intră grăbit pe uşa sediului poliţiei. În urmă cu doar 30 de minute, primise un pont că Byrnes avea de gând să o interogheze pe doamna Porter. În baza experienţelor anterioare, Frank ştia că Byrnes nu avea să aştepte ca avocatul doamnei Byrnes să fie prezent la interogatoriu, aşa că lăsase totul şi se grăbise să ajungă la periferie. Trebuia să oprească asta înainte ca doamna Porter să spună ceva ce ar regreta mai târziu – sau să fie rănită fizic.

Ţâşni pe lângă biroul de la intrare, ignorând strigătele recepţionerului, şi se duse direct spre sălile unde se ţineau interogatoriile. După câteva uşi greşite, o găsi într-un final pe doamna Porter aşteptând singură într-o încăpere, cu încheieturile prinse de masă.

Ea ridică privirea, cu ochii mari şi îngroziţi, cu părul ciufulit. Când îl recunoscu, se prăbuşi peste masă. De cât timp se afla aici?

Închizând uşa, el traversă încăperea şi îngenunche lângă ea.

— Eşti bine? Te-au rănit?

— Nu, şopti ea, cu fruntea odihnindu-se pe lemnul neted. Dar sunt aici de mult timp.

— De cât timp?

— Nu ştiu. M-au adus de la închisoare în dimineaţa asta.

Dumnezeule, era după-amiază.

— Şi nu a intrat nimeni să vadă ce faci?

Ea clătină din cap.

— Mi-au spus că trebuie să aştept până soseşte Byrnes. Cine-i el, un alt avocat?

Furia îl cuprinse pe Frank cu viteza fulgerului.

— Este comisarul. Fără îndoială, speră să te intimideze. Lăsându-te aici pentru a te speria şi a te obliga să faci o mărturisire.

— N-am spus un cuvânt. Jur, domnule Tripp!

— Te cred. Acum, dă-mi voie să caut o intendentă

care să-ţi aducă mâncare şi să se ocupe de nevoile tale.

Din colţul ochiului ei alunecă o lacrimă.

— Mulţumesc, domnule Tripp.

Frank se duse pe coridor şi acostă primul ofiţer pe care îl găsi.

— Adu o intendentă aici acum, înainte să…

— Domnule Tripp, ce drăguţ să ne vizitezi astăzi!

Comisarul Byrnes tocmai dădea colţul, flancat de câţiva poliţişti. Acoliţii lui erau, fără îndoială, poliţişti atât de corupţi, încât îl făceau pe Boss Tweed să pară un îngeraş.

Frank arătă direct spre Byrnes.

— Încalci drepturile clientei mele. Vreau ca o intendentă să se ocupe de doamna Porter în mai puţin de două minute, altfel voi chema un judecător aici – unul onest.

— Dar nu-i nevoie de aşa ceva. Doar mă aşteptau pe mine. Din cauza unor treburi urgente de poliţie, nu am putut ajunge până acum.

Ce minciună sfruntată! Byrnes venise în goană în clipa în care aflase că Frank era în clădire.

— Intendentă, Byrnes. Chiar acum!

Tăcerea se lăsă cât Byrnes îl studie pe Frank cu ochii duri, mijiţi. Frank nu dădu înapoi. Avea dreptate – şi Byrnes ştia asta.

Byrnes cedă primul. Comisarul îşi mută privirea şi făcu un semn din bărbie către unul din ofiţerii mai tineri. Acesta se grăbi spre aripa femeilor.

— Gata, ţi-am chemat intendenta. Dă-mi voie să discut cu clienta ta şi apoi se întoarce la închisoare.

— Nu intri acolo până când nu a mâncat şi nu a folosit toaleta.

— Nu suntem la hotel. Ofiţerii care îl înconjurau pe Byrnes chicotiră. Este o criminală, Tripp, nu regina Angliei.

— Acuzată, Byrnes. Şi, chiar şi aşa, nu ai niciun drept să o tratezi mai rău decât pe un animal.

Byrnes făcu câţiva paşi spre el, ajungând aşa aproape, încât Frank îi simţea respiraţia neplăcută.

— Probabil de aia toate doamnele te iubesc. Se

furişează în şi din casa ta indiferent de oră. Mă întreb dacă taţii lor ar aproba.

Frank încremeni, deşi încercă să nu-şi arate şocul. Byrnes se referea la… Mamie? Poliţia urmărea casa lui Frank?

La dracu'! Dacă o văzuseră pe Mamie plecând azi-noapte, nu exista limită pentru răul pe care această informaţie îl putea provoca. Chiar dacă el nu-i mai permitea să-l viziteze, trebuia să-i protejeze reputaţia. O domnişoară nemăritată vizitându-l la ore târzii? Dacă devenea public, ea ar fi distrusă, iar tatăl ei ar fi furios. Chauncey ar refuza căsătoria, fără îndoială, lăsând viitorul lui Mamie în pericol. La acel punct, Frank cu siguranţă putea să-şi ia adio de la cariera lui de avocat. Probabil ar trebui să se mute în Colorado sau în California pentru a evita răzbunarea tatălui ei. Să îşi schimbe numele din nou şi să o ia de la capăt.

Gândul ăsta îi provocă greaţă. „Nu voi ceda. New York a fost mereu casa mea şi nici de-al dracu' nu fug din oraş".

Trebuia să fie sfidător. Să nu recunoască nimic. Nimeni nu ştia cu certitudine identitatea vizitatoarei. Rotindu-şi umerii, el zise:

— Eu aş fi atent cu aruncatul acuzaţiilor. De multe ori, lucrurile nu sunt ceea ce par.

— Şi de alte ori sunt exact ceea ce bănuieşti.

Atenţia lui Frank fu atrasă de mişcarea din spatele comisarului. O intendentă sosise, cu cheile zornăind în timp ce se grăbea pe coridor. Se îndepărtă de Byrnes.

— A doua uşă pe dreapta, îi spuse el. Mâncare şi toaletă, acum.

Ea încuviinţă din cap, apoi continuă drumul spre încăperea unde era doamna Porter.

Frank se adresă zidului de uniforme albastre din faţa lui:

— Când doamna Porter va fi gata, vă informez. Apoi, şi doar apoi, o puteţi interoga.

Fără să mai aştepte vreun comentariu, făcu stânga împrejur şi se duse să-şi vadă clienta. Intendenta o ajuta să se ridice, pentru că doamna Porter avea crampe în picioare

de la atâta stat jos.

Treizeci de minute mai târziu, doamna Porter fusese hrănită şi asistată cum trebuie. Frank o avertizase, cât mâncase, la ce să se aştepte de la Byrnes. Când termină, îl chemară pe comisar. Intendenta plecă, lăsându-i pe Frank şi pe doamna Porter singuri.

— Am emoţii, zise doamna Porter cât aşteptau.

— Nu voi permite să păţeşti ceva. Voi face tot ce pot să te protejez, şi nu trebuie să răspundem la toate întrebările. Ai încredere în mine, bine?

— Am încredere în tine. Domnişoara Greene nu te-ar fi recomandat dacă nu ai fi fost de încredere. Este aşa inteligentă!

Da, era. Admira prietenia pe care Mamie o dezvoltase cu doamna Porter. Se împrietenise şi cu celelalte femei pe care le ajuta? În ciuda atitudinii ei înţepate, Mamie Greene avea cu siguranţă o inimă blândă şi generoasă.

Uşa se deschise, şi Byrnes dădu buzna înăuntru. Li se alătură un alt poliţist, un sergent pe nume Hamm. Frank încercă să rămână relaxat. Un avocat nervos sperie clienţii şi făcea poliţiştii prea încrezători.

— Acum, avem voie să vorbim cu ea, Tripp? Byrnes îşi încrucişă braţele peste piept. Sau ar trebui să revenim?

— Acum este în regulă. Făcu semn către scaunul aflat de partea cealaltă a mesei. Cooperăm fericiţi.

Ceilalţi doi se aşezară.

— Doamnă Porter, eu sunt comisarul Byrnes. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre uciderea soţului tău. Se poate, doamnă?

Ea încuviinţă din cap. În următoarele 30 de minute, el puse întrebări despre fiecare secundă din ziua în care soţul ei fusese omorât. Doamna Porter răspunse clar şi cu grijă, toate răspunsurile ei potrivindu-se cu declaraţiile anterioare. Continuă să susţină că acţionase pentru a se apăra pe ea şi pe copiii ei.

— L-ai cunoscut pe Edward Porter? întrebă sergentul Hamm.

— Pe vărul soţului meu?

— Răposatul soţ, dar da, vărul lui. L-ai întâlnit?

— De câteva ori.

— Ştii ce ne-a zis? Că, după spusele răposatului tău soţ, erai nervoasă că ieşea şi cheltuia banii pe băutură. Că voi doi vă certaţi destul de des pe tema asta.

— Ăsta-i zvon, zise Frank. Şi nici nu-i o întrebare. Dacă ai una, pune-o!

Byrnes bătea darabana în masă.

— Ştii cu ce se ocupă Edward Porter, doamnă Porter?

Ea privi spre Frank, apoi spre Byrnes.

— Este detectiv în poliţie.

— Aşa este. Şi este pregătit să depună mărturie la procesul tău. Chiar crezi că juriul va crede ce spui tu, nu un detectiv din poliţia metropolitană? Se opri. Nu o va face. Nicio clipă. Acum, vrei să-ţi revizuieşti povestea? Spune-ne ce s-a întâmplat cu adevărat cu soţul tău.

— Nu răspunde la asta, îi zise Frank, apoi se uită fix la Byrnes. Dacă tot ce faci este să o ameninţi cu mărturia vărului soţului ei, atunci am terminat aici. Declaraţia noastră nu s-a schimbat, şi versiunea evenimentelor spusă de doamna Porter a fost foarte bine documentată.

Byrnes miji ochii la Frank.

— Poate că doamna vrea să vorbească, Tripp.

— A vorbit deja, în repetate rânduri. Dacă nu există o direcţie nouă în interogatoriu, această discuţie s-a terminat.

Byrnes se ridică şi o chemă pe intendentă, care sosi repede şi o scoase pe doamna Porter din încăpere. Frank aşteptă până când clienta sa fu scoasă în siguranţă înainte să plece şi el.

Byrnes păşi în faţa sa, blocându-i drumul.

— Nu-i faci niciun favor clientei tale dacă nu ne laşi să vorbim cu ea. Nu-i nimic mai mult decât un gunoi din Five Points care va pierde procesul.

El scrâşni din dinţi. Doamna Porter *nu* era un gunoi. Era o femeie decentă, care fusese obligată să fie violentă pentru a se proteja pe ea şi familia ei.

— Vom vedea, nu-i aşa?

Byrnes se aplecă pentru a scuipa pe podea chiar

lângă pantoful lui Frank.

— Da, bănuiesc că aşa-i. Eu spun că următoarele câteva săptămâni vor fi foarte interesante pentru toţi cei implicaţi. Chiar foarte interesante.

Cei doi bărbaţi trecură pe lângă el atingându-l şi dispărură, lăsându-l pe Frank să se întrebe despre semnificaţia cuvintelor de despărţire.

*

Mamie îşi înăbuşi un căscat chiar când picioarele i se mişcau pe ringul de dans. Dumnezeule, acest bal era interminabil. Încercase să rămână acasă, dar mama ei insistase să participe, spunând că ea şi Chauncey trebuiau văzuţi împreună la toate evenimentele sociale importante.

Era extenuant să fie aproape logodnică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chauncey în timp ce se roteau impecabil. Credeam că-ţi place un vals vibrant.

În mod normal, îi plăcea. Dar nu după ce stătuse trează până târziu în seara precedentă, acaparată de comportamente indecente. Un fior o străbătu când îşi aminti tot ce se întâmplase în salonul de biliard.

Eliminând comportamentul ciudat al lui Frank de la sfârşit, noaptea fusese uluitoare. Colosală. Complet diferită de orice şi-ar fi putut ea imagina. Nu era de mirare că bărbaţii şi femeile se strecurau în mod constant de la aceste petreceri pentru a fura câteva momente de plăcere. Acum, înţelegea, în sfârşit.

— Mamie?

Ea se scutură şi i se adresă partenerului ei:

— Scuze. Nu am dormit bine azi-noapte. Putem să ieşim la aer proaspăt în loc să dansăm?

— Desigur.

Ca un domn, Chauncey o conduse prin uşile franceze de la marginea salonului de bal. Pe terasă îi întâmpină aerul răcoros, şi ei i se făcu pielea de găină.

— Aşa este mai bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc. Se îndreptă spre balustradă. Nu

prea aveam chef să dansez.

El îşi sprijini coatele de piatră, lângă ea.

— Nu te pot condamna. Şi apoi, voiam să discut cu tine în privat.

— Da? Despre ce?

El privi în jur, probabil pentru a se asigura că erau singuri. Hotărând că erau, zise încet:

— Contractul. Tatăl tău nu este dispus să scoată clauza despre care am vorbit. A zis că într-o zi o să-i fiu recunoscător că a insistat pentru ea. Ai idee la ce se referă?

Mamie se încruntă. Tatăl ei era aşa convins că ea avea să fie infidelă, deci?

— Eu am de gând să respect jurămintele noastre de căsătorie, zise ea.

„Înainte de nuntă este cu totul altceva”.

— Da, dar cum rămâne cu mine? Situaţia de acum câteva zile?

Corect. Amanta lui.

— Am întrebat, Chauncey, dar el nu vede vreun motiv să şteargă clauza. Serios, am încercat.

— Nu pot plăti penalizarea, Mamie. Nu până nu primesc moştenirea. Trebuie să faci ceva.

De ce era asta problema *ei* de rezolvat?

— Poţi să nu semnezi contractul.

El se uită la ea ca şi cum i-ar fi ieşit un corn în frunte.

— Vrei să zici că nu doreşti să te măriţi?

— Eu nu am spus asta. Dar este clar că ai alte priorităţi. De ce să fim amândoi nefericiţi?

— Tu crezi că te voi face nefericită? Acum era îngrozit, sprâncenele i se urcară până la părul din cap. Mamie, habar n-aveam că asta simţi.

Nu crezuse nici ea asta până azi-noapte. Înainte de „meciul de biliard” cu Frank, fusese resemnată în privinţa căsătoriei cu Chauncey. Acum, nu mai era sigură. Chauncey nu o excita. Era plictisitor şi copilăros. Justine şi Florence nu şi-ar dori ca ea să-şi sacrifice fericirea pentru a lor, nu-i aşa? Şi poate că tatăl ei putea fi convins să fie raţional cu toate cele trei căsătorii. Îi interzisese să-l caute pe Frank,

dar mai erau şi alţi bărbaţi în New York care ar putea să o aţâţe.

„Curajoasa mea Mamie. Eşti un dar din cer”.

Avea să uite vreodată felul cum o privise Frank noaptea trecută, cu ochii strălucitori şi fierbinţi, plini de reverenţă şi de pasiune? De parcă era cea mai frumoasă şi mai senzuală creatură din lume. Şi lucrurile pe care le făcuse el… Niciun alt bărbat nu avea să o excite la fel de mult.

Din nefericire, Frank nu o voia. Fusese destul de clar în privinţa asta la despărţirea lor.

„Mulţumesc pentru seara asta. Dar nu pot exista alte meciuri de biliard”.

Asta-i cam stingea entuziasmul. Detestase experienţa? Ar fi putut să jure că şi el fusese excitat. Naiba să-l ia pe bărbatul ăla complicat şi derutant!

Chauncey aştepta răspunsul ei, aşa că ea zise:

— De ce să nu ne căsătorim cu o persoană pe care o iubim, în loc de cineva căruia i-am fost promişi din obligaţie?

— *Iubire?* Aproape că scuipă cuvântul. Credeam că eşti mai practică de atât. Ştii că cei ca noi nu se căsătoresc din iubire. Noi continuăm tradiţiile şi valorile familiilor. Vom uni două familii mari. Iubirea este pentru… ei bine, clasele inferioare.

Dumnezeule, snobismul ăla o revolta. Fusese vreodată atât de îngustă la minte?

— Poate că meritărm mai mult decât o viaţă de responsabilităţi. Nu ai vrea să fii fericit cu…

— Nu mă pot *însura* cu ea. Clătină din cap. Nu pricep. Mereu ai înţeles situaţia noastră. Acum, parcă ai fi… o sufragetă în pantaloni. Până să-mi dau seama, o să ieşi pe bicicletă!

Lui Mamie bicicletele i se păreau foarte distractive, dar nu se deranjă să scoată asta în evidenţă acum.

— De ce nu te poţi însura cu ea? Cine te-ar opri?

— Păi, tatăl meu, pentru început. M-ar dezmoşteni dacă nu m-aş însura cu tine. Cum aş trăi fără bani?

„Găseşte-ţi o slujbă”, vru ea să zică. Dar asta l-ar nedumeri şi mai mult pe Chauncey. Habar n-avea ce însemna munca din greu sau cum să trăieşti pe cont propriu. Spre deosebire de Frank, căruia îi plăcea să muncească.

— Mulţi oameni se descurcă fără fonduri fiduciare. Sunt voluntară în câteva organizaţii caritabile de la periferie, şi ar trebui să vezi cât de mult muncesc unele dintre familiile astea…

— Stai, doar nu te duci realmente la periferie, nu-i aşa? Mamie, asta-i prea periculos pentru o femeie ca tine.

O femeie ca ea. Ei bine, dacă spera cumva ca el să o fi susţinut în eforturile ei caritabile, acum pierise orice speranţă.

— Nu sunt în pericol, te asigur.

— Deci te duci la periferie? Sfinte Dumnezeule, gândeşte-te ce scandal se iscă dacă eşti descoperită.

— Atunci, poate ai prefera să te însori cu altcineva.

— Nu poate fi altcineva în afară de tine. Trebuie să mă însor cu tine, altfel sunt distrus.

— Deci vrei să te însori cu mine doar ca să-ţi câştigi moştenirea?

Chauncey îşi trecu mâinile prin păr, părând mai distrus decât îl văzuse ea vreodată.

— Asta-i o nebunie. Simt că ai fost înlocuită de o străină, cineva care nu are habar cum s-au făcut mereu lucrurile.

„Pentru că sunt diferită. Noaptea trecută m-a schimbat. Ştiu ce voi pierde dacă renunţ la pasiune”.

— Încerc să mă asigur că nu facem amândoi o greşeală uriaşă.

— Nu ar fi o greşeală. El se ridică şi întinse palmele. Aş prefera să fie ştearsă clauza de adulter, dar, dacă trebuie să întrerup relaţia câţiva ani, ca noi să ne cunoaştem, sunt dispus să fac asta. Cred că ar trebui să finalizăm lucrurile înainte ca tu să devii şi mai confuză.

Confuză? Dimpotrivă. În sfârşit, vedea lucrurile clar.

— Merită toate astea? Indică spre casa uriaşă din

piatră din spatele lor. Petrecerile, casele? Iahtul? Merită acele lucruri… să-ţi dai fericirea pentru ele?

El îşi băgă mâinile în buzunare şi se uită la grădinile cuprinse acum de întuneric. Aşteptă aşa mult, încât ea fu sigură că el nu avea să răspundă. Chiar când ea era pe cale să renunţe, el zise moale:

— Dacă nu am acele lucruri, atunci, cine sunt eu?

— Tu eşti *tu.* Puse mâna pe braţul lui. Eşti aceeaşi persoană, Chauncey. Cu sau fără aceste ornamente.

— Nu, nu sunt. Fără toate astea, sunt nimeni. Sunt absolut nimeni

Făcu stânga împrejur şi se întoarse în salonul de bal, în lumea bijuteriilor sclipitoare şi a rochiilor scumpe. Lumea privilegiilor şi a excluderii.

Mamie rămase pe terasă, nefiind sigură unde îi era locul.

Capitolul 12

În New York exista un bărbat, unul puternic şi periculos, care îi speria până şi pe cei mai înrăiţi infractori. Acest bărbat controla mare parte din lumea infracţională de pe un tron din Lower East Side, nu departe de locul unde locuia familia Porter. Mulţi îi ştiau numele, datorită legendelor despre şiretenia şi brutalitatea sa, repovestite până ajunseseră folclor. Părinţii îi invocau numele pentru a-şi potoli copiii mici, un bau-bau care venea şi îi fura pe cei răi.

Jack Mulligan.

Frank îl cunoscuse. Jack îi ceruse o dată ajutorul lui Frank pentru a-l reprezenta pe fratele său într-o acuzaţie de contrabandă. Tânărul Mulligan fusese prins descărcând mătase şi dantelă ilegale în valoare un de peste un milion de dolari. Fiecare avocat cu care Mulligan se consultase îi spusese că fratele său ar trebui să pledeze vinovat şi să-şi ispăşească pedeapsa, ceea ce Jack refuza să permită. Frank

acceptase cazul – deşi însemna să se pună în pericol.

Dar, dacă nu riscai nimic, nu câştigai nimic după părerea lui Frank. Era tânăr şi dornic să demonstreze ce poate. Să-şi lase amprenta. Să ia un caz imposibil şi să-l câştige… Oportunitatea fusese prea mare ca să-i reziste.

Până la urmă, convinsese juraţii că fratele era somnambul şi, drept urmare, nu putea fi răspunzător de acţiunile sale în somn, toate fiind confirmate de un medic. Fratele fusese achitat. Poate că acela fusese momentul în care Frank îşi vânduse sufletul pentru avere şi glorie, dar nu regretase niciodată. În plus, un Mulligan recunoscător îi promisese lui Frank o favoare la schimb.

Acum, avea de gând să-i ceară acea favoare.

— Eşti sigur în legătură cu asta? întrebă Otto. Investigatorul insistase să vină când aflase misiunea de seară. Dacă ai nevoie de ceva, eu pot ajuta…

— Nu ţi-aş cere să faci asta. Frank se feri de rândul adunat în jurul unui cărucior cu stridii. Nu când vrei să obţii un loc în poliţie cândva.

— Crezi că Byrnes a pus să-ţi fie supravegheată casa?

— Ştiu că a făcut-o.

— Înţeleg că a observat o vizită feminină, a unei femei pe care a recunoscut-o.

Frank tăcu. Era greu de zis dacă Byrnes ştia sigur că Mamie vizitase casa lui… dar nu putea risca. Duncan Greene i-ar smulge boaşele dacă ar afla despre ce se întâmplase pe masa de biliard – după ce l-ar fi căutat pe Frank prin tot New York-ul.

Dumnezeule, dar, când închidea ochii, şi-o putea imagina, cu capul dat pe spate şi gura deschisă într-o fericire absolută. Cu corpul tremurând şi cu umezeala ei inundându-i limba. Cât trăia, nu avea să uite niciodată cât de frumoasă şi de curajoasă fusese.

Dar trebuia să uite. Ea aparţinea altcuiva. Chiar dacă nu fusese încă semnat contractul de căsătorie, în curând avea să fie.

O luară pe Great Jones Street, unde zăriră clubul sportiv New Belfast, sediul lui Mulligan. Era o clădire mare,

modestă, cu un club de box şi o cârciumă în faţă şi un salon de dans în spate. Puteai găsi cu uşurinţă bărbaţii cei mai periculoşi ai oraşului aici la orice oră din zi.

Jack Mulligan îi controla cu uşurinţă pe infractorii oraşului. În urmă cu zece ani, realizase ceea ce nimeni nu credea posibil: unise rămăşiţele celor mai puternice găşti într-o singură organizaţie. Chiar şi duşmani precum Dead Rabbits şi Whyos făcuseră pace şi i se alăturaseră lui Mulligan. Era aproape ceva miraculos... şi Mulligan supraveghea întreaga operaţiune.

La uşa clubului, doi tineri care nu puteau să aibă mai mult de 20 de ani stăteau de pază.

— Nu păreţi a fi membri, zise unul din ei, uitându-se cu ochi reci la Otto şi Frank. Aţi face bine să plecaţi.

— Mulligan mă aşteaptă. Sunt Frank Tripp.

— Aşteaptă aici.

Dispăru înăuntru, lăsându-i pe ceilalţi pe verandă. Celălalt paznic abia clipi, păstrându-şi expresia serioasă. De la centura pantalonilor se zărea o armă. Frank bănuia că nu era singura armă a tânărului.

Câteva minute mai târziu, bărbatul reveni.

— Tommy vă va duce sus, la etajul trei.

Tommy deschise uşa şi îi băgă pe Frank şi pe Otto înăuntru, într-un ring mare avea loc un meci de box fără mănuşi; bărbaţi stăteau în jurul ringului şi strigau la cei doi luptători. Pe o tablă erau trecute diferite pariuri. În spate era un blat îngust de lemn, cu sute de sticle de alcool şi câteva mese de lemn goale.

Îl urmară pe Tommy spre scări. Două etaje mai târziu, garda ajunse la o uşă de stejar ornamentată, cu o clanţă de alamă. Ciocăni de două ori.

— Intră, strigă o voce dinăuntru, şi Tommy deschise uşa.

Jack Mulligan se ridică din spatele unui birou de nuc imens şi pomi spre ei.

— Salut, Tripp. Am fost surprins de biletul de la tine.

Întinse o mână, pe care Frank o strânse prompt.

— Apreciez că mă primeşti. Acesta este investigatorul

meu…

— Otto Rosen. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Am auzit de tine.

Otto se încruntă, ceea ce avea sens. Nu mulţi bărbaţi s-ar bucura să afle că Mulligan ştia de ei.

— Domnule Mulligan.

— Doar Jack este în regulă. Luaţi loc, domnilor. Încuviinţă din cap spre Tommy, care ieşi şi închise uşa în urma sa. Mulligan era cunoscut ca un om care se îmbrăca elegant, şi astăzi nu era o excepţie, având un costum albastru elegant care părea să se potrivească în cluburile Union şi Metropolitan. Lanţul unui ceas de buzunar de aur sclipea în lumina lămpii cu gaz. Vreţi să beţi ceva?

— Nu, mulţumesc, zise Frank.

Otto refuză şi el.

Frank mai fusese aici de câteva ori, mereu chemat de Mulligan. La fiecare vizită, biroul lui Mulligan fusese plin de hârtii, cum era şi acum. Să conduci un imperiu infracţional necesita mult timp şi abilităţi organizaţionale.

— Ar trebui să angajezi o secretară.

Arătă spre dezastrul de pe birou. Mulligan zâmbi.

— N-am reuşit să găsesc una în care să am încredere. Dacă ai pe cineva în minte, să-mi spui.

O slujbă prin care să ai acces la secretele lui Mulligan? Era o metodă sigură prin care să fii omorât sau răpit. Mulţi oameni ar fi vrut să ştie ce se petrecea între aceşti patru pereţi.

— Aşa voi face. Mulţumesc că ne primeşti în seara asta. Ştiu că eşti ocupat.

— Niciodată prea ocupat pentru tine. Biletul tău m-a intrigat. Ceva legat de Byrnes.

Mulligan avea o memorie excepţională. Fără îndoială îşi amintea fiecare cuvânt scris de Frank.

— Eu şi Byrnes suntem un pic în conflict pentru un caz. Sperând să mă poată intimida, s-a apucat să-mi supravegheze casa şi oaspeţii care mă vizitează.

— Al dracului nenorocit! Buza lui Mulligan se curbă. Se crede mai presus de lege, crede că poate intimida şi bate

pe oricine pentru a obţine o mărturisire doar pentru că poartă insigna aia. Vestea proastă este că, în prezent, este de neatins.

Frank ridică o mână.

— Este vorba despre un alt detectiv. Reprezint o femeie care a fost acuzată că şi-a omorât soţul…

— Doamna Porter, adăugă Mulligan. Am auzit că ai luat cazul, îl ştiam pe bărbatu-său, o jigodie. Şi?

— Ştii că vărul lui Porter este detectiv în poliţie?

— Nu. Mulligan ridică din sprâncene. Unde era modelul ăsta de virtute când văru-său aduna datorii şi o lua la pumni pe nevastă-sa?

— Bună întrebare. Chiar şi aşa, Byrnes vrea ca vărul să fie martor la proces, să o descrie pe clienta mea drept o scorpie şi o criminală. Am nevoie de o metodă prin care să-l discreditez. Am nevoie de informaţii despre detectivul Porter.

Otto încuviinţă din cap ca pentru el, înţelegând acum de ce aceasta nu era o treabă pe care Frank să îi ceară lui să o facă. Însemna defăimarea unui detectiv din poliţie – şi a lui Byrnes, prin asociere. Implicarea nu te făcea drag departamentului de poliţie.

— Înţeleg. Mulligan îşi mângâie maxilarul, gânditor. Ştii că-mi place să-i înţep pe copoi de fiecare dată când pot, mai ales pe Byrnes. Plus că urăsc bărbaţii care bat femeile. Sunt cu toţii nişte laşi. Am să văd ce pot să aflu.

Frank respiră uşurat. Dacă cineva putea dezgropa orice fel de secrete pentru a discredita un poliţist în tribunal, acela era Mulligan.

— Mulţumesc. Apreciez. Se ridică şi întinse mâna. Suntem chit deci.

Mulligan se ridică şi strânse mâna lui Frank.

— Nu neapărat. Cum am zis, fac cinste cu asta. O să-mi facă plăcere fiecare minut. Haide! Vreau să-ţi arăt ceva jos.

*

Grupul coborî scările şi intră în clubul sportiv New Belfast. Vacarmul încetă imediat de cum intră Mulligan, toţi ochii întorcându-se spre el. Era ca şi cum oamenii stăteau la comandă, în caz că Mulligan ar fi avut nevoie de ceva. Cavaleri pregătiţi să-şi servească stăpânul.

Mulligan flutură o mână şi le spuse să-şi reia meciul. Cei doi boxeri reveniră la pumnii lor, şi Mulligan îl lovi pe Frank pe spate.

— Bem ceva?

Era mai mult un ordin decât o cerinţă. Deşi îşi dorea să plece, Frank încuviinţă din cap.

— Sigur.

Otto studia făţiş oamenii din încăpere în timp ce se îndreptau spre bar. Cel mai probabil, Otto îi cunoştea pe majoritatea, de pe străzi sau din anchetele sale, ceea ce explica de ce degetele investigatorului erau aproape de pistolul băgat în haina sa.

La barul lucios de stejar, Mulligan îi ceru barmanului trei pahare de bere germană.

— O să-ţi placă asta, îi promise Mulligan lui Frank peste zgomotul făcut de meciul de box. O fac la câteva străzi de aici.

Şi, fără îndoială, îi dădeau lui Mulligan o parte dintre profituri.

— Sunt surprins că nu încerci ceva mai tare, zise Frank. Cum ar fi whisky sau gin.

Mulligan clătină din cap.

— Îmi place să-mi păstrez mintea limpede. E mai uşor cu berea.

Avea sens. Mulligan dormea probabil cu un ochi deschis, ţinând cont de numărul mare de duşmani.

Pahare înalte de bere de un galben pai sosiră, cu spumă densă deasupra. Cei trei bărbaţi toastară şi băură. Berea era delicioasă. Acidulată, cu iz de lămâie.

— Înţeleg de ce îţi place, zise Frank.

— Îţi trimit un butoi.

— Nu-i…

Prea târziu. Mulligan se întorsese deja şi discuta cu

barmanul. Frank privi spre Otto, care doar ridică din umeri.

— Unul dintre băieţi îl va duce acasă la tine, zise Mulligan când se întoarse cu faţa spre ei. Este vreunul din voi dornic să facă un pariu? Arătă cu bărbia spre ring.

Frank privi spre boxeri evident obosiţi. Unul era superior fizic, dar celălalt era mai mic şi mai iute.

— N-aş şti pe cine să aleg. Sunt diferiţi, dar par echilibraţi în meci.

Gura lui Mulligan se curbă în timp ce se uita la meci.

— Durează cam de patru ore. Uneori, nu-i vorba despre forţă, ci despre a rezista mai mult decât ceilalţi.

Discutau despre box sau despre cum Mulligan preluase găştile din Five Points?

— Ah, iată-l pe berarul meu.

La cuvintele lui Mulligan, Frank se întoarse – şi trase aer în piept. Un bărbat intra şi se îndrepta spre ei, şchiopătând uşor, şi era un bărbat pe care Frank îl recunoscu. Nu-l mai văzuse de mai bine de 15 ani, dar l-ar fi recunoscut oriunde pe Patrick Murphy.

Fratele lui.

Doamne! Patrick arăta exact ca tatăl lor, asemănarea fiind atât de izbitoare şi de tulburătoare, încât Frank făcu un pas în spate. Carcasa dură pe care o construise în jurul lui se sparse, şi amintirile din copilărie îi reveniră, inundându-l. Cocioaba de pe Worth Street fusese cămin pentru prea multă violenţă şi certuri. Foame şi teamă. Nu dorea să-şi amintească prea multe din acei ani, dar Frank nu reuşea să-i uite.

Cu doi ani mai mare decât Frank, Patrick se dusese să muncească într-o fabrică de cum făcuse nouă ani. Asta-l lăsase pe Frank singur în casă cu părinţii lor în mare parte a timpului, până când învăţase să evadeze la cârciuma de pe stradă.

Cârciuma lui Stone fusese refugiul lui. Proprietarul, domnul Stone, îl plătea să-i facă comisioane, să facă curăţenie şi într-un final să-i ţină registrele contabile. Când Frank se dovedise priceput la contabilitate, domnul Stone îi plătise să se ducă la o şcoală cu internat. Acel start îi

permisese să iasă din Five Points. Şi astfel se născuse Frank Tripp.

Patrick se apropie să discute cu Mulligan, şi transpiraţia curgea printre omoplaţii lui Frank. Deci fratele lui lucra aici, acum? În urmă cu câţiva ani, Patrick fusese arestat, sub acuzaţia de tâlhărie. Frank plătise cauţiunea şi convinsese procuratura să renunţe la acuzaţii. Insistase să facă lucrurile anonim, ca Patrick să nu afle niciodată despre implicarea lui. O parte din el sperase ca arestarea să-l sperie pe fratele său şi să-l îndrepte pe calea cea bună.

Se părea că nu funcţionase.

— Tripp, aş vrea să-l cunoşti pe Patrick Murphy, geniul din spatele berii germane pe care o bei.

Frank clipi. Fratele lui, un geniu? El era în spatele berii?

Privi la mâna întinsă a lui Patrick înainte de a se uita în ochii fratelui său. Chipul fratelui său trădă faptul că el îşi dădu seama, şi gura i se înmuie. Patrick îşi retrase mâna imediat, şi expresia i se întunecă.

— Măi să fie, dacă nu-i chiar Frankie, om mare. Ai venit aici în mahala la noi, huliganii?

— Salut, Patrick. Arăţi bine.

Fratele lui pufni.

— De parcă ţi-ar păsa. Se întoarse spre Mulligan. Vorbim mai târziu, Jack. Acum, am nevoie de nişte aer proaspăt.

Patrick se îndepărtă şchiopătând, handicapul amintindu-i lui Frank despre accidentul din fabrică ce aproape îl omorâse pe fratele său când avea 11 ani. Pierderea venitului îl făcuse pe tatăl lor să umble beat şi furios două zile, bătând-o pe mama lor până când nu mai putuse sta în picioare. În loc să fie îngrijorat de fiul lui rănit, lui Colin Murphy nu-i păsase decât că aveau să-i dispară banii de gin.

Frank expiră şi se uită iute la Mulligan. Privirea liderului nu trăda vreo surpriză, doar o curiozitate mută. Ştiuse despre trecutul lui Patrick şi al lui Frank? I se părea puţin probabil, pentru că Frank depusese mari eforturi

pentru a se distanţa de trecutul lui. Îngropase adânc acele secrete.

Dar Mulligan avea metode de a afla informaţii pe care ceilalţi oameni nu le aveau. Până la urmă, nu de asta se afla Frank aici?

— Încă vrei berea aia? întrebă Mulligan. Îţi dau un butoi vechi, unul în care sigur n-a scuipat Patrick.

Acum, Frank numai la asta se gândea, că băuse scuipatul fratelui său.

— Mulţumesc, dar zic pas. Puse paharul pe tejghea. Trebuie să plec. Apreciez ajutorul, Jack.

— N-ai pentru ce, zise Mulligan cu un rânjet. Până la urmă, suntem aproape familie.

Cu acele cuvinte răsunându-i în urechi, Frank ieşi în grabă din club, cu Otto alături de el. Deci Mulligan ştia? Cum? Frank avusese aşa mare grijă să îşi îngroape trecutul şi să se distanţeze de clanul Murphy. Nu îi spusese nimănui adevărata poveste a copilăriei lui de când plecase din Five Points.

Mulligan orchestrase întâlnirea din seara asta dintre Frank şi Patrick. De ce? Ca să se amuze? Sau avea vreun scop misterios?

Gâtul lui Frank se încordă de la posibilităţile îngrozitoare. Parcurseră o stradă înainte ca el să poată vorbi.

— Am nevoie de un favor, îi zise el lui Otto. Berarul.

— Înţeleg că-l cunoşti, zise celălalt bărbat.

— Da, de mult. De aproape 15 ani. Se opri şi se mută pe marginea trotuarului, unde el şi Otto puteau vorbi. Află ce poţi despre el. Aş vrea să ştiu ce face cu Mulligan, dacă chestia asta cu berea este legală.

— Bine. Asta pot să fac, dacă eşti sigur.

Frank îşi trecu mâna prin păr. Chiar voia să facă asta? Plecase de acasă şi nu regretase asta niciodată. Îi trimitea bani mamei lui, dar nimic mai mult. De ce-i păsa dintr-odată?

Îi veni în minte imaginea lui Mamie cu fiul doamnei Barrett în braţe, disponibilitatea ei de a ajuta aceste femei,

aproape străine. „Cheltuia banii lor pe gin şi femei. Venea acasă şi o trata ca pe un gunoi. Ce fel de om este ăsta? Nu cel care a curtat-o, îţi garantez asta”.

Prezentul lui Frank era plin de zone gri, linii neclare între bine şi rău. Ape legale tulburi în care doar el putea naviga. În memoria lui, copilăria sa fusese în alb şi negru, plină de răufăcători. Şi nu avusese nevoie să reevalueze acele impresii ca adult… până să dea de Mamie

Mamie era plină de compasiune şi de generozitate, riscându-şi propria siguranţă şi poziţie în societate pentru a le aduce bani acestor familii. Se lupta pentru ele, chiar şi cu el, şi Frank începea să înţeleagă de ce judecata lui nu era cea mai clară în unele zone.

Poate că nu fusese mereu drept.

Nu, nu lucra cu clienţi din pătura de mijloc sau de jos. Îi ajuta, în schimb, pe cei mai bogaţi oameni din New York să scape de belele, legal sau nu. Biroul lui de avocatură cerea asta, pentru că nu muncea pe gratis. În afară de cazul doamnei Porter şi de faptul că-l scosese pe fratele lui din închisoare cu ceva vreme în urmă, Frank evitase orice caz care nu-i aducea o plată regească.

Deci era un om rău din cauza asta?

Frecă încordarea subită de la ceafă. Naiba să o ia pe Mamie Greene, cu încăpăţânarea ei de a face bine. Nu avea nevoie să se simtă vinovat din cauza alegerilor pe care le făcuse în viaţă. Oricum, era prea târziu să le schimbe. Avea să-l pună pe Otto să afle ce putea despre Patrick şi apoi să termine cu familia Murphy pentru totdeauna.

— Doar află ce poţi şi dă-mi de veste. Îţi plătesc dublu decât de obicei.

Otto ridică din sprâncene, dar nu comentă. Doar îl salută atingând borul pălăriei şi plecă, lăsându-l pe Frank singur pe străzile familiare.

*

Mamie se afla în camera ei, numărând banii, când mama ei ciocăni.

— Marion, eşti aici?

Ascunse iute teancul de câteva sute de dolari economisite, bani care aveau să fie redistribuiţi săptămâna viitoare femeilor de la periferie. Când nu mai fu nicio dovadă a ascunzătorii secrete, ea strigă:

— Intră, mamă!

Catherine Greene era o frumuseţe blondă. Florence, sora Greene mijlocie, era copia fidelă a mamei lor, deşi personalităţile lor nu ar fi putut fi mai diferite. Mama lor era obedientă, nu se împotrivea niciodată convenţiilor. Făcea vizite şi organiza cine festive, nu se plângea niciodată de orele până la care lucra soţul ei şi se asigura că familia Greene apărea la toate evenimentele sociale importante.

Mamie o întrebase o dată pe mama ei dacă tânjise vreodată după mai mult decât să fie soţie în înalta societate.

— De ce aş vrea să cobor de pe vârful muntelui ca să încep să urc din nou? răspunsese mama.

După aceea, Mamie încetase să-i mai pună mamei ei întrebări.

— Iată-te, zise mama apropiindu-se de pat. Tatăl tău doreşte să te vadă în biroul lui.

— Oh! Teama şerpui în jos pe coloana lui Mamie. După conversaţia ei cu Chauncey din urmă cu două nopţi, fusese neliniştită. Se simţea de parcă ar fi putut pica oricând o lovitură de ciocan. Ştii despre ce?

— Sunt sigură că nu e nimic îngrozitor. Dacă ar fi fost supărat, nu m-ar fi trimis pe mine.

Adevărat. Tatăl ei nu era genul care să delege o muştruluială.

— Bine.

Mamie se dădu jos din pat, îşi scutură rochia şi îşi stăpâni neliniştea. Când se simţi pregătită, coborî cu mama ei scările. Mama ei sporovăi tot drumul despre planurile de nuntă, şi, până când ajunseră la biroul tatălui ei, stomacul lui Mamie era ca un ghem.

Intrară fără să ciocănească. Când intră în încăpere, aproape se împiedică. Lângă biroul tatălui ei stătea Frank

Tripp.

Nu-i aruncă mai mult de o privire fugară, dar creierul ei memoră fiecare detaliu. Chipeş, înalt şi puternic. Purta un costum maro ce-i scotea în evidenţă umerii laţi şi talia îngustă. Părul negru fusese dat pe spate, făcând să-i iasă în relief pometii. Buzele pline pe care le simţise pe obrazul ei, pe gât… şi în alte locuri.

Oh, da, văzuse destul în acea privire, suficient cât să i se înmoaie genunchii când se apropie de biroul tatălui ei.

„Nu te vrea, Mamie”.

Corect. Oricât de delicioasă fusese acea noapte, el fusese foarte clar. Ridică bărbia şi şterse orice urmă de expresie de pe chipul ei. Deşi o duruseră cuvintele lui de despărţire în acea noapte, refuza să-l lase să observe asta. Avea şi ea mândria ei, până la urmă.

— Bună, tati. Domnule Tripp.

Frank făcu o plecăciune.

— Domnişoară Greene.

Tatăl ei făcu un gest către unul dintre scaunele din faţa biroului lui.

— Marion, trebuie să discutăm despre contractul tău de căsătorie.

Mamie îşi prinse degetele unele de altele şi încercă să nu intre în panică. Era doar o discuţie, nimic pentru care să devină isterică.

— O să stau în picioare, dacă nu te deranjează. Ce-i cu contractul?

— Am primit veşti de la Livingston. Chauncey a semnat contractul.

Pentru o secundă lungă, rămase fără aer în plămâni şi nu putu respira. I se păru că totul în încăpere încremenise când greutatea acelor cuvinte se aşează. Chauncey semnase. Mai rămânea o singură semnătură înainte ca acest contract să aibă forţă juridică. *A ei.*

Se clătină, de-a dreptul ameţită, şi se întrebă dacă avea să leşine. Toată lumea se uita la ea, aşa că se linişti şi încercă să pară calmă.

— Cu clauzele intacte sau a făcut modificări?

— Cu clauzele intacte. A cerut clemenţă pentru timpul în care trebuie să plătească penalizări, dacă va fi cazul, şi eu am fost de acord.

— Înţeleg.

Îşi înfipse unghiile în palme, recunoscătoare pentru durere. Înţepătura ascuţită a durerii o împiedica să fugă îngrozită din încăpere.

Probabil că rezerva lui Chauncey referitoare la infidelitate şi copii se rezolvase de la sine când ea sugerase să nu se căsătorească deloc.

Dumnezeule, de ce deschisese gura?

— Deci ai nevoie ca eu să semnez?

Tatăl ei ridică din umeri.

— Nu chiar. Eu sunt tutorele tău legal şi deci voi semna în numele tău.

Oh. Deci se terminase? Cu două mişcări dintr-un toc, întreaga ei viaţă fusese întoarsă cu susul în jos.

„Ştiai că ziua asta va veni. N-ai niciun motiv să te plângi”.

Da, dar sperase să găsească o ieşire din asta. După noaptea trecută, după *Frank,* îi era clar că avea să fie nefericită într-o căsătorie lipsită de iubire.

Încercă să nu-şi lase privirea să alunece spre bărbatul care era responsabil de revelaţia ei.

— Înţeleg. Atunci, nu înţeleg de ce ai nevoie de mine.

Tatăl ei se afundă în scaunul lui şi făcu un semn către avocatul lui.

— Frank, poate ar fi mai bine să-i explici tu.

Frank tuşi. În privirea lui nu era nicio căldură provocatoare, nicio poftă arzătoare. Faţa lui nu exprima decât o vagă plictiseală.

— Domnul Livingston a cerut participarea ta deplină. Legal, tatăl tău te reprezintă, ceea ce înseamnă că acest contract are efecte juridice. Dar domnul Livingston preferă consimţământul tău de bunăvoie. Preferă ca tu să înţelegi termenii şi să semnezi chiar tu contractul.

— De ce? întrebă mama ei, exprimând întrebarea înainte ca Marion să apuce să facă asta.

— A spus că au fost exprimate nişte îndoieli. Se asigură că acele îndoieli au fost lămurite.

Conversaţia lor din urmă cu două seri. Nu ştia dacă să-i fie recunoscătoare lui Chauncey sau să fie furioasă pe el pentru că ridicase acea problemă.

— Cum adică îndoieli? Tatăl ei îi cercetă chipul. Îndoieli din partea ta?

— Sigur că nu, zise mama ei. Se ştiu de ani întregi. Ce naiba i-ar putea face să aibă îndoieli în privinţa căsătoriei?

Mamie nu putea răspunde. Nu avea încredere în propria voce. O parte din ea se temea că ar putea mărturisi totul dacă începea să vorbească. Ca un baraj care cedează din cauza presiunii din jurul său.

Tăcerea din încăpere părea grea, în aer atârnând greutatea a tot ce nu se rostea. Nu îndrăznea să se uite la Frank. Se concentră în schimb la tatăl ei, care nu părea prea mulţumit de această turnură a evenimentelor.

Se aşeză mai în faţă pe scaunul lui greu de piele.

— Marion, ţi-am pus o întrebare. De ce crede Chauncey că ai îndoieli în legătură cu căsătoria asta?

— Am discutat asta cu tine acum câteva zile, minţi ea. Clauzele din contract.

— Acelea erau problemele lui Chauncey – şi acum a cedat.

— Sunt şi ale mele. Nu doresc să fac copii după programul tău.

Încruntându-se, tatăl ei bătu darabana pe suprafaţa biroului.

— Bine. Tripp, taie clauza asta din contract.

Frank luă un toc de pe birou, dădu la pagina corectă şi trase o linie peste respectiva clauză.

— Avem nevoie de tine ca să fac modificarea. Înmână tocul tatălui lui Mamie. Domnul Livingston va trebui să semneze şi el, dar nu văd de ce ar obiecta.

Tatăl ei îşi scrise iniţialele şi apoi întinse tocul către Mamie.

— Gata! Acum, suntem pregătiţi pentru semnătura ta, şi apoi, e gata.

Nici pe departe. Ea se simţea de parcă era la începutul unui drum lung şi nefericit, nu la capătul lui. Se uită la tocul dintre degetele tatălui său, clipa dilatându-se. Încercă să se gândească la fiecare motiv pentru a merge înainte şi a semna.

Promisiunea făcută tatălui ei.

Surorile ei.

Să nu o dezamăgească pe mama ei sau pe Chauncey.

Tradiţia şi statutul.

Însă niciunul dintre aceste motive nu o făcea să-şi mişte picioarele. Stătea ţintuită în podea. „Îmi doresc mai mult decât o căsătorie fără iubire cu un bărbat care este îndrăgostit de altcineva”.

— Marion, zise tatăl ei cu o voce tăioasă şi nerăbdătoare. Semnează-l acum!

— Nu.

Cuvântul îi ieşi pe gură înainte să-l poată opri. Mama ei icni uimită, în vreme ce Frank îşi masa puntea nasului cu două degete. Mamie nu-şi feri însă privirea, nici când pielea tatălui ei se înroşi de furie. Se ridică lent de pe scaunul său şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Tu tocmai ai refuzat?

„Gândeşte, Mamie!” Cum ar putea să-l facă să înţeleagă? Apoi îşi dădu seama. Nu va înţelege. Pentru el, asta era o tranzacţie de afaceri, un fel de a uni familia lui cu a celui mai bun prieten al său.

Avea nevoie de mama ei.

Întorcându-se, Mamie se uită în ochii mamei ei.

— Mamă, am nevoie de mai mult timp. Eu doar… *te rog.*

Mamie rareori îi cerea mamei ei *ceva*; fusese fata cea mare responsabilă dintotdeauna. Nu era ca Florence, care era autoritară şi crea probleme. Sau tăcută şi încăpăţânată precum Justine. Mamie nu fusese niciodată rebelă, nu cu părinţii ei. Se rugă ca mama ei să înţeleagă disperarea din rugămintea ei.

Privirea mamei se îmblânzi, şi femeia se duse grăbită spre Mamie pentru a o îmbrăţişa.

— Oh, draga mea. Desigur. Nu-i nicio grabă, nu-i aşa, Duncan?

Mamie inspiră parfumul familiar de apă de trandafiri al mamei cât aşteptă răspunsul tatălui. „Te rog, mai dă-mi nişte timp să găsesc o cale de ieşire din dezastrul ăsta”.

— Catherine, începu tatăl ei. A avut *ani de zile.* A trecut de mult timpul să terminăm cu asta.

— Una sau două luni nu vor strica. Nu-i aşa, domnule Tripp?

Mamie se uită pe furiş la Frank, care clătină din cap.

— Nu, doamnă. Poate semna când este pregătită.

— Gata, am stabilit. Mama ei îi dădu drumul lui Mamie şi îşi petrecu braţul prin al ei. Încă două luni…

— Una, se răsti tatăl ei. Încă o lună, Mamie. Apoi vei semna, chiar dacă trebuie să-ţi forţez mâna ca să o faci.

Mamie expiră aerul pe care îl ţinuse până atunci. O lună. Nu era mult, dar patru săptămâni erau mai bine decât nimic.

— Bine.

— Şi este de la sine înţeles că, dacă-i un alt bărbat în spatele acestei amânări, îl voi distruge. Voi distruge tot ce-i este drag dacă îndrăzneşte să intervină şi să stea în calea acestei căsătorii.

Ea înghiţi şi doar încuviinţă din cap o dată. Nu avea încredere în propria voce.

— Am terminat aici. Voi, doamnelor, puteţi pleca, zise tatăl ei. Eu şi Tripp mai avem câteva lucruri de discutat.

Mamie îi ură noapte bună tatălui ei şi ieşi repede, înainte ca el să se răzgândească. Nu îndrăznea să i se adreseze lui Frank, ca nu cumva să confirme bănuiala tatălui ei că avocatul era motivul reticenţei ei.

Şi apoi, oricum avea de gând să se vadă cu Frank mai târziu în seara aceea.

Capitolul 13

După ce Mamie şi mama ei ieşiră, în biroul lui Greene se lăsă o linişte ciudată. Lui Frank i se învârtea capul; gândurile îi erau prea amestecate pentru a înţelege ce se întâmplase. Înainte să plece, Mamie îşi sfidase tatăl şi o convinsese cumva pe mama ei să fie de acord. Înainte să fie impresionat de manevrele ei, se simţea complet uşurat. Ceea ce era ridicol, ţinând cont de cum stăteau lucrurile.

„Să vedem, poliţia îmi supraveghează casa. Byrnes mă poate şantaja în orice moment – sau, mai rău, să spună lumii ce a văzut. Mulligan a aflat cumva cel mai ascuns secret al meu, cel pe care îl ţin îngropat de 15 ani. Doamna Porter poate fi găsită vinovată şi deci electrocutată".

Cu toate astea, în ciuda tuturor acestor veşti îngrozitoare, nodul din stomacul lui se relaxase considerabil când Mamie amânase logodna ei cu o lună. Clar era îndrăgostit de această femeie.

— Ia loc, Frank!

Duncan arătă spre unul din cele două scaune din faţa biroului său. Frank se duse acolo, se aşeză şi se pregăti pentru o conversaţie neplăcută. Duncan se aşeză şi îşi împreună mâinile pe birou.

— Noi doi ne cunoaştem de mult timp. Ţi-am încredinţat unele dintre cele mai personale chestiuni ale mele, şi nu m-ai dezamăgit niciodată. Îţi cer să fii complet onest cu mine. Se opri şi se uită direct în ochii lui Frank. Ştii vreun motiv pentru care fata mea nu-i dispusă să se mărite cu Chauncey Livingston?

— Nu.

Negaţia rapidă trebuie să fi liniştit cele mai rele temeri ale lui Duncan, pentru că el se relaxă un pic.

— Te cred.

Slavă Domnului! Frank nu voia să fie prins în mijlocul acestei certe în familie. Dacă trebuia să mintă pentru a se proteja, atunci aşa să fie. Era mai bine decât să distrugă şi viaţa lui Mamie, şi pe a lui.

— Chiar şi aşa, continuă Duncan, ţi-a spus ceva despre ceea ce simte în legătură cu nunta?

Frank se gândi cu grijă la cuvintele sale. Nu trebuia să

recunoască sub nicio formă adevărul, dar învăţase că uneori o firimitură îi putea aduce timp în plus când era încolţit.

— La cină a discutat despre munca ei filantropică şi mi-a zis că a întâlnit multe femei diferite. Cred că descoperă faptul că lumea-i mai mare decât partea superioară din Fifth Avenue.

— Ce vrea să însemne asta?

— Fetele tinere din ziua de astăzi sunt mai independente, cu slujbe şi apartamente ce le aparţin. Numărul divorţurilor de care eu m-am ocupat anul trecut…

Duncan ridică o mână.

— Nu vreau să aud despre cazurile tale de divorţ. Şi nu înţeleg cum uşuraticele alea de fete din clasa de jos au ceva de-a face cu fata *mea.*

— Este în aer, Duncan. Femeile mărşăluiesc pe străzile de la periferie, şi sufragetele fac presiuni asupra parlamentului pentru schimbare. Mamie este, probabil, prinsă în cauzele generaţiei ei, ceea ce face ca o căsătorie să fie destul de jos pe lista priorităţilor ei.

— Nu, nu cred asta. Bătu darabana în birou. Să fii soţie nu înseamnă că nu poţi sprijini o cauză. Dacă asta o preocupă, aş putea să o conving că nu-i aşa.

„Mult succes cu asta”. Mamie era teribil de încăpăţânată.

— Poate, zise el. Dar este foarte…

— E vorba despre un alt bărbat. Sunt sigur de asta.

Frank înghiţi.

— Cum poţi să fii sigur?

— Din cauza asta. Arătă spre stomac. Instinctul. Mereu are dreptate. Şi instinctul îmi spune că un bărbat a atras atenţia fetei mele şi îi împuie capul cu prostii.

— Păi, a cerut doar nişte timp în plus, nu să anuleze nunta. Deci poate doar vrea să se mai bucure de câteva săptămâni de libertate. Ştii cât de ocupate şi de obositoare pot fi petrecerile de logodnă.

— Nu-i asta. A fost deranjată de clauza de infidelitate. Cred că voi pune să fie urmărită, să văd dacă nu pot…

Panica îl făcu pe Frank să vorbească fără să judece:

— Nu, nu ar trebui să faci asta.

— De ce naiba nu?

Încercă să se gândească la un argument convingător, care l-ar opri pe Duncan din a-şi pune în practică ideea. Banii cu siguranţă nu erau un impediment în a angaja o echipă de detectivi de la Pinkerton, aşa că Frank trebuia să apeleze la moralitate.

— Pentru că-ţi va purta pică pentru asta. Fata ta este încăpăţânată şi mândră, inteligentă şi plină de resurse. Îşi va da seama că o spionezi, şi asta doar o va îndepărta. Ştiu că mereu a fost preferata ta, dar asta ţi-ar putea distruge relaţia cu ea. Pentru totdeauna.

— Zici că ar trebui să am încredere în ea.

— Da. Dacă-i dai o lună, va semna contractul. Locul ei este lângă Livingston. Toată lumea ştie asta.

Duncan îşi frecă maxilarul.

— Eşti foarte sigur de părerile fetei mele – după doar o cină.

— Majoritatea tinerelor sunt aşa, zise el şi ridică din umeri, sperând să-i vândă cea mai mare minciună din lume.

Nicio altă femeie pe care o cunoscuse Frank nu era ca ea. Să fure bani şi să-i redistribuie la periferie… să se împrietenească cu femeile de acolo şi să le ajute cu copiii lor… să înveţe să joace în speluncile din Tenderloin… Cine altcineva s-ar fi comparat cu mica şi frumoasa lui hoaţă?

„Eşti îndrăgostit de ea”.

Încremeni. Îndrăgostit? Sfinte Dumnezeule, de unde venise asta?

Nu, nu iubire. Poftă trupească. Clar asta era. Asta era tot – şi nu se punea problema să îşi analizeze mai în amănunt gândurile şi sentimentele.

Cu toate astea, cuvântul singular şi şocant reverberă în mintea lui, ca şi cum s-ar fi aflat în boxa martorilor şi creierul lui îl interoga.

„Pentru că ai urmărit-o prin oraş luni în şir”.

„Pentru că eşti gelos pe Chauncey Livingston, un bărbat mai inutil decât un ciocan de sticlă”.

„Pentru că ţi-ai riscat cariera pentru a-i ajuta prietena”.

„Pentru că ţi-ai permis libertăţi pe o masă de biliard şi nu poţi să-ţi scoţi din minte gustul ei”.

„Pentru că ai face orice ţi-ar cere, orice, doar ca să o vezi zâmbind”.

La dracu’ cu totul.

— Chiar cunoşti fetele tinere, mormăi Duncan, de parcă încerca să se convingă. Bine, dau înapoi. Pentru moment. Dar, dacă observ vreun comportament neobişnuit la ea, voi semna contractul în locul ei. Chauncey va trebui să se mulţumească cu asta.

— Sigur.

Se ridicară amândoi, şi Frank oftă silenţios de uşurare. Cumva, astăzi evitase dezastrul. Adună exemplarele contractului de căsătorie nesemnate şi le puse în geantă, încercând să nu se gândească la tot ce însemna asta.

— Să-l informez pe Livingston de amânare?

Duncan făcu o grimasă pe sub uimitoarea sa barbă.

— Nu, mai bine mă ocup eu de asta. Oricum, trebuie să mă văd cu fiul cel mare al familiei Livingston în seara asta.

— Excelent. O zi bună în continuare, atunci!

Ridică geanta şi se pregăti să plece.

— Încă ceva, Frank. Duncan puse mâinile în şolduri. Fiica mea se *va* mărita cu Chauncey Livingston, chiar dacă va trebui să o târăsc spre altar, cu ea dând din picioare şi urlând.

Duncan bănuia că Frank avea planuri cu Mamie? Se părea că Frank nu fusese pe cât de convingător sperase.

Ridică bărbia şi zise forţat:

— Bineînţeles. Voi face tot ce pot să mă asigur că mariajul are loc.

— Aşa să faci.

*

Noaptea căzuse de mult când Mamie ieşi pe vârfuri

din dormitorul ei şi porni pe coridor. Ea şi surorile ei se strecurau mereu pe scările servitorilor, pentru că erau departe de dormitorul părinţilor lor şi nefolosite la această oră. Prin bucătării, ieşeau prin spate, dădeau colţul casei şi… libertate.

La jumătatea drumului pe scări, în spatele ei se auzi un zgomot. Un servitor? Tatăl ei? Panicată, se lipi de perete şi îşi ţinu răsuflarea.

Era complet îmbrăcată, deci nu se ducea doar până la bucătărie să mănânce ceva. La dracu' cu totul!

Paşi pe scări. Nu avea unde să se ducă decât în jos şi să spere că întunericul avea să îi ofere un loc să se ascundă. Cât putu de încet, coborî restul scărilor. Apoi, dădu colţul repede şi încercă să-şi calmeze inima ce bătea repede. Un minut mai târziu, oricine se afla pe scări ajunse la parter. Mamie se uită cu grijă – şi o văzu pe sora ei complet îmbrăcată strecurându-se spre bucătăria goală.

— Florence, şuieră ea. Ce faci?

Florence se întoarse şi duse mâna în dreptul inimii.

— M-ai speriat îngrozitor, şopti ea. *Tu* ce faci?

Mamie înaintă şi o luă pe sora ei de braţ. Când ajunseră în bucătărie, ea întrebă:

— Mergi afară?

— Da. Tu?

Mamie încuviinţă din cap.

— Împărţim o birjă?

— Dacă te duci la periferie, atunci da.

Ţinând-o pe Florence de mână, Mamie ieşi cu ea pe uşa din spate şi ocoliră împreună casa. Odată ajunse pe Fifth Avenue, traversară şi făcură semn unei birje. Toată treaba dură mai puţin de cinci minute.

— Acum, zise Mamie când se aranjară înăuntru, spune-mi unde te duci.

— La Casa de Bronz. Cred că ştiu unde te duci *tu.* Îl vizitezi pe Frank Tripp, nu-i aşa?

Aşa evident era? Mamie nu-i confirmă. Zise însă:

— Cum ai să intri? Ni s-a interzis să mai mergem acolo.

— Am metodele mele. Zâmbetul viclean al lui Florence era evident în lumina slabă din interior. Să zicem că eu şi proprietarul am devenit un soi de prieteni.

— Domnul Madden?

Florence încuviinţă din cap.

— Învăţ aşa multe. Adu-mi aminte să-ţi dau câştigurile mele pentru familiile tale. Cred că am vreo 600 de dolari ascunşi prin camera mea.

— 600 de dolari? Asta ar fi hrănit multe familii. Cum ai câştigat aşa mult?

— Talent. Şi n-ai zis nimic dacă am dreptate cu misiunea ta din seara asta. Ai dat adresa domnului Tripp, nu-i aşa?

— Da. Mamie îşi mângâie fustele, netezind materialul. Mă duc să-l văd pe Frank.

— Ha! Ştiam eu. Înţeleg că sfatul meu despre seducţie a avut succes.

Mamie nu voia să comenteze despre asta. Se gândi însă că poate era momentul să discute cu sora ei despre ramificaţiile refuzului ei de a se mărita cu Chauncey Livingston.

— Chauncey a semnat astăzi contractul de căsătorie. Tati încă vrea ca nunta să aibă loc, în ciuda obiecţiilor mele.

— Oh, nu te va obliga niciodată să te măriţi cu cineva împotriva dorinţei tale. Mereu ai fost preferata lui.

Pentru că mereu făcuse ce el îi ceruse, jucând rolul de fiică responsabilă.

— Mi-a zis că voi semna contractul de căsătorie, chiar dacă trebuie să-mi forţeze mâna.

— Blufează.

Florence părea sigură, dar Mamie nu împărtăşea optimismul surorii ei.

— Şi dacă nu?

— Atunci, fugi.

— *Să fug?*

— Tu pentru cine-ţi trăieşti viaţa, pentru tine sau pentru tati? Care e răul cel mai mare ce se poate întâmpla dacă refuzi?

Lui Mamie îi scăpă din gât un sunet strangulat.

— În cel mai bun caz, mă dezmoşteneşte.

— Apoi, te vei putea mărita cu cine vrei. De ce ar fi ăsta un factor de descurajare, mai exact?

— O spui ştiind că voi fi exclusă din familie.

— Mamie, mereu vei fi familia mea, indiferent de ce se întâmplă cu tati. Eu cu siguranţă n-am de gând să-l las să-mi aleagă soţul. Tu tot ai fi sora mea dacă m-ar renega?

— Desigur, zise Mamie fără să se gândească. Nu ţi-aş întoarce niciodată spatele.

Florence întinse mâinile ca şi cum ar fi spus: „Vezi?”

Dar era şi promisiunea pe care ea o făcuse.

— Mai am o îngrijorare. Dacă eu mă căsătoresc cu altcineva în afară de Chauncey, atunci tati te-ar putea obliga pe tine să te măriţi cu Chauncey – sau cu vreun alt bărbat ales de el.

Florence dădu capul pe spate şi râse.

— Aş pleca şi m-aş alătura circului înainte să mă mărit cu Chauncey. A fi o Greene, cu toate capcanele şi aranjamentele din societate, nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

Mamie o credea. Dacă vreuna dintre ele era pe deplin în stare să înceapă o viaţă nouă undeva, aceea era Florence. Era extrem de înţeleaptă pentru vârsta ei, se descurca de una singură şi nu cunoştea teama.

Florence redeveni serioasă şi studie chipul lui Mamie.

— Tu ţi-ai făcut griji cu această posibilitate? De asta ai fost de acord să te măriţi cu Chauncey, ca să nu fiu eu nevoită să o fac?

— Nu, sigur că nu. Nu fusese chiar aşa. Doar că nu mă deranja ideea aşa mult atunci când s-a discutat prima dată despre căsătorie.

— Adică, înainte de Frank Tripp. Ăsta-i un alt motiv pentru care-mi place de Făt-Frumos al tău. Sper să te dea pe spate.

— Nu o va face. Îmi tot zice să mă mărit cu Chauncey.

— Probabil pentru că-i îngrijorat de ce va face tati când va afla de voi doi. Convinge-l că meriţi, draga mea

soră.

Nu, Mamie nu putea. Tatăl lor ar fi distrus orice bărbat cu care s-ar încurca ea. Vinovăţia ar fi omorât-o dacă poziţia socială şi cariera lui Frank ar fi avut de suferit din cauza asta. Poate că, în cinci sau zece ani, tatăl ei avea să fie mai înţelegător – nu că ar fi crezut că Frank avea să aştepte atâta.

Şi apoi, Frank repetase că între ei nu putea să fie nimic, că nu-l interesa căsătoria. Era evident că nu era îndrăgostit de ea, scriindu-i sonete şi trimiţându-i cadouri. Nu avea să-l facă niciodată să-şi schimbe părerea… dar avea o lună în care să se bucure în secret de ce era între ei.

Între timp, avea să găsească o cale de a ieşi din acest aranjament cu Chauncey. Nu se putea mărita sub nicio formă cu acel bărbat. Ar fi o soţie din înalta societate complet nefericită, şi totul îi dădea de înţeles că Chauncey ar fi un soţ îngrozitor. O avertizase deja că nu avea să fie fidel. Fusese lipsit de coloană vertebrală neînfruntându-l pe niciunul din taţii lor şi cedând în privinţa contractului de căsătorie în clipa în care ea exprimase îndoieli în legătură cu căsătoria lor.

Ca să nu mai menţioneze faptul că un bărbat ca Chauncey nu ar fi înţeles niciodată cauzele ei. Aproape că făcuse un atac de apoplexie când ea pomenise, seara trecută, despre munca ei de caritate de la periferie. Adevărul i-ar fi provocat, probabil, un infarct.

Şi cel mai important, nu *simţea* nimic pentru el. Inima ei nu tresărea în preajma lui, pieptul nu i se încorda ca un arc. Nu tânjea după sărutările pasionale ale lui Chauncey sau după promisiuni şoptite. Nu dorea atingerea lui dură sau blândă, nici nu voia să-i exploreze fiecare centimetru din corp. Doar un bărbat îi trezea acele dorinţe – şi nu era cel care aproape-i era logodnic.

Căsătoria cu Chauncey ar însemna o viaţă de zile înnorate, după ce abia trăise prima ei zi însorită.

Aşa că în noaptea asta avea de gând să discute cu Frank despre cum ar putea scăpa de acest contract. Trebuia să existe o cale. Şi dacă ajungeau şi la săruturi…

Trăsura încetini.

— Ai grijă, îi zise lui Florence. Nu-mi place că eşti singură.

Florence îşi dădu ochii peste cap.

— Jack Chelul abia pleacă de lângă mine cât sunt acolo. Madden nu va permite să mi se întâmple nimic.

Felul în care o spuse, cu atâta încredere…

— Eşti încurcată cu Madden?

— Nu. Nu cred că-i interesat de femei. Nu reuşesc… ei bine, nu reuşesc să-l descifrez.

— Nu-i periculos? Florence, una este să-i vizitezi cazinoul, şi alta e să te încurci cu el.

Trăsura se opri la colţ. Florence deschise uşa.

— Nu-ţi face griji în legătură cu mine. În locul ăla, nu sunt în pericol nici cu Madden, nici cu altcineva.

— Vei fi în pericol dacă tati află despre ieşirile astea, o avertiză Mamie în timp ce se cocoţa peste sora ei şi ieşea din trăsură. Să nu laşi pe nimeni să te recunoască acolo.

— Nu voi lăsa. Florence o uşui pe Mamie. Nu mă mai bate la cap! Du-te şi distrează-te! Salută-l pe Sir Frank din partea mea.

Uşa birjei se închise şi roţile începură să se rostogolească. Mamie nu ştia ce să creadă despre faptul că sora ei se ducea la Casa de Bronz şi că dezvolta o prietenie cu Madden. Sigur era că nimic bun nu ieşea din asta.

Dar acum nu era momentul să se gândească la asta. Era prea expusă, stând aici pe Fifth Avenue în toiul nopţii. Se grăbi spre casa lui Frank, urcă treptele şi încercă uşa. Încuiată. La naiba! Probabil că Frank luase măsuri după ultima dată când ea se strecurase înăuntru.

Trebuia să existe o uşă prin spate sau o fereastră descuiată. Ocoli în tăcere casa, căutând o modalitate de a intra. Dădu colţul şi se apropie de terasă. Poate avea să găsească uşile terasei deschise.

Picioarele abia îi atingeau treptele. Îşi ţinu fustele ca să nu foşnească şi se îndreptă spre uşă. Chiar când puse mâna pe mâner, auzi un zgomot în spatele ei.

Speriată, se întoarse – şi o siluetă apăru din partea

întunecată a terasei.

— Ce faci aici?

Frank. Oh, slavă Cerului! Din păcate, nu părea fericit să o vadă. Picioarele lui lungi se îndreptară spre ea, cu corpul îmbrăcat doar cu cămaşă şi pantaloni. Picioarele îi erau goale, ceea ce ei i se păru ciudat de excitant.

— Mamie, este miezul nopţii.

Respirând, ea se sprijini de panourile de sticlă.

— Am venit să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat mai devreme.

— Serios?

O lumină din interiorul casei îi lumina frumuseţea robustă. Privirea îi era aţintită asupra ei, fără a şovăi un moment în timp ce se apropia. Ea se cutremură de intensitatea din privirea lui, de gura lui neîndurătoare. Arăta ca şi cum hotărâse să acţioneze într-o direcţie, dar nu era prea mulţumit de asta.

„Doamne, te rog, fă ca acea direcţie să implice sărutatul”.

Continuă să se apropie până când ajunse chiar în faţa ei. Apoi îşi băgă mâinile în buzunare, de parcă încerca să nu o atingă.

— Tatăl tău este şi aşa destul de bănuitor. Chiar trebuie să provoci destinul venind aici?

— Ce ţi-a spus după ce am plecat din încăpere?

— L-am convins să nu angajeze un om de la Pinkerton ca să te urmărească prin New York.

Şocată, Mamie îşi pierdu echilibrul pentru o secundă şi se lovi de geam. Cerule, asta ar fi fost dezastruos.

— De ce ar pune să fiu urmărită?

— Pentru că, mica mea hedonistă, crede că la mijloc este un alt bărbat. Unul care încearcă să te ademenească de lângă Chauncey.

— Asta-i ridicol.

El puse braţele de-o parte şi de alta a capului, prinzând-o lângă uşă. Pielea i se înfioră, un val de excitare copleşind-o în timp ce îi adulmeca parfumul. Mirosea a ţigări şi a primăvară, o combinaţie ameţitoare de bărbat şi

pământ. Era adevărat şi brut, furnir lustruit peste un miez din oţel pur. Voia să se lase pe el, să-i simtă toată căldura şi forţa.

— Este? şopti el. Pentru că eu aş zice că are dreptate.

Ea îşi linse buzele uscate, umezindu-le.

— Atunci, încerci să mă ademeneşti?

— Vino înăuntru şi poate vei afla.

*

Împotriva raţiunii, el o duse sus.

Frank nu ducea niciodată femei la etajul superior al casei sale. Era spaţiul lui privat, unul pe care nu-i plăcea să-l împartă. În copilărie, nu avusese niciodată camera lui, patul lui. Cu atât de mulţi oameni într-un spaţiu aşa mic, nu avusese un loc doar al lui. Când îşi permisese să locuiască singur, făcuse un obicei din a folosi doar apartamente de hotel pentru aventurile amoroase.

Şi acum, iat-o pe Mamie, stând în dormitorul lui de parcă acolo-i era locul.

„Îmi place de ea aici”.

S-ar putea să nu-şi revină niciodată. Va trebui să-şi vândă casa şi să o ia de la capăt pentru a şterge amintirea ei din această cameră.

„Sau poate o voi păstra pentru totdeauna”.

— Credeam că eşti supărat pe mine, zise ea, întorcându-se pentru a observa spaţiul. Faptul că ai spus că nu vor mai fi meciuri de biliard data trecută m-a îngrijorat.

Nu supărat, doar hotărât să-i reziste. După întâlnirea lui cu Duncan, jurase să uite de ea. Să-i îndrepte pe ea şi pe Chauncey spre contractul de căsătorie şi apoi să treacă mai departe.

Asta fusese înainte ca ea să apară pe terasa lui, furişându-se în miezul nopţii pentru a-l vedea.

Şi tot înainte ca el să-şi fi petrecut ultimele şase ore gândindu-se la ea, gândindu-se că nu avea să o mai sărute sau atingă vreodată. Cum avea să dea de ea şi Chauncey prin oraş, privindu-i zâmbind şi râzând la Delmonico’s sau

la Opera Metropolitană. Cum va regreta mereu că a pierdut cea mai inteligentă, puternică şi bună femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Şi, de cum o văzuse în noaptea asta, îşi dăduse seama că nu putea să o facă.

Nu putea să o lase să plece, nu fără să lupte.

Se uitară îndelung unul la celălalt, tensiunea crescând în jurul lor, acumulându-se, în timp ce aşteptau amândoi. Era nebun după ea, copleşit de poftă şi de *nevoie,* iar forţa acestora îl speria. Impulsul de a traversa camera, de a sfâşia hainele de pe ea şi de a se afunda în ea făcea să-i tremure mâinile.

Nu, trebuia să se oprească pentru un moment şi să se calmeze. Nu putea să o sperie şi pe ea.

Apoi, colţul gurii ei se ridică, şi ea îndoi un deget, chemându-l.

„Dumnezeule, da”.

Parcurse distanţa dintre ei în patru paşi şi îi cuprinse chipul în palme, mângâind pielea fină a maxilarului ei cu degetele mari.

— Asta înseamnă că ai prefera să jucăm biliard în seara asta… sau să stăm aici?

— Depinde. Degetele ei îi cuprinseră încheieturile. Vom juca un altfel de joc?

Cuvintele şi privirea pe sub gene pe care ea i-o aruncă îl loviră în piept ca o săgeată. Dorinţa se desfăşura în vintrea lui, o căldură care se încolăcea în jurul mădularului şi în vintre.

— Poate. Ţi-ar plăcea?

— Dacă mă laşi să câştig.

El îşi aplecă uşor capul pentru a şopti.

— În acest joc câştigăm amândoi.

Auzi cum ea inspiră repede, chiar înainte să-i pecetluiască gura cu a lui. Buzele ei erau moi şi senzuale, la fel de delicioase cum şi le amintea, şi el adânci sărutul. Toate frustrările şi dorinţa lui din ultimele câteva zile se combinară, şi el deveni instantaneu nebuneşte de disperat după ea. Adora felul cum ea săruta, gura ei lacomă şi

aprigă, micile sunete de plăcere ce-i ieşeau din gât, de parcă nu se putea abţine. Cu unele femei sărutul era un preludiu rapid pentru lucruri mai intime. Cu Mamie, ar fi putut face asta toată noaptea şi să adoarmă fericit.

Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, apropiindu-se, sânii ei lipindu-se de pieptul lui, şi el trebui să o atingă. Deschizând gura, îşi petrecu limba dincolo de buzele ei pentru a o căuta pe a ei, apoi îşi lăsă mâinile să-i hoinărească pe trupul ei. Respira la fel de precipitat ca el, plămânii umflându-se de parcă ar fi alergat într-o cursă, şi palma lui alunecă de-a lungul coastelor ei până când ajunse sub sânul ei. O voia goală şi sub el, cu corpul ei suplu primindu-l pe al lui, cu sânii legănându-se în timp ce el pompa deasupra ei… La dracu', imaginea din mintea lui ameninţa să-l copleşească.

Dar asta nu era decizia lui. Era a ei.

Desprinzându-se de gura ei, îşi lipi fruntea de tâmpla ei.

— Dumnezeule, Mamie! Îmi pierd minţile de fiecare dată când sunt în preajma ta.

— Şi eu simt la fel. Este ca şi cum aş avea nevoie să intru pe sub pielea ta pentru a mă apropia suficient. Degetele i se încordară în părul lui. Abia mă mai recunosc.

— Trebuie să discutăm despre asta.

— Trebuie?

Îşi înclină chipul şi îi sărută maxilarul, trecând cu buzele peste favoriţii lui aspri. Urma să aibă semne de la barbă pe faţa ei netedă.

— M-aş fi bărbierit dacă ştiam că vii, murmură el.

— Atunci, mă bucur că nu ai făcut-o. Îmi place. Simt bărbatul adevărat sub avocatul liniştit.

Imaginaţia lui se îndreptă imediat spre alte locuri, unde ea ar putea simţi bărbatul adevărat. „Încetează. Nu ajută". Oftă tremurat.

— El păşi în spate, punând distanţă între ei.

— Ar trebui să discutăm despre ce ai vrea să se întâmple.

— Nu-i clar? Pentru că eu credeam că faptul că urc în

dormitorul tău este un indiciu clar a ceea ce vreau.

Oh, mica lui inocentă. Habar n-avea de numărul de acte depravate care se puteau petrece în dormitorul lui.

— Nu în întregime. De exemplu, speri la ce am făcut data trecută… sau speri la mai mult?

— Mai mult, răspunse ea imediat, şi mădularul lui zvâcni, mai multă dorinţă grăbindu-se spre partea inferioară a corpului lui.

Dumnezeule, femeia asta!

Ea veni spre el.

— Eşti un om al cuvintelor, dar eu sunt o femeie de acţiune. Există momente când cuvintele nu sunt necesare.

Mâinile ei îi găsiră pieptul, palmele alunecându-i peste coaste şi peste muşchii lui pectorali. Pe pielea lui se întinse focul la atingerea ei.

Înghiţi şi încercă să-şi amintească despre ce vorbeau.

— Nu vreau să-ţi fac rău.

— Dacă faci ceva ce nu vreau, îţi voi spune.

Susţinându-i privirea, ea îi scoase butonul de la guler, îl aruncă pe jos şi îi scoase gulerul de la cămaşă. Respiraţia lui se îngreună când ea începu să-i desfacă nasturii. Fiecare atingere a degetelor ei pe pieptul şi abdomenul lui era pură tortură. Se părea că rămăsese fără abilitatea de a se mişca. Nu putea să facă nimic altceva în afară de a respira şi de a se chinui să-şi păstreze controlul cât ea încerca să-l facă praf.

Îşi muşcă buza, luptându-se cu un zâmbet.

— Îţi place, zise ea.

— Măcar o dată taci. Cum m-aş putea plânge?

El râse – şi nu-şi putea aminti ultima dată când răsese realmente în timp ce era intim cu o femeie. Le fermeca, da. Le făcea complimente şi le oferea plăcere. Dar niciuna nu-l tachina şi nu-l provoca precum Mamie. Sau nu-l ducea în pragul nebuniei, cum făcea ea acum.

Îi dădu bretelele de pe umeri şi îi scoase cămaşa din pantaloni. El o trase cu o mişcare rapidă peste cap. Ea nu pierdu timpul şi descheie pantalonii, împingându-i jos de pe şoldurile lui. El ieşi din ei, rămânând doar în lenjeria subţire

care nu ascundea nimic de ochii ei rătăcitori. Dacă privea sub talia lui, cu greu ar fi putut rata erecţia ce întindea bumbacul.

— Dumnezeule, şopti ea în timp ce atingea cu degetele umerii şi bicepşii lui.

— Trec inspecţia?

— De parcă-ţi făceai griji că nu.

De fapt, chiar da. Era ceva nou pentru el să se culce cu o femeie fără experienţă. Mai văzuse un bărbat dezbrăcat? Avea să o sperie? Aşa că, atunci când ea întinse mâna spre nasturii lenjeriei lui, el o opri.

— Cred că-i rândul meu.

Ridicându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi predat, ea făcu un pas în spate şi aşteptă. Dezbrăcarea femeilor era o lecţie de răbdare. Atât de multe agăţători şi atâţia nasturi micuţi, fâşii şi şireturi pentru a proteja toată acea senzualitate de privirile curioase. În mod normal, executa acest proces în mod logic, într-o manieră directă, controlându-şi excitarea în timp ce-şi vedea de treabă repede.

Când începu să o dezbrace pe Mamie însă, simţi că degetele îi erau neîndemânatice. Ciudat şi neliniştit. Ideea de a o avea goală în doar câteva momente îl făcea să se poarte ca un prost. Rupse trei nasturi în graba lui, şi ea fu nevoită să-l ajute cu fustele, pentru că el bâjbâia cu legăturile. Inima îi bătea cu fiecare strat care ateriza pe podea, dezvăluind tot mai mult din pielea ei. Fiecare bătaie avea ecou în mădularul lui tare şi dornic.

„Păstrează-ţi calmul. Trebuie să faci ca experienţa să fie perfectă pentru ea”.

— La naiba, zise el când şnururile de la corsetul ei se încurcară şi se înnodară în graba lui.

— Oh, vai! Avem nevoie de foarfecă?

El se lăsă în genunchi pentru a vedea mai bine problema.

— Sper că nu. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată aşa nepriceput.

— Un sfat, zise ea peste umăr. Nu-i aminti femeii din

dormitorul tău câte au fost înaintea ei.

Şireturile se deznodară, şi el începu să le desfacă. Când lărgi suficient hainele, trecu în faţa ei.

— Nicio altă femeie nu m-a aţâţat aşa. M-ai întors cu susul în jos – şi, dacă nu te sărut mai repede, s-ar putea…

Ea se lansă spre el, această femeie superbă, îndrăzneaţă, şi gurile lor se striviră una de cealaltă. Era dezordonat, dar el era prea disperat ca să-i mai pese de fineţe. De ce-i luase vreodată îndrăzneala drept un defect?

Îi descheie corsetul cât de repede putu şi îl aruncă pe podea. Sâni moi şi plini se revărsară pe pieptul lui, şi şoldurile lor se întâlniră când ea se lipi de el. El gemu, copleşit de acea senzaţie. Noaptea asta clar avea să-l omoare înainte să se termine totul.

Şi atunci, ea îl luă de mână şi îl conduse spre pat.

Capitolul 14

Bietul ei avocat!

Era el tulburat – şi nimic nu-i plăcea mai mult lui Mamie. Reacţia lui o făcea să se simtă specială, nu doar un alt chip într-un şir lung de femei care îi vizitaseră patul. Simţea că el se reţinea, luând-o încet. Precauţia, deşi de apreciat, nu era necesară. Ardea de vie, fiind disperată după el. Disperată după fericirea paralizantă pe care i-o oferise data trecută.

Sosise momentul.

Fără să întrerupă sărutul lor, ea îl conduse spre patul masiv din lemn de nuc din mijlocul camerei lui. Încă purta cămăşuţa, pantalonaşii, ciorapii şi pantofii, iar Frank mai avea doar lenjeria intimă. Dumnezeule, imaginea cu el aproape dezbrăcat ar fi trebuit fotografiată, pictată şi sculptată de artiştii de pretutindeni. Materialul atârna de fiecare umflătură, muşchi şi curbă, scoţând în evidenţă unghiurile lui ascuţite şi membrele lungi, cu umflături în cele mai bune locuri.

De altfel, prioritatea ei acum era să-l dezbrace de hainele pe care le mai avea pe el.

Nu era agitată în legătură cu actul în sine. Nu cu Frank, oricum. Avea încredere în el, ştia că împărtăşeau ceva extraordinar – o scânteie care sigur lipsea cu Chauncey sau cu orice alt bărbat. Mai mult, bazându-se pe ce se petrecuse pe masa de biliard, era sigură că el urma să aibă mare grijă de ea, asigurându-se că se bucură de fiecare minut.

Când atinse salteaua cu spatele genunchilor, el o ridică de parcă nu cântărea nimic şi o puse pe margine. Mâinile lui se mişcară iute, dându-i jos pantofii şi ciorapii, apoi trăgându-i cămăşuţa peste cap. Apoi, o sărută din nou, înclinându-se cu ea în jos până când ajunse întinsă pe pat, cu corpul lui parţial peste al ei. El îi cuprinse sânul gol cu mâna, înainte ca ea să apuce să se plângă de restul hainelor lui, gustându-l blând şi masându-i carnea. Îşi desprinse gura de a ei.

— Am visat la frumuseţile astea, murmură el înainte de a-i lua sfârcul în gură.

Ea gemu. Presiunea era complet diferită de ce trăise ea, nervii îi erau întinşi ca nişte fire electrice, şocuri de plăcere străbătând-o prin fiecare parte a corpului. Când el trecu la celălalt sân, ea tremura agitată, mişcându-şi nerăbdătoare şoldurile.

— Frank, zise ea. Te rog.

El o linse pe lateralul sânului, zgâriind cu dinţii pielea sensibilă, în timp ce degetele lui îi găsiră deschizătura pantalonaşilor. Îl ajută să-i dea jos de pe şolduri şi apoi aruncă îmbrăcămintea pe podea. Înainte ca mătasea să ajungă pe jos, el o trăgea mai bine în pat şi cobora între genunchii ei. Apoi, îşi plecă încet capul şi gura lui ajunse acolo, lingând şi sugând însăşi miezul ei într-un ritm erotic ce o făcea să geamă. Îşi arcui spatele pe saltea, un geamăt scăpându-i din gât când închise ochii şi îşi depărtă coapsele fără rezerve.

O mână mare îi cuprinse talia şi îi ridică palma spre sân. *Da, aşa era şi mai bine.* Fără să se gândească, ea îşi

masă şi modelă sânul greu, răsucind sfârcul între degete. Niciodată nu avusese asemenea rezultate când se atinsese singură; acum, picioarele îi tremurau şi corpul i se îndrepta în goană spre apogeu.

Vârful degetului lui se juca la intrarea ei, penetrând-o. Ea se ridică pentru a contra presiunea, tânjind după ea, cerând-o, şi el intră, umplând-o. Buzele lui cuprinseră bumbul din vârful sexului ei şi îl traseră în gura lui fierbinte, sugând. Apoi, el mai adăugă un deget, lăţindu-i ţesuturile, şi orgasmul o străbătu precum fulgerul, o încărcătură electrică pulsând şi explodând, lăsând-o fără raţiune.

Când îşi reveni, Frank era încă între picioarele ei, gemând în timp ce lipăia umezeala şi îi lăuda în şoaptă frumuseţea, gustul şi felul cum răspundea la el. Ea se relaxa, plutind pe un nor de fericire, şi asculta sunetul gros al vocii lui. O copleşi cu atenţiile lui, dar nu se retrase.

După un moment, el reveni cu cele două degete în ea. Ea se răsuci, corpul fiindu-i mai sensibil, dar degetele lui iscusite se curbară şi apăsară un loc secret care o făcu să-şi salte şoldurile.

— Oh, Dumnezeule, zise ea uimită.

Privirea lui, luminoasă şi intensă, o urmărea atent în timp ce repeta mişcările adânc în ea. Dorinţa explodă din nou în partea de jos a corpului ei, mai puternică, mai rapidă – şi închise pleoapele. Apoi, el începu să intre şi să iasă cu degetele din ea, o mişcare de frecare dulce care o făcea să tânjească de fiecare dată când se retrăgea. Un al treilea deget se alătură în timp ce limba lui se răsucea. Ea simţi cum i se încordează muşchii, cum se extinde dorinţa, în timp ce gura lui iscusită şi mâinile lucrau.

Când ea fu lipsită de raţiune şi gâfâindă, el se ridică pe marginea patului. Obrajii şi gâtul îi erau îmbujoraţi şi roşii. Ochii albaştri furtunoşi îi examinau goliciunea în timp ce cu degetele se grăbi să-şi desfacă lenjeria intimă. Îşi eliberă braţele, apoi coborî lenjeria spre talie şi în jos pe picioare. Când se îndreptă, ea zări mădularul lui gros într-un cuib de păr negru, apoi el se târî spre ea. Pielea lui goală o atinse pentru prima dată pe a ei, şi părul lui aspru de pe

picioare şi piept o tachina peste tot.

Se sprijini pe braţe deasupra ei, mare parte a greutăţii lui fiind pe pat. Pe coapsa ei se sprijinea lungimea lui greoaie.

— Ne putem opri dacă nu doreşti să continui.

— Nu vreau să ne oprim.

— Ştii ce va însemna asta, nu-i aşa?

Sprâncenele ei se uniră.

— Nu, ce va însemna?

Apucându-i şoldul, se rostogoli pe spate şi o trase deasupra lui, picioarele ei încălecându-i şoldurile. Erecţia lui, tare şi insistentă, se afla chiar sub miezul ei. Îi cuprinse chipul şi se uită la ea mai serios ca niciodată.

— Înseamnă că te fac a mea.

Îi luă gura şi o sărută, lăsând-o fără capacitatea de a-i mai răspunde. Mâinile i se mişcau peste ea, atingând pe unde puteau ajunge. Mângâind. Alintând. Pentru un bărbat care tocmai rămăsese fără ultimele haine, părea să aibă o răbdare infinită, mulţumindu-se să o înnebunească.

Ea, pe de altă parte, ardea de vie. Ştia mecanismul intimităţii cu un bărbat – Florence avea un pachet de cărţi de joc deocheate –, dar nu se aşteptase să se simtă dorinţa asta nebunească şi disperarea oarbă după o altă persoană. Cât de *necesară* îi simţea atingerea. Corpul ei avea propria voinţă, căutând împlinirea, şi ea îşi mişcă şoldurile spre mădularul lui.

El se cambră sub ea.

— Dumnezeule, Mamie. Am nevoie să fiu în tine. Primeşte-mă în tine, pentru numele lui Dumnezeu! Te rog!

Oh. Acum, înţelegea. Asta era… cu ea deasupra?

— Da, fata mea frumoasă. Exact aşa. Ar trebui să fie mai uşor pentru tine aşa.

Nu mai conta cum înţelesese el aşa repede ce se întreba ea. Era un gând pentru altă dată. Băgând mâna între ei, ea îi apucă ferm mădularul – şi el şuieră printre dinţii încleştaţi. Ea renunţă şi vru să se retragă.

Degetele lui se fixară pe şoldurile ei.

— Nu, Mamie. Eşti perfectă. Este perfect. Fă-o să fie

mai perfect, te rog.

Ea încercă din nou. De data asta, el privi, cu capul aplecat pentru a vedea cum îl ridică şi se ridică şi ea un pic în genunchi.

— Aşa, zise el. Bagă capul înăuntru, apoi lasă-te în jos câte un pic, cât poţi…

El închise gura, pentru că ea îi urmase sfatul şi începuse să-l primească în ea. Capătul neted alunecă înăuntru şi de acolo nu rămânea decât să respire şi să se ajusteze. Nu era nicio durere, doar presiune, şi ea bănuia că degetele lui ajutaseră mult la pregătirea pentru asta. Frank rămase nemişcat, cu un strat subţire de transpiraţie acoperindu-i pielea în timp ce pieptul lui se ridică şi cobora, iar ea controla ritmul.

În curând, intră cu totul, şi ei se uniră. El părea imens şi tare, ocupând tot spaţiul disponibil din corpul ei. Era aproape prea mult, interiorul ei se întindea în jurul lui, strângându-i mădularul. Apoi, dintr-odată, nu mai era suficient. Ea se mişcă un pic, neştiind sigur ce să facă, dar fiind pregătită pentru mai mult.

Palmele lui mari îi ghidară şoldurile, mişcând-o. Ea prinse repede ritmul şi se desfăta cu felul în care el se uita la ea, cu ochii fierbinţi mijiţi, aproape complet acoperiţi de pleoape. Dispăru orice sentiment de ciudăţenie din cauza poziţiei sau a sânilor care îi săltau. Se mişcau împreună ca şi cum ar fi fost unul, amândoi întinzându-se şi încordându-se, atingându-se unul pe celălalt, zgâriindu-se cu unghiile. Fiecare mişcare atingea bumbul umflat pe care el îl dezmierdase cu gura mai devreme, şi ea voia tot mai mult, mai mult, mai mult…

— Dumnezeule, da. Mai repede!

El se ridică pentru a-i apuca sfârcul tare în gură, sugând cu putere.

Un foc cu scântei albe o copleşi, şi plăcerea ajunse la apogeu. Muşchii i se strânseră şi pulsau în jurul lui, şi el preluă conducerea când ritmul ei se pierdu. Şoldurile lui simţiră orgasmul ei, apoi el încremeni, gemând adânc din gât. Ea simţi vag cum mădularul lui se îngroşa în timp ce el

pompa în ea.

Se prăbuşi pe pieptul lui şi încerca să-şi tragă sufletul. Sfinte Cerule, asta fusese… neaşteptat. Ea se aşteptase ca prima dată să fie dificil, ciudat şi dureros – iar noaptea asta numai aşa nu fusese. Fusese dulce şi pasională. Plină de energie şi extenuantă. Toate astea datorită acestui bărbat înnebunitor, fermecător şi frumos.

El era încă tare în ea, mâinile lui îi mângâiau coloana cu mişcări lungi. În şemineu ardea un foc mocnit şi scălda încăperea într-o lumină blândă portocalie care se potrivea cu starea lui Mamie. În oase i se instală căldura, şi închise ochii, mulţumită să stea aici toată noaptea.

— Am vorbit serios cu ce am spus mai devreme, şopti el în părul ei. Acum, eşti a mea.

Ea zâmbi şi îşi lipi buzele de pieptul lui.

— Pentru următoarele săptămâni, oricum.

El se mişcă până când ajunseră întinşi unul lângă celălalt.

— Nu, micul meu trandafir încăpăţânat. Vreau să zic a mea pentru totdeauna.

*

Ea clipi la el, aşa adorabilă în confuzia ei. Dar se putea îndoi de el după ce se întâmplase aici în noaptea asta?

Acum, clar nu mai renunţa la ea. Nu după ce fusese primul – şi singurul – ei iubit. Tocmai terminase în ea, pentru Dumnezeu. Ar putea rămâne însărcinată în noaptea asta.

„Şi de ce nu te-ai retras, cum îţi este obiceiul? Încerci să-i forţezi mâna?”

Nu, nu i-ar face aşa ceva. Ca să fie sincer, nu se putuse abţine. Orgasmul îl luase prin surprindere, venind aşa grăbit şi furios peste el, încât nu avusese timp să se retragă la timp. Asta nu i se mai întâmplase până acum, nici măcar o dată. După ce, în copilărie, văzuse cât de afemeiat fusese tatăl lui, mereu avusese grijă să nu

procreeze vreun copil. În noaptea asta, cu Mamie, eşuase, dar avea să aibă mai multă grijă în viitor.

Şi apoi, voia să se însoare cu ea.

Ideea se instalase şi prinsese rădăcini în clipa în care ea sosise în seara asta. Nu avea să renunţe la ea. Să ai o viaţă întreagă cu ea repetând activităţile din noaptea asta? La naiba, da. Merita să o aibă pe Mamie cu preţul carierei lui sau al statutului lui social.

Nu că avea să renunţe prea uşor la aceste lucruri. Duncan Greene ar putea să încerce să-l ruineze, dar Frank era mai puternic decât aceşti bărbaţi. Îşi aminti cum fusese când nu avusese nimic – şi nici de al naibii nu avea să permită să-i ia cineva totul acum.

Nu era el recunoscut că reuşea să găsească soluţii imposibile? Acum, nu era ceva diferit. Avea să găsească o cale de a-l calma pe Duncan, de a-şi păstra trecutul secret, de a-şi păstra poziţia şi de a se căsători cu Mamie.

Avea să fie cel mai norocos bărbat din oraş.

Sprâncenele ei coborâră.

— Nu înţeleg. Pentru totdeauna?

El afişă cel mai fermecător zâmbet al său.

— Da, Mamie. Doar nu crezi că m-aş culca cu tine şi apoi nu m-aş căsători cu tine, nu?

Ea se ridică în fund, încercând să-şi acopere curajos sânii cu o mână, în vreme ce şuviţe din părul brunet ciufulit îi căzeau pe umeri.

— Să te căsătoreşti? Cu *mine?* Ce te-a apucat? Te-ai lovit la cap?

Zâmbetul lui se diminuă un pic.

— De ce eşti aşa sceptică? Nu sunt capabil de căsătorie?

Ea rămase cu gura căscată şi se dădu jos din pat. Se aplecă, luă cămaşa lui şi o aruncă pe ea. Era mult prea mare şi arăta ca un sac, dar el simţi din nou că o doreşte. Doamne, niciodată nu văzuse ceva mai atrăgător decât imaginea cu Mamie purtându-i hainele, cu sfârcurile vizibile prin materialul fin şi cu picioarele goale ieşind de sub marginea cămăşii.

Abia aştepta să o dezbrace.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Mi-ai zis că nu te vei căsători niciodată, că nu vrei să greşeşti la capitolul fidelitate.

El reveni cu privirea la chipul ei.

— Să ştii că mă pot răzgândi.

— Normal că poţi, dar nu cu mine. L-ai auzit pe tatăl meu. Te va ruina. Te va distruge şi va refuza să ne binecuvânteze căsătoria.

— Am bani economisiţi, investiţii. Nu poate lua totul.

— Nu pot permite să se întâmple asta. Nu m-aş ierta niciodată – şi într-o zi mi-ai purta pică pentru asta.

— Imposibil. El se întinse pe pat, cu mâinile sub cap. Nu ţi-aş purta niciodată pică.

— Este de necrezut, mormăi ea. Nu ar trebui să-ţi schimbi părerea.

— Credeam că vei fi fericită. Acum, nu trebuie să te măriţi cu Chauncey.

Ea îşi acoperi gura, întoarse capul şi îşi aţinti privirea la perete.

— De unde vine asta? Din cauza nopţii ăsteia? Dacă te simţi vinovat că mi-ai luat fecioria, chiar nu-i nevoie. Nu există nicio obligaţie de căsătorie între noi, mai ales că tu poţi pierde totul.

Ah, începea să vadă de ce ea era aşa uimită de schimbarea lui de atitudine. Rostogolindu-se pe o parte, el îşi dădu picioarele pe marginea saltelei şi apoi se ridică. Din doi paşi, era lângă ea.

— Draga mea. Îi cuprinse capul şi o privi în ochi. Aici, nu-i vorba despre fecioria ta sau despre vreo obligaţie. Este vorba despre tine şi despre faptul că nu te pot lăsa să pleci. Abia în noaptea asta mi-am dat seama, după ce am avut o seară mizerabilă gândindu-mă la nenorocitul ăla de contract de căsătorie.

— Asta-i o nebunie. *Tu* eşti nebun. Ar trebui să fii internat.

— Sunt întreg la cap, jur! O sărută pe frunte. Acum, hai înapoi în pat, ca să-ţi arăt cât de mult te ador în hainele

mele.

— Asta a fost o greşeală. Ea făcu o grimasă, apoi făcu un gest către mijlocul ei. Iar din mine *curge...* Trebuie să plec.

Se aplecă şi începu să-şi adune hainele.

— Îmi pare rău de asta. M-am lăsat dus de val.

— Bun. Sunt uşurată să te aud zicând asta. Acum, putem înceta cu chestia cu căsătoria.

— Nu, îmi pare rău că am terminat în tine. În mod normal, mă retrag. Dar chiar am vorbit serios când am zis că vreau să mă însor cu tine.

— Atunci, voi alege să ignor asta.

El clătină din cap. Nu avea sens ce zicea ea. Căsătoria rezolva totul.

— Nu înţeleg. Nu va mai trebui să te măriţi cu Chauncey, şi am spus că nu mă îngrijorează ameninţările tatălui tău. Ce altceva ar putea fi greşit?

Ţinând la piept lenjeria intimă, ea se întoarse pentru a-l înfrunta, cu bărbia ridicată.

— Motivul pentru care nu vreau să mă mărit cu Chauncey este că prefer să am un cuvânt de spus în legătură cu viitorul meu – nu să-mi fie dictat de bărbaţii din viaţa mea. Nu m-ai întrebat niciodată ce vreau. Doar ai presupus că voi sări să mă mărit cu tine pentru că tu ai binevoit să mă alegi. Ei bine, nu, mulţumesc.

— Deci te vei mărita cu Chauncey, în schimb?

— De ce trebuie să fii tu sau Chauncey? De ce trebuie să aleg un soţ?

— Pentru că tatăl tău o va face în locul tău dacă nu te măriţi cu mine.

— Şi atunci, ce? Fugim?

— Dacă vrei.

Lui nu-i păsa de nunţi; participase doar la câteva. Primăria era foarte bună pentru el.

— Romantismul acestei propuneri este de-a dreptul copleşitor. Cred că ar fi bine să mă aşez înainte să leşin, zise ea cu voce sarcastică.

El trecu cu o mână peste maxilarul său.

— Mai bună decât a lui Livingston, care ţi-a zis că are de gând să-şi păstreze amanta cât e însurat cu tine. Vrei să zici că aia a fost ceva romantic?

— Clar nu.

— Atunci, care-i problema?

— Nu mă pot mărita cu tine. În acest moment, nu mă pot mărita cu nimeni.

El simţi că i se strânge pieptul, aerul ieşindu-i din plămâni. Lucrurile nu progresaseră cum sperase el.

— Din cauza tatălui tău.

— El este unul dintre motive. Îşi ridică rochia şi pantofii. Ca să nu mai menţionăm că nu m-ai întrebat niciodată.

Ea îşi luă hainele şi se duse în baia alăturată apartamentului lui. La naiba! O dăduse în bară. Prima femeie pe care voia să o ia de nevastă, şi ea pleca de lângă el. „Fă ceva, idiotule!”

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? strigă el după ce ea se retrase.

— Nu, răspunse ea imediat, apoi dispăru în baie şi închise uşa în urma ei.

Încuietoarea se blocă, sunetul răsunând ca focul unei arme într-o cameră goală.

Eşecul înţepa precum nişte ace pe sub piele. Detesta sentimentul ăsta, această neputinţă ce-l devasta pe interior. Nu se aşteptase ca ea să spună nu.

Crezuse că argumentul lui era unul bun. Căsătoria cu el prevenea ca ea să se mărite cu Chauncey, iar el ar fi câştigat cea mai plină viaţă şi cea mai brumoasă femeie din New York drept soţie. Duncan ar fi fost o problemă la început, dar una cu care Frank s-ar fi descurcat.

Ar fi continuat să mintă despre trecutul lui, adăugând o poveste tragică pentru a-i explica lui Mamie lipsa rudelor. Nu era o situaţie perfectă, dar care era alternativa? Ca Mamie să se mărite cu Chauncey într-o lună?

Nu, sub nicio formă.

Locul lui Mamie era lângă Frank, nu lângă îngâmfatul ăla prost. Trebuia să găsească o cale de a o convinge.

„Romantismul acestei propuneri este copleşitor”. Adevărat, fusese cam practic. Era bine atunci că Frank ştia cum să farmece femeile.

Într-adevăr, avea să o farmece. Avea să îi demonstreze că era serios, că ţinea la ea şi chiar voia să se însoare cu ea. Nu avea să se oprească până nu o cucerea.

Până la urmă, scăpase din cocioaba aia şi devenise cel mai bun avocat din oraş. Avea o casă mare pe cea mai râvnită stradă din oraş. Putea să cineze în orice seară voia el în cele mai cunoscute restaurante, să participe la spectacole cu casa închisă sau să se relaxeze în oricare dintre cluburile exclusiviste. Nu urcase până la acest nivel al succesului stând şi aşteptând ca lucrurile să se întâmple. Nu, muncise din greu – şi apoi muncise şi mai din greu până când obţinuse ceea ce voia.

Şi o voia pe Mamie Greene.

— Nu voi înceta să te întreb, strigă el prin uşa închisă.

— Şi eu nu mă voi opri din a te refuza, răspunse ea.

El îşi luă pantalonii şi se strâmbă.

— Provocare acceptată, zise el printre dinţi. Vom vedea cine câştigă, Marion Greene.

*

În dimineaţa următoare Frank ieşi din casă mai târziu decât de obicei. După ce o condusese pe Mamie acasă – spre enervarea ei –, nu putuse să adoarmă. Mintea lui continua să întoarcă pe toate părţile posibilitatea de a o câştiga. Florile erau prea insipide. Bijuteriile, prea tradiţionale. Mamie era unică, spre deosebire de alte femei care aveau nevoie de lucruri materiale. O femeie care fura bani pentru a sprijini familiile de la periferie nu avea să găsească flatant un fleac sau un buchet de flori.

Trebuia să gândească grandios.

Şi mai trebuia şi să gândească repede. Avea mai puţin de patru săptămâni să o convingă. Nu era mult timp.

Trăsura sa de oraş îl aştepta. După ce-şi salută din cap vizitiul, urcă. Poate că avea să citească nişte rapoarte

în drum spre centru.

Se aşează – şi se trase înapoi surprins. Un bărbat îl aştepta înăuntru, unul pe care nu-l văzuse deloc de 15 ani.

— Ce cauţi aici?

Gura lui Patrick se strâmbă.

— Aşa îţi întâmpini tu fratele de mult pierdut?

Încruntându-se, Frank se aplecă spre fereastră.

— Aşteaptă un pic, strigă el către vizitiu. Stai aici până îţi spun eu.

Smith, vizitiul său, duse mâna la pălărie şi nu spuse nimic. Frank va trebui să afle cum urcase Patrick în trăsură, dar asta putea să aştepte.

Încercă să se relaxeze şi să se poarte de parcă prezenţa lui Patrick nu-l enerva.

— Ei bine?

Patrick întinse picioarele şi îşi îndoi mâinile. Era ciudat cât de mult semăna fratele lui cu tatăl lor, cu bărbia lui ascuţită şi ochii de un albastru-închis. Era un chip care îi bântuia visele lui Frank.

— Vrei să-mi spui de ce ai pus un om să mă urmărească?

Frank se strădui să-şi ascundă reacţia. Neîndemânatic din partea lui Otto să se lase zărit de Patrick.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu mă minţi, Frank. Bărbatul care a fost cu tine la clubul sportiv mă urmăreşte şi face săpături despre viaţa mea. Singura persoană care i-ar fi cerut să se deranjeze eşti tu. Deci, spune-mi, de ce dintr-odată eşti interesat de familia ta?

— Ridicol. Nu m-aş deranja să pun să fii urmărit, mai ales la ce companie ai.

Patrick miji ochii; un fulger de furie apăru, apoi el îl mască.

— Aşa mare şi puternic. Mereu ai crezut că ştii totul, şi văd că asta nu s-a schimbat cu trecerea anilor.

— Atunci, luminează-mă. Spune-mi că nu eşti unul dintre bandiţii lui Jack Mulligan.

— Te-am privit de la distanţă. Privi în jos şi îndepărtă

o scamă de pe pantalonii lui curaţi, dar uzaţi. Avocat important în casa ta mare de pe Fifth Avenue. Mereu m-am întrebat de ce nu te-ai mutat când ai plecat de acasă. De ce ai rămas în New York, când este evident că ai putea trăi oriunde ai vrea. Apoi, am fost arestat şi dus la închisoare. Imaginează-ţi uimirea mea când cineva m-a scos, mi-a plătit cauţiunea şi a făcut să fie retrase acuzaţiile. Nu mulţi puteau să reuşească aşa ceva, nici măcar Jack. Mi-am dat seama atunci că tu ai fost.

— Nu, cu siguranţă nu…

— Apoi, mai sunt banii, zise Patrick întrerupându-l. Mama primeşte 200 de dolari în fiecare lună, fără vreun bilet, fără vreo chitanţă. Doar un plic cu bani. I-a ascuns mult timp şi nu mi-a spus. Bătrânul este mort de vreo opt ani, deci de ce să ascundă banii de mine, singurul copil care a rămas pe lângă ea?

Frank nu spuse nimic. Avea în gât un mare nod. Unde voia să ajungă Patrick cu toate astea?

— Nu ne-ai putut lăsa în pace, nu-i aşa? De asta nu te-ai mutat. Crezi că avem nevoie de tine, că suntem nişte creaturi sărace şi patetice, sub nivelul tău. De parcă ai fi vreun cavaler nobil care vine să ne salveze ca într-o poveste a fraţilor Grimm.

În pieptul lui Frank se stârni furia, eclipsând surpriza dată de informaţiile transmise de Patrick.

— Ai fost arestat pentru furt, Patrick. Aşa dornic erai să petreci timp în închisoare, atunci?

— Am fost prins când recuperam ceva ce era al *meu,* ceva ce mulţi oameni au încercat să-mi ia în ultimii ani. Doar că am recuperat acel lucru la momentul greşit, şi am fost observat de nişte copoi. Câteva luni la închisoare ar fi meritat, ţinând cont de faptul că am reuşit să-mi recuperez proprietatea.

— Deci ar fi trebuit să te las să putrezeşti în închisoare, cu boli şi viermi – ca să nu mai zic despre duşmanii lui Mulligan.

— Tot nu înţelegi. Nu avem nevoie de tine. Familia Murphy l-a şters pe Frank Murphy cu ani în urmă, când a

fost clar că-ţi era ruşine de trecutul tău. Ce fel de nume este Tripp, oricum? Râse profund. Nu eşti prea creativ, nu-i aşa?

— Du-te dracului! mormăi el, neputându-se abţine.

— Nu, du-te *tu* dracului, Frank Tripp! Patrick se aplecă înainte, cu chipul încordat. Du-te dracului că te dai mare cu averea şi privilegiile tale, de parcă ar trebui să-ţi fim recunoscători pentru firimiturile pe care binevoieşti să ni le arunci.

— Nu asta fac. Încerc să ajut.

Gura lui Patrick se strânse într-o linie amară, cinică.

— Dă-mi voie să-ţi spun despre *ajutorul* tău, atunci. Ştii ce se întâmplă în fiecare lună când mama primeşte plicul ăla cu bani? Se opri pentru o clipă, dar Frank nu zise nimic. Plânge cu orele. Cu *orele,* Frank. Nu a cheltuit niciodată un cent din banii ăia, doar îi bagă sub salteaua ei. Când am întrebat-o de ce, a zis: „Ăia-s banii lui Frankie. O să-i dau înapoi când vine acasă”.

Limba lui Frank se îngreună de emoţie. Tuşi. De două ori.

— Voiam să-i uşurez povara.

Patrick clătină din cap.

— Trăieşti aici, în casa ta elegantă şi cu femeile tale elegante, cu toţi servitorii ăştia… tu crezi că banii sunt cel mai important lucru din lume. Ce nu înţelegi este că i-ai frânt inima când ai plecat. Nu vrea banii tăi. Ar prefera să-şi cunoască fiul decât să aibă câteva sute de dolari.

— Greşeşti. A fost recunoscătoare când am plecat.

— Pentru că te duceai la şcoală. Îşi dorea să ai o viaţă mai bună – cu toţii ne doream asta –, dar nu ştia că nu te vei mai întoarce vreodată.

Frank încleştă maxilarul şi se uită afară pe fereastră. Era adevărat? Încă vedea ziua în care plecase.

Ea era în bucătărie, tatăl lui dormea în camera din spate. Frank ştia să păstreze liniştea, să nu-şi trezească tatăl, mai ales nu prea devreme în timpul zilei. Colin intrase împletícindu-se pe la răsărit, cu una dintre fetele care

făceau trotuarul ajutându-l să intre. Fuseseră gălăgioşi şi beţi, duhnind a gin. Frank se uitase pe furiş de pe salteaua lui de paie din capătul îndepărtat al camerei şi văzuse mâna tatălui lui pe sub rochia femeii, gurile lor lipite. Se întorsese cu faţa spre perete şi se ascunsese sub perna sa.

În acel moment, hotărâse să accepte oferta domnului Stone.

— Mamă, domnul Stone zice că pot să merg la o şcoală cu internat pe care o ştie el în New Jersey.

Lingura pe care ea o folosea pentru a amesteca se opri.

— Cine va plăti pentru şcoala asta?

— El.

Ea se întoarse şi îl privi dur.

— Şi ce vrea la schimb de la tine?

— Nimic. Zice că mă pricep să-i ţin registrele, că ar fi trebuit să mă plătească mai mult de la bun început. Cred că-i felul lui de a îndrepta lucrurile.

— Frankie, nimeni nu face o faptă bună din bunătatea sufletului. Trebuie să vrea ceva de la tine.

— Nu, nu-i aşa. Zice că ar trebui să mă duc şi să obţin o diplomă. Să ies din cartierul ăsta.

O voce bubui din spate:

— Taci din gură, vacă proastă. Nu vezi că dorm?

Frank tresări, şi privirea îi fugi spre locul unde dormea tatăl său.

— De ce-i permiţi să-ţi vorbească aşa? şopti el.

Mama lui îl trase mai spre bucătărie, îl îmbrăţişă şi îi vorbi pe voce joasă:

— Du-te, dragul meu băiat! Du-te şi cucereşte lumea şi nu te mai uita vreodată în urmă!

— Dar mi-a zis…

Se opri. Nu mai conta acum, după atâta vreme.

— Încetează să mă mai urmăreşti şi încetează să-i mai trimiţi bani. Eşti plecat de 15 ani. Lasă-ne în pace! Ne descurcăm bine şi fără tine.

— Da, chiar vă descurcaţi bine, zise el, fără să-şi

ascundă sarcasmul. Eşti în gaşca lui Mulligan, şi mama încă locuieşte în cocioaba de pe Worth. Sună minunat.

— Arogant nenoro… Patrick îşi încleştă maxilarul. Lucrez pentru Mulligan, dar nu în banda lui. Sunt berar, pentru numele lui Dumnezeu. Deţin, parţial, propria fabrică de bere. Şi, dacă te-ai fi deranjat să vezi cum este înăuntru casa de pe Worth Street, ai fi observat că multe s-au schimbat faţă de cum erau pe vremuri. Dar nu te-ai deranjat, nu-i aşa?

Frank rămase tăcut. Amândoi ştiau răspunsul la acea întrebare.

Patrick se întinse şi deschise uşa. Puse un picior pe treaptă şi apoi se întoarse.

— Nu avem nevoie să fim salvaţi. Nici de tine. Nici de nimeni. Lasă-ne dracului în pace!

Capitolul 15

Primul cadou sosi în după-amiaza următoare.

Mamie lua ceaiul cu surorile şi mama ei când majordomul lor, Williams, sosi.

— Domnişoară Marion, a sosit ceva pentru dumneavoastră. L-am lăsat la intrare.

— Oh. Florence îi aruncă o privire cunoscătoare lui Mamie, apoi sări şi se grăbi spre uşă. Oare ce o fi?

Mamie îi povestise lui Florence câteva detalii despre activităţile din noaptea precedentă, iar aceasta credea că Mamie era nebună că refuzase propunerea lui Frank. Indiferent de câte ori îi explicase Mamie motivele ei, Florence zicea că-l lăsa pe tatăl lor să câştige.

Mamie prefera să creadă că-l salva pe Frank de furia lui Duncan Greene.

Lăsă gândurile deoparte pentru moment şi fugi după sora ei mai mică. Mama lor şi Justine le urmară, toată lumea îndreptându-se spre uşa din faţă. Ce fel de cadou sosise? Flori? Chauncey nu-i trimisese vreun cadou înainte,

dar poate îşi făcea griji că ea nu semnase…

Se opri dintr-odată. La intrare, se afla o bicicletă, cu metalul ei lucind şi mica şa de piele. Roţi mari şi ghidon mare. O fundă roşie lucioasă era legată în faţă.

Ea clipi şi încercă să înţeleagă. Clar nu Chauncey trimisese asta. El considera bicicletele drept acte feminine de rebeliune. Asta însemna…

— Uite, un bilet, zise Justine, mergând înainte când Mamie se opri. Deschide-l, Mamie, şi spune-ne de la cine este.

Luând biletul de pe fundă, ea i-l duse lui Mamie.

Înghiţind, Mamie deschise biletul.

Pentru mica mea rebelă.

În stomac i se instală căldura, o tandreţe moale mult mai acută decât orice simţise înainte. O singură persoană ar fi putut să scrie acel bilet. De unde ştiuse? Nu-i spusese despre conversaţia ei cu Chauncey, care credea că bicicletele sunt ceva de care se bucură doar femeile care aduc necazuri. Dar, cumva, Frank alesese cadoul perfect, ceva cu semnificaţie, dar şi amuzant.

O adora.

„Nu voi înceta să te întreb”.

Încerca să o îmbuneze cu cadouri? Dacă era aşa, avea să fie dezamăgit. Era fata cea mai mare a lui Duncan Greene, şi asta însemna ceva. Orice asociere cu ea însemna pentru Frank sfârşitul statutului lui social, al carierei şi al averii sale. Nu putea permite ca el să păţească aşa ceva.

Şi apoi, el considerase căsătoria o concluzie anticipată când se deschisese subiectul. Fără inel, fără cerere. Fără măcar un *te iubesc.* Doar o decizie calmă, logică în legătură cu viaţa lui, care acum, din întâmplare, o includea şi pe ea.

Nu, mulţumesc. Nu aşa voia să-i fie hotărât viitorul.

— Chauncey este aşa inteligent, zise Justine. Este un cadou extraordinar.

Mamie îi aruncă o privire lui Florence, care doar zâmbi

şmechereşte. Apoi, Mamie băgă biletul într-un buzunar din fustele ei. Nu era nevoie să o corecteze pe cea mai mică dintre surorile Green în legătură cu cine trimisese aşa-zisul cadou în acest moment. Nu-i putea spune mamei ei că Frank Tripp o ademenea.

Uşa de la intrare se deschise. Tatăl lor apăru. Chipul i se îmblânzi când văzu grupul adunat la intrare.

— Ei, chiar sunt norocos astăzi. Toate fetele mele la un loc.

— Tati, uite! Chauncey i-a trimis lui Mamie o bicicletă. Justine se duse şi îl sărută pe obraz. Nu-i aşa că-i norocoasă?

Înmânână geanta, bastonul şi pălăria majordomului, apoi îşi trecu mâna prin păr pentru a-l netezi.

— Asta chiar este inteligent. Foarte bine, Chauncey, zise el examinând bicicleta. Ştii că le-am văzut prin parc, dar n-am mers niciodată cu una. Tu ai încercat, Mamie?

— Nu, nu încă.

Ştia teoria despre cum mergea bicicleta, dar nu încercase să pedaleze pe una.

— Tu şi surorile tale ar trebui să ieşiţi cu ea. Vremea este frumoasă. Doar aveţi grijă la maşinile de pe străzi.

Mama fusese de acord, gonind fetele afară în aerul de primăvară pentru a încerca jucăria cea nouă. Atât Florence, cât şi Justine aveau de gând să îi ceară tatălui lor să cumpere mai multe biciclete pentru familie.

— Chauncey ar face o criză de nervi dacă te-ar vedea pe aşa ceva, şopti Florence în timp ce privea cu Mamie la Justine, care pedala pe alee. Cum ar putea cineva să creadă că-i de la el?

Greu de zis, din moment ce Chauncey nu se deranjase să-i trimită vreodată ceva. Niciun bilet, nicio floare. Nimic în toţi aceşti ani de când îl cunoştea.

Nu-i trimise o telegramă şi nici nu-i scrise lui Frank pentru a-i mulţumi. Bicicleta era minunată – şi un gest ingenios, dacă era să fie onestă –, dar asta nu schimba lucrurile. Avea să găsească o cale să scape de căsătorie, de orice căsătorie, şi soluţia nu era să dezvolte sentimente

pentru un anumit avocat din Manhattan.

Apoi, veni un alt cadou, în următoarea noapte.

Se întorcea de la cină, când găsi o carte pe perna ei, cu o panglică roşie la o anumită pagină. Crezu că una dintre surorile ei lăsase cartea, probabil pentru că voia ca ea să citească un anumit pasaj. Desigur, existaseră momente când Florence mai strecura câte o carte de joc erotică în exemplarul lui Mamie din *La răscruce de vânturi.* Niciodată un valet de treflă nu uimise vreo femeie aşa mult.

Sora ei îi făcea o altă glumă?

După ce-şi chemă camerista, Mamie se descălţă de pantofi şi puse haina pe scaunul măsuţei de toaletă. Apoi, îşi scoase acele cu pietre preţioase din păr, unul câte unul, nelinişti tită, pentru că voia să lase totul în urma ei. Cina fusese o treabă lungă şi formală cu câţiva dintre prietenii părinţilor ei. O obosiseră întrebările repetate ale lui Fielding despre Chauncey. Nici uneia dintre surorile ei nu i se ceruse să participe, ceea ce o lăsase pe Mamie fără protecţie împotriva furtunii de curiozitate.

Camerista ei ciocăni, apoi intră. În timp ce începea să se învârtă pentru a o pregăti pe Mamie de culcare, Mamie o întrebă:

— Sora mea a lăsat cartea asta aici?

Arătă spre perna ei.

— Nu, cel puţin, nu cred asta. Domnişoara Florence a plecat chiar după ce au început cocktailurile şi eu am fost aici după aceea, făcând curat. Nu era nicio carte pe pat atunci.

Asta era ciudat. Poate era Justine de vină.

Până când Mamie fu schimbată, pieptănată şi curată, aproape că uitase de carte. Se strecură sub cuverturi şi se întinse să ia romanul pentru a-l studia. „Cum să stăpâneşti trucurile de scamatorie”.

Ea înţelese substratul şi nu se deranjă să-şi ascundă zâmbetul. O ajuta să înveţe mai bine cum să fure bani din buzunarele filfizonilor nebănuitori. Era drăguţ – şi o aprobare tacită a activităţilor ei caritabile. Dumnezeu ştia că Chauncey nu ar încuraja niciodată un asemenea

comportament.

„Vezi, Frank este potrivit pentru tine”.

Alungă ideea asta ridicolă şi se aranjă mai bine pe pernele ei. Nu conta cât de potriviţi erau sau cum ideea de a-l săruta din nou făcea să-i curgă iute sângele prin vene.

Sau cât de frumoşi erau ochii lui.

Sau cât de bine îşi folosea limba şi gura când…

Mda.

Trebuia să uite de toate astea. Frank avea prea multe de pierdut în faţa furiei tatălui ei. Nu voia ca el să fie distrus din cauza ei. Nu, cu oricine avea să se mărite, dacă avea să o facă vreodată, trebuia să umble prin înalta societate din New York şi să aibă legături cu familia Greene. Cineva care să o iubească şi să-i permită să-şi ia propriile decizii. Frank nu era acea persoană.

Dacă nu ar durea aşa tare…

Îşi frecă pieptul, încercând să calmeze durerea de acolo. A naibii durere nu încetase de când plecase din casa lui, în urmă cu două nopţi. Avea să dispară vreodată?

Oftă şi se uită la cartea din mâinile ei. Îi scrisese un bilet? Deschise coperta.

Pentru mica mea pungaşă.

Chicoti când văzu mesajul. „Inteligent bărbat”.

Cum naiba reuşise să strecoare cartea în camera ei? Dacă nu folosise o scară, nu avea cum să intre pe fereastră. Nici nu şi-l imagina furişându-se pe lângă camerele servitorilor. Când avea să îl înţeleagă?

„Niciodată, îţi aminteşti? Tu şi Frank nu aveţi un viitor”.

Şi doar trebuia să-şi amintească de asta.

*

Ciocănitul se auzi fix la timp. Slavă Domnului pentru cei care respectau punctualitatea.

Frank lăsă tocul jos pe biroul lui şi îşi roti umerii. După

o zi lungă de întâlniri, avea o noapte aglomerată de muncă planificată.

— Intră, strigă el.

Uşa se deschise, şi apăru Otto Rosen. Frank se ridică atunci când Otto închise uşa în urma lui.

— Bună seara! Mulţumesc că ai venit.

Otto încuviinţă din cap şi îşi scoase pălăria.

— Bineînţeles. Cred că am toate informaţiile de care avem nevoie.

— Excelent! Ia loc. Vreau să discutăm ceva repede, înainte să sosească domnişoara Greene.

— Ah. Otto ridică din sprâncene. Nu eram sigur dacă ni se alătură şi ea.

— Ni se alătură, dar sunt câteva chestiuni pe care vreau să le discut fără ea. Mai întâi, să începem cu Patrick Murphy, berarul lui Mulligan.

Otto se foi inconfortabil.

— Din păcate, nu sunt multe de spus. L-am urmărit câteva zile, dar bănuiesc că m-a văzut.

— Clar te-a văzut.

— Da? De unde ştii?

— Mi-a zis. Deci nu mai este nevoie să faci săpături despre viaţa lui.

Patrick fusese foarte clar. Frank nu avea de gând să se mai amestece în afacerile fratelui său.

— Cum te-a găsit?

— Nu-mi dau seama, minţi el. Bănuiesc că-i mai inteligent decât lasă să se vadă, ţinând cont că-i unul dintre pungaşii lui Mulligan.

— Nu-i în banda lui Mulligan, dacă asta crezi. Da, el şi Mulligan au un parteneriat când vine vorba despre bere, dar nu-i un infractor, nu din câte am aflat eu.

Hmm. Asta se potrivea cu versiunea lui Patrick. Dar nu se potrivea cu tot ce ştia Frank despre familia Murphy. Patrick o luase pe drumul cel bun?

— Ai aflat ceva util înainte să te descopere?

Otto scoase un caieţel din buzunar şi îl frunzări.

— Să vedem… Stă pe Worth Street, cu mama şi

familia lui. Ea este bătrână, şi el pare să aibă grijă de ea.

Frank îşi ascunse o grimasă. Patrick avea grijă de mama lor? Era bolnavă? Nu-i plăcea ideea că mama lui era prea bătrână ca să aibă grijă de ea însăşi. De ce nu folosea banii pe care îi trimitea el în fiecare săptămână pentru a angaja ajutor?

„Ăia-s banii lui Frankie. O să-i dau înapoi când vine acasă”.

Simţea ceva ce bănuia că-i vinovăţie. Dădu sentimentele la o parte, pentru a le analiza mai târziu.

— Ce altceva?

— A muncit într-o fabrică pe când era copil şi s-a ales cu nişte fragmente de metal în picior. Rana s-a infectat, şi a fost obligat să renunţe.

Fusese mult mai rău. De fapt, Patrick aproape că murise. Chirurgul voise să-i taie băiatului piciorul, dar mama lor insistase că-şi poate vindeca băiatul.

„Nu voi renunţa la el”, îi zisese ea chirurgului.

De unde venise amintirea asta? Frank nu se mai gândise la acea zi de foarte mult timp.

— Şi fabrica de bere? întrebă el.

— Câştigă decent de pe urma ei. Murphy a început ca ucenic, apoi a cumpărat partea proprietarului. S-a însurat cu o nemţoaică din cartier. Berea este bine privită în Five Points şi mai departe – şi se extind spre Brooklyn.

Dumnezeule! Cum se întâmplaseră toate astea fără ca Frank să ştie?

„Pentru că nu te-ai deranjat niciodată să te uiţi”.

— Fraţi? se auzi el întrebând.

— Două surori. Ambele măritate. Una trăieşte în New Jersey şi cealaltă în Astoria, Queens.

Frank sări în picioare, prea şocat de aceste veşti ca să stea nemişcat. Îşi trecu mâna prin păr şi se întoarse spre perete. Surorile lui… vii şi măritate? Când avea nouă ani, gemenele de 15 ani, Laura şi Sarah, plecaseră de acasă pentru a lucra într-un bordel elegant din centru. Auzise părinţii discutând despre asta. Fetele nu se întorseseră, şi Frank crezuse… ei bine, crezuse că surorile lui păţiseră tot

felul de lucruri, toate rele.

Patrick se vedea cu ele? Erau fericite? Frank îşi iubise cu înverşunare surorile mai mari. Erau inteligente şi frumoase – şi avuseseră grijă de el cât fusese mic. Când plecaseră, el se simţise pierdut. Abandonat. Ca şi cum Five Points distrugea totul şi pe oricine locuia între acele străzi periculoase şi sărăcăcioase.

Se înşelase?

— Eşti bine?

Sprâncenele lui Otto se lăsaseră în jos. Frank încuviinţă din cap, înghiţindu-şi şocul şi revenindu-şi. Se pricepea să se adune, să afişeze o mască de amabilitate şi farmec atunci când îi convenea.

— Desigur. Doar o crampă la picior pentru că stăteam de prea mult timp. Altceva despre Murphy sau trecem mai departe?

Se lăsă în scaunul lui greu de piele şi îşi strânse mâinile. „Relaxat. Calm. Liniştit”.

— Nimic altceva. Cum am spus, m-a zărit destul de repede.

„Murphy sunt inteligenţi, fiule. Suntem mai inteligenţi decât restul”.

Tatăl său spusese asta atât de des, încât Frank nu mai putea număra dăţile când îl auzise zicând asta. Nu o crezuse, mai ales când tatăl lui duhnea a gin. Nici acum Frank nu putea simţi miros de gin fără să-i vină să vomite.

— Ai descoperit ceva ce putem folosi împotriva detectivului Porter?

— Nu, dar încă sap. Poate că Mulligan va avea mai mult noroc.

Acela era răspunsul pe care Frank îl aştepta. Oamenii erau reticenţi să vorbească rău despre poliţie, în principal de teama răzbunării. Ofiţerii erau văzuţi ca nişte agenţi corupţi din Tammany Hall, egoişti şi părtinitori. De-a lungul anilor, se discutase despre reforme, dar erau doar nişte ameninţări goale.

— Verifici cu Jack mâine, da?

Otto încuviinţă din cap şi îşi notă în micul lui caiet.

— Cu plăcere, dar s-ar putea să vrea să vorbească doar cu tine.

— O să mă văd cu el dacă trebuie, dar aş prefera să mă concentrez la audierea preliminară. Am cinci zile să-mi adun gândurile.

— Ai putea renunţa.

— Nu. Copiii doamnei Porter merită ca asta să se termine cât mai repede posibil.

— Eşti sigur că poţi face să fie retrase acuzaţiile.

— Absolut. Dacă nu aş fi, aş fi pledat vinovat, pentru o sentinţă redusă.

Otto îşi strânse buzele şi închise caieţelul.

— N-aş vrea să-i văd chipul domnişoarei Greene dacă pierzi cazul ăsta.

Nici Frank nu voia.

— Nu vom pierde.

La uşă se auzi un ciocănit, apoi apăru chipul doamnei Rand.

— Domnule, o domnişoară Greene este aici să vi se alăture.

— Pofteşte-o înăuntru, te rog!

Frank se ridică şi îşi îndreptă manşetele. Otto se ridică un pic mai lent, cu un zâmbet şiret pe chip.

— Eşti aşa terminat. Ea ştie ce simţi?

— Taci din gură, murmură el când Mamie intră.

Ea era îmbrăcată practic, cu o bluză cu nasturi albă şi o haină de un albastru-închis. O fustă albastră asortată făcea vârtejuri deasupra vârfurilor cizmelor ei de piele. Se gândi la toată acea piele fină de sub haine şi că i-ar plăcea să îşi treacă o mână peste ea. Să o pună pe biroul lui şi să se afunde în interiorul ei fierbinte şi lunecos…

La dracu’! Trebuia să înceteze cu fanteziile astea obscene, altfel avea să se facă de râs în faţa lui Otto.

— Bună, zise Mamie.

Secretara lui Frank ezită.

— E nevoie să rămân până mai târziu, domnule?

Aruncă o privire insinuantă spre Mamie.

El lucra des până târziu la birou şi prefera să fie lăsat

singur. Chiar dacă nu ar fi fost cazul, doamna Rand avea un soţ infirm acasă şi trebuia să o elibereze pe infirmiera care avea grijă de el pe timpul zilei.

— Nu, nu este nevoie. O seară bună, doamnă Rand!

Ea plecă şi închise uşa, lăsându-i pe cei trei să aibă intimitate.

— Mulţumesc că ai venit, zise el şi arătă spre Otto. Ţi-l aminteşti pe domnul Rosen.

— Desigur. Mamie înaintă şi îi strânse mâna lui Otto. Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu pe tine, domnişoară Greene.

Frank sesiză faptul că ea nu îi strânsese mâna *lui.*

— Ia loc şi hai să începem! Motivul pentru care am cerut să vă văd pe amândoi este pentru că audierea preliminară este peste cinci zile.

Mamie îşi netezi fustele.

— Ce se întâmplă la această audiere preliminară?

— Acuzarea va încerca să demonstreze că există destule dovezi pentru a se trece la proces. Eu voi încerca să le demontez cazul. Judecătorul va decide dacă trecem sau nu la un proces cu juraţi.

— Care va avea loc în câteva luni de la acest moment.

— Exact, dar fac tot ce pot să obţin eliberarea doamnei Porter cât mai repede posibil.

— Ştiu. Ea îşi muşcă buza, şi părea că atenţia ei era departe. Eu doar mă gândesc la copiii ei. Trebuie să fie îngrozitor pentru ei.

— Voi vorbi cu doamna Porter, zise el. Să o pregătesc, să ştie la ce să se aştepte. Dar am nişte veşti tulburătoare. Katie Porter este pe lista martorilor din partea acuzării.

— Oh, nu! exclamă Mamie. Cum pot face aşa ceva unui copil de cinci ani?

— Este singurul martor, Mamie. Dacă ea depune mărturie că a văzut-o pe mama ei lovindu-l pe tatăl ei cu tigaia, atunci asta va fi în folosul cazului pentru acuzare. Pentru moment.

— Copiii nu sunt martori pe care te poţi baza, zise Otto.

— Adevărat. Frank va trebui să se gândească bine cum să i se adreseze fetiţei. Mamie, tu îi cunoşti pe aceşti copii. Este capabilă să depună mărturie în tribunal?

— Da. Este timidă, dar destul de inteligentă. Deşi nu ştiu ce va spune. Nu am întrebat-o cât a văzut în acea dimineaţă.

— Am nevoie să mă ajuţi cu asta. Aceşti copii te cunosc, şi tu vei putea să le linişteşti grijile mai bine ca Otto sau ca mine. Avem nevoie ca ea să spună adevărul, dar într-un fel în care să o pună pe mama ei în cea mai bună lumină.

— Vrei să mintă?

— Sub nicio formă. Dar trebuie să aflăm ce a văzut. Acum, trebuia să-i dea vestea cea proastă. Asta înseamnă că ar trebui să fii prezentă la proces. Va trebui să participi la audiere.

*

Mamie nu înţelegea. Frank părea să se pregătească pentru ripostele ei, dar ea nu înţelegea de ce ar fi o problemă faptul că o ajuta pe Katie la proces. Era dispusă să facă orice pentru a o scoate pe doamna Porter mai repede din închisoare.

— Bine.

— Nu cred că înţelegi ce înseamnă asta.

Ea îşi înclină capul către Frank, conştientă de prezenţa lui Otto în spatele ei. Încercă să nu lase frustrarea să se strecoare în vocea ei.

— Luminează-mă, atunci, te rog!

— Prezenţa ta va fi observată. De către oricine este prezent.

— Şi?

— Şi raportată ziarelor. Şi observată de membrii poliţiei. Şi va comenta oricine te recunoaşte.

Oh. Asta însemna…

Un fior rece o străbătu, şi clipi de câteva ori la peretele gol din biroul lui Frank.

— Otto, zise Frank şi se ridică. Îţi trimit mai târziu o telegramă şi te informez cum merg lucrurile.

Vocile lor continuară să se audă, dar Mamie nu era atentă. Se gândea la tatăl ei şi la cum avea să reacţioneze el la vestea implicării ei în asta. Ce prevedea? Nimic bun.

„Eram dispusă să apar în instanţă înainte să mă culc cu Frank Tripp. Reacţia tatălui meu nu ar trebui să conteze”.

Cu toate astea, ştia la ce concluzii urma să ajungă tatăl ei când avea să afle despre acest proces. Concluzii care aveau să întărească ceea ce credea deja: că Mamie era încurcată cu Frank Tripp.

La dracu’ cu totul.

Ei bine, n-avea ce să facă. Dacă Katie trebuia să depună mărturie, atunci Mamie era cea mai bună persoană care ar putea să ajute cu fata. Îi vizitase pe copiii doamnei Porter de multe ori, aducându-le de multe ori dulciuri, şi Katie chiar începuse să-i zâmbească lui Mamie. Dacă Mamie trebuia să îndure furia şi dezamăgirea tatălui ei pentru a o elibera pe doamna Porter, atunci asta urma să facă. Cu plăcere.

Tatăl ei avea să treacă peste. Mamie nu se căsătorea cu Frank. Poate că aveau o prietenie… specială, dar nu una care să ducă la căsătorie şi la ruina lui Frank. Nici cu Chauncey nu se mărita. Tot ce trebuia să facă era să rămână puternică şi să nu-l lase pe tatăl ei să o intimideze pentru a face cum voia el.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru Frank. Oricât de mult încerca el, trebuia să-i reziste – lui şi cadourilor lui bine alese.

Simţi furnicături la ceafă cu jumătate de secundă înainte ca el să apară. El se sprijini de birou, cu privirea prudentă. Inima ei tresări când văzu picioarele lui lungi îmbrăcate în lână de calitate. Talia îngustă şi pieptul lat. Purta o vestă galbenă de mătase cu costumul lui de un gri-închis, şi culoarea scotea în evidenţă nuanţa vie din irisul ochilor lui. Avea să devină vreodată imună la imaginea lui? Se îndoia, ţinând cont de amintirile din noaptea trecută.

„Eşti perfectă. Este perfect. Fă-o să fie cu adevărat perfect, te rog!” În acea noapte, o transformase într-o baltă tremurătoare de dorinţă. Felul cum vorbea, lucrurile pe care le spunea. Cum îi simţea gura peste a ei, mâinile… Grija cu care el o atinsese şi îi oferise plăcere. Totul fusese aşa *bine.*

Atracţia faţă de Frank trecea dincolo de felul cum arăta. Avea de-a face cu inteligenţa şi hotărârea lui. Încrederea lui, uşurinţa cu care se mişca şi respira.

„Se numeşte privilegiu. Este bogat şi se mişcă în aceleaşi cercuri sociale ca tine”.

Privilegiu pe care tatăl ei avea să i-l retragă dacă le afla secretul.

Nu putea permite să se întâmple asta.

— Văd că ai înţeles la ce m-am referit, zise el într-un final.

— N-avem ce face. Voi minţi şi îi voi spune tatălui meu că doamna Porter este o prietenă.

El îşi încrucişă picioarele la glezne.

— Va întreba cum v-aţi întâlnit.

— Prin munca mea filantropică la periferie.

— Ce muncă filantropică?

— Ajutând familiile nevoiaşe.

— Ştii că va fi furios.

Ea se chinui să-şi suprime crisparea.

— Fără îndoială că va fi cu amândoi. Se va întreba de ce mi-ai permis implicarea.

— Mă voi ocupa de tatăl tău când va veni momentul.

Ea miji ochii şi îl studie. Ce punea la cale?

— Nu-mi place cum sună asta. La ce te referi?

— Mă refer la faptul că mă voi ocupa de el. Ridică din umeri. Îl voi informa despre intenţiile mele.

— Scuze, intenţii să ce?

— Nu să ce. Faţă de cine. Mai precis, faţă de *tine.*

Dacă ar fi băut, s-ar fi înecat.

— Eu? Tu ai înnebunit? Nu-i poţi spune despre noi.

— Nu-i voi spune totul, doar îi voi dezvălui ce simt pentru tine. Maxilarul lui deveni dur, pe chipul lui se văzu

hotărârea. Am vorbit serios, Mamie. Nu voi renunţa până nu te vei căsători cu mine.

Iarăşi asta.

— Eu mi-am expus deja obiecţiile la această idee. Aş dori să le respecţi.

— După ce-l voi convinge pe tatăl tău să ne sprijine, ştiu că-ţi vei schimba părerea.

Ea scoase un sunet de neîncredere din gât.

— Nu va fi niciodată de acord ca tu să mă curtezi în locul lui Chauncey. Niciodată. Tatăl lui Chauncey este cel mai apropiat prieten al tatălui meu. Pactul căsătoriei a fost făcut cu ani în urmă.

— Vom vedea.

El zâmbi viclean, de parcă ştia ceva ce ea nu ştia.

— Ce pui la cale? Sper că nu-i vei face rău lui Chauncey.

— Ţi se pare că aş face aşa ceva?

— Da, dacă convine scopurilor tale.

— Aşa părere proastă ai despre mine? El clătină cu tristeţe din cap. Şi eu care credeam că darurile mele vor ajuta cu asta. Le-ai primit, nu-i aşa?

Căldura urcă până la gulerul ei. Fusese nepoliticos din partea ei că nu-i mulţumise pentru cadourile bine alese.

— Da. Sunt minunate. Bicicleta este un adevărat spectacol.

— Şi cartea? El îşi desfăcu picioarele, îndepărtându-se de birou şi venind mai aproape. Ai studiat din ea?

— Poate.

O făcuse… nu că ar fi recunoscut asta faţă de *el.*

— Mincinoaso. Ştiu că ai exersat.

Se aplecă, îşi puse mâinile sub coatele ei şi o ridică de pe scaun. Când fură faţă în faţă, ţinând-o, palmele îi alunecară pentru a-i prinde şoldurile. Inima ei tresări, organ prost entuziasmat de ideea de a-l avea aproape. Căldura atingerii lui trecu în carnea ei, amintindu-i de toate lucrurile perverse din noaptea trecută. Lucruri perverse pe care nu le putea uita, oricât de mult încerca.

— Mi-a fost dor de tine, zise el încet, mângâindu-i

oasele şoldurilor cu degetele mari, prin haine. Te-ai gândit la mine?

Ea sesiză cât de ridicolă era întrebarea, aşa disperată şi nesigură. Nu-i stătea deloc în fire.

— Nu, minţi ea.

— Hmm. Nu părea să o creadă. Mâna lui ajunse la gâtul ei, unde degetele blânde trecură peste pulsul ce-i bătea puternic sub piele, într-o zi, vei recunoaşte adevărul.

„Niciodată”.

— Aşa încăpăţânată, murmură el. Apoi privi, cu ochii mijiţi, atingându-i buza de jos. Eu n-am făcut altceva decât să mă gândesc la tine. Am adăugat la rutina mea zilnică trei sesiuni, în caz că te întrebai. În curând, nu voi mai putea să-mi mai despart mâna de mădular.

Ea îşi muşcă buza pentru a nu chicoti, chiar când căldura îi invada corpul.

— Şi la ce te gândeşti pe durata acelor trei sesiuni?

— La plăcere. A ta, a mea. A *noastră.*

Degetele ei îi atinseră pieptul, disperate să-i parcurgă din nou unghiurile ascuţite şi muşchii bine definiţi.

— Asta pare destul de vag. Mi-e milă de imaginaţia ta.

— Crezi că-mi lipseşte imaginaţia? Draga mea mică inocentă, gândurile mele depravate te-ar face să fugi urlând.

Abia putea să respire; aerul devenise încărcat de dorinţă. Să fugă urlând? Ba bine că nu! Şi apoi, murea de curiozitate să afle ce însemna *depravat* pentru avocatul ei din înalta societate.

— Încearcă-mă!

Colţurile gurii ei se curbară, şi el o trase spre el. Erecţia lui împingea insistent între ei. Gura lui se afla lângă tâmpla ei, şi aerul din gura lui îi excita pielea fină.

— În acest moment, îmi imaginez cum te aplec peste biroul meu. Cu toată lumea de partea cealaltă a uşii ăleia subţiri, ţi-aş ridica fustele. Te-aş putea penetra prin deschizătura pantalonaşilor, ca să fie lucrurile curate şi ordonate. Dar vreau mai mult. Vreau să gemi şi să implori. Aşa că ţi-aş desface pantalonaşii şi i-aş lăsa să cadă pe

podea, iar fundul tău superb, gol şi în formă de inimă ar rămâne ridicat spre mine. Aş îngenunchea în spatele tău, te-aş desface şi ţi-aş linge labiile. Ţi-aş excita clitorisul până te-ai uda şi ai fi pregătită. Apoi, m-aş ridica şi mi-aş deschide pantalonii…

Ea se lasă spre el, gura ei lovindu-se de a lui, buzele lor ciocnindu-se într-un sărut brutal. *Dumnezeule,* ce spusese… Era toată topită şi tremura de nevoie. Unde învăţase să vorbească aşa, să folosească astfel cuvintele? În loc să o şocheze însă, o răscolise. Simţea o durere între picioare, corpul îi vibra în ritmul inimii.

Degete dure i se afundară în piele, sărutul lui fiind disperat şi sălbatic. Aşa diferit de bărbatul elegant care condusese şedinţa de mai devreme. Adora să-l vadă răvăşit. Mâinile ei se înfipseră în părul lui, strânsoarea lui fiind fermă în timp ce ea se lipea şi mai tare. Era o nebunie să-l sărute când se aflau acolo, dar nu părea să se poată opri. Gura lui era fermă şi convingătoare, atingerea lui – un drog fără de care nu putea funcţiona.

Când el se desprinse de gura ei, din gâtul ei ieşi un sunet de protest. Rămaseră acolo, gâfâind, pentru o lungă secundă, înainte ca el să închidă ochii.

— Nu ar fi trebuit să încep asta. Nu aici.

— Pentru că uşa nu-i încuiată?

— Nu. Am încuiat-o când a plecat Otto. Nu ar fi trebuit să încep asta pentru că nu mă pot concentra la muncă dacă te ştiu aici şi am prea multe de făcut înainte să pot pleca.

Făcu un pas în spate şi arătă spre erecţia din pantalonii lui.

— Sesiunea numărul patru, atunci?

El îşi trecu o mână peste faţă, gemând.

— Se pare că trebuie, doar dacă nu cumva ai planuri să mă vizitezi acasă mai târziu în seara asta.

— Am un eveniment cu familia. Balul Kirkland.

Cel mai probabil, nu avea să se termine până la unu sau două noaptea.

El păru descurajat de această veste.

— Eşti un pericol pentru liniştea mea sufletească,

Marion Greene.

O putere ameţitoare o învălui, ştiind că şi el era la fel de vrăjit de ea, tânjind după ea cum tânjea ea după el. Asta era ceva nou pentru ea, deci se simţi uşurată când îşi dădu seama că şi el simţea aceeaşi dorinţă copleşitoare. Privirea îi coborî spre partea din faţă a pantalonilor lui, apoi spre birou. Pofta şi dorinţa îi ardeau prin vene, un trosnet care cerea să fie satisfăcut de către acest bărbat – un bărbat cu care nu se putea mărita. Dar se putea bucura de puţinul timp împreună.

Şi, serios, unde era răul? Erau doi adulţi cu consimţământ, care se doreau unul pe celălalt, şi clădirea de birouri fusese aproape goală când sosise ea. Era oare posibil ce spusese el mai devreme?

Oamenii făceau asta… pe un birou? Apoi, îşi aminti de cărţile de joc erotice ale lui Florence. Înlocuiai canapeaua cu biroul… Mamie îşi dădu dintr-odată seama că funcţiona. Şi poziţia păruse chiar plăcută, dacă era să te iei după chipurile partenerilor.

„Vreau să gemi şi să implori”.

Da, şi ea avea să-l facă pe el să geamă şi să implore.

— Fantezia asta a ta, începu ea şi pomi spre birou. Ai mai făcut-o vreodată aşa?

— Aici?

Vocea lui se opri în mijlocul acelui singur cuvânt. Un semn grăitor, consideră ea.

— Sau acasă. Oriunde există un birou.

— Nu, nu am mai făcut-o. Înghiţi în sec. Este puţin cam mult, Mamie. Sper că nu te gândeşti că o putem face acum.

Cam mult? Adică, ea nu ar fi putut să se descurce? La baza şirei spinării i se aprinse o mică scânteie de furie.

— Ştii, de fiecare dată când îmi spui că nu pot face ceva, mă ambiţionez şi mai tare.

— Ştiu, dar la dracu’. Eşti fata lui Duncan Greene, şi eu nu pot…

— Nu iarăşi asta. Am obosit să fiu *doar* fata lui Duncan Greene. Îşi ridică fustele, se cocoţă pe marginea biroului şi

se împinse pe suprafaţa de lemn. Hârtiile foşniră sub fundul ei. Când vei începe să *mă* vezi?

— *Dă-te jos de pe biroul ăla.*

Pielea de pe gâtul lui se înroşi puternic deasupra gulerului, pieptul îi urca şi îi cobora cu rapiditate odată cu respiraţia. Mamie îşi ascunse un zâmbet. Îi plăcea să o vadă acolo.

— Nu, cred că voi rămâne. Şi apoi, nu-i mare diferenţă între acest birou şi masa de biliard.

— Poate am ceva timp pentru un hotel. Hai să mergem acum! Este unul la câteva străzi distanţă. Ar fi mai bine pentru tine.

— Iarăşi decizi tu ce-i mai bine pentru mine. Este foarte, foarte obositor, Frank. Ea îşi ridică fustele lent, centimetru cu centimetru, dezvăluindu-şi gambele, până când manşeta de dantelă a pantalonaşilor ei i se văzu sub genunchi. Când vei învăţa? Eu decid ce vreau, nu altcineva. Niciun bărbat – soţ, tată sau altceva – nu va lua decizii în locul meu.

— Oh, Dumnezeule, mormăi el, cu ochii albaştri sclipitori aţintiţi la picioarele ei.

Ea îşi depărtă genunchii până când coapsele îi erau larg desfăcute, încă acoperite de fuste, iar el inspiră brusc.

— Tot mai vrei să mă dau jos de aici? întrebă ea.

— Dumnezeule, nu!

Veni spre ea în timp ce îşi dădea jos haina. Îmbrăcămintea căzu pe podea, şi apoi el era peste ea, cuprinzându-i chipul cu mâinile lui mari, iar gura lui se lovea de a ei.

„Dulce victorie”, se gândi ea şi îl sărută la rândul ei.

Capitolul 16

Cu siguranţă avea să ajungă în iad pentru că o pângărea pe fata lui Duncan Greene în biroul lui, pe biroul lui... dar Frank nu se putea abţine. Mamie era prea

tentantă, prea încăpăţânată, şi el era prea slab să-i reziste. „Mereu am fost prea slab să-i rezist”.

Şoldurile lui îşi făcură loc între coapsele ei, şi o trase cât de aproape permitea poziţia. O sărută puternic, mâinile mişcându-i-se peste tot în acelaşi timp, creierul lui nefiind capabil să hotărască unde să se concentreze mai întâi. Dorinţa se dezlănţuise în sângele lui, pofta trupească copleşindu-i facultăţile mintale. „Aşa tare. Aşa disperat”.

El băgă limba în gura ei, având nevoie să o guste, şi ea îl întâmpină dornică, gustându-l la rândul ei. El gemu şi, fără să se gândească, îşi roti şoldurile între coapsele ei. Ea se desprinse de gura lui pentru a suspina, dând capul pe spate, în abandon.

— Fă-o din nou, îl rugă ea cu vocea aceea răguşită pe care el o adora.

Dumnezeu să-l ajute, o făcu. Apăsă cu vârful mădularului pe miezul ei, rezultatul fiind o frecare divină care îl făcu să vadă stele. „La dracul”.

Îi dădu jacheta jos de pe umeri şi de pe braţe. Chiar şi aşa, avea nasturii închişi până sus – prea acoperită pentru mâinile şi gura lui.

— Te vreau goală, zise el, sărutându-i pielea delicată a gâtului, întinsă din nou ca un festin în patul meu.

Reuşise să-i simtă zile întregi mirosul pe aşternuturile lui, şi mirosul îl făcea mereu să aibă erecţie.

— Şi mie mi-ar plăcea asta. Nici măcar n-am avut ocazia să te explorez data trecută.

Mădularul lui tresări când el îşi imagină cum stă întins în patul lui gol, în vreme ce Mamie îl atinge şi îl linge peste tot. Îl speria cât de mult dorea asta.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

— Aşa deci? Degetele ei ajunseră la cingătoarea pantalonilor lui şi începu să-i descheie nasturii. Atunci, pot să te explorez acum?

Putea să reziste? Era aproape gata să termine cu doar câteva sărutări şi frecându-se de pelvisul ei. Nu se putea ca asta să se termine prea repede, mai ales că ea îi îndeplinea fantezia asta incredibilă.

— Mamie…

Vocea lui se pierdu în vreme ce el îi urmărea degetele. Avea nevoie ca ea să se grăbească, dar şi să fie lentă. „Îmi pierd minţile din cauza ei”.

Ea puse mâna pe cămaşa lui pentru a o îndepărta. Cum vesta şi bretelele încă erau la locul lor, nu reuşi mare lucru.

— Ai putea să ajuţi, zise ea şi îşi trecu dosul mâinii peste forma erecţiei lui.

Genunchii lui aproape cedară când plăcerea îi urcă de-a lungul şirei spinării.

Trecuse de tachinare, de jucat. Rămăsese fără abilitatea de a rosti cuvinte în clipa în care degetele ei aterizaseră pe cingătoarea lui. El îşi scoase lavaliera şi vesta repede şi eficient, îşi dădu jos bretelele şi trase cămaşa peste cap. Ea observă asta tăcută, muşcându-şi buza, privindu-l intens, cu seriozitate. Îşi plimbă degetele pe pieptul lui prin lenjeria lui subţire când el termină.

— Dumnezeule, dar eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

El deschise gura pentru a-i răspunde la compliment, dar mâna ei o luă în jos, spre vintrea lui, şi el închise gura. Degetele diafane deschiseră micii nasturi ai lenjeriei lui intime, care era tot ce mai despărţea pielea lui goală de atingerea ei. Frank îşi ţinu răsuflarea, anticiparea cuprinzându-l ca un curent electric, şi desfăcu şi el în grabă câţiva nasturi.

Când mădularul îi fu eliberat, Mamie îl cuprinse cu o mână, delicat, de parcă-i era teamă să nu-l rănească.

— Arată… aşa diferit de aproape, şopti ea. Îl simt moale şi tare în acelaşi timp.

El gemu, umflându-şi pieptul, în timp ce atingerea ei blândă îl analiza.

— Prinde bine, draga mea. Fii cât de dură vrei! Nu mă poţi răni.

— Aşa?

Ea strânse pumnul, apoi trase. Cu putere.

— La dracu’, gemu el când plăcerea explodă în fiecare

parte a corpului său. Da, fix aşa.

Ea o făcu din nou, şi el închise pleoapele într-o fericire delicioasă, îşi lăsă fruntea pe umărul ei şi încercă să nu termine după câteva atingeri, ca un băieţandru. Dar, Doamne, nu era uşor. Nimic nu era vreodată uşor cu Mamie… Şi adora asta.

Mâinile lui alunecară prin materialul de la şoldurile ei.

— Pot să te ating?

— Mă atingi, îl tachină ea. Şi apoi, îmi place să te am la mila mea.

— Deci nu vrei să fac dragoste cu tine pe birou? Să intru adânc în tine şi să te fac să ai orgasm?

Ritmul ei ezită, şi mâna ei liberă începu să ajute cu datul fustelor la o parte.

— Dumnezeule, da. Te rog!

El găsi deschizătura din pantalonaşii ei în câteva secunde şi ajunse la pielea fierbinte şi umedă.

— Eşti complet udă. Cred că-ţi place să mă seduci.

Ea strânse dinţii peste lobul urechii lui şi îl muşcă uşor.

— Cred că ai dreptate, şopti ea în urechea lui.

Boaşele lui Frank se încordară la împunsătura delicioasă de durere şi de pe capul mădularului lui curse umezeală. „Nu mai durează mult. Grăbeşte-te, la naiba!” Strecură un deget în ea, întinzând-o până când mai strecură un deget. Apoi, o sărută, înghiţindu-i gemetele şi suspinele, atingându-i clitorisul cu podul palmei, până când ea îl trase mai aproape.

— Acum, Frank. Te rog.

Ea îi ghidă capul spre intrarea ei şi el împinse înainte, având grijă să o ia încet. Nu uitase că pentru ea era doar a doua oară şi că o cam grăbise data trecută, ţinând cont de circumstanţe. Naiba să-l ia dacă nu avea să se bucure de asta. „Aşa strâmtă, aşa fierbinte. Nu termina încă”.

Tot mai adânc şi mai adânc, centimetru după centimetru agonizant. Transpiraţia îi apăru pe frunte. Impulsul de a pompa aproape îl copleşi.

Apoi, degetele ei se înfipseră în şoldurile lui, şi el fu

pierdut. Intră în ea, umplând-o, şi amândoi expirară precipitat.

— Te simt aşa bine, îi zise el. Nu ştiu dacă rezist.

— Mişcă-te, te rog. Am nevoie să te mişti.

Dorinţa de a-i oferi plăcere trecu peste orice. Îi ridică genunchii şi o deschise mai mult, iar ea se prinse cu mâinile de birou. Apoi, el intră adânc, cu destulă forţă încât să o ridice un pic de pe lemn.

— Oh, Dumnezeule, icni ea. Mai mult.

El nu se putu opri atunci, pledoaria ei răsunând în urechile lui, în timp ce-şi mişca şoldurile şi intra şi ieşea din ea. Era cu adevărat divin, diferit de tot ce mai simţise el, probabil pentru că pe femeia asta o dorea mai mult decât orice pe lume. Dacă asta-l aştepta pentru restul vieţii lui, avea să moară un om fericit.

Pereţii ei se contractară, iar membrele i se tensionară, expresia de extaz de pe chipul ei fiind aşa atractivă, încât el fu nevoit să-şi muşte obrazul pentru a nu termina chiar atunci. El îşi mută o mână pentru a-i atinge clitorisul cu degetul mare.

— Termină, fată frumoasă. Termină aici, pe biroul meu, în cabinetul meu, unde oricine care trece pe lângă te poate auzi ţipând…

În acel moment, corpul ei se cutremură, miezul ei mulgându-i mădularul, şi el nu mai reuşi să se controleze. Închise pleoapele în timp ce şoldurile lui şovăiră, cuprins fiind şi el de un orgasm puternic, genunchii înmuindu-se în vreme ce sperma îi ieşea din mădular. Era o fericire pură şi ameţitoare, val după val de plăcere ameţitoare, corpul lui golindu-se în al ei.

Rămaseră acolo pentru un lung moment, trăgându-şi amândoi sufletul. Iar terminase în ea, deşi nu voia să facă din asta un obicei – nu fără a discuta cu ea înainte. Copiii nu făcuseră parte din viitorul lui, nici căsătoria, dar apoi o cunoscuse pe Mamie. Îi plăcea ideea de a întemeia o familie cu ea când ea avea să fie pregătită. Voia să trăiască totul cu această femeie.

Ea se mişcă.

— Au.

— Oh, scuze. Stătea acolo ca un idiot, în ea, visând poetic, fără să se gândească la disconfortul ei. Lemnul era, probabil, tare. Făcu un pas în spate, îşi băgă mădularul semierect înapoi în lenjeria intimă, apoi o ajută să coboare de pe birou. Îi aranjă şuviţele rebele de păr de pe frunte. Ţi-am făcut curte destul?

Ea chicoti.

— Încă un pic de curtat, şi s-ar putea să-mi dau sufletul.

— Ştii la ce mă refer. Te-am curtat destul ca tu să fii de acord să te măriţi cu mine?

Buzele ei formară un zâmbet reticent.

— Frank, nu mă pot căsători cu tine. Cu cât mai repede accepţi asta, cu atât va fi mai bine. Ea arătă spre o uşă închisă în partea îndepărtată a biroului lui. Acolo este baia?

El încuviinţă din cap şi o lăsă să se ducă să se spele fără să se certe. Până la urmă, avea să iasă victorios din lupta voinţelor lor. Momentan, avea să se bucure de luptă.

*

La scurt timp după aceea, după ce o condusese pe Mamie la o birjă, uşa biroului lui Frank fu deschisă. Intrară ceilalţi parteneri ai biroului de avocatură. Frank le studie expresiile serioase şi se pregăti.

— Bună seara, domnilor. Trebuia să ne întâlnim şi am uitat?

— Frank, avem o problemă, zise direct James Howe.

William Travers, cel mai calm din grup, nu spuse nimic, doar merse spre scaunele din faţa biroului lui Frank şi se aşeză. Charles Thomas arătă direct spre Frank.

— Ai întors poliţia împotriva acestei firme.

Frank se lăsă pe spate şi se legănă în scaunul lui.

— Asta-i ridicol. Ce naiba te face să spui asta?

— Dovezile din cazul meu de omor au dispărut, se răsti Charles.

— Iar eu contam pe mărturia poliţiei într-un proces de săptămâna viitoare pentru a-mi ajuta clientul. Acum, s-au retras. James îşi puse mâinile în şolduri. Şi nu reuşesc să îl fac pe niciunul dintre detectivi să stea de vorbă cu mine în calitate oficială.

— Doi dintre martori au dispărut şi unul dintre clienţii mei a fost bătut până a leşinat într-o celulă azi-noapte. Charles se uită la William. Lucrurile nu mai pot continua. Trebuie să renunţi la caz.

William ridică mâna şi îl înfruntă pe Frank:

— Te-ai certat cu Byrnes din cauza cazului Porter.

Nu era o întrebare, pentru că partenerii lui ştiau deja.

— Unul dintre oamenii lui Byrnes este vărul decedatului. Byrnes mi-a cerut să mă dau la o parte şi să permit unui avocat din oficiu să preia cazul.

— Acelaşi sfat pe care ţi l-am dat şi noi acum câteva săptămâni, zise Charles. Ne-ai zis să nu ne facem griji – şi uite ce s-a întâmplat.

— Te rog, Charles. William nu-şi luase privirea de la Frank. Hai să ascultăm de ce acest caz este aşa important.

Frank expuse lucrurile cât de bine putu: abuzurile, prietenia cu Marion Greene, autoapărare, copii. Când termină, William îşi mângâia gânditor barba.

— Acest caz este o cerinţă din partea lui Duncan Greene?

Frank se foi pe scaunul său.

— Nu, nu chiar.

— Cum adică *nu chiar*?

— Duncan mi-a cerut să am grijă de interesele lui, şi eu am interpretat această cerere ca incluzând şi familia lui. Pe Marion, în mod deosebit.

— Voi doi aveţi o relaţie amoroasă?

Frank înlemni. Nu era ceva ce dorea să discute, nici măcar în intimitatea biroului lui, cu cei trei parteneri ai săi. Cu toţii erau adepţii păstrării secretelor, dar să recunoască legătura lor ar fi însemnat să îi trădeze încrederea lui Mamie.

— Dumnezeule, aveţi, zise Charles. Este logodită cu

fiul cel mare al lui Livingston.

— Contractul de căsătorie nu s-a semnat încă, nu reuşi Frank să se abţină să adauge.

— Nu-mi vine să cred că distrugi firma asta pentru o femeie.

Charles se uita furios la Frank.

— Nimeni nu distruge nimic, zise William. Duncan ştie despre tine şi Marion?

Frank clătină din cap.

— Nu încă.

William oftă şi clătină din cap.

— Am vorbit cu Livingston despre asta. Toată lumea consideră căsătoria ca un lucru inevitabil.

„Mai puţin eu şi Mamie”, vru Frank să adauge.

— Stai să înţeleg, zise James. I-ai enervat pe Byrnes şi pe toţi detectivii din departamentul de poliţie şi eşti pe cale să superi doi dintre cei mai mari clienţi ai noştri. Îmi scapă ceva?

— Fac ce este corect pentru clienta noastră, doamna Porter, zise Frank. Merită să fie achitată pentru această crimă.

Chipul lui Charles se înroşi.

— Pui în pericol modul nostru de viaţă pentru o criminală din clasa de jos al cărei loc este la azil.

— Nu-i nebună. Este o femeie care s-a apărat – pe ea şi pe copiii ei – de un beţiv violent.

— Nu-i pasă nimănui! se răsti Charles. Asta se întâmplă în fiecare zi în Five Points. Oamenii ăia sunt nişte animale.

Cuvintele îi zgâriară nervii lui Frank precum un brici. În urmă cu două luni, ar fi putut să fie de acord; dar, după câte văzuse şi aflase de la doamna Porter şi copiii ei, de la doamna Barrett, până la fratele lui, Frank ştia mai bine. Faptul că se chinuiau şi locuiau în case închiriate nu însemna că erau oameni răi.

Şi Frank cunoscuse destui criminali de viţă nobilă care comiseseră fapte îngrozitoare… şi nu plătiseră niciodată preţul. „Pentru că tu i-ai ajutat. Tânjeai după bani şi putere,

întorcându-le spatele celor mai puţin norocoşi”.

— Nu este un animal, zise el. Este cineva care are nevoie de ajutor, şi eu am de gând să o ajut.

— Cu ce cost? întrebă James cu vocea plină de indignare. Al nostru? Această firmă?

Frank se uită la chipurile bărbaţilor pe care îi considera colegi şi prieteni. Erau tot ce aspirase să devină când scăpase de pe Worth Street şi plecase la şcoală. Bogat peste visele lui, bine-venit în orice club şi restaurant din oraş. Întâlniri cu primarul şi cu senatorii statului. Femei frumoase oricând dorea.

Acum, îi vedea aşa cum erau: reci, calculaţi. Elitişti. Mercenari, gata să facă orice pentru un dolar.

„Înainte să mă hotărăsc dacă o ajut pe femeia asta, vreau să ştiu mie ce-mi iese”.

Ruşinea i se urcă pe ceafă. Chiar îi spusese asta lui Mamie?

— Charles, James, zise William. Daţi-ne un moment, da?

Cu maxilarele încordate, ceilalţi doi parteneri ieşiră furtunos din biroul lui Frank. Uşa fu trântită, şi tăcerea se aşternu în încăpere ca un nor întunecat.

— Acum, Frank, începu William, mereu m-am simţit ca un tată pentru tine. Când ai început în firma asta, chiar după ce terminaseşi şcoala, mi-am dat seama că ai un talent special când vine vorba despre clienţii dificili. După cum ştii, eu sunt cel care te-a recomandat ca partener. Şi, deşi intenţiile tale în ceea ce o priveşte pe doamna Porter sunt nobile, această firmă nu este despre a fi nobil. Dacă vrei să salvezi lumea, sunt sigur că o societate de consiliere juridică te-ar primi fericită.

— Ce vrei să spui?

— Dacă te pui cu Duncan Greene, crezi că vreun alt bărbat cu poziţia lui te va mai angaja? Ne va mai angaja? De ce ar face-o, când vor crede toţi că nu acţionăm în interesul lor?

— Nu am de gând să mă pun cu Duncan. Orice există între mine şi fiica lui…

— Greşit. Ştii foarte bine ce crede despre fiica lui şi despre căsătoria iminentă cu Livingston. Faptul că lucrezi la acest caz, că o curtezi sau ce faci tu acum... toate astea îl vor supăra. Şi eşti prea inteligent să nu-ţi dai seama de asta.

Frank scrâşni din dinţi. Normal că-şi dădea seama. Doar că era într-un punct în care nu-i mai păsa. Mamie merita.

— La fel de îngrijorătoare este situaţia cu Byrnes. Trebuie să îndrepţi rapid lucrurile. Nu ştiu dacă asta înseamnă să termini cu cazul Porter, să-i ceri scuze lui Byrnes, să trimiţi o ladă de whisky la sediul poliţiei... Dar ai face bine să îndrepţi lucrurile înainte ca firma să sufere din cauza comportamentului tău nechibzuit.

— Altfel?

Voia ca partenerii să spună clar consecinţele. Ce aveau de gând să facă dacă Frank continua pe acest drum?

William clătină din cap.

— Nu vrei să răspund la asta.

— De fapt, vreau. Îmi spui că mă veţi da afară?

— Da, dacă tot vorbim deschis, exact asta spun. Nu mi-am petrecut ultimii 46 de ani construind această firmă din nimic doar ca să o pierd pentru că unul dintre partenerii mei şi-a uitat locul. Dacă este să aleg între tine şi această firmă, voi alege firma de fiecare dată. Aşa că, în locul tău, aş rămâne aici şi aş face tot ce pot să nu devin o pacoste.

Frank izbi cu pumnul în birou.

— Mai mult de jumătate dintre veniturile de anul trecut au venit de la cazurile mele, William. Ai nevoie de mine mai mult decât am eu de tine.

— Partea despre venituri este adevărată, dar asta doar pentru că restul şi-au mai redus din ore şi te-au lăsat pe tine să preiei greul. Dacă pleci, vom împărţi între noi. Se ridică şi îşi băgă mâinile în buzunare. Şi merită remarcat că, dacă se află că ţi-ai făcut duşmani din Byrnes, departamentul de poliţie, Livingston şi Greene – ceea ce cu siguranţă se va întâmpla –, nicio altă firmă din acest oraş nu va îndrăzni să te primească. La fel de bine ai putea să te

muţi în California şi să o iei de la capăt, căci cariera ta va fi terminată pe coasta de est.

*

Copacii din Washington Square Park tocmai începeau să înmugurească, mirosul primăverii simţindu-se puternic în aer. Mamie mergea pe alee cu copiii Porter şi Barrett. Se dusese la periferie în vizită şi se oferise să scoată copiii mai mari în parc pentru a-i da doamnei Barrett o pauză. Copiii fuseseră entuziasmaţi de excursie, după ce mare parte a zilei stătuseră închişi în casă.

Băieţii Barrett îi cerură voie lui Mamie să exploreze de unii singuri, şi Henry se apropie de ei, cu o expresie de speranţă ce dădea de înţeles că voia şi el să exploreze.

— Henry şi Katie, vreţi să vă alăturaţi băieţilor?

Katie clătină imediat din cap.

— Eu prefer să stau cu tine, dacă nu te deranjează.

Lui Henry îi căzu faţa. Ştiind că trebuia să stea de vorbă cu Katie, Mamie întrebă:

— Te-ar deranja dacă Henry s-ar duce cu băieţii, atunci?

Fata ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Doar să nu se piardă.

Mamie înţelegea. Familia fetei se destrămase, şi fratele ei era tot ce mai avea în acest moment.

— Băieţi, staţi împreună! Nu vă îndepărtaţi şi aveţi grijă unul de altul. Eu şi Katie vă aşteptăm lângă fântână.

Băieţii o luară la goană, fără a se mai deranja să-şi ia rămas-bun. Mamie o luă pe Katie de mână, şi porniră spre fântâna imensă din piatră, acum secată. Fetiţa era tăcută, aşa că Mamie încercă să se gândească la o modalitate potrivită de a începe această conversaţie dificilă.

— Ştiai că fântâna asta vine din Central Park?

— Da?

— Da, se afla pe intrarea din Fifty-Ninth Street. Au mutat-o aici pentru a înlocui vechea fântână stricată. Nu-i aşa că-i frumoasă?

Primăvara târziu şi vara, apa ţâşnea dintr-un orificiu din mijloc, stropii căzând în bazinul rotund uriaş. Pe interiorul bazinului se aflau rânduri de locuri, ca newyorkezii să se răcorească pe durata lunilor fierbinţi.

— Ne aşezăm?

— Avem voie?

— Da, clar. Vara, fântâna asta este asaltată de oameni.

Katie se aşează rigidă lângă Mamie, pe rândul de sus. Mamie inspiră adânc şi hotărî să meargă mai departe.

— Cum sunteţi tu şi fraţii tăi?

— Suntem bine. Familiile cu care stăm simt drăguţe.

— Ştiu că este o perioadă dificilă pentru voi toţi, dar promit să fac tot ce pot pentru a o ajuta pe mama ta.

Katie se uita la degetele ei.

— Îmi este aşa dor de ea.

Mamie cuprinse cu un braţ umerii slabi ai fetei.

— O să fie bine. Ai să vezi.

— Aşa sper.

— Ţi-a cerut vreun bărbat să vii şi să vorbeşti cu judecătorul?

— Cred că da. Cred că l-am auzit vorbind cu doamna Barrett despre asta. Ce va trebui să fac?

Procurorul nu-i explicase nimic fetiţei? Mamie încercă să nu lase enervarea să i se simtă în voce.

— Mama ta se va întâlni cu judecătorul peste câteva zile. Se va hotărî dacă sunt sau nu suficiente dovezi să o trimită la închisoare pentru o lungă perioadă. Dacă judecătorul crede că sunt destule dovezi, atunci, va începe procesul.

— Nu vreau să meargă la închisoare.

— Nici eu. Problema este că este posibil ca mama ta să nu fie crezută în legătură cu ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— De ce?

— Sunt obişnuiţi ca oamenii să mintă, chiar şi în faţa unui judecător. Aşa că tu trebuie să-i spui judecătorului adevărul despre ce s-a întâmplat în acea zi şi despre cum

mergeau lucrurile la voi în casă.

Katie se încruntă, devenind serioasă.

— Ce mă vor întreba?

Mamie nu putea să mintă. Fata trebuia pregătită pentru orice amintiri neplăcute aveau să fie răscolite de mărturia ei.

— Vor întreba despre mama şi tatăl tău, cum erau ei şi cum era relaţia lor. Te vor întreba despre ziua în care a murit tatăl tău, despre ce s-a întâmplat.

— Nu-mi place să mă gândesc la toate astea.

— Ştiu, draga mea. Este perfect de înţeles. Dar cineva trebuie să spună adevărul.

Katie se gândi un moment la asta, cu privirea pierdută şi distantă.

— Nu mă vor crede. Vărul tatălui meu este poliţist.

Deci fata ştia despre detectivul Porter.

— Tot ce trebuie să faci este să spui adevărul. Avocatul mamei tale te va ajuta să te pregăteşti pentru ce va urma.

— Şi doamna Barrett? O va deranja că ajut?

Cum Katie era pe lista martorilor acuzării, nu aveau de ales.

— Voi vorbi eu cu ea când ne întoarcem şi mă asigur să nu.

— Vei veni cu mine? Katie inspiră tremurând. Nu vreau să merg singură.

— Desigur. Voi fi acolo tot timpul, promit! O strânse pe fată de umeri. Mâine, ne vedem cu domnul Tripp. El este avocatul mamei tale şi este foarte priceput la ceea ce face. El îţi va spune mai clar la ce să te aştepţi.

Băieţii se întoarseră, şi Katie li se alătură pentru a se plimba pe marginea fântânii. Lui Mamie îi făcea plăcere să se uite la copii cum alergau şi râdeau. Avea să îi mai lase să se joace câteva minute, apoi urma să îi ducă la îngheţată.

Dintr-odată, i se ridică părul de pe ceafă. Privi peste umăr şi descoperi un bărbat stând foarte aproape, în spatele ei. Era înalt cu un chip rumen şi un nas care sugera

că nu era străin de alcool. Purta o pălărie trasă pe frunte.

— Este plăcut să vezi copii în parc, mai ales în perioada asta a anului, zise el.

Mamie înghiţi, dintr-odată în alertă. O privire rapidă în jur îi spuse că nu era nimeni suficient de aproape pentru a interveni dacă acest bărbat avea intenţii violente. Copiii erau departe, slavă Cerului!

— Te cunosc?

— Nu, dar eu *te* cunosc. Sunt prieten cu Edward Porter.

Detectivul de poliţie şi vărul defunctului. Era şi el un ofiţer de poliţie? Inima începu să-i bată cu putere, sângele îi goni spre urechi.

— Ce vrei?

— Drăguţ din partea ta să te interesezi de micii derbedei, zise el, ignorându-i întrebarea. Arătă, în schimb, cu bărbia spre copiii care se jucau în fântâna goală. Oraşul este aşa periculos pentru copii.

Asta era o ameninţare? Îi îngheţă sângele. Dar, ca fată a lui Duncan Greene, Mamie învăţase să fie fermă. Nu avea să se lase intimidată de acest bărbat şi nu avea să-i permită să îi rănească pe aceşti copii dulci.

— Nu e treaba ta. Ai ceva să-mi spui? Dacă da, vreau să zici ce ai de zis şi să pleci.

Chipul bărbatului se încordă, şi el se apropie.

— Tu şi… *partenerul* tău, domnul Tripp, v-aţi făcut nişte duşmani teribili în ultima vreme. Dacă ştii ce e bine pentru tine, stai deoparte! Lasă instanţa să se ocupe de asta!

Ea remarcă felul în care rostise el cuvântul *partener.* Bănuia că ea şi Frank erau amanţi? Avuseseră grijă. Cum ar fi putut să ştie cineva?

— Nu-mi place tonul dumitale, domnule.

— Ai face bine să ai grijă, domnişoară Greene. Nu cred că tatăl tău ar aprecia modul cum îţi petreci zilele… sau nopţile.

Rămasă fără cuvinte, ea inspiră aerul şi nu putu decât să se uite în timp ce el se îndepărta pe alee.

*

Uşa se deschise, şi apăru doamna Porter, cu mâinile încătuşate. Sub ochi avea cearcăne mari, iar pielea îi era palidă. Frank se ridică, cu Mamie şi Otto lângă el, în timp ce intendenta o aduse pe doamna Porter şi o ajută să se aşeze.

Veniseră să o vadă pe doamna Porter şi să discute despre audierea preliminară. Cu cât începeau mai curând, cu atât mai repede se întorcea acasă. Dacă ajungeau la proces, atunci aşa să fie. Dar Frank spera să se renunţe cât mai repede posibil la acuzaţii.

Mai ales că poliţia ameninţa acum copiii Porter.

Cu câteva clipe înainte, cât aşteptau, Mamie îi povestise despre ieşirea în parc şi despre bărbatul care o abordase. Furios peste măsură, Frank aproape că izbise cu pumnul în perete. Edward Porter nu avea pic de ruşine? Şi Byrnes? Era dezgustător să ameninţi copii, chiar şi pentru un comisar.

— Bună dimineaţa, doamnă Porter, zise Frank când ea se aşează. Apoi i se adresă intendentei: Scoate-i, te rog, cătuşele!

— Mi s-a zis…

— Nu mă îndoiesc. Mă tem că trebuie să insist însă.

El susţinu privirea intendentei. Doamna Porter nu era un pericol pentru nimeni, şi el prefera ca ea să se simtă confortabil.

Intendenta bombăni, dar făcu aşa cum îi ceru Frank. Plecă după ce le spuse că avea să aştepte afară.

— Cum eşti?

Mamie se întinse peste masă pentru a lua mâna celeilalte femei.

— Obosită. E greu să dormi aici.

Frank încuviinţă din cap. Majoritatea clienţilor săi aflaţi în închisoare spuseseră la fel: că zgomotul, sunetele necunoscute şi grija provocau o insomnie cronică.

— Fac tot ce pot ca lucrurile să înainteze repede. De

asta suntem, de fapt, aici. Făcu un semn către Otto. El este domnul Rosen, un investigator care lucrează la cazul tău.

— Doamnă, zise Otto coborându-şi bărbia.

Ea încuviinţă o dată din cap, dar nu zise nimic.

— Audierea ta preliminară este peste trei zile, spuse Frank. Trebuie să discutăm despre asta.

— Audiere preliminară?

— Da. Practic, acuzarea îi arată judecătorului ce probe are. Vom încerca să îl convingem pe judecător să respingă cazul, iar acuzarea va cere un proces cu juraţi.

Ea închise ochii şi înghiţi.

— Eu ce voi face?

— Nimic. Sarcina probei revine procurorului districtual. Tu nu vei depune mărturie. Dar vreau să discutăm cu tine strategia noastră, ca să nu fii surprinsă la tribunal.

— Bine. El se lăsă pe spate în scaunul lui şi îşi păstră braţele libere, nu împreunate sau încrucişate. În general, această postură era liniştitoare şi dătătoare de încredere pentru oameni. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi nelinieştească şi mai mult clienta. Dacă se ajunge la un proces cu juraţi, avem de gând să susţinem că ai fost obligată să-l loveşti pe defunct cu tigaia pentru a-ţi proteja copiii. Este un caz clar de autoapărare.

— Este corect, zise ea când Frank se opri.

— Dar asta nu va fi menţionat la audierea preliminară. Ceilalţi vor susţine că ţi-ai omorât soţul fără un motiv întemeiat. De asemenea, au de gând să o audieze pe Katie, ea fiind cel mai bun martor al lor care să spună ce s-a petrecut în dimineaţa aia.

— Nu. Ochii doamnei Porter se făcură mari, şi spatele îi deveni rigid, de parcă văzuse o fantomă. Se uită la Mamie, apoi la Frank. Nu-i pot cere să facă asta.

— Eu înţeleg că este supărător, zise el. Dar nu avem de ales. Procurorul poate să cheme să depună mărturie pe oricine vrea el.

— De ce nu le pot povesti eu?

— O vei face, dacă ajungem la proces.

Ea îşi frecă fruntea, cu capul plecat.

— Nu înţeleg. De ce nu le pot spune eu la audierea preliminară?

— Pentru că ăsta nu-i un proces. La audierea preliminară, nu există apărare. Putem doar să demontăm acuzaţiile.

— Dar vecina mea, doamna Barrett? Bănuiesc că ea ştia ce se petrecea. Nu totul, dar poate ghici cum era traiul cu Roy. Ea ar putea depune mărturie.

Frank îşi îmblânzi vocea.

— Îi vom cere să depună mărturie la proces, îţi promit! Vom face tot ce putem pentru a demonstra că aveai motiv să-l omori. Dar la audierea preliminară noi doar trebuie să slăbim cazul procurorului.

Când ea îşi înălţă capul, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Nu-i pot cere lui Katie să sufere în numele meu. Vreau să uite ce s-a întâmplat în ziua aia, nu să-şi amintească.

— Este perfect de înţeles, zise Mamie, strângând-o de mână. Dar eu am vorbit cu Katie, şi ea ştie ce se va întâmpla la tribunal. Vrea să facă tot ce poate ca tu să ajungi acasă cât mai repede posibil.

— Este o fată bună. Ştiu că i-a fost greu. Bărbia doamnei Porter tremura. Aş proteja-o de orice amintiri rele dacă aş putea. Nu am vrut niciodată ca ei să înţeleagă cum era el în realitate.

Cu toate astea, copiii ştiuseră mereu, îşi dădu Frank seama. Erau mult mai perspicace decât îi credeau adulţii. Mama lui încercase să mintă despre ce se întâmpla cu tatăl lor, dar copiii Murphy ştiuseră foarte bine. Şi evadaseră imediat ce se putuse – toţi cu excepţia lui Patrick, din câte se părea.

— Domnişoara Greene va fi la tribunal, să o sprijine pe Katie, zise el. O va ajuta pe durata procesului.

— Dacă eu pledez vinovată şi merg la închisoare, atunci ea nu trebuie să depună mărturie.

— Chiar ai face asta? întrebă Frank. Cine ar avea grijă de copiii tăi atunci?

Doamna Porter îşi şterse ochii şi se întoarse spre Mamie.

— Tu ce ai face, domnişoară Greene?

Întrebarea păru să o surprindă pe Mamie, care se rezemă de scaun şi clipi.

— Eu? Păi, eu nu am copii. Nu sunt în măsură să răspund.

— Dar, dacă ai avea copii, ce ai face în locul meu?

Mamie se gândi, mestecându-şi buza pentru un moment.

— Cred… că aş lăsa-o să depună mărturie. Ar putea să o ajute să se simtă un pic mai în control în legătură cu ce s-a întâmplat. Cât priveşte amintirile ei, nu văd cum această experienţă le poate îmbunătăţi sau înrăutăţi. Amintirile sunt deja formate în mintea ei. Doamna Porter inspiră greu.

— Probabil ai dreptate. Eu doar nu vreau să sufere.

— Nici eu, zise Frank.

— Eu şi domnul Tripp vom avea grijă de ea. Mamie îşi îndoi mâinile şi îşi plecă gânditoare capul. Înainte să fii de acord, cred că ar trebui să ştii ce s-a întâmplat…

— Domnişoară Greene, se răsti Frank, cu trupul dintr-odată alertat. Putem discuta afară o clipă?

Mamie se uită confuză la el.

— Acum?

— Da, chiar acum. El ridică insinuant din sprâncene şi se ridică. Te rog.

Ea se ridică şi îl urmă pe coridor. Frank închise uşa în urma lor după ce Mamie îl ocoli.

— Ce naiba te-a apucat?

— Aveai de gând să-i spui despre bărbatul din parc? întrebă el încet.

— Da, de ce?

Bănuiala lui fusese corectă.

— Nu poţi să-i spui asta. Dacă o va supăra şi mai tare şi se va hotărî să pledeze vinovată?

— Atunci, ar fi decizia ei, Frank. Ar trebui să aibă toate informaţiile înainte de a se hotărî.

— Nu când este vorba despre informaţii pe care nu le poate controla şi care doar îi vor provoca suferinţă.

Mamie îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu putem ascunde asta de ea. Un poliţist i-a ameninţat copiii. Trebuie să înţeleagă ce se petrece dincolo de aceşti pereţi cu cei pe care-i iubeşte.

— Sub nicio formă. Ai încredere în mine, am mai avut de-a face cu oameni închişi. Le este foarte dificil să afle despre problemele prietenilor şi ale membrilor familiei, mai ales când nu au puterea de a-i ajuta. Dacă doamna Porter află asemenea veşti proaste, poate să pledeze vinovată şi să meargă la închisoare, caz în care noi pierdem.

— Eu înţeleg că-ţi faci griji în legătură cu acest caz, dar cum rămâne cu *ea?* Cu copiii ei? Are dreptul să ştie. Katie ar putea fi în şi mai mare pericol dacă depune mărturie.

— Şi-i vom spune mai târziu, după ce se termină.

Sprâncenele ei se uniră.

— Asta-i o atitudine crudă.

— Poate, dar eu sunt aici ca să câştig, Mamie. De asta mi-ai cerut să o reprezint pe doamna Porter în primul rând. Încerc să fac să nu ajungă la închisoare.

Nu voia să piardă – nici nu voia ca acest caz să se întindă pe luni întregi. Având în vedere problemele cu Byrnes şi cu partenerii firmei, trebuia să încheie cazul repede, să obţină retragerea acuzaţiilor faţă de doamna Porter şi să-şi vadă de viaţa lui. Asta însemna să o convingă pe Mamie să se mărite cu el şi să nu şi-l facă pe Duncan Greene duşman. Lucrurile astea nu se puteau întâmpla până nu termina cu cazul doamnei Porter.

— Şi eu sunt aici, zise ea, să am grijă de interesele ei – şi asta îi include şi pe copiii ei. Îşi puse mâinile în şolduri. Este clienta ta. Şi tu ar trebui să te preocupi de interesele ei.

— Asta fac, raportându-mă la problemele ei legale. Nu la viaţa ei personală.

— Indiferent de cost? Chiar dacă Katie va fi în şi mai mare pericol?

Nu-i păsa de felul cum ea se uita la el, de parcă nu-l mai văzuse vreodată. De parcă tocmai aflase că-i plăcea să lovească animale. Întinse mâinile spre ea, pledând.

— O faci să sune ca şi cum nu-mi pasă de ce se întâmplă cu Katie. Îmi pasă – dar principala mea grijă este să împiedic ca doamna Porter să ajungă pe scaunul electric. Singura cale de a face asta este să continuăm cum am plănuit. Apoi, doamna Porter poate să iasă din închisoare şi să-şi protejeze familia.

— Este greşit să ascunzi informaţii de ea. Nu mă interesează cum justifici asta. Este greşit.

— Şi să moară este mai bine?

Un poliţist trecu pe hol şi pe lângă ei, făcându-le imposibil să continue conversaţia. Mamie strânse buzele şi miji ochii cât aşteptă. Când rămaseră iarăşi singuri, ea păşi mai aproape.

— Nu-mi place deloc asta. Nu sunt de acord cu faptul că doamna Porter nu este la curent cu ce se întâmplă. Arătă cu degetul spre pieptul lui. Ascultă-mă bine! Dacă vreunul dintre copiii Porter păţeşte ceva, te voi trage la răspundere pe tine personal. Şi nu-ţi vor plăcea consecinţele.

Îl ocoli, cu fustele foşnind, şi continuă pe coridor.

— Unde te duci? strigă el după ea.

— Într-un loc unde nu să nu mi se ceară să mint.

Capitolul 17

Frank deschise uşa grea de lemn a berăriei de pe Little Water Street. Venise la periferie în seara asta pentru a se întâlni cu Jack Mulligan, care îi dăduse lui Frank nişte informaţii despre detectivul Edward Porter – niciuna din ele bună.

Se părea că detectivul Porter era implicat serios cu unii dintre cei mai corupţi oameni din oraş. Bărbaţi puternici care nu voiau să le fie asociate numele cu cuvinte

precum *mită, fraudă* şi *crimă.* Dacă era nevoie, Frank avea să folosească aceste informaţii pentru a ajuta în cazul doamnei Porter, naiba să-i ia pe acei bărbaţi puternici.

În plus, mai era o surpriză pe care Mulligan o descoperise, una atât de utilă, încât Frank nu spunea deocamdată nimănui despre ea.

Între timp, avea multe de făcut. Planuri de realizat, o audiere pentru care să se pregătească. Ar trebui să fie acum cu Otto, discutând despre fapte şi punând la punct strategia.

Sau ar trebui să dea de Mamie. Nu o văzuse de când plecase de la închisoare mânioasă şi trebuia să se asigure că ea nu era furioasă pe el. Poate că ei nu-i plăcuse, dar el avea dreptate. Nu era de ajutor să o îngrijoreze pe doamna Porter pentru lucruri ce nu erau în controlul ei.

Cu toate astea, în ciuda a tot, curiozitatea îl purtase într-un cu totul alt loc după întâlnirea cu Mulligan.

Berăria se afla într-o clădire de cărămidă modestă. Când intră, îl întâmpină priveliştea unor cazane mari rotunde de cupru, cam ca alambicurile pentru gin pe care obişnuia să le vadă pe alei lăturalnice pe când era copil, doar că la o scară mult mai mare. Aerul dinăuntru era cald, cu un iz dulce de malţ. De-a lungul peretelui erau depozitate lăzi cu sticle pline, gata de livrare. Şi Patrick deţinea toate astea? Lui Frank nu-i venea să creadă. Fratele lui… berar.

În partea îndepărtată a spaţiului se aflau câţiva bărbaţi, adunaţi în jurul cazanelor. La apropierea lui Frank, unul dintre ei îi dădu un cot unui bărbat mai înalt de lângă el şi arătă cu degetul.

Bărbatul mai înalt se întoarse. Era Patrick, cu un creion şi un carneţel în mâini. Se încruntă la Frank, apoi murmură ceva către cei doi bărbaţi aflaţi lângă el. Aceştia se îndepărtară, şi Patrick puse creionul în spatele urechii.

— Credeam că am fost dar ultima dată când ne-am văzut.

Frank ridică mâinile.

— Nu am venit să-ţi fac probleme. Privi în jur. Mi-am

dat seama că-s curios în legătură cu berăria. Poate-ţi pot face cinste cu o bere şi putem vorbi.

În maxilarul fratelui său zvâcni un muşchi; în ochii lui Patrick se citi nehotărârea.

— De ce?

Al naibii să fie Frank dacă ştia de ce. Nu avea un răspuns bun la asta. În urmă cu 15 ani, întorsese spatele familiei sale. De ce acum? De ce să cauţi o legătură când asta ar face doar rău? Şi totuşi, ceva în el trebuia să încerce, măcar să afle câteva răspunsuri la întrebările care îl rodeau.

— Pentru că-mi place berea ta.

Patrick se întoarse şi dădu să plece, şchiopătatul lui uşor amintindu-i lui Frank de rana din copilărie a fratelui său.

— Da? Poţi să cumperi un pahar oriunde în partea de jos a Manhattanului.

— Patrick, eu... Se grăbi după fratele său până-l prinse din urmă. Vreau să-mi cunosc fratele. Ai câteva minute, te rog?

— Nu credeam că voi, filfizonii aroganţi, ştiţi să ziceţi „te rog”.

— Dacă-l zic din nou, te aşezi cu mine?

Patrick înjură şi se opri.

— O să pleci dacă zic nu?

— Sub nicio formă. Dacă aş accepta „nu” ca răspuns, n-aş câştiga niciodată un caz.

Un colţ al gurii lui Patrick se curbă în sus.

— Mereu ai fost cel mai încăpăţânat dintre noi. Bine. Vino cu mine!

Frank îşi urmă fratele mai departe în clădire. Patrick se opri la o uşă cu o clanţă de metal şi o deschise. Un suflu de aer rece răzbi când fratele său dispăru înăuntru. Reveni repede, cu două sticle maro în mână. Când uşa fu din nou închisă bine, o luară pe un coridor şi ajunseră într-un birou. Patrick se lăsă pe un scaun în spatele biroului şi îi făcu semn lui Frank să se aşeze pe scaunul gol de pe partea cealaltă. Desfăcu sticlele şi îi întinse una lui Frank.

— Ai nevoie de un pahar de cristal sau poţi să bei din sticlă?

— E în regulă cu sticla. Frank acceptă berea şi luă o gură zdravănă. Este foarte bună, serios.

— Nu mai fi aşa surprins, mormăi Patrick şi se sprijini de spătarul scaunului. Şi ştiu că-i bună. Mi-a luat cinci ani din viaţă să o perfecţionez.

Puse gura pe buza sticlei şi bău.

— De ce bere? De ce berar?

Patrick scoase un sunet aproape ca un râs.

— Alcoolul este în sângele familiei noastre, nu crezi?

Frank încuviinţă sumbru din cap. Trist, dar adevărat.

— Şi… eşti însurat?

— Da. O cheamă Rachel. Avem două fete.

Dumnezeule, era *unchi.* Îi trecu prin minte o imagine cu Mamie ţinând în braţe bebeluşul doamnei Barrett şi i se puse un nod de emoţie în gât.

— Felicitări!

O spunea serios. Nu-i dorise niciodată răul lui Patrick. Nu dorise niciodată familiei sale răul – cu excepţia tatălui său. Mai luă o gură de bere.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl nostru?

— Nu ştii? Când Frank clătină din cap, Patrick zise: Am crezut că ai rămas cu un ochi pe el, chiar şi după ce ai plecat.

— Nu. Eu am vrut doar să uit.

Patrick făcu o grimasă.

— Cu toţii am simţit aşa. Luă o gură din bere, apoi oftă din greu. A căzut pe o cale ferată şi l-a călcat trenul. Au zis că a murit pe loc. Era beat, evident.

— Ea cred că a fost uşurată.

Nu era nevoie să spună cine era *ea.*

— La început, nu. A fost… pierdută. Îşi petrecuse întreaga viaţă la mila nenorocitului ăluia. A fost distrusă când el a murit. Şi-a făcut griji în privinţa banilor. A fost nevoie de aproape un an ca să accepte că va fi bine, că durerea se terminase.

Frank avusese o experienţă similară când plecase la

şcoala cu internat. Tresărea mereu când cineva întindea mâna spre el. Privea peste umăr după ameninţări. Îi luase mult timp până să scape de starea aceea de alarmă.

— Şi Laura şi Sarah? Am crezut că s-au dus să muncească undeva prin Tenderloin.

— Asta a fost doar ce i-a zis lui mama. Bătrânul începuse să vorbească despre a le folosi ca sursă de venit, să le împrumute prietenilor lui, aşa că mama l-a lăsat să creadă că le trimisese la un bordel fiţos. Le-a protejat.

Uluit, Frank nu putu decât să clipească. Aproape tot ce crezuse întreaga lui viaţă era o minciună. Mai bău nişte bere.

— Unde s-au dus, în schimb?

— La o fabrică de haine din centru. Nu le-a fost uşor, de asta poţi fi sigur. Dar trebuie să fi fost mai uşor decât să câştige bani prostituându-se.

— Şi acum, sunt măritate?

— Da. Cu bărbaţi buni, care au grijă de ele. Nu le văd prea des, poate o dată sau de două ori pe an. Se lăsă tăcerea, şi Patrick bău din sticla lui. Apoi întrebă: De ce acum, Frankie? De ce te arăţi interesat de familia ta acum, după toţi aceşti ani? Pe vremea aia, nu ştiai cum să pleci mai repede din Five Points.

Cum putea el să-i explice? În ultimele săptămâni, întreaga lui viaţă se întorsese cu susul în jos. Nu, de mai mult timp. De când plecase prima dată după Mamie, încercând să o protejeze de necazuri, în clipa în care ea zâmbise, el simţise ceva în adâncul stomacului lui. Când ea deschisese gura – provocându-l, tachinându-l –, simţise ceva ciudat într-o parte a corpului lui mai jos, mai intim. Femeia aceea era ispititoare şi înnebunitoare. Nu avea să-i dea niciodată drumul.

Şi asta schimbase totul.

Dar nu era sigur cât să împărtăşească acum cu Patrick.

— Am… cunoscut pe cineva. Ea mi-a deschis ochii în privinţa câtorva lucruri. Îi place să-mi arate când greşesc. N-am crezut niciodată că din casa aia putea ieşi ceva bun.

Am crezut că cel mai bine era să o iau de la capăt şi să încerc să uit.

— Nu te pot învinovăţi. Numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat cu tine înainte să moară Colin. Eu doar… nu mi-e uşor să te văd. Avocatul elegant, în costumul lui elegant, petrecând cu toţi newyorkezii ăia din centru… Patrick puse sticla pe birou. Poate că-i mai bine pentru noi toţi dacă rămâi plecat.

— I-ai spus că m-ai văzut?

— Nu, n-am zis un cuvânt. Nu se simte prea bine, şi mi-e teamă că doar aş supăra-o.

Frank asimilă asta şi nu mai ştiu ce să creadă. Poate că Patrick avea dreptate. Poate că era mai bine pentru toată lumea ca Frank să continue să-şi ignore familia. Întreaga lui viaţă fusese construită în jurul minciunii că el era de viţă nobilă. Dacă adevărul era descoperit, nu avea să mai poată ţine capul sus în acest oraş. Mamie nu s-ar căsători niciodată cu el. Şi, chiar dacă ea l-ar ierta pentru minciună, tatăl ei ar trimite-o la vreo mănăstire înainte de a-i permite să se mărite cu un bărbat crescut în Five Points.

Se ridică şi întinse o mână.

— A naibii de bună bere, Patrick! Ar trebui să fii foarte mândru.

Patrick se ridică şi strânse mâna lui Frank, cu o expresie precaută.

— Ai grijă de tine, Frankie!

*

Mamie se strecură pe uşa bucătăriei, înconjurată de aerul rece al serii de primăvară. Biletul de pe perna ei era clar: „Ne întâlnim la foişor la miezul nopţii”.

Deşi era furioasă pe Frank, nu-i putea refuza cererea. Voia să-l vadă. Singură, în întuneric. Unde se putea preface că nu existau sute de motive pentru care ei nu puteau fi împreună.

Cu el devenea o persoană diferită, o femeie încrezătoare şi mai curajoasă. Una care-şi ridica fustele pe

un birou la sfârşitul unei zile de muncă. Obrajii i se îmbujorară chiar şi în aerul răcoros. Dumnezeule, fusese superb când îl simţise în ea.

Aleea cu pietriş făcea zgomot sub picioarele ei. Nu petrecea mult timp în grădini, deşi mama ei insista ca acestea să arate impecabil tot anul. O armată de grădinari se ocupa de fiecare alee, tufă şi crenguţă – pentru că aşa se făcea în familia Greene. Timpul şi banii aceia ar fi putut fi folosiţi mult mai bine, ţinând cont de toată suferinţa din lume.

Când ajunse la foişorul aflat în partea din spate a proprietăţii, intră pregătită cu un zâmbet pentru avocatul ei enervant şi frumos.

Doar că nu Frank era acolo. O aştepta Chauncey.

Zâmbetul ei se diminuă simţitor, şi ea îşi împreună mâinile. Slavă Domnului că rămăsese complet îmbrăcată şi nu hotărâse să participe la această întâlnire parţial dezbrăcată.

— Bună, Chauncey.

— Mamie. El traversă podeaua de lemn şi se aplecă pentru a o săruta pe obraz. Uluitoare, ca de obicei.

El era cam răvăşit, şi ea îi simţi mirosul de alcool din respiraţie. Coniac, dacă nu se înşela.

— Mulţumesc. Am fost surprinsă să primesc biletul tău. Cam târziu pentru o vizită, nu crezi?

— Nu te-am văzut săptămâna asta prin oraş. Ai fost bolnavă?

— Nu, doar ocupată.

Cu Frank, Katie, doamna Porter. Nu avusese timp de baluri şi de dansat.

— Cu ce? Expresia ei trebuie să-i fi trădat şocul, pentru că el continuă: Iartă-mă, dar familiile noastre doresc să fim văzuţi la cât mai multe evenimente împreună. Mi-ai ignorat cerinţa de a te însoţi şi nu ai ieşit. M-am îngrijorat.

Ea nu se putea hotărî dacă să fie impresionată sau enervată.

— Am avut câteva prietene în dificultate. Programul meu ar trebui să revină la normal în câteva zile.

După audierea preliminară şi eliberarea doamnei Porter din închisoare.

Chauncey se încruntă.

— Eu ce ar trebui să fac între timp?

— Nu înţeleg. Ce ar trebui să faci? Cu ce?

— Nu contează. Hai să stăm jos şi să vorbim, da?

Ea oftă şi se gândi la cererea lui. Deşi era extenuată, poate că asta era o altă ocazie de a face presiuni cu renunţarea la contractul de căsătorie.

— Bine.

Se aşezară amândoi pe bancheta de lemn care se afla în interiorul foişorului. Noaptea era liniştită; din când în când, se auzea foşnetul câte unui tufiş. Mamie avea amintiri frumoase despre petrecerile cu ceai de aici, de afară, cu surorile ei de când era fetiţă. Justine aducea mereu pâine veche pentru a hrăni păsările şi veveriţele.

Chauncey îi luă mâinile în ale lui. Simplul contact o sperie pe Mamie, apoi ea se forţă să se relaxeze. Era doar Chauncey, un bărbat pe care îl ştia dintotdeauna. Dansaseră de multe ori, şi ea îi acceptase braţul pentru a o însoţi. Atingerea directă era neaşteptată, atâta tot.

— Mamie, te-ai mai gândit la semnarea contractului? Tatăl meu preferă să finalizăm totul cât mai curând posibil.

Ea încercă să dea un răspuns diplomatic.

— Eu tot nu sunt convinsă că ne potrivim.

— Asta-i ridicol. Am crescut împreună. Familiile noastre sunt în aceeaşi poziţie. Noi doi facem parte din aceeaşi lume.

— Chauncey, este nevoie de mai mult pentru compatibilitate.

Mâinile lui se strânseră pe ale ei.

— Îţi faci griji în legătură cu… prietena mea? Pentru că te asigur că asta nu va fi o problemă.

Nu voia să o spună, dar nu o interesa deloc prietena lui. Era momentul să înceteze să se mai învârtă pe lângă subiect. Trebuia să fie onestă cu el – sau cât de onestă se putea, ţinând cont de circumstanţe –, pentru că nu avea să semneze acel contract.

— Eu cred că nu sunt făcută pentru căsătorie.

— Nu eşti făcută pentru căsătorie? El ridică din sprâncene. De ce nu?

„Pentru că m-am îndrăgostit de altcineva”.

— Îmi place independenţa mea. De ce ar trebui să-mi întorc viaţa pe dos doar ca să fac fericite familiile noastre?

El încuviinţă o dată din cap, cu buzele strânse.

— Este cum a zis tatăl meu. Eşti stresată în legătură cu aspectele fizice ale căsătoriei.

Mamie clipi la el.

— Eu… Nu, nu asta am vrut să…

Se întrerupse când el se aplecă spre ea, cu mâinile prinzând-o de partea superioară a braţelor pentru a o ţine aproape.

— Vom fi compatibili. Îţi voi arăta. Sunt un amant foarte bun, Mamie. Toată lumea spune asta.

Oh, Dumnezeule. Era…?

Înainte să apuce să protesteze sau să se ferească, Chauncey o cuprinse în braţe, şi buzele lui se apăsau peste ale ei. Uimită, ea îngheţă în timp ce gura lui o săruta pe a ei. Lipsa de răspuns din partea ei nu părea să-l deranjeze însă, pentru că el îşi împinse limba dincolo de buzele ei şi în gura ei. Dintr-odată, îşi dădu seama cât era de greşit şi încercă să se împingă în umerii lui, să se îndepărteze de el. Ce era în capul lui să o atace aşa?

Întorcându-şi capul într-o parte, putu să se desprindă din sărutul lor.

— Chauncey, opreşte-te! Asta-i o idee proastă.

El începu să o lingă pe gât, strânsoarea lui neslăbind nicio secundă.

— Nu, de asta ai nevoie. O mână mare-i acoperi sânul. După ce am să te am, ai să vezi. Ştiu cum funcţionează lucrurile astea. Unele fete ca tine au doar nevoie să fie un pic convinse.

Prin venele lui Mamie alunecă frica, rece şi tăioasă.

— Greşeşti. Nu vreau asta. Chauncey, opreşte-te!

Ea îl împinse mai tare, dar nu reuşi să-l mişte.

— Relaxează-te! Încetează să te lupţi cu mine. Va fi

mai uşor dacă nu te lupţi. El o împinse în jos pe banchetă, venind deasupra ei. Ştiu ce fac, Mamie. Ai să vezi.

Picioarele îi erau încâlcite în fustă, corpul fiindu-i într-un unghi ciudat şi prins sub greutatea lui Chauncey. Ea încercă să-l dea la o parte, dar el nu se mişca. Plămânii i se umplură de panică; respira precipitat. Avea de gând să o posede cu forţa pentru a-i arăta priceperea lui? Î*nnebunise?*

— Nu face asta, te rog! Dă-te jos de pe mine!

— Şştttt! Trebuie doar să te obişnuieşti cu asta. Prima dată este mereu dificil.

— Nu, sub nicio formă…

El îi puse mâna mare peste gură, împungând cu degetele în obraz, şi ea simţi cum îi umblă la fuste cu mâna liberă. Ţipă sub palma lui, un sunet înăbuşit de groază şi furie care nu-l descurajă. Îi ciuguli, în schimb, gâtul în timp ce ea se agita şi îl lovea în umeri. Nu putea să *respire,* nu putea să tragă suficient aer.

„Oh, Dumnezeule! Fă-l să se oprească, te rog!”

Chauncey nu părea să observe.

— Nu trebuie să fii speriată, îi zise el. Îţi va plăcea, îţi promit! O să-ţi arăt.

Simţi aer pe picioare şi făcu singurul lucru la care se putu gândi: îl muşcă de palmă cât de tare putu, afundând puternic dinţii. Reacţia fu imediată. El îi dădu drumul şi urlă de durere, prinzându-şi mâna rănită. Ea dădu înapoi când el căzu pe podeaua din foişor.

Nu aşteptă. O luă la fugă cât de repede putu către siguranţa oferită de casă, fără a se strădui să păstreze liniştea, pietrişul zburându-i de sub picioare în timp ce fugea. Odată ajunsă acasă, deschise uşa bucătăriei, intră şi încuie uşa. Rămase acolo pentru un moment, încercând să-şi tragă sufletul. Ce se întâmplase? Acum un minut, ea şi Chauncey vorbeau, şi, în următorul, el o atacase.

Fusese aşa atipic lui. „Ştiu cum funcţionează lucrurile astea. Unele fete au nevoie doar să fie un pic convinse”. Era evident că nu-l cunoştea pe Chauncey la fel de bine cum credea. Exista şansa ca el să fi forţat şi alte femei? Ideea îi făcea greaţă. Îşi frecă fruntea şi se grăbi spre

camera ei, cu mintea alergând.

„Eşti în siguranţă. S-a terminat. Eşti în siguranţă. S-a terminat”. Îşi repetă asta în timp ce mergea prin casa tăcută. Chiar şi aşa, inima îi bubuia, nefiind complet sigură că pericolul trecuse.

Când intră în dormitorul ei, avu nevoie de un moment să înţeleagă că lumina de pe noptieră era aprinsă. Şi era un bărbat întins în patul ei. Clipi şocată.

Frank se ridică, cu îngrijorarea evidentă în privire.

— Ce s-a întâmplat?

Fu în picioare şi veni spre ea într-o secundă. Ea înghiţi şi încercă să se relaxeze.

— Sunt bine.

— Da, sigur! Eşti albă ca o foaie de hârtie, transpiri şi eşti ciufulită. Ce s-a întâmplat?

O cuprinse în braţe, trăgând-o la pieptul lui. Îşi dăduse haina jos şi rămăsese în cămaşă şi vestă, iar ea îşi lipi chipul de pielea lui caldă de la gât. Îi inspiră mirosul, şi căldura lui pătrunse în oasele ei, calmându-i frisoanele. Mâinile lui îi mângâiau spatele şi rămaseră aşa o vreme. Îi era incredibil de recunoscătoare că el nu o presa pentru a obţine informaţii, deşi îşi imagina că efortul îl omora.

O sărută blând pe tâmplă.

— Încerc să nu-mi fac griji, pentru că văd că eşti în siguranţă. A fost poliţia din nou?

— Nu. Trebuie neapărat să discutăm?

— Ar trebui să mă cunoşti destul de bine deja. Eu examinez şi despic firul în patru ca să-mi câştig existenţa. N-ai cum să ascunzi asta de mine. Ce te-a speriat în aşa hal?

Ea nu voia să se mai gândească la ce se întâmplase. Avansurile lui Chauncey l-ar supăra pe Frank, şi ea ar prefera să evite altă furie în seara asta.

— Nu e nimic. Doar zgomote în noapte. Cred că bucătăria este bântuită.

Pieptul lui se ridică şi coborî în timp ce el expiră profund. O conduse spre pat şi o întinse, vârând-o în el şi ţinând-o aproape.

— O fantomă, serios? Asta-i tot ce poţi?

— M-ai crede dacă aş zice că am văzut un şoarece?

El pufni.

— Nu. Spune-mi, iubire!

Alintul o luă pe nepregătite şi o topi pe interior, aşa cum îi topi rezistenţa.

— Am primit un bilet care-mi cerea să merg la foişor la miezul nopţii. Nu era semnat, dar am crezut că era de la tine.

Respiraţia lui Frank se precipită.

— De la cine era?

— De la Chauncey.

— Înţeleg.

— Băuse. Vorbea despre tot felul de prostii legate de căsătoria noastră.

— Hmm.

Degetele lui alunecaseră în părul ei şi îi masau scalpul. Corpul ei deveni letargic în timp ce bătăile inimii îi încetineau.

— I-am spus că nu sunt interesată să mă mărit cu el. El a crezut că-s doar nervoasă în legătură cu aspectele fizice ale căsătoriei, îţi poţi imagina? Îi scăpă un râs slab. Apoi căscă, obosită după întreaga întâlnire.

— Nu.

Ea închise ochii şi se apropie şi mai mult de el.

— Pot să-ţi zic însă că sărutul lui nu s-a îmbunătăţit deloc de-a lungul anilor.

— Ce anume a spus?

„Sunt aşa obosită”. Îşi simţea membrele ca şi cum ar fi cântărit o tonă. Înăbuşi un alt căscat.

— Că am nevoie doar de un pic de convingere. Că toată lumea zice că el este un amant bun şi că-mi va arăta că n-am de ce să-mi fac griji.

Frank rămase tăcut, ceea ce o nedumeri pe Mamie.

— Credeam că vei fi supărat pe mine, mormăi ea. Vestea bună este că l-am muşcat de mână şi mi-a dat drumul. Aşa am scăpat.

— Sunt mândru de tine. O sărută pe frunte. Dormi,

mica mea războinică.

— Promite-mi că nu-i vei spune nimic lui Chauncey despre asta. Când el nu-i răspunse, ea zise: Frank, nu poţi vorbi despre asta cu el sau cu oricine altcineva. Dacă o faci, atunci toată lumea va crede că eşti gelos. Asta doar va complica lucrurile.

Focul trosnea, şi ridicarea şi coborârea pieptului lui o legăna spre somn. Se lăsă să plutească, întunericul coborând peste ea. Înainte să adoarmă, Mamie crezu că-l aude spunând:

— Sunt într-adevăr foarte, foarte supărat... dar nu pe tine.

*

Să creşti la periferie însemna multe lucruri. Cum ar fi, să alergi să cumperi porumb fiert de la fata din colţ. Să ştii ce alei şi străzi sunt de evitat din cauza găştilor. Să te joci pe stradă în timp ce eviţi tramvaie şi cărucioare.

Şi să înveţi cum să te baţi.

Frank nu-şi mai folosise acea abilitate de ani în şir. Ca regulă, prefera să folosească cuvintele în locul pumnilor. Astăzi, avea însă de gând să-şi folosească rădăcinile din Five Points pentru a-l bate *bine* pe Chauncey Livingston.

În seara precedentă, Mamie îl speriase teribil. Nu o văzuse niciodată atât de speriată, cu ochii sălbatici şi corpul tremurând. Încercase Chauncey mai mult înainte ca ea să-l muşte? Dacă nu l-ar fi rănit, până unde ar fi mers el? În efortul lui de a o „convinge”, s-ar fi oprit înainte de a o viola?

Nu conta, pentru că o atinsese chiar dacă ea spusese nu. Indiferent de ce se întâmplase în acel foişor, Chauncey avea să ajungă să regrete.

Frank îi ceruse lui Otto să-l localizeze pe nenorocitul răsfăţat de cum ieşea din casa lui în dimineaţa asta. Prima oprire a lui Chauncey? Clubul Union, unde avea, fără îndoială, să încerce să-şi dreagă mahmureala de după atac.

Frank sosi la vila mare de piatră de pe Twenty-First

Street colţ cu Fifth Avenue. Câteva cupeuri şi trăsuri zăboveau prin apropiere, cu vizitii în livrele aşteptându-şi stăpânii. El era membru în toate cluburile sociale din oraş unde merita să fii membru. Clubul Union era cel mai vechi şi mai conservator dintre cluburi, unde nici măcar banii şi descendenţa nu-ţi puteau asigura accesul. Orice aluzie de scandal te împiedica să mai fi membru. Lui Frank nu-i plăcuse niciodată atmosfera privilegiată de aici.

Angajatul de la intrare duse mâna la pălărie şi deschise uşa. Frank îi mulţumi şi se duse la recepţie.

— Bună ziua, domnule Tripp. Bine aţi revenit! Să vă iau haina şi pălăria?

Frank îi înmână accesoriile sale.

— Bună ziua, George. Am nevoie să discut în privat cu domnul Chauncey Livingston. Mă întreb dacă mă poţi lăsa să folosesc o încăpere pentru câteva momente.

— Desigur. Vreţi să trimit după domnul Livingston, să vi se alăture?

— Te rog. Băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase două bancnote noi de o sută de dolari. Aş aprecia dacă nu i-ai spune că-i vorba despre mine.

Îi dădu banii angajatului.

— Nicio problemă, domnule Tripp.

— Şi încă ceva, George. Eu n-am fost niciodată aici.

Angajatul nici nu clipi. Încuviinţă din cap şi băgă banii în buzunar.

— Înţeleg. Lucrurile dumneavoastră vor rămâne puse deoparte la îndemână şi nu vă voi trece în registru.

— Apreciez asta.

Clubul avea câteva dormitoare bine amenajate la etajele superioare pentru membrii săi. Unele erau închiriate burlacilor, altele erau folosite în fiecare noapte. Frank nu avusese niciodată nevoie de unul, dar nu-i putea sparge faţa lui Livingston în mijlocul bibliotecii clubului sau în salonul de mese.

Când fu condus în încăpere, îşi dădu jos haina şi o puse cu grijă pe un scaun. Apoi îşi desfăcu manşetele şi îşi suflecă mânecile până la coate. Auzi de departe pe hol

vocea lui Chauncey plângându-se.

— Nu înţeleg. De ce nu-mi poţi spune unde mergem? Eram în mijlocul unei partide de cărţi a naibii de bună acolo jos.

Muşchii lui Frank se încordară.

Uşa se deschise, şi Chauncey, imaginea enervării copilăreşti, intră. Când îl văzu pe Frank, se încruntă.

— Tripp. Ce vrei?

— Mulţumesc, îi zise Frank angajatului. Asta-i tot pentru moment.

Bărbatul încuviinţă din cap şi închise uşa, lăsându-l pe Frank singur cu Chauncey.

— Livingston, conversaţia asta trebuia să aibă loc de mult.

Chauncey era îmbrăcat într-un elegant costum maro la comandă, şi părul îi era pieptănat peste cap cu grijă. Frank ştia totul despre Chauncey şi despre atitudinea lui nonşalantă. Moştenitorul Livingston primise tot ce dorise în viaţă, şi asta se vedea din atitudinea lui bosumflată, încrezută. Clasele inferioare erau mult sub el, clasa de mijloc exista pentru a-l servi. Se bălăcea în toate viciile pe care le avea de oferit oraşul, fără a suferi vreodată consecinţele.

Asta avea să se termine astăzi. Chauncey se uită de sus în jos la Frank, de parcă era în căutarea unor indicii.

— Conversaţia despre ce? Eu n-am treburi legale cu tine.

— Nu-i vorba despre afaceri. Se apropie. Este ceva personal.

Celălalt bărbat făcu un pas în spate.

— La ce te referi?

Când fu suficient de aproape, Frank îl apucă pe Chauncey de lavaliera de la gât şi de cămaşă. Se apropie până când erau practic nas în nas.

— Mă refer la Mamie. Mai precis, la faptul că ai pus mâinile pe ea de parcă ar fi dreptul tău.

— Uite ce e... Nu ştiu ce ţi-a spus, dar nu s-a întâmplat nimic.

Chauncey încercă să dea înapoi, dar Frank îl prinse.

— Doar pentru că te-a muşcat de mână şi a scăpat, gunoi fără morală! Dacă nu ar fi făcut-o, numai Dumnezeu ştie ce i-ai fi făcut.

— Nu aş fi rănit-o. O ştiu pe Marion de o viaţă. Indiferent de ce ţi-a spus, este…

Frank îl scutură bine pe Chauncey.

— Nu îndrăzni să spui că femeia asta minte. Dacă o faci, îţi scot toţi dinţii din gură.

Frica şi confuzia se citiră pe chipul lui Chauncey, dar le mască repede cu fanfaronadă.

— Asta-i scandalos. Cum îndrăzneşti să-mi ceri socoteală pentru ceva ce nu-i treaba ta? Dă-mi drumul, altfel te dau în judecată pentru agresiune.

— Este treaba mea. Mamie este treaba mea – şi oricine o răneşte va plăti. Mă înţelegi?

— Nu, nu înţeleg… Ochii i se măriră chiar înainte ca expresia să i se întunece. Se răsuci şi scăpă din strânsoarea lui Frank. *Tu.* Tu eşti cel care o întoarce împotriva mea, împotriva logodnei. Ai o aventură cu ea.

— Eu şi Mamie suntem prieteni. Nu o întorc împotriva nimănui şi a nimic. Dacă ai ascultat-o, ai şti asta.

— Asta-i o minciună sfruntată. Tatăl ei spune de săptămâni că-i vorba despre un alt bărbat, dar eu nu am vrut să cred. Nu până acum. Chauncey puse mâinile în şolduri. Ţi-ai tras-o cu logodnica mea?

Furia se trezi în orice părticică din corpul lui Frank – un foc alb care îi ardea pielea. În loc să urle însă, râse, pentru că ştia că asta îl prindea nepregătit pe Chauncey.

— Vezi, tocmai când începeam să cred că ne putem înţelege.

Iute ca un bici, lovi cu pumnul drept şi nimeri direct în nasul lui Chauncey. Cartilajul cedă la impact şi sângele se împrăştie înainte ca Chauncey să cadă pe podea.

Se rostogoli pe jos şi îşi acoperi faţa.

— La naiba! Mi-ai spart nasul.

Frank îngenunche şi apăsă peste mâinile lui Chauncey, adăugând şi mai multă presiune peste nasul

rupt, până când Chauncey urlă. Frank îşi luă mâinile şi, când fu sigur că celălalt bărbat îl asculta, mârâi:

— Nu te mai apropia vreodată de ea. Dacă aflu că ai atins-o, te voi distruge – pe tine şi orice lucru la care ţii.

Se ridică şi scoase o batistă pentru a-şi şterge sângele de pe mâini. Stropi de sânge îi pătaseră vesta albastră de mătase, dar materialul era suficient de închis la culoare pentru a ascunde petele. Dar tot trebuia să se ducă acasă şi să-şi schimbe hainele înainte de a se întoarce la birou. Clienţii săi preferau ca avocatul lor să nu fie acoperit de sânge. Cel puţin asta credea el.

Băgă batista în buzunar şi plecă, lăsându-l pe Chauncey zvârcolindu-se de durere pe covorul scump.

Capitolul 18

Mamie privea în timp ce Frank îi explica lui Katie cu răbdare procesul prin care avea să depună mărturie în tribunal. Cei trei, plus

Otto, erau la o cofetărie în apropiere de biroul lui Frank. Audierea preliminară a doamnei Porter urma să aibă loc peste două zile.

Katie nu dădea semne de frică, fiind hotărâtă să vorbească şi să facă tot ce putea. După ce-i povesti ce avea să se întâmple, Frank îi adresă întrebări pentru a verifica versiunea ei asupra evenimentelor din ziua în care murise tatăl ei.

Katie îi povestise înainte lui Mamie întâmplări din gospodăria Porter – întâmplări groaznice, teribile, care îi frânseseră inima lui Mamie. Katie îşi aminti de tatăl ei urlând, de dăţile când se ascunsese pentru că tatăl ei o lovea pe mama ei şi de teama pe care o trăise în fiecare zi.

Mamie nu putea să spună că-i părea rău că Roy Porter murise.

Pentru un bărbat care nu avea copii, Frank părea destul de în largul lui cu Katie. Nu era condescendent cu ea.

Unii adulţi tratau copiii ca pe nişte bebeluşi; dar o fetiţă precum Katie văzuse prea multe şi auzise prea multe pentru a fi tratată ca şi cum ar fi fost de sticlă. La cei cinci ani ai ei, era incredibil de curajoasă, după părerea lui Mamie.

Nu se aşteptase la asta de la Frank. Sincer, nu ştiuse cum interacţiona cu copiii. Săptămâna trecută, în faţa copilului agitat al doamnei Barrett, păruse inconfortabil şi dornic să plece. Dar poate că greşise ea cu privire la disconfortul lui.

„Spune-mi, iubire!”

Roşi când îşi aminti. În acea noapte, el o ţinuse până când adormise, apoi se strecurase din casă fără a fi observat. La scurt timp după, apăruse ca prin magie o cutie de bijuterii pe noptiera ei. Înăuntru se afla o brăţară de argint cu pandantiv – un arc cu o săgeată. O referinţă la faptul că el o numise „mica lui războinică”, fără îndoială.

Încă un val de căldură o străbătu. Dumnezeule, în ritmul acesta, avea să ardă în flăcări înainte de cină.

Se întreba însă cum reuşise el să aibă acces nelimitat la casa Greene. Priceput bărbat, priceput…

Mişcarea de la masă o trezi din reverie. Otto o conducea pe Katie la tejghea.

— Am terminat? îl întrebă ea pe Frank când el se reaşeză.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet şiret, şi inima ei tresări la acea expresie.

— Ţi-e greu să fii atentă, domnişoară Greene?

— Deloc.

— Atunci, ştii unde a dus-o Otto pe Katie?

— Să mai ia îngheţată.

Era o presupunere, dar părea alegerea logică.

— Greşit. A convins-o să încerce un sifon cu cremă de ou, care nu are deloc îngheţată în el.

Ea hotărî să renunţe la această discuţie. Să cedeze însemna doar că el avea să se umfle în pene.

— Mulţumesc pentru brăţară.

— Ţi-a plăcut?

— Foarte mult. Disperată să-l atingă cumva, ea îi strânse pe furiş mâna. Când el tresări, ea îi dădu imediat drumul. Ce s-a întâmplat? Te-am rănit?

Se întinse după ea cu mâna stângă.

— Am închis un sertar peste mâna dreaptă şi mă cam doare. Nimic îngrijorător.

— Slavă Domnului! Nu poţi să fii rănit chiar înainte de audierea preliminară.

— Sunt bine.

— Vei fi gata în două zile?

— Bineînţeles. Eu sunt mereu gata.

Lăudărosul. Dar tot era adorabil… şi cel mai chipeş bărbat din New York.

— Am toată încrederea în tine, domnule Tripp.

— Lasă laudele pentru după ce va fi eliberată doamna Porter. Se aplecă spre urechea ei. Şi pentru când te voi avea în patul meu.

Simţi cum i se împrăştie scântei pe suprafaţa pielii, fuzionând între picioarele ei. „Apropo de pat…”

— Nu mi-ai spus niciodată de ce ai venit seara trecută.

Nu-i făcea plăcere să se gândească la episodul cu Chauncey. Încă o speria şi o înfuria.

— Ca să mă asigur că nu erai supărată pe mine. Ai plecat de la închisoare furioasă, după ce ne-am întâlnit cu doamna Porter.

— Nu eram *furioasă.* Eu nu mă *înfurii.* Şi tot cred că este o greşeală să nu-i spunem doamnei Porter. Ar trebui să ştie riscurile când vine vorba despre copiii ei.

— Promit să am grijă de Katie.

Ochii lui albaştri păreau sinceri, dar cum ar fi putut el să vegheze tot timpul asupra lui Katie?

— Dacă nu cumva te muţi cu copiii, nu văd cum ai putea să faci asta.

— Am angajat oameni pentru a supraveghea tot timpul clădirea. Asta ajută?

Ea rămase cu gura uşor deschisă. Nu se gândise la această posibilitate. Pieptul i se încordă, emoţia adunându-

i-se în gât. Angajase paznici pentru copiii Porter. Frank Tripp era un pungaş de viţă nobilă cu limbă iscusită, dar era şi un bărbat bun. Cel mai bun bărbat.

Bărbatul *ei.*

„Eşti îndrăgostită de el”.

Da, probabil era. Gândul de a renunţa la el, de a nu-l mai vedea îi dădea dureri de stomac. Trebuia să-l convingă cumva pe tatăl ei că Frank o făcea fericită şi că nu avea să accepte pe nimeni altcineva. Nu avea să se mărite niciodată cu Chauncey, mai ales după ce se întâmplase noaptea trecută şi după ce, în sfârşit, acceptase ce simţea pentru Frank. Tatăl ei avea să înţeleagă într-un final şi să fie de acord să nu-i distrugă cariera lui Frank.

Pentru că ea avea să se mărite cu acest bărbat.

— Dacă nu am fi în public, te-aş săruta chiar acum.

Piciorul lui alunecă şi îl găsi pe al ei pe sub masă.

— Chiar ai face-o? M-ai săruta?

Ea privi la mesele din jur pentru a se asigura că ceilalţi clienţi nu-i puteau auzi. Apoi îşi linse buzele şi se apropie.

— În cele mai bune locuri.

El expiră lent, fără a-şi lua privirea de la ea.

— La naiba! Acum, nu mă voi putea ridica pentru încă vreo zece minute.

— Dacă te aştepţi să-mi cer scuze, mă tem că nu o voi face.

— Să nu-ţi ceri niciodată scuze pentru că mă tentezi. Aş putea fi mort şi îngropat la trei metri sub pământ şi tot aş tânji după gustul pielii tale.

Ea fu nevoită să ia o gură de apă, pentru că i se uscase gura.

— Poate ar trebui să discutăm mai târziu despre starea ta. Ora nouă, la tine?

— Îmi ceri să avem o aventură amoroasă, Marion Greene?

— Nu dacă vei continua să mă provoci.

El ridică ambele palme.

— Poţi să consideri că am încetat cu provocatul. Să

zicem ora zece. Aşa am destul timp pentru tine şi nu-mi fac griji că personalul ar putea încă umbla prin casă.

Îi plăcea ideea asta.

— Ora zece rămâne.

Frank deschise gura să spună altceva, dar o închise repede când Katie şi Otto apărură la masă.

— Ei bine, domnişoară Katie, zise el, ce părere ai despre sifonul cu cremă de ou?

— Este delicios. Otto puse paharul înalt în faţa ei, şi ea luă un pai. Ştiai că, de fapt, nu are ou în el?

Frank se apropie şi şopti:

— Nu-i nici frişcă. Doar lapte.

Apoi îi făcu cu ochiul.

Katie chicoti, şi lui Mamie i se topi inima. Omul era absolut fermecător.

— Mă tem că eu şi Otto trebuie să ne întoarcem la biroul meu, îi zise el lui Katie. O las pe domnişoara Greene să te ducă acasă. Odihneşte-te, bine? Să nu stai trează până târziu să dansezi şi să bei.

Katie chicoti.

— Bine.

— Fată cuminte. Frank îi ciufuli părul, apoi îi aruncă o privire lui Mamie. Pe mai târziu, domnişoară Greene!

Un fior întunecat străbătu coloana lui Mamie când auzi promisiunea din acele cuvinte.

— Domnule Tripp. Apoi, îl salută pe Otto. Domnule Rosen.

— O zi bună, domnişoară Greene!

Otto părea a-şi înăbuşi un zâmbet, dar nu zise nimic, ci doar îl urmă pe Frank afară din magazinul de îngheţată.

Apoi, în ciuda temperaturii scăzute din magazin, Mamie simţi o nevoie disperată de a-şi face vânt cu evantaiul.

*

Pe Mamie încă o furnica tot corpul în timp ce se furişa pe uşa servitorilor. Era abia trecut de miezul nopţii, şi

urmele degetelor lui Frank încă se simţeau pe fiecare părticică din ea. Respiraţia lui continua să-i şoptească peste piele. Căldura lui i se imprimase în came.

Cu puţin noroc, avea să-l simtă *zile întregi.*

Când intră în bucătărie, era întuneric, fustele foşnindu-i încet. Nu încuie după ea, în caz că Florence era şi ea ieşită.

Ocoli insula mare, luând un măr dintr-un bol. Dumnezeu îi era martor că i se făcuse foame în seara asta cu…

Lumina se aprinse, speriind-o. Ea exclamă, şi mărul îi căzu din mâini pe măsură ce lumina galbenă slabă cuprindea bucătăria.

Tatăl ei stătea lângă perete.

— Vrei să-mi explici unde ai fost?

Puse o mână pe piept, încercând să-şi domolească inima agitată.

— *Tati.* M-ai speriat îngrozitor.

— Nu mă îndoiesc. Imaginează-ţi acum cum m-am simţit eu când am descoperit că fata mea s-a strecurat afară din casă pentru a se duce Dumnezeu ştie unde.

— M-am dus la o plimbare prin grădină, minţi ea. E o noapte aşa frumoasă, că am zis…

— Nu mă minţi, se răsti el. Eşti ciufulită şi ai un semn de muşcătură…

Făcu un semn către gât.

Mâna ei zbură spre propriul gât. Frank chiar îi lăsase un semn?

— Nu, nu ai, de fapt, un semn. Gura lui se strânse, mustaţa tresărindu-i în felul în care o făcea când era furios. Dar faptul că ai crezut că ai putea avea îmi spune tot ce trebuie să ştiu.

— Tati, te înşeli. Orice ai crede, jur că nu s-a întâmplat.

— Cine-i?

Detesta faptul că-l mintea, dar în acest moment nu vedea altă opţiune. „Neagă, neagă, neagă”.

— Nu există alt bărbat. Sunt aproape logodită cu

Chauncey.

— Şi, cu toate astea, nu vrei să semnezi contractual, şi motivul este cel din al cărui pat tocmai ai plecat. Vreau să ştiu cine este, la dracu'! *Chiar acum, Marion!*

Nu-i putea spune. Indiferent de ce simţea pentru Frank, nu aşa trebuia să afle familia ei. Nu cu supărare şi dezamăgire. Îşi dorea binecuvântarea tatălui ei, dar avea nevoie de timp să-l convingă că ea şi Frank se potriveau. Până la urmă, trecutul lui Frank nu era aşa diferit de al lui Chauncey. Deşi muncea ca avocat, Frank provenea dintr-o familie importantă din Chicago. Şi o făcea *fericită.* Sigur asta *avea să* conteze pentru tatăl ei la momentul potrivit.

Îndreptându-şi spatele, ea zise:

— Am fost la o plimbare. Atâta tot.

Tatăl ei clătină din cap şi se uită la pantofii săi.

— M-ai lăsat fără opţiune. Urmează-mă în biroul meu.

Simţi o greutate în stomac în timp ce-l urma spre partea principală a casei. „Poate doar vrea să se simtă confortabil cât urlă la mine". Sincer, ce altceva putea să facă? Nu avea nicio dovadă, şi ea nu ar recunoaşte nimic necuviincios. Se aflau într-un impas, aşa că ea avea să-i asculte predica, să-şi ceară scuze că îl făcuse să se îngrijoreze şi să se ducă la culcare.

El deschise uşa biroului său şi o ţinu pentru ea. Ea intră şi aproape se împiedică. Domnul Livingston, Chauncey şi un bărbat masiv şi îndesat pe care nu-l recunoscu se ridicară deodată şi se întoarseră spre ea. „Oh, nu. Asta nu-i de bine".

Apoi, observă cercurile negre din jurul ochilor lui Chauncey, nasul lui roşu şi umflat. Ce naiba i se întâmplase? Se uita la ea îmbufnat, cu braţele încrucişate peste piept.

„Nu-i de bine deloc".

— Stai jos, Marion!

Tatăl ei trecu de ea şi se aşeză pe scaunul din spatele biroului. Ea merse un pic mai lent, aşezându-se pe unul din scaunele opuse. Domnul Livingston stătea pe celălalt scaun, lăsându-i pe Chauncey şi pe străin în picioare.

Tatăl ei i se adresă:

— Îi ştii pe Chauncey şi pe domnul Livingston. Bărbatul pe care nu-l cunoşti este comisarul Byrnes de la Departamentul Detectivilor din Poliţia Metropolitană. Comisarul are nişte informaţii despre tine, după spusele domnului Livingston.

— M-ai *spionat?*

Poliţia o urmărise. Dumnezeule, ce observase? Închisoarea, chiriaşii... Apoi îşi dădu seama. *Casa lui Frank.*

Nu, avusese grijă. Nu-i aşa? Frank o condusese acasă în cupeul lui în seara asta, pentru a o ascunde şi proteja. Poate că tatăl ei bănuia, dar nu putea dovedi nimic. Ea se îndreptă şi îşi înghiţi panica pe care o simţea adunându-se în gât.

— Nu aveai niciun drept să faci asta, domnule.

— Efectuam o anchetă, domnişoară, zise comisarul. Am considerat că este prudent să informez părţile interesate despre ce am aflat.

— Tati, cum ai putut permite asta?

Tatăl ei miji ochii în timp ce bătea darabana.

— Te-ai schimbat în ultimele câteva săptămâni, Marion – şi nu în bine, aş zice eu. Cred că eram cu toţii dornici să aflăm ce a provocat o asemenea schimbare în personalitatea ta.

— Tot ce trebuia să faci era să mă întrebi.

— Dacă ar fi existat şansa să primesc un răspuns sincer, aş fi de acord. Dar nu ai fost onestă cu mine şi nici cu Chauncey.

Ea privi spre Chauncey. Chipul lui era oribil. Nu ştia ce îi provocase rănile, dar probabil dureau ca naiba. Nu că ar fi fost indignată pentru el. Nu-l putea ierta pentru că o atacase în foişor.

— Deci, continuă tatăl ei, Byrnes, ai un raport pentru noi?

— Da, domnule, am, zise comisarul.

În loc să vorbească însă, el se întoarse şi ieşi din încăpere. Nimeni nu zise nimic, şi ea putea simţi privirea furioasă a lui Chauncey arzând o gaură în lateralul capului

ei.

Ignorându-l, ea încercă să discute cu tatăl ei.

— Tati, nu înţeleg ce se petrece. Toate astea ar putea aştepta până dimineaţă, când vom fi cu toţii odihniţi.

Tatăl ei rămase tăcut, cu privirea aţintită asupra uşii. Ceasul de pe poliţă anunţă jumătatea de oră, un clinchet ritmic răsunând puternic în linişte. Apoi, uşa se deschise, şi ea se uită să vadă ce împiedicase…

Încremeni îngrozită, pentru o scurtă secundă camera întorcându-se cu susul în jos. Frank intră în urma comisarului Byrnes, chipul avocatului ei fiind, evident, sumbru.

Oh, Dumnezeule! Era mai rău decât rău. Era un adevărat dezastru.

Trebuia să facă ceva, să *spună* ceva, dar nu putea decât să privească stupefiată. Cuvintele se învălmăşeau în creierul ei, fragmente şi bucăţi ce nu puteau forma propoziţii. Frank… aici… Chauncey… poliţia.

— Tripp, cred că-i cunoşti pe toţi de aici, zise tatăl ei cu voce platã când cei doi bărbaţi se apropiară de birou. Hai să terminăm odată, Byrnes!

— Desigur, domnule. Byrnes scoase un carneţel şi începu să citească. În repetate rânduri, domnişoara Greene a fost observată călătorind la periferie în districtul şase, unde a vizitat câteva familii care locuiesc în patru clădiri diferite. Din câte am înţeles, le duce bani acestor familii – o modalitate de a le suplimenta veniturile.

Mamie deschise gura pentru a explica, dar tatăl ei clătină o dată din cap. Un muşchi îi zvâcni lui în maxilar, o expresie bine cunoscută a nemulţumirii lui teribile. Ea închise gura şi îşi împreună braţele în poală.

— De două ori a vizitat secţia pentru femei a închisorii, pentru a vedea o prizonieră, o anume doamnă Porter. Aceasta face parte din una dintre familiile pe care domnişoara Greene le vizita în mod obişnuit, şi doamna Porter a fost arestată şi este acuzată de crimă.

Comisarul tuşi. Nimeni din încăpere nu se mişcă. Mamie nu îndrăznea să se uite la Frank.

— Avocatul care o reprezintă pe doamna Porter este domnul Frank Tripp. A acceptat cazul la cererea domnişoarei Greene, în ciuda sfaturilor partenerilor săi, aş adăuga eu, care se opun vehement ideii ca firma lor să fie asociată cu asemenea lucruri.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, mormăi tatăl ei.

Mamie nu se aşteptase la asta. Partenerii lui Frank îi ceruseră să renunţe la cazul doamnei Porter? El nu-i menţionase despre asta. Privirea ei ţâşni spre el, dar Frank se uita drept înainte, cu mâinile în buzunare. Ea nu îşi putea imagina la ce se gândea el.

— Se pare că domnişoara Greene ajută cu cazul doamnei Porter, pentru că este apropiată de copiii Porter. Audierea preliminară este programată cu judecătorul…

— Treci peste asta, zise tatăl ei. Relatează faptele relevante.

— Îmi cer scuze. Gâtul comisarului se înroşi. Domnişoara Greene l-a vizitat pe domnul Tripp şi la biroul acestuia, şi acasă – cel mai recent, în această seară; a sosit aproximativ la ora zece seara şi a plecat la cinci minute după miezul nopţii.

Ruşinea o copleşi. Nu din cauza relaţiei ei cu Frank – nu simţea un gram de regret pentru *asta* –, ci pentru că asta nu era treaba nimănui în afară de a ei şi a lui Frank. Chauncey şi domnul Livingston nu ar trebui să fie martori la asemenea informaţii. Era suficient de rău că tatăl ei afla astfel.

Pleoapele lui Frank se lăsară pentru scurt timp. Expresia îi era îndurerată, şi Mamie fu aproape copleşită de vinovăţie. Trebuia să salveze situaţia înainte ca tatăl ei şi comisarul să strice totul.

— Am discutat despre caz, zise ea.

— Duncan, asta-i o încălcare flagrantă a încrederii fiului meu, zise domnul Livingston. El se aştepta ca ea să rămână castă până la nunta lor, nu să umble aiurea prin New York.

— Nu contează că Chauncey nu s-a deranjat să rămână cast, zise Mamie. Are o amantă la care refuză să

renunţe.

— Asta nu-i relevant, se răsti tatăl ei, arătând cu degetul spre ea. Discutăm despre comportamentul tău aici, nu despre al lui Chauncey. Şi, având în vedere cât de rău merg lucrurile, eu aş înceta să mai zic ceva în locul tău. Făcu un gest către comisar. Mi s-a spus că ai informaţii despre trecutul domnului Tripp.

Frank tresări, şi ea îl văzu înghiţind cu dificultate. Apoi el afişă un zâmbet discret şi i se adresă tatălui ei:

— Duncan, nu văd de ce trecutul meu are vreo relevanţă în discuţia din seara asta. M-am oferit deja să fac ce este corect cu Marion. Doresc să mă căsătoresc cu ea.

Oferta nu-l calmă pe tatăl ei.

— Am spus destul de limpede ce simt în legătură cu asta ultima dată când am vorbit despre fata mea. Byrnes, continuă, te rog!

Gura lui Byrnes afişă un zâmbet satisfăcut, unul care făcu ca pieptul lui Mamie să se strângă de teamă.

— Da, mulţumesc. După cum ştiţi cu toţii, domnul Tripp pretinde că provine dintr-o familie importantă din Chicago. Dar am aflat că, de fapt, a crescut pe Worth Street, în Five Points, numele lui adevărat fiind Murphy.

*

În încăpere se dezlănţui haosul, cei doi Livingston exprimându-şi nemulţumirea în faţa lui Duncan, care doar se uita urât la Frank, dar Frank nu era atent la niciunul. Era concentrat asupra lui Mamie. Sprâncenele ei erau unite într-o expresie de confuzie, ochii îi erau goi. Cel mai probabil, se îndoia de acea dezvăluire, gândindu-se că era imposibil ca minciuni de o asemenea magnitudine să fie perpetuate.

Cu toate astea, fuseseră. Frank se asigurase de-a lungul anilor, făcând tot ce putuse pentru a-şi îngropa trecutul. Naiba să-l ia pe Byrnes. Cumva, comisarul aflase adevărul şi îl folosea pentru a-l distruge pe Frank înainte de audierea preliminară.

Când el nici nu infirmă povestea, nici nu se apără, umerii ei se prăbuşiră. La cum o cunoştea pe Mamie, ştia că acum se întreba despre ce altceva o minţise. O întrebare justificată, bănuia el, ţinând cont de circumstanţe. Dar nu o minţise niciodată cu privire la sentimentele lui sau la dorinţa de a se căsători cu ea. Acele lucruri chiar fuseseră adevărate.

Nu că acum ea l-ar mai fi crezut.

Durerea îi sfredelea pieptul, o panică arzătoare care eclipsa cu mult umilinţa de a-şi vedea secretul etalat în faţa lui Duncan şi a celor doi Livingston. Nu putea să o piardă, nu acum.

Nu când tocmai descoperise cum mirosea la lumina lunii.

Nu când aflase cât de sensibil era gâtul ei, cât îi plăcea să fie sărutată acolo.

Nu când i-ar fi pus lumea la picioare doar ca să vadă unul dintre zâmbetele ei.

Nu *acum,* la dracu'!

— N-ai nimic de zis în apărarea ta? se răsti Duncan, smulgându-l pe Frank din gândurile sale. Vreo explicaţie pentru asta?

— Este adevărat. Rămase atent la Mamie, în timp ce scotea cu forţa cuvintele. M-am născut ca Frank Murphy şi am crescut în Five Points, cel mai mic dintre cinci copii. Am plecat de acasă la 14 ani, la o şcoală cu internat. După aceea, am mers la Colegiul Allegheny şi apoi am muncit la un avocat până am intrat în barou.

— Ştiam eu! strigă Chauncey. Ştiam că nu este nimic mai mult decât un bătăuş din mahala. Uite ce mi-a făcut la faţă!

Sprâncenele lui Mamie se ridicară în vreme ce ea analiza rănile lui Chauncey. Apoi păru să se scuture, arătând mai mult ca femeia hotărâtă pe care o ştia el.

— Domnul Tripp l-a lovit pe Chauncey din cauza mea. Chauncey a încercat să mă ia cu forţa noaptea trecută la foişor, şi…

— Nu am făcut aşa ceva!

Încăperea se cufundă în tăcere după declaraţia lui Mamie. Expresia lui Duncan deveni înfricoşătoare în timp ce acesta se ridica lent, îndreptându-şi atenţia spre Chauncey.

— Ai încercat să-mi iei fata cu *forţa*?

Pe chipul lui Chauncey se văzu pentru un scurt moment frica, apoi el o ascunse.

— Ne sărutam şi ne-am lăsat duşi de val. Nu s-a întâmplat nimic – şi nu este mai rău decât ce făcea deja cu el!

Arătă spre Frank.

— Eşti un mincinos, mârâi Frank, cu muşchii încordaţi şi pregătit de luptă. I-ai spus că are nevoie doar să fie convinsă şi că-i vei dovedi ce amant bun eşti.

— Ia stai un pic, zise Livingston tatăl. Nu poţi să dai vina pe Chauncey că a vrut să onoreze înainte jurămintele lor de căsătorie, încerca doar să ajute cu procesul.

— *Luând-o cu forţa*? urlă Duncan. Ce fel de bărbat recurge la violenţă fizică pentru a cuceri o femeie?

— Nu am rănit-o, protestă Chauncey. Doar ne sărutam, atâta tot.

— Pentru că te-am muşcat de mână când mi-ai acoperit gura ca să tac. Abia atunci am putut scăpa, sublinie Mamie.

— Dă-mi să-ţi văd mâna, îi ordonă Duncan lui Chauncey.

Chauncey înghiţi, strângând pumnul stâng.

— Va fi soţia mea, zise el. Nu văd care-i problema dacă începem lucrurile mai devreme.

— Problema, zise Duncan şi se apropie de tânăr, este că este fata mea, şi eu nu accept ca niciun bărbat – nici măcar ăla cu care urmează să se mărite – să o ia cu forţa. Dă-mi să-ţi văd nenorocita aia de mână. *Acum!*

Chauncey păli în faţa furiei lui Duncan. Duncan era intimidant de cele mai multe ori; uneori, era de-a dreptul înfricoşător. Chauncey întinse mâna stângă, unde o urmă albăstruie de dinţi se vedea clar. Văzând dovada celor întâmplate, Frank îşi dori să-i distrugă din nou faţa lui Chauncey.

Expresia lui Duncan se întunecă şi mai mult. Probabil că lui Chauncey i se făcu frică pentru viaţa lui, căci vocea îi tremură când zise:

— A fost doar un pic de distracţie nevinovată.

— Haide, Duncan, zise domnul Livingston. Îţi aminteşti cum sunt fetele la vârsta asta. Vor să experimenteze, dar trebuie să rămână respectabile. I-am sugerat lui Chauncey să încerce să o influenţeze un pic. Să grăbească lucrurile. Nu putem da vina pe el. Credea că-i virgină. Cine şi-ar fi închipuit că se tăvălea deja cu *el.*

Arătă cu bărbia spre Frank. Ochiul drept al lui Duncan tresări când se întoarse spre prietenul lui.

— Tu… tu i-ai zis să-mi forţeze fata? Fata *mea,* fata pe care o ştii de când am ţinut-o prima dată în braţe?

— Chauncey nu ar fi rănit-o, pentru numele lui Dumnezeu, zise Livingston. Exagerezi.

— Eu *exagerez*? Ochii lui Duncan aproape că-i ieşeau din orbite. Tu i-ai spus fiului tău să-mi agreseze fata, şi eu exagerez. Am înţeles bine?

— Băiatul nu a făcut nimic greşit. L-a făcut să aştepte, pentru numele lui Dumnezeu, în timp ce ea umbla prin oraş cu amantul ei. Şi ştii că, dacă are unul, este posibil să aibă mai mulţi. Ce fel de fată creşti?

Nările lui Duncan se măriră, pieptul i se ridică şi cobora rapid. Frank era pe cale să intervină, pentru a calma pe toată lumea, când Duncan zise:

— Ieşi dracului din casa mea! Amândoi! Ieşiţi şi să nu mai veniţi vreodată înapoi!

Fălcile lui Livingston se mişcară când el deschise şi închise gura. Se chinui să se ridice.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da. Foarte serios. Nu va exista nicio căsătorie între fiul tău şi fata mea. De fapt, dacă-l prind prin preajma ei, îi rup mai multe decât i-a rupt Tripp.

— Vei regreta asta, zise Livingston. După ce o să te calmezi, te vei răzgândi.

— Nici într-un milion de ani, Richard. Ştiu că am fost prieteni mult timp, dar nu voi uita niciodată asta.

Livingston era furios şi îi zise lui Chauncey să se mişte. Cei doi bărbaţi ieşiră valvârtej din încăpere, fără a se mai deranja să închidă uşa în urma lor.

— Comisare, zise Duncan obosit, aşezându-se pe scaunul său. Cred că am terminat aici.

Byrnes nu părea dornic să plece, probabil pentru că dorea să savureze distrugerea provocată, nenorocitul!

— Desigur, domnule. Mulţumesc.

Comisarul făcu o plecăciune scurtă şi plecă.

Duncan îşi trecu o mână peste faţă.

— Dumnezeule, ce dezastru!

Frank era de acord. Şi de aici lucrurile doar aveau să se înrăutăţească. Livingston şi Byrnes aveau să spună cu încântare tuturor din Manhattan despre trecutul lui Frank. Scandalul avea să schimbe viaţa lui Frank pentru totdeauna. Partenerii lui aveau să fie furioşi. Avea să îşi piardă calitatea de membru la cluburi. Nimeni din înalta societate nu urma să mai vrea să stea de vorbă cu el. Cariera sa ca avocat preferat al înaltei societăţi se terminase.

Şi totuşi, nu asta-l durea cel mai mult.

Ceea ce-l durea era faptul că Mamie evita să se uite la el, de parcă nu suporta să-l vadă. În tot dezastrul ăsta, nu-l interesa decât să vadă ochii lui Mamie sclipind din nou. Ar implora, ar pleda – chiar ar îngenunchea, dacă ar fi nevoie. Ar face orice, pentru că trebuia să îndrepte lucrurile.

Nu putea să o piardă. Nu acum.

— Duncan, aş vrea un moment singur cu fata ta, dacă nu te deranjează.

Bărbatul mai în vârstă oftă.

— Bănuiesc că n-are ce să mai fie rău în asta. Mamie?

Mamie încuviinţă din cap.

— Tati, îmi pare aşa rău pentru toate astea.

— Mie îmi pare rău. Credeam că Chauncey… Mă rog, am fost egoist, nu-i aşa? Chipul lui Duncan se îmblânzi, şi bărbatul înghiţi cu dificultate. Mamie, poate că nu mai vii la mine cu genunchii zdreliţi sau cu înţepături de albină, dar sunt aici pentru tine. *Nimic* nu va schimba asta.

Ea îşi şterse ochii.

— Mulţumesc.

El se ridică, ocoli biroul şi o sărută pe creştetul capului.

— Te iubesc, Marmeladă. Apoi Duncan se apropie de Frank. Noi doi vorbim mâine, zise el încet. Şi mă aştept să arăţi respect faţă de casa mea.

— Da, domnule.

Răspunsul trebuie să-l fi satisfăcut pe tatăl lui Mamie. Ieşi din încăpere, lăsând uşa deschisă în urma sa.

Capitolul 19

În biroul lui Duncan se lăsă tăcerea, singurul sunet fiind şuieratul şi trosnetul focului ce se stingea. Frank anticipase furie din partea lui Mamie, se aştepta ca ea să ţipe la el din cauza înşelătoriei lui. Dar ea doar aştepta, în tăcere, cu trupul perfect nemişcat. O cochilie de indiferenţă părea să o înconjoare, şi el nu ştia cum să o spargă.

Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi tuşi.

— Marmeladă?

Ea ridică din umeri.

— Porecla pe care mi-a dat-o Florence în copilărie. Credeam că a uitat de ea.

Din nou, tăcere.

— Aş vrea să-ţi explic. Să-ţi spun de ce.

— Nu contează.

— Ba contează. Mamie, vrei să te uiţi la mine, te rog?

Ea îi întâlni privirea, cu o expresie plată. Un junghi de durere despre care bănuia că-i vinovăţia îl înţepă sub coaste.

— Lumea, lumea *asta* – făcu un gest spre încăpere – îţi judecă foarte dur trecutul. Ştiam că nu aş fi niciodată acceptat dacă aş spune adevărul.

— Da, dar eu nu sunt toată lumea. Ştii despre munca mea la periferie, ştii ce simt cu adevărat. Nu sunt genul

care să judece copilăria cuiva, mai ales când a mea a fost aşa privilegiată. Cu toate astea, ai continuat să mă minţi, chiar şi după…

După ce făcuseră sex. Da, înţelegea.

— Cum ar fi trebuit să-ţi spun după atâta vreme?

— Simplu. „Mamie, de fapt”, zise ea cu voce groasă, „eu m-am născut în Five Points”. Uite, vezi ce uşor a fost?

— Fii serioasă…

— Sunt serioasă. Ea sări în picioare şi puse distanţă între ei. Erau doar câţiva paşi, dar pentru Frank păreau kilometri. M-ai minţit în legătură cu familia ta, cu locul naşterii tale. Familia ta din Chicago şi mina de cupru a bunicului tău… Toate minciuni. Nici măcar nu ştiu cine eşti!

El se ridică.

— Ştii *exact* cine sunt. Sunt acelaşi bărbat care te-a găsit în cazinouri noaptea, care o reprezintă pe doamna Porter şi care te-a ţinut în braţe după ce te-a atacat Chauncey. Un bărbat care te iubeşte dincolo de orice raţiune şi logică.

Ea îşi acoperi gura, lacrimile adunându-i-se la baza pleoapelor.

— Cu toate astea, acel bărbat nu a putut fi onest cu mine în legătură cu originea sa, cu experienţele şi oamenii care l-au format. Ştii, am bănuit că minţeai în legătură cu trecutul tău când am luat cina la Sherry’s, în acea seară. Ar fi trebuit să am încredere în instinctul meu. Sunt aşa proastă că am avut încredere în *tine,* în schimb.

— *Nu* eşti proastă. Poate că ţi-am pierdut încrederea, dar mă voi revanşa faţă de tine.

Asta nu păru să o liniştească. Îl întrebă:

— Ai familie în oraş?

— Da. Mama şi fratele meu. Cele două surori ale mele locuiesc în afara oraşului.

Mamie închise ochii, ceea ce făcu să i se rostogolească două lacrimi mari pe obraji.

— Îi vezi? Vorbeşti cu ei?

— Abia de curând am vorbit cu fratele meu pentru prima dată de când am plecat de acasă.

Ea tresări.

— Şi ceilalţi? El clătină din cap, şi umerii ei căzură. Nu ai vorbit cu mama ta sau cu surorile tale în toţi aceşti ani? Nu pot… Nu pot să înţeleg. Cum ai putut pleca de lângă ei?

Judecata ei îl ustura, şi gâtul lui Frank se înroşi.

— Mamie, tatăl meu a fost Roy Porter. Nu, a fost *mai rău* decât Roy Porter. Noi, copiii, am suferit abuzuri din partea lui, dar mama mea a suferit şi mai mult.

— Şi asta înseamnă să fugi şi să nu mai vorbeşti niciodată cu ei? Dumnezeule, mama ta… Probabil se învinovăţeşte.

„Ăia-s banii lui Frankie. O să-i dau înapoi când vine acasă”.

Emoţia i se adună în gât. Nu, mama lui îl îndemnase să plece. Ştiuse că nu ar fi supravieţuit în Five Points. Şi el reuşise dincolo de cele mai mari visuri ale lui. Se căţărase în vârful elitei din New York, unde prosperase. Făcuse atât de mulţi bani, încât nu reuşise niciodată să-i cheltuiască pe toţi. Partener într-un cabinet de avocatură prestigios. Numele lui în toate ziarele. Debutanta cea mai dorită din oraş în patul lui… Frank Murphy nu ar fi avut niciodată *ceva* din toate astea.

Şi acum, Frank Tripp pierduse totul.

Nu-i păsa. Nimic în afara lui Mamie nu conta. Putea să piardă totul, dar nu o putea pierde pe ea.

— Tripp este numele tău legal sau ai rămas cu Murphy?

— Mi l-am schimbat în Tripp când am împlinit 18 ani. Ea tresări când auzi declaraţia lui, aşa că el o imploră: Te rog, Mamie, dă-mi voie să-ţi explic.

Ea pufni batjocoritor.

— Adică să te las să încerci să mă vrăjeşti cu cuvintele tale. Doar asta faci, nu-i aşa, Frank? Dar eu nu sunt nici judecător, nici jurat. Eu sunt femeia căreia i-a păsat de tine. Care te-a iubit…

Când ea se întrerupse, el se balansa pe călcâie de parcă l-ar fi lovit.

— Nu folosi timpul trecut. Te rog. Te iubesc

nebuneşte.

Mai multe lacrimi se rostogoliră pe obrajii ei, şi ea îşi feri privirea.

— Nu pot iubi un bărbat pe care nu-l cunosc. Mai rău, minţi de atât de mult timp, încât bănuiesc că nici nu te mai cunoşti pe tine însuţi, îşi şterse faţa. Mi-ai frânt inima – şi nu sunt sigură a cui este vina.

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, ea se grăbi spre uşă, cu capul plecat. Frank detesta că o rănise, că era supărată. De ce nu-l asculta?

— Stai, Mamie!

Ea îl ignoră, dispărând în întuneric, luând cu ea tot ce îşi dorise el vreodată.

*

— Nu poţi sta în pat toată ziua.

Mamie ignoră vocea lui Florence şi se îngropă sub aşternuturi. Nu-i păsa. Avea să stea în pat toată ziua, cu siguranţă.

Dintr-odată, îi fu smulsă perna de pe faţă, şi lumina strălucitoare îi agresă ochii. Sora ei trăsese draperiile, la naiba!

— Ce fad aici?

— Te scot din pat. Haide, acum! Trezirea!

— De ce?

Se rostogoli, dar mâna lui Florence o opri.

— Păi, întâi, pentru că nu-ţi stă în fire. Marion Greene nu-i o morocănoasă.

— Am dreptul să mă schimb.

— Da, adevărat. Dar noi, fetele Greene, suntem făcute din ceva mai rezistent. O mică dispută cu logodnicul nostru nu-i capătul lumii.

Mamie se rostogoli şi îşi săgetă sora cu privirea.

— Nu-i o *mică ceartă* şi nu-i logodnicul meu.

— Pff. Ba este. Acum, înţeleg că eşti supărată că nu ai ştiut despre trecutul lui, dar sigur înţelegi de ce a minţit. Tu, dintre toţi oamenii, ai văzut cum îi priveşte lumea pe

cei aflaţi în partea greşită a oraşului.

— Înţeleg de ce a minţit pe toată lumea, dar nu pe mine.

Iubirea avea nevoie de onestitate şi de încredere pentru a înflori, şi Frank nu-i dăduse niciuna, nici alta. Deci orice avuseseră ei fusese doar poftă trupească, nu ceva de durată şi real.

Şi, Dumnezeule, cât *durea* asta.

— Bine. Al doilea motiv pentru care trebuie să te dai jos din pat este pentru că i-ai promis lui Justine că poate veni cu noi la periferie astăzi.

Mamie gemu. Uitase. „Nu o pot abandona pe doamna Porter şi pe copiii ei doar pentru că Frank mi-a frânt inima”.

Acum, avea să fie nevoită să pară veselă toată ziua. Gândul o cam îngreţoşa.

— Vreo şansă ca Justine să nu ştie ce s-a petrecut azi-noapte?

— Tati ne-a spus tuturor la micul dejun. Şi este şi-n ziare.

Mamie se ridică în fund, cu inima sărindu-i din piept.

— Da? A apărut că eu şi Frank…

— Nu. Dumnezeule, nu! Despre trecutul lui Frank, familia lui adevărată. Ştiai că fratele lui face bere?

— Din toată povestea ăsta-i cel mai interesant pentru tine? Uneori, Mamie nu-şi înţelegea sora mai mică. Şi nu, nu ştiam. Frank nu mi-a dat niciun detaliu despre ei.

— Deci îl iubeşti?

— Pe fratele lui Frank?

Florence se strâmbă.

— Bună încercare. Uiţi că eu sunt cea care ţi-a zis să-l seduci.

Mamie se aşeză şi îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Deci este vina *ta* pentru tot dezastrul ăsta.

— Eşti prea dură cu el. Voi doi abia începeaţi să vă cunoaşteţi. Gândeşte-te la Chauncey! Îl ştii de ani întregi, dar tot a încercat să te atace în foişor. Nu cunoşti niciodată pe cineva cu adevărat, Mamie. Trebuie să te ghidezi după caracterul omului. Chauncey este un răzgâiat privilegiat,

arogant. A primit totul şi nu a muncit pentru nimic.

— Şi? o întrebă Mamie pe Florence când aceasta o privi cu subînţeles.

— Şi Frank nu a avut nimic, dar a ajuns prin forţe proprii un bărbat puternic, bogat. Ştie ce înseamnă să munceşti din greu pentru ceva. Are integritate.

Da, Mamie bănuia că aşa era. Frank avusese un start dificil în viaţă; nu-i fusese uşor să-şi lase familia şi să pornească pe cont propriu de la o vârstă aşa fragedă.

Cu toate astea, ar fi trebuit să-i spună. După tot ce făcuseră şi îşi spuseseră unul altuia, ar fi trebuit să fie *onest. Cum* avea să poată ea să uite vreodată trădarea lui? Se simţea copleşită de o durere ce pornea din inimă şi ajungea în fiecare venă.

La uşă se auzi un ciocănit. Ambele fete ridicară privirea când intrară părinţii lor. În ochii mamei ei se citea îngrijorarea, în vreme ce tatăl lor arăta ciufulit, ca şi cum ar fi trecut de nenumărate ori cu mâinile prin păr.

— Draga mea fată, zise mama ei şi se aşeză pe pat. O cuprinse pe Mamie în braţe. Sunt foarte supărată pe tatăl tău că nu m-a trezit azi-noapte. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine.

Mamie se cufundă în îmbrăţişarea familiară a mamei ei.

— Mulţumesc, dar nu aveai ce să faci.

— O mamă nu trebuie să facă ceva pentru a fi de ajutor. O mamă există pentru a uşura suferinţa copilului ei. Când tatăl tău mi-a povestit ce s-a întâmplat, am ştiut că suferi.

— Am crezut că vei fi supărată pe mine.

Mama ei se dădu în spate.

— Mamie, eşti fata mea cea mai practică, cea mai calmă…

— Poftim, zise Florence, punându-şi mâinile în şolduri. Aş vrea să subliniez că eu i-am dat sfaturi pe durata acestei escapade.

— Încurajând nesăbuinţa, fără îndoială, zise tatăl lor. Du-te, Florence! Lasă-ne un pic singuri.

Florence bombăni, dar plecă.

— După cum spuneam, continuă mama ei, tu eşti fata mea practică. Tu n-ai avut niciodată idei fanteziste. Este clar că el este motivul pentru care ai cerut mai mult timp înainte să fii de acord să te măriţi cu Chauncey.

— Da.

Nu mai avea sens să nege acum.

— Ei bine, eu îmi cer scuze că nu am văzut asta înainte. Chauncey a părut mereu o alegere potrivită pentru tine, şi tu n-ai pus niciodată sub semnul întrebării partida cu el. Aşa că am crezut că erai fericită cu acea alegere.

— Chauncey a fost alegerea lui tati, îi reaminti Mamie mamei ei. Şi tati a promis că le lasă pe Florence şi pe Justine să-şi aleagă singure soţii dacă eu sunt de acord să mă mărit cu Chauncey.

Mama rămase cu gura deschisă şi se uită încruntată la soţul ei.

— Este adevărat, Duncan?

El avu decenţa să pară ruşinat.

— Nu aveam de gând să-i cer să se ţină de promisiune. Pur şi simplu nu voiam să-i intre în cap idei despre alţi bărbaţi.

— Ai folosit ca armă iubirea pentru surorile ei. Cum ar fi putut ea să ştie că tu nu vorbeai serios?

— Este cea mai mare, şi am crezut că Chauncey va fi un soţ bun. Logodna exista de secole, şi nu vedeam niciun motiv pentru a o anula. De unde era să ştiu eu cum este băiatul în realitate?

— Noi doi vom discuta mai târziu, zise mama, rostind cu asprime cuvintele. Mamie, vrei să te măriţi cu Frank Tripp… Oh, bănuiesc că îl cheamă Murphy, nu-i aşa? Pe el îl vrei?

Mamie îşi frecă podul nasului cu degetele.

— Nu ştiu. Nu-l pot ierta că m-a minţit.

— Păi, va trebui să te hotărăşti. Reputaţia este un lucru dificil, şi, dacă nu te măriţi cu el, atunci te vom trimite la Paris sau la Roma pentru un an. Ca să treacă scandalul cât eşti acolo.

Un an la Paris sau la Roma? Departe de familie şi de prieteni. Departe de Frank... Simţi un junghi în stomac. I se părea ceva de neîndurat.

— Dacă pe el îl vrei, zise tatăl ei, atunci ţi-l aduc eu. Dar, înainte să mă văd cu el în după-amiaza asta, trebuie să ştiu ce vrei.

Nu-i plăcea ideea ca tatăl ei să-i obţină căsătoria prin forţă. Din nou. Şi apoi, nu era pregătită să-l ierte pe Frank, acest aproape străin cu care fusese intimă.

— Nu pot să vă dau un răspuns încă. Dar orice se întâmplă rămâne între mine şi el. Îţi cer să nu-l forţezi să se mărite cu mine.

— Ţi-a distrus reputaţia, mârâi tatăl ei. Ar trebui să-l obligăm să facă lucrul corect.

— Duncan, încetează! Ori se hotărăşte să se mărite repede cu el, ori o trimitem la rude în străinătate. Nu vreau să fie într-o căsătorie nefericită. Prefer să o ştiu fericită, cum suntem noi.

Privirea tatălui ei se îmblânzi, şi pe chipul lui mare apăru un mic zâmbet – cel pe care îl avea doar pentru mama lor.

— Bine, zise el ridicând mâinile. Dar ei doi trebuie să se hotărască repede. Byrnes şi Livingston vor împrăştia vestea prin tot oraşul până la ora ceaiului.

*

O doamnă Rand smiorcăită îi dădu lui Frank două cutii goale.

— Nu-mi vine să cred că-ţi dai demisia.

Mai degrabă, era dat afară. Da, în mod oficial, Frank îşi dăduse în acea dimineaţă demisia de la cabinetul de avocatură, dar ceilalţi trei parteneri îi spuseseră clar că nu mai era bine-venit aici. Îi înţelegea, mai ales după titlurile din ziarele din acea zi. Ziarele îl făceau să pară un soi de escroc, un bărbat care îşi crease o personalitate pentru a păcăli oamenii din clasa superioară. Nu urma să mai aibă niciodată vreun client din lumea bună.

Îşi dorea să se simtă furios în legătură cu asta… dar nu simţea nimic. Fusese amorţit de când Mamie plecase, noaptea trecută.

— „Nu pot iubi un bărbat pe care nu-l cunosc. Mai rău, minţi de atât de mult timp, încât bănuiesc că nici nu te mai cunoşti pe tine însuţi”.

Acele cuvinte îl bântuiau. Cu doar câteva ore în urmă, avusese totul în palma sa. Acum, nu mai avea nimic.

Luă cutiile.

— Sunt sigur că ai citit ediţiile de dimineaţă. Deci nu are sens să te prefaci.

— Nu-mi pasă dacă numele tău este Tripp, Murphy sau Carnegie, eşti acelaşi om cu care am lucrat patru ani. Eşti un avocat extraordinar, şi nu ar trebui să-i laşi pe vulturii ăia bătrâni să te gonească.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Îmi va fi dor de tine, doamnă Rand.

Ea flutură mâna şi ieşi grăbită din biroul lui. Frank o auzi suflându-şi nasul în biroul ei în vreme ce el căuta prin jur. Nu erau prea multe lucruri de împachetat în biroul lui. Nu avea poze cu familia. Nu avea amintiri. Nu avea lucrări de artă sau diplome de merit. Doar pereţi albi şi hârtii. Dumnezeule, asta era patetic.

Nu urma să ia niciun dosar. Toate cazurile lui le fuseseră predate partenerilor, cu excepţia unuia: doamna Porter. Niciun avocat din firmă nu l-ar fi luat, aşa că în această dimineaţă completase o cerere pentru a se retrage din acel caz. Astfel, doamna Porter putea să găsească un avocat nou, unul care să nu fie pătat de scandal.

— Măi, măi, măi…

Frank înălţă capul şi îl găsi pe Julius Hatcher, vechiul lui prieten, intrând în birou. Julius îşi dădu jos pălăria.

— Stau două luni la Londra, şi uite la ce mă întorc.

Frank simţi cum i se încălzeşte ceafa.

— Închide uşa. Dacă ai de gând să urli la mine, prefer să nu audă toată clădirea.

Julius închise uşa, dar apoi se apropie de Frank şi îi strânse mâna.

— Şi de ce aş urla la tine?

Frank se uită la omul pe care îl ştia din facultate, când Frank venea în Manhattan în vacanţe, pentru dezmăţ.

— Pentru că în toţi anii ăştia nu ţi-am spus.

Julius clătină din cap şi se aşează pe un scaun gol.

— Am bănuit că ceva era în neregulă, fiindcă nu te duceai niciodată în vizită la aşa-zisa ta familie, iar familia nu te vizita niciodată. Dar tu-mi cunoşti trecutul. Nu-i deloc perfect. Cine sunt eu să te judec?

— Poate de asta ne-am înţeles mereu aşa bine.

— Poate. Deci, domnişoara Marion Greene…

Frank se aşează pe scaunul din spatele biroului şi miji ochii la vechiul său prieten singuratic.

— Asta nu a apărut în ziare.

— Într-adevăr, nu a apărut, dar am şi eu metodele mele de a afla informaţii.

— Soţia ta, bănuiesc. Ce face Lady Nora?

Gura lui Julius formă un zâmbet.

— Este foarte bine. Dar să nu ne îndepărtăm de subiect. Se zvoneşte că i-ai distrus reputaţia domnişoarei Greene, i-ai rupt logodna cu Livingston…

— Eu… Nici nu putea să nege. Da, făcuse acele lucruri. Vreau să mă însor cu ea.

— Păi, şi care-i problema, atunci? Tatăl ei?

— Nu. Ea este problema. Spune că nu poate iubi un bărbat pe care nu-l cunoaşte.

— Este rănită pentru că ai minţit-o.

Frank încuviinţă din cap.

— Nu mă lasă să-i explic.

Îşi trecu o mână prin păr. Era prea devreme să înceapă să bea? „Ai pierdut totul. Ai putea să te îmbeţi”.

— Nu înţeleg. Ai avut un motiv întemeiat să-ţi ascunzi trecutul, din câte am citit eu. Trebuie să ştie, cu o familie ca a ei, că, altfel, societatea nu te-ar fi acceptat. Cariera ta nu ar fi înflorit dacă s-ar fi ştiut adevărul.

— Nu-i pasă de societate. Dacă i-ar fi păsat, s-ar fi măritat cu Livingston.

Frank îi povesti despre implicarea lui Mamie în

familiile care stăteau cu chirie, despre doamna Porter şi copiii Porter.

În ochii lui Julius, sclipea amuzamentul.

— Să fure bani de la cei suficient de proşti să-i joace în cazinouri? Oh, asta-i ceva nepreţuit. Deja o ador.

— Ai adora-o, da. Este mai mult decât nesăbuită, cum ai fost tu cândva.

— Şi tu. Nu face pe uşa de biserică acum. Te ştiu de prea mult timp.

— Adevărat.

— Deci, prietene, zise Julius, acum, că ţi-ai plâns de milă, ce ai de gând să faci în legătură cu toate astea?

— Habar nu am. Firma mă forţează să plec, şi Mamie nu vrea să vorbească cu mine. Mă gândeam să-mi petrec după-amiaza bând până mă îmbăt. Vrei să mi te alături?

Julius îşi înclină capul.

— Nu-i ceva ce-ţi stă în fire. Unde-i bărbatul care putea să rezolve orice enigmă legală cu mintea sa? Care se certa şi lupta pentru clienţii săi până în ultima secundă? Tu nu eşti genul care să renunţe. Vreodată.

Frank roti lent un creion pe suprafaţa biroului său – al firmei, de fapt.

— Bănuiesc că asta era când aveam ceva de pierdut.

Greu să lupţi când nu mai aveai nimic.

— Măi să fie, dar ce ne mai plângem de milă astăzi! Julius se aplecă spre el. Frank, clienţii pe care-i ai, firma pentru care lucrezi nu te definesc. Adresa casei tale, cluburile pe care le frecventezi… Acele lucruri nu te fac cine eşti în interior. Te-am văzut tratând debutante şi derbedei cu acelaşi respect şi aceeaşi amabilitate. Asta, zise el, gesticulând spre birou, este doar poleiala omului care eşti deja.

— Şi cine sunt? se răsti el. Fiul unui alcoolic violent? Băiatul care a crescut în mizerie şi frică? Care s-a bazat pe mila societăţii până la aproape 17 ani? Nu vreau să *fiu* acel bărbat. Nu am vrut niciodată.

— Nu vezi? Toate astea nu fac decât ca bărbatul care eşti acum să fie şi mai remarcabil. Putem încerca să ne

depăşim trecutul, dar mereu va reuşi să iasă la suprafaţă. Crede-mă, este mult mai uşor să cazi la pace cu demonii tăi interiori decât să te lupţi cu ei.

În copilăria sa, petrecută într-o familie din clasa de mijloc, Julius avusese parte de violenţă şi de tragedie, ceva de care nu se ferise niciodată. Frank mereu admirase asta.

— Nimic nu va ajuta cu Mamie. Nu mă va ierta niciodată.

— N-ai de unde să ştii. Cel mai mare dar pe care l-a primit lumea este capacitatea unei femei de a înţelege şi de a ierta – deşi s-ar putea să te pună la muncă pentru asta.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep, mormăi el.

— Atunci, începi cu începutul.

Frank se încruntă la prietenul lui.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, dar am toată încrederea că vei afla. Se ridică şi îşi puse pălăria. Apropo, le-am spus deja partenerilor tăi că afacerile mele rămân în seama ta. Indiferent de numele tău de familie, mereu vei fi avocatul – şi prietenul meu.

*

Strada se schimbase destul de mult de când fusese el aici ultima dată. Unde înainte fusese mizerie acum existau clădiri. Pământul gol fusese acoperit cu pietre de pavaj. Şi unde cândva se aflase o cocioabă din lemn acum se afla o casă văruită în alb. Cu etaj.

Frank stătea pe partea cealaltă a străzii şi încerca să absoarbă totul. Cum reuşiseră? Patrick? Surorile lui? Banii lui Frank ar fi ajutat, dar mama lui nu-i cheltuise – cel puţin, aşa spusese fratele lui.

„Începe cu începutul”. Nu asta-i spusese Julius? Mamie susţinea că Frank nu se cunoştea pe el însuşi. Aşa că iată-l, încercând să se descopere acum că nu mai era Frank Tripp, avocatul elitei din New York.

Privea la casă de ceva vreme. În interior se zărea

mişcare, dar el nu reuşea să-şi dea seama de identitatea siluetelor. Se părea că Patrick locuia acolo cu familia lui şi cu mama lor. Se râdea? Existau copii fericiţi? Frank nu-şi putea imagina.

„Mă bucur că eşti mort”, îi zise el fantomei bărbatului care terorizase acea bucată de pământ. Cel puţin, Colin Murphy nu mai putea răni oameni.

Uşa se deschise dintr-odată. Patrick apăru în prag, închise uşa în urma lui şi îşi puse mâinile în şolduri. Privirea îi căzu pe Frank.

— O să stai acolo toată ziua sau intri? strigă el.

La dracu’! Nu-şi dăduse seama că prezenţa lui era aşa evidentă.

Cu toate astea, ezită. Era pregătit să intre? „El nu-i acolo. Acum, este diferit”, îşi spuse el. Dar existau amintirile. Şi deseori amintirile nu erau îmbunătăţite de realitate.

Uneori, realitatea era mai rea.

Vocea lui Mamie îi răsună în cap. „Mi-ai frânt inima – şi nu sunt sigură a cui este vina”. Dacă spera să-i câştige iertarea, trebuia să înceapă de aici.

Patrick aştepta răbdător, de parcă îşi dădea seama de lupta lui Frank. Înghiţind cu dificultate, Frank îşi băgă mâinile în buzunare şi porni înainte. Când ajunse la trepte, Patrick îl întâmpină şi întinse mâna.

— Dacă eşti aici să o superi, atunci nu te las să intri.

— Nu ştiu de ce am venit, dar nu ca să rănesc pe cineva.

Patrick miji ochii spre chipul lui Frank.

— Ai grijă să nu o faci. Poate că am eu un picior beteag, dar încă sunt în stare să te iau la pumni, filfizonule.

Frank rezistă impulsului de a râde în faţa fratelui său mai mare.

— Am înţeles.

Patrick se întoarse şi deschise uşa. Intră primul, lăsându-l pe Frank să-l urmeze.

— Este în bucătărie, zise el peste umăr. Vino cu mine!

Casa era mică, dar curată. Decorată cu un strop de

feminitate şi cu obiecte personale. Era primitoare. Caldă. Bună de locuit în ea. Nu mai era nimic din fosta casă cu trei camere mici şi neîngrijite.

Traversară un salon, apoi sufrageria. Mirosul de pâine proaspăt coaptă devenea tot mai puternic pe măsură ce înaintau. Patrick se opri în uşa de la ceea ce trebuie să fi fost bucătăria.

— Aşteaptă aici!

Dispăru înăuntru, şi Frank inspiră guri mici de aer de câteva ori. Apoi auzi un scaun hârâind, şi o femeie mai în vârstă cu trăsăturile mamei lui apăru dintr-odată în uşă. Ochii ei se măriră când îl văzu cât era de lung şi apoi i se umplură cu lacrimi.

— Oh, Cerule! Este băieţelul meu.

Se aruncă la pieptul lui, cuprinzându-l strâns cu braţele, şi Frank nu avu de ales şi o îmbrăţişă la rândul lui. Era mai slabă decât şi-o amintea el, părul ei negru era acum grizonant, dar era clar mama lui.

— Ştiam că ai să te întorci, şopti ea în vesta lui.

El o ţinu o clipă îndelungată cât ea plânse şi propriii lui ochii se umeziră. Trecuse aşa mult timp.

— Ultima dată când am făcut asta, nu eram mai înalt decât tine.

— Şi acum, uită-te la tine! Înalt. Apoi ea se întinse şi îi cuprinse obrajii cu palmele. Dar eşti la fel de frumos. Şi costumul ăsta! Cred că a costat o avere.

— Mamă, strigă Patrick. Încetează să-l mai linguşeşti şi veniţi amândoi încoace.

Colţurile gurii mamei lui se ridicară într-un zâmbet.

— Mereu are grijă de mine. Păi, hai să o cunoşti pe Rachel! Este soţia lui Patrick.

Frank încuviinţă din cap şi o urmă. Bucătăria era curată şi strălucitoare, cu un rând de oale şi tigăi atârnând de cârlige pe peretele din apropierea cuptorului de fier negru. Exista o chiuvetă cu un robinet, ceea ce implica apă curentă în casă, şi Frank încercă să nu-şi amintească cum ieşea la fântână pentru a scoate apă pe când era copil. Pe temperaturi reci, drumul era cel puţin groaznic.

Ca să nu mai zică despre latrină.

— Bună. O femeie înaltă cu ochi căprui se apropie de el şi întinse mâna. Eu sunt Rachel Murphy, soţia lui Patrick.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Frank, fratele lui Patrick, zise el în timp ce îşi strângeau mâinile.

— Ştiu. Am auzit multe despre tine.

— Oh?

Îi aruncă o privire rapidă fratelui său.

— Mulţumesc că ai ajutat după arestarea lui acum câţiva ani, zise ea. Eram cu toţii îngrijoraţi până să fie eliberat. A fost ca o magie.

Ea zâmbi luminos.

— Sau mulţi bani, comentă Patrick printre dinţi.

— Ignoră-l, zise Rachel. Este recunoscător, dar şi mândru.

— O trăsătură comună în familia Murphy, mă tem. Şi a fost plăcerea mea să ajut.

— Vino să stai jos, îl îndemnă mama lui. Vreau să aud totul despre viaţa ta ca mare avocat de oraş. După Patrick, ziarele adoră să vorbească despre tine.

Mai ales astăzi. Mama lui văzuse ziarele de dimineaţă? Nu mai era mare avocat de oraş. Mai degrabă, era un om căzut în dizgraţie, cu cunoştinţe legale inutile.

Rachel se duse să amestece ceva ce sfârâia pe plită.

— Să pun de ceai?

— Mă tem că nu mai avem şampanie, zise Patrick către Frank. Ceaiul este în regulă?

— Patrick, se răsti mama lui. Ai grijă cu manierele!

Frank se văzu nevoit să-şi înăbuşe zâmbetul. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— Ceai este perfect.

Ceaiul fu turnat, şi Frank află despre cele două nepoate ale sale (ambele la şcoală în dimineaţa aceea), cum se cunoscuseră Patrick şi Rachel (în Brooklyn) şi cum fusese reconstruită casa (lucru realizat de Patrick şi de nişte prieteni). Continua să le pună întrebări, parţial din curiozitate şi parţial din nevoia de a nu vorbi despre propria viaţă nefericită.

— Suficient despre fabrica de bere, zise mama când Patrick se afundase în detalii referitoare la planurile lui de expansiune. Vreau să aud despre Frankie. Lasă-l şi pe el să vorbească! Spune-ne, eşti căsătorit? Mai am şi alţi nepoţi?

— Nu şi nu. Eu… Oftă. Păi, există cineva cu care vreau să mă însor, dar ea nu-i chiar interesată în acest moment.

— Şi de ce nu? Mama lui puse cana de ceai pe masă. Eşti frumos şi ai succes. Ce mai vrea de la un soţ?

— Ai văzut ziarele de astăzi?

Mama clătină din cap.

— Eu nu-mi bat niciodată capul să le citesc. Patrick şi Rachel îmi spun tot ce am nevoie să ştiu. De ce? Ce s-a întâmplat?

Patrick se aplecă şi îi şopti soţiei ceva la ureche. Ea încuviinţă şi ieşi din încăpere, cu Patrick în urma ei.

Frank îşi roti lent cana în cercuri pe masa de lemn, gândindu-se cum ar fi mai bine să înceapă.

— Cam în urmă cu două ore, mi-am dat demisia. Mă rog, fie demisionam, fie eram dat afară.

— Oricare ar fi motivul, sunt nişte proşti că te lasă să pleci.

Sprijinul neclintit, ferm din partea acestei femei căreia el îi întorsese spatele jumătate din viaţa sa îl uimi. Nu merita sprijinul acesta necondiţionat, nu de la mama lui.

— Mamă, când am plecat, mi-am schimbat numele de familie. N-am spus nimănui de unde veneam. Mi-am inventat o copilărie în Chicago, cu părinţi bogaţi şi toate avantajele ce puteau fi cumpărate cu bani. Adevărul a fost descoperit recent şi dezvăluit întregului oraş. Am provocat un adevărat scandal.

Ea îi puse mâna peste braţ.

— Credeai că asta m-ar supăra? Am aflat despre Frank Tripp când Patrick a fost eliberat din închisoare. Era furios, dar eu am fost aşa mândră. Uite câte ai făcut! Cât de mult te-ai ridicat. Şi l-ai ajutat pe fratele tău când a avut nevoie. Cum aş putea să te învinovăţesc că ţi-ai schimbat numele? Voiai cu disperare să pleci, să fii oriunde în altă parte numai aici, nu.

Acesta era adevărul. Îşi dorise să fie oriunde în altă parte numai aici, nu.

— Tot mă simt vinovat că v-am lăsat pe tine şi pe ceilalţi aici cu el. Este… Oftă prelung. De ce ai rămas cu el? De ce nu ai plecat?

Pentru o scurtă clipă, în privirea ei se văzu durerea.

— Unde să fi mers? Cum v-aş fi crescut? Dacă îmi lua totul? Nu înţelegi. Femeilor li se neagă în fiecare zi alegerile, în diverse moduri. Bărbaţilor le este mai uşor să ne convingă că nu avem de ales când vine momentul.

El se uită la perete.

— Te-aş fi ajutat. Patrick, Laura, Sarah – cu toţii te-am fi ajutat.

— Şi să îţi risc viitorul şi mai mult? Nu, nu aş fi putut să îţi fac asta. Bărbia îi tremura. Nu am regretat niciodată că te-am lăsat să pleci la internat. Te-am lăsat să pleci pentru că erai prea inteligent să rămâi în urmă, să te înhăitezi cu vreo gaşcă şi să dai de necazurile care sunt pe aici. Da, mi-a fost dor de tine. Şi, da, au fost momente când am avut nevoie de tine. Dar să te văd urcând aşa sus, realizând tot ce ai realizat… Păi, Patrick zice că locuieşti într-o vilă pe Fifth Avenue. Nicio mamă nu poate regreta un drum care te-a dus spre ce ai devenit.

— Dar tocmai asta este. Nu mai ştiu cine sunt. Am pierdut aproape totul şi nu am nici cea mai vagă idee cum să îndrept lucrurile.

— Este vorba despre o femeie. Cea care nu-i interesată să se mărite cu tine acum.

El bău din ceaiul călâi.

— Da. Urăşte faptul că am minţit-o.

— Dragul meu băiat, cuvintele deseori mint, dar acţiunile noastre, nu. Tatăl tău îmi declara dragostea lui zilnic… dar acţiunile lui spuneau o cu totul altă poveste. Deci, ce ai făcut să-i demonstrezi că o iubeşti?

— I-am trimis cadouri, zise el.

Era singurul răspuns la care se putea gândi.

— Dar asta înseamnă doar bani, replică ea, clătinând tristă din cap. Eu mă refer la a găsi ceva de care-i pasă ei şi

a-i demonstra că şi pentru tine este important.

— Îi place să ajute oamenii.

— Bun. Acum, ce poţi tu să faci în privinţa asta?

Ideea era atât de evidentă, încât îl lovi ca un fulger.

— Ai dreptate, şi cred că există o cale. Mulţumesc, mamă!

— Cu mare plăcere.

Avu impulsul de a pleca, de a pune imediat în mişcare planul său, dar nu voia să termine vizita aşa brusc. Nu era încă pregătit să-şi ia rămas-bun. Propria reticenţă îl surprinse.

— Crezi că aş putea să o aduc pe aici cândva, să te cunoască?

Mama lui inspiră tremurând, emoţia înlăcrimându-i ochii.

— Mi-ar face mare plăcere.

— Bun. Aş vrea să rămân şi să-mi cunosc nepoatele, dar am un caz de susţinut şi o domnişoară de câştigat. Dar mă voi întoarce. Promit!

— Ştiu. Îi prinse mâinile şi i le strânse. Eram sigură că te vei întoarce când vei fi pregătit. Şi văd că eşti.

Capitolul 20

Sala de judecată era plină.

Mamie nu se aşteptase la asta. Crezuse că avea să fie ceva rapid, de câteva ore, cu avocaţii, doi sau trei martori şi un judecător. În schimb, încăperea era aproape ticsită.

Bănuia că asta se întâmpla pentru că unul dintre cei mai faimoşi avocaţi ai oraşului provocase cel mai mare scandal al anului.

De pe locul ei din spate, îl putea vedea pe acest bărbat înalt şi fermecător, cu părul negru, într-un costum bleumarin cu dungi, aflat în faţa sălii de judecată. Mâinile îi erau în buzunare, dar umerii îi erau încordaţi – un semn subtil că era totuşi muritor. Conştient de spectacolul pe

care îl provocase şi… ce? Îl regreta, cel mai probabil. Cât ar mai fi ţinut-o cu înşelătoria? Până murea?

„M-aş fi măritat cu un bărbat fără să-l cunosc cu adevărat”.

Ideea o făcea să se cutremure.

Da, îi era dor de el. Corpul ei tânjea după el, şi inimii îi era dor de el. Dar creierul ei… Creierul îi spunea că fusese păcălită, că lui nu-i păsase suficient pentru a-i spune adevărul. Şi asta durea.

Era confuză, furioasă şi zdrobită. Poate că un an la Roma avea să o ajute să-şi limpezească mintea şi să-i ofere timp ca scandalul să fie uitat. Să fie o femeie cu reputaţia distrusă nu avea să fie aşa rău. Surorile ei ar ierta-o, şi părinţii ei încă ar iubi-o. Poate că lumea bună din New York i-ar întoarce spatele, dar ei oricum nu-i păsase prea mult de înalta societate. Jucase rolul de fiică obedientă pentru a-şi mulţumi părinţii, dar asta nu mai era necesar.

„Sunt liberă”.

Liberă să facă orice voia. Să se ducă unde voia. Să fie cu cine voia.

Privirea i se îndreptă din nou spre Frank, singur şi distant în partea cealaltă a încăperii. Simţea privirile celor aşezaţi în jurul ei, cei care aflaseră că-i fusese distrusă reputaţia de către avocat. Familia Livingston povestise în tot New York-ul, ca o cale de a-şi păstra demnitatea din cauza logodnei anulate, bănuia ea. Mamie era prea devastată ca să-i pese.

Un ofiţer de poliţie se apropie de prezidiu, le ceru tuturor să se ridice şi îl anunţă pe judecătorul Smyth. Judecătorul intră şi se aşeză în spatele unui pupitru masiv de lemn. Când toată lumea se aşeză, o intendentă o aduse pe doamna Porter. Prietena lui Mamie purta hainele pe care aceasta i le adusese, o cămaşă albă şi o fustă bleumarin. Ochii ei se plimbară neliniştiţi prin jur, până când o zări pe Mamie în mulţime. Apoi păru să se relaxeze, încuviinţând din cap spre ea în semn de salut. Frank veni să-şi întâmpine clienta, ajutând-o să se aşeze pe scaunul de lângă al lui.

Mamie îşi strânse mâinile încordată; inima îi bătea

puternic când judecătorul i se adresă lui Frank.

— Domnule Tripp, ai depus o cerere de a te retrage ca avocat desemnat. Este adevărat?

— Da, onorată instanţă. Vocea lui Frank, intensă şi familiară, îi umplu capul şi îi trimise fiori prin tot corpul. Îi aminti de şoaptele şi promisiunile lui, de minciunile şi alinturile lui. Tot ce constituia acest bărbat complicat. Dar apărarea doreşte să retragă cererea.

— Doreşti să retragi cererea?

— Da. Voi continua să o reprezint pe inculpată.

— Este în regulă pentru tine, doamnă Porter?

— Da, onorată instanţă.

Frank încercase să nu o mai reprezinte pe doamna Porter? Asta era ceva nou pentru Mamie. De ce ar fi renunţat la caz? Din pricina scandalului?

— Atunci, cererea este retrasă, zise judecătorul. Continuaţi, domnule McIntyre.

Procurorul se ridică şi chemă primul martor, sergentul pe care Mamie şi-l aminti de la scena crimei. După ce depuse jurământul şi fu identificat, procurorul îl întrebă pe sergentul Tunney ce văzuse în ziua crimei. Faptele erau cum le ştia Mamie: sergentul sosise şi găsise un cadavru şi o soţie mânjită de sânge.

— Şi doamna Porter plângea?

— Nu, nu plângea.

Părea de-a dreptul încrezut când zise asta.

— Părea îndurerată de pierderea soţului ei?

— Nu.

— De ce crezi că nu?

— Obiectez, strigă Frank. Sunt speculaţii.

— Acceptat, zise judecătorul. Sergent Tunney nu răspunde la asta. Domnule McIntyre, continuă, te rog!

Sergentul depuse mărturie cu privire la poziţia cadavrului şi spuse despre tigaia grea folosită drept armă. Când procurorul termină, sergentul părea mulţumit de el însuşi. De parcă era de neatins – aceeaşi atitudine ca în ziua crimei. Deşi Mamie era tare supărată pe Frank, îl susţinea să-l doboare pe acest sergent.

Frank se ridică şi îşi închise haina. Putea să-i vadă doar partea din spate a capului şi o parte din profil. Chiar şi aşa, o lăsa fără aer. „Eşti perfectă. Este perfect. Fă-o să fie cu adevărat perfect”. Căldura se strecură prin ea, lentă şi dureroasă. Dumnezeule, nu avea să uite niciodată acele cuvinte, chiar dacă o durea să şi le reamintească.

— Sergent Tunney, începu Frank. Tocmai ai afirmat că eşti angajat în poliţia municipală de nouă ani. Este corect?

— Da.

— Şi în urmă cu câţi ani ai fost promovat la gradul de sergent?

— Acum trei ani.

— Eşti repartizat la sediul din districtul douăzeci, corect?

— Da. Pe Thirty-Seventh Street.

— Este neobişnuit ca un sergent din districtul douăzeci să se ducă tocmai până în districtul şase pentru un caz de crimă domestică, nu-i aşa?

— Mergem unde-i nevoie de noi.

— Cu toate astea, în trei ani de când eşti sergent, nu te-ai mai ocupat personal de niciun caz din districtul şase, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Deci nu a fost *nevoie* de tine la alte cazuri sau crime din districtul şase înainte de asta?

— Nu.

— Înseamnă că trebuie să fi existat un motiv întemeiat să te duci la apartamentul lui Roy Porter, corect?

— Cum am spus, mergem unde este nevoie de noi.

— Unul dintre colegii tăi ofiţeri din districtul douăzeci este detectivul Edward Porter, nu-i aşa?

— Da.

— Ştiai că detectivul Porter era vărul defunctului, domnul Roy Porter?

— Da.

— Şi ai spune despre detectivul Porter că-ţi este prieten?

— Obiectez, zise procurorul. Care-i relevanţa acestor

întrebări? Frank se adresă judecătorului:

— Onorată instanţă, relevanţa este dată de implicarea sergentului Tunney în acest caz şi de motivele personale pentru care a făcut-o.

— Se respinge. Sergent, răspunde, te rog!

— Da, îl cunosc.

— Ai spune că sunteţi apropiaţi?

— Aş spune că suntem colegi.

— Este adevărat că i-ai fost cavaler de onoare la nuntă, acum doi ani? întrebă Frank.

Tunney nu zise nimic, doar se uită urât la Frank.

— Sergent Tunney? insistă Frank.

— Da.

— Înţeleg. Ai anchetat multe cazuri de omucideri, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— De altfel, rata de condamnare la cazurile tale este destul de ridicată, nu-i aşa?

— Îmi place să cred că sunt bun la ceea ce fac.

— Înseamnă că înţelegi bine elementele-cheie ale unei anchete de omucidere de succes?

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

Era evident că Tunney avea să-i îngreuneze sarcina lui Frank.

— Cred că este clar la ce mă refer. Suspectul trebuie să aibă ocazia să omoare victima, corect.

— Da.

— Şi motivul este important pentru orice anchetă, am dreptate?

— Evident.

— Mulţumesc mult. Şi mijloacele sunt esenţiale. N-ai spune că-i adevărat?

Tunney se foi inconfortabil.

— Da.

— Cum se presupune că şi-a omorât doamna Porter soţul?

— Doamna Porter şi-a omorât soţul cu o tigaie de fier.

— Şi ce a dezvăluit examinarea pe care ai făcut-o

acestei presupuse arme a crimei?

Tunney se uită neliniştit la procuror, apoi la Frank.

— Sergent Tunney, răspunde, te rog, la întrebare, zise judecătorul când deveni evident că Tunney trăgea de timp.

Sergentul tuşi.

— Din păcate, nu am avut ocazia să examinăm arma crimei temeinic, aşa cum speram.

— Oh? întrebă Frank. Nu s-a găsit arma crimei la locul faptei?

— Ba da, era acolo, clară ca lumina zilei.

— Nu pot să nu subliniez că arma crimei nu a fost încă prezentată apărării. Putem vedea arma crimei, sergent Tunney?

— Nu este disponibilă.

— Şi de ce nu este?

— Am… rătăcit-o.

— Ai *rătăcit* arma crimei?

— Nu eu, personal, zise Tunney indignat.

— Departamentul de poliţie a rătăcit arma crimei, atunci.

Tunney nu zise nimic.

— Când ai observat că lipsea?

— La câteva zile după arest.

— Şi nu te-ai deranjat să informezi instanţa?

— Speram să apară.

Tunney trase de guler, de parcă nu avea suficient aer.

— Şi a apărut?

— Nu, zise Tunney, ferindu-şi privirea.

— Rămân deci doar afirmaţiile tale în acest caz, şi nimic pe care apărarea să-l poată examina. Frank se opri, pentru efect. Răul fusese făcut. Nu mai am alte întrebări pentru acest martor, onorată instanţă.

Frank se aşeză în acest moment, terminat, iar procurorul încercă să remedieze cu alte întrebări o parte din răul făcut de sergent. Nu reuşi. Mulţimea arunca priviri dezaprobatoare către sergent când acesta coborî. Un punct pentru Frank.

Fu chemat apoi detectivul Edward Porter. Jură să

spună adevărul, fără a privi în direcţia lui Bridget Porter. Se aşează, şi procurorul începu să-i pună întrebări despre caracterul defunctului. Din răspunsurile lui Edward, ai fi zis că Roy Porter fusese un sfânt.

Când, în sfârşit, Frank se ridică, Mamie se învioră. Avea să reuşească el să discrediteze mărturia detectivului?

După întrebările preliminare despre trecutul său, Frank îl întrebă:

— Sergentul Tunney tocmai a depus mărturie că i-ai cerut să se ducă la periferie şi să cerceteze scena unde a fost găsit mort vărul tău. Îi ceri deseori sergentului Tunney să cerceteze anumite cazuri pentru tine?

— Nu, nu deseori.

— De câte ori ai spune că i-ai cerut prietenului tău să se implice într-un caz?

— Nu ştiu. Poate o dată.

— O dată înainte de cazul doamnei Porter?

— Da, cred că da.

— Îţi aminteşti natura cazului?

— Nu.

Judecătorul îşi lua notiţe, cu sprâncenele unite de preocupare, în vreme ce Frank continuă:

— Cu toate astea, i-ai cerut prietenului tău să se ducă la periferie şi să cerceteze acea crimă. De ce?

Porter îşi strânse buzele.

— Sergentul Tunney este un ofiţer exemplar, şi eu am dorit ca de acest caz să se ocupe cel mai bun.

— Pentru că defunctul era vărul tău?

— Da.

— Înseamnă că pe detectivii din districtul şase nu îi consideraţi ofiţeri buni, consideraţi că ar proceda într-o manieră care nu vă este pe plac în acest caz, corect?

— Obiectez, strigă procurorul.

Frank ridică mâinile.

— Retrag întrebarea, onorată instanţă. Făcu o pauză, de parcă se gândea la următoarea întrebare. Te-ai căsătorit acum doi ani, corect?

— Da, zise Edward, un pic confuz.

— Dar ai mai fost logodit o dată, nu-i aşa?

— Obiectez, zise procurorul. Irelevant.

— Întrebarea este relevantă pentru pârâtă, onorată instanţă.

— O admit. Răspunde, te rog, dacă ai mai fost logodit, detective.

— Da, zise Edward rece.

— Cu cine ai fost logodit?

Edward arătă cu bărbia spre doamna Porter.

— Cu ea.

— Te referi la doamna Roy Porter, pârâta?

— Da.

Prin sala de judecată se răspândi un val de murmure, şi judecătorul bătu de câteva ori din ciocănel pentru a face linişte. Mamie clipi uluită. Când aflase Frank informaţiile astea? Bridget şi *Edward Porter.* Părea ireal. Verii fuseseră geloşi unul pe celălalt?

Frank aşteptă ca mulţimea să se liniştească.

— Şi cine a anulat logodna?

— Ea.

— De ce?

— Nu ştiu, zise Edward printre dinţii încleştaţi.

— Nu-ţi aminteşti sau nu ştii, domnule Porter?

— Nu mi-a spus niciodată.

— La cât timp după ce a rupt logodna cu tine s-a măritat cu vărul tău?

— Nu ştiu.

— Ei, haide! Cam la cât timp? Au fost doi ani? Trei ani?

Porter se uită la perete pentru o secundă îndelungată.

— Trei săptămâni.

— *Trei săptămâni?* Frank făcu o pauză. Mi se pare că vărul tău nu a pierdut deloc vremea. Trădarea asta trebuie să fi fost dificilă pentru tine?

— Nu. Cu gâtul roşu de furie, părea gata să sară peste despărţitură şi să-l strângă de gât pe Frank. L-a păcălit şi pe el cum m-a păcălit şi pe mine.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

El lovi în balustrada din faţa sa.

— Înseamnă că-i o curvă care merita fiecare bătaie pe care i-o dădea el.

În sala de judecată izbucni haosul. Judecătorul lovi din nou cu ciocănelul, cerând să se facă linişte. Mamie rămase cu gura căscată. Cuvintele detectivului erau crude şi pline de ură, mai ales faţă de o femeie cu care aproape se căsătorise.

Martorul fu scuzat. Porter coborî din boxă, în ochii lui citindu-se dorinţa de răzbunare. Când plecă, procurorul o chemă pe Katie Porter, şi Mamie îşi ţinu răsuflarea.

Katie fu adusă în sala de judecată şi fu ajutată să urce în boxa martorilor. Gura fetiţei tremura când se uită la mama ei, şi inima lui Mamie se strânse. Katie era probabil îngrozită, dar şi disperată să-şi vadă mama.

În boxa martorilor, Katie fu întrebată despre numele ei, adresa şi vârsta, întrebări la care răspunse clar, deşi cu voce cam moale.

Nimeni din sala de judecată nu vorbea. Toată lumea era aplecată înainte, tăcută, pentru a auzi mai bine.

Procurorul puse întrebările generale despre familie, cartier. Apoi o întrebă dacă fusese prezentă în ziua crimei.

— Da, răspunse Katie.

— Ce s-a întâmplat în acea dimineaţă? întrebă McIntyre.

— Tatăl meu era furios. Mami mi-a zis să fac linişte, dar eu nu am putut.

— Nu ai putut să faci linişte?

— Nu.

— Mai era cineva în casă în acea dimineaţă?

— Doar fraţii mei mai mici.

— Şi ce s-a întâmplat între părinţii tăi?

— Tati a intrat şi m-a speriat. Apoi mami l-a lovit şi a căzut.

— S-a mai ridicat?

— Nu.

Procurorul se aşează, şi Frank se ridică. În mână avea un pahar cu apă, pe care îl duse la Katie. Ea îl acceptă şi

bău. El îi lăsă paharul la îndemână.

— Katie, ai zis că tatăl tău a intrat şi te-a speriat. Cum?

— Ţipa. Avea faţa roşie. Apoi a lovit-o pe mami…

— A lovit-o pe mama ta?

— Da.

— De câte ori? O dată?

— Nu. Mai mult de o dată.

— Ce ai făcut?

— Am început să ţip.

— Să ţipi… adică să urli?

— Da.

— Ce urlai?

— Să nu o mai lovească.

Pieptul lui Mamie se strânse. Cât de îngrozitor pentru o fetiţă să fie martoră la o asemenea violenţă şi suferinţă!

— Şi s-a oprit?

— Da.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— A venit spre mine, cu pumnul ridicat. Mi-a zis că mă va face el să tac din gură.

— Erai speriată?

Ea îşi muşcă buza şi închise un pic ochii.

— Da. Am crezut că o să mă lovească şi pe mine.

— Te lovea deseori?

— Nu, niciodată. Ea clătină din cap. Doar pe mami o lovea.

— Cât de des o lovea?

— Obiectez, onorată instanţă, zise procurorul.

— Se respinge, răspunse judecătorul.

— Katie, cât de des o lovea?

Katie ridică din umeri. Nu se uită la Frank.

— Domnişoară Porter, avem nevoie să răspunzi la întrebare, zise judecătorul pe un ton blând.

— De multe ori, şopti ea.

— O lovea de multe ori, confirmă Frank.

— Da.

— Cât de des înseamnă asta?

— De câteva ori pe săptămână.

— Şi ea îl lovea vreodată?

Katie ridică sprâncenele, de parcă nu se gândise niciodată la posibilitatea asta.

— Nu.

— Nici măcar o dată?

— Nu, niciodată.

Procurorul şi adjunctul său începură să şoptească, dar Mamie îi ignoră. Acum, Frank şi Katie o interesau.

— Aproape am terminat cu întrebările mele, Katie. Tocmai ai spus că, în ziua în care a murit tatăl tău, el te-a speriat, că ai crezut că te va lovi. Ce ai făcut în acel moment?

— Ce am făcut?

— Da. În acel moment, când erai speriată, înainte să începi să urli, ce ai făcut?

— Am fugit.

— Ai fugit?

— Da. Am fugit din bucătărie.

— Unde ai fugit?

— În cealaltă cameră. Afară din bucătărie.

— Îl puteai vedea pe tatăl tău din cealaltă cameră?

Ea clătină din cap. Frank se aplecă şi şopti tare.

— Avem nevoie să spui cuvintele, pentru ca grefierul tribunalului să le poată scrie.

— Nu, răspunse Katie. Nu-l puteam vedea din camera cealaltă.

— Şi pe mama ta? Pe ea puteai să o vezi din cealaltă cameră?

— Nu.

— Deci nu-ţi puteai vedea părinţii. Ce ai văzut apoi?

— Pe tatăl meu pe podea.

— L-ai văzut cum a căzut?

— Nu, l-am văzut stând întins.

— Ai văzut pe cineva lovindu-l?

— Nu, dar…

— Deci nu ai văzut pe nimeni lovindu-l pe tatăl tău înainte ca el să cadă, pentru că te aflai în altă cameră?

— Aşa este.

— Asta-i tot, onorată instanţă. Mulţumesc, Katie.

După ce Frank se duse înapoi la locul lui, procurorul încercă să o convingă pe Katie să spună că-şi văzuse, de fapt, mama lovindu-i tatăl cu tigaia, dar Katie rămase la povestea ei. Era evident că se ascunsese în cealaltă cameră şi nu fusese martoră la crimă.

Când Katie coborî, un ofiţer o conduse afară din sala de judecată. Mamie nu aşteptă să vadă ce se mai întâmpla. Ieşi grăbită din sală şi se duse în camera de alături. Singurul ei gând era să o ajungă pe Katie şi să o conducă acasă.

*

Se lăsase noaptea înainte ca Mamie să pornească spre centru. Cuibărită la căldură, pe bancheta trăsurii şi uitându-se afară, la străzile goale. Zona din jurul primăriei era în mare parte goală, comercianţii şi politicienii fiind plecaţi de mult. „Trebuie să fiu nebună că vin aici”.

După ce plecase mai devreme din sala de judecată, o dusese pe Katie acasă. Fata fusese bine dispusă, sperând că mama ei ar putea fi eliberată curând. Mamie spera şi ea. Frank fusese magnific, făcând cu uşurinţă praf martorii procuraturii. Îi povestise pe îndelete procesul doamnei Barrett la ceai, fără a scăpa vreun detaliu.

O oră mai târziu, la apartamentul doamnei Barrett sosie Otto, cu doamna Porter după el. Toată lumea izbucnise în lacrimi. Se părea că procurorul de caz renunţase la cazul împotriva doamnei Porter. Cu mărturiile lui Katie şi Edward Porter şi arma crimei lipsă, procurorul nu credea că avea să câştige împotriva lui Frank într-un proces cu juraţi.

Doamna Porter plecase ca o femeie liberă.

Îi mulţumise din inimă lui Mamie, îmbrăţişând-o şi promiţându-i recunoştinţă eternă. Mamie era doar fericită că se încheiase calvarul şi că doamna Porter putea să revină la copiii ei. Toată lumea putea să treacă peste acele

groaznice evenimente şi să înceapă să se vindece.

Frank fusese absent la reunirea familiei Porter. Nici ea nu întrebase de el. Deşi era fericită de prestaţia lui din acea zi din sala de judecată, nu-l iertase că o minţise.

Apoi găsise un bilet pe perna ei.

Am nevoie de ajutorul tău. Te rog, Mamie. Ne vedem la miezul nopţii.

Nassau Street numărul 39.

Frank

Nu era foarte surprinsă că el dorea să o vadă, probabil pentru a se scuza din nou. Dar de ce adresa asta ciudată?

Se gândi să nu se ducă. Ce ar putea să-şi spună unul celuilalt? Cazul se terminase, iar prietenia lor – sau ce fusese – avusese de suferit. Da, fuseseră amanţi, dar nu mai putea avea relaţii intime cu cineva care o păcălise aşa. Dacă el credea că putea să o seducă pentru ca ea să-l ierte, avea să fie teribil de dezamăgit.

Birja opri la o clădire de cărămidă de pe Nassau Street. Nu exista niciun semn sau vreo plăcuţă de identificare, pentru ca ea să aibă vreun indiciu asupra motivului pentru care Frank o chemase aici. Confuză, coborî pe trotuar şi plăti birjarului.

— Domnişoară, sunteţi sigură că asta-i adresa? Privi în jur. Nu-i un cartier sigur pentru doamne după căderea întunericului.

Ea aproape că râse. Fusese în cartiere mult mai rele decât acesta.

— Voi fi bine. Mulţumesc.

El duse mâna la pălărie, dar nu plecă imediat. Privi, în schimb, cum ea se apropie de uşa de la numărul 39.0 siluetă apăru din întuneric pentru a o întâmpina. *Frank.* Ar fi recunoscut oriunde conturul acelor umeri largi.

El descuie uşa şi o ţinu deschisă. Mamie se întoarse pentru a-i face vizitiului semn să plece, dându-i de înţeles că era în siguranţă, apoi intră.

Frank încuie în urma ei şi îşi băgă mâinile în

buzunarele pantalonilor. Purta acelaşi costum din sala de judecată, chipul lui fiind aşa frumos, încât ea simţi un junghi în inimă. Maxilarul îi era acoperit de barba ce-i creştea, dându-i un aspect rebel, de parcă voia să o răpească şi să o ducă pe o corabie de piraţi, spre Caraibe. Un fior misterios îi străbătu şira spinării, dar ea încercă să-l ignore.

— Nu eram sigur că vei veni, zise el.

— Am venit doar ca să te felicit că ai câştigat cazul doamnei Porter. Ai fost fantastic.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Mulţumesc. Nu aş fi reuşit fără tine şi Otto.

Ea se îndoia de asta, dar era drăguţ din partea lui să o spună.

— De ce sunt aici, Frank?

— Voiam să-ţi arăt ceva şi să-ţi cer ajutorul.

— Aici?

Ea observă vestibulul gol, praful şi pânzele de păianjeni de pe podele şi pereţi. Locul părea abandonat.

— Urmează-mă!

Întinse mâna, provocând-o cu privirea să-l refuze. Era o privire pe care o văzuse deseori la el în timpul certurilor lor timpurii, de parcă el ştia că ea nu putea rezista unei provocări.

Ea îl prinse de antebraţ. Un compromis mic, dar necesar.

— Nu pot lipsi mult, deci hai să terminăm cu asta!

El nu zise nimic. Înaintară în tăcere pe un rând de trepte. Clădirea de birouri arăta mai bine decât i se păruse ei la început. Balustrade de alamă împodobeau scara de marmură, şi pe tavan se vedeau muluri. Detaliile erau acolo – trebuiau doar lustruite un pic.

La etaj, el se opri şi se întoarse spre ea.

— Închide ochii!

— Frank, asta-i ridicol…

— Mamie, te rog, zise el, cu vocea lui profundă plină de nesiguranţă şi de speranţă. Ea nu îl putu refuza când îl auzi vorbind pe acel ton. După ce închise ochii, el o ajută să

înainteze. Câţiva paşi. Continuă!

Apoi, el se duse în spatele ei.

— Acum, deschide ochii!

O lumină slabă lumina uşa de sticlă pe care erau scrise litere mari îngroşate.

SOCIETATEA DE ASISTENŢĂ JURIDICĂ
DIN LOWER EAST SIDE
Frank M. Tripp, avocat

Mamie clipi.

— Nu înţeleg.

— Intră!

El roti mânerul şi o conduse într-o zonă de recepţie mare. De acolo se vedeau câteva uşi, toate ducând spre birouri mai mici.

— Ce-i locul ăsta?

— Noua mea idee. Ce părere ai?

El îşi sprijini un umăr de perete şi îşi încrucişă braţele. Ea îi cercetă chipul.

— Nu ştiu ce să cred. Nu-mi dau seama despre ce-i vorba.

— Fac un birou de avocatură, să-i reprezint pe cei care nu au bani să-şi permită un avocat.

— Dar ai deja unul.

— Ne-am despărţit. Partenerii mei nu mi-ar fi permis niciodată să reprezint clienţi precum doamna Porter. Genul ăsta de cazuri nu sunt deloc apreciate la clubul Union.

— Şi cum va funcţiona? Pentru că nu cred că clienţii precum doamna Porter îşi pot permite tariful tău.

El clătină din cap.

— Nu le voi lua bani. Vom acoperi costurile din donaţii de la filfizonii bogaţi. Aşa, nimeni nu va mai trebui să fure din buzunare. În mod ilegal, oricum.

— Muncă de caritate. Sunt chiar uluită. Întemeiezi o organizaţie filantropică.

Se simţea ameţită. Acest bărbat care fusese atât de preocupat de bani şi de statut până de curând... devenea

filantrop?

— Da, aşa este. Şi sper că mă vei ajuta.

— *Eu?*

El se apropie lent, de parcă era îngrijorat să nu o sperie, până când ajunse la un braţ distanţă.

— Da, tu. Am nevoie să mă ajute cineva să adun fonduri. Am nevoie de cineva pe străzi, să ne trimită clienţi. Am nevoie de cineva să-mi ţină clienţii de mână şi să-i liniştească. Se uită la ea, cu ochii lui albaştri fără vreo urmă de amăgeală sau de nebunie. Doar sinceritate şi dor. Am nevoie de tine lângă mine, Mamie. Nu vreau să fac asta fără *tine.*

— Frank, este… mult de asimilat. Şi nu ai neapărat nevoie de mine. Oricine ar fi fericit să ajute o asemenea cauză merituoasă.

— Nu vreau pe oricine. Eu te vreau pe tine.

— De ce?

Colţurile buzelor lui se ridicară pe parcă era pe cale să-i spună un secret.

— Pentru că te iubesc. Iubesc atitudinea ta neînfricată când vine vorba despre cauzele în care crezi. Iubesc că îi tratezi pe toţi oamenii la fel, indiferent de trecutul sau de statutul lor. Iubesc că îţi pasă de cei din viaţa ta, indiferent că e vorba despre familia ta sau despre o persoană pe care abia ai întâlnit-o. Eşti pasională şi puternică, amabilă şi fermă. Eşti singura femeie cu care vreau să fiu partener, şi, oricât mai am de trăit pe pământul ăsta, vreau să fiu alături de tine. Făcând o diferenţă, schimbând în bine vieţi.

Ei i se puse un nod în gât, emoţia i se adună ca nişte mici bolovani în piept. Înghiţind, zise forţat:

— Mi-e cam greu să mă obişnuiesc că omul ăsta nou din faţa mea.

— Sunt tot bărbatul pe care-l ştii, doar că iluminat. *Tu* m-ai schimbat în bine. Am crezut că am pierdut totul, dar nu-i aşa. Am câştigat o perspectivă nouă, plus familia mea. Singurul lucru pe care nu-l am eşti tu, şi voi lupta ca un nebun să te câştig. Tot restul vieţii mele, fiecare caz pe care-l câştig, fiecare persoană pe care o ajut… totul va fi în

onoarea ta, cu speranţa că te voi face mândră. Am să înţeleg dacă pleci de aici şi nu mai vrei să mă vezi vreodată. Îmi pare foarte rău că te-am minţit. Da, ar fi trebuit să-ţi spun adevărul despre mine. Dar, chiar dacă pleci, eu nu voi renunţa. Nu pot. Pentru mine, eşti cel mai important lucru din lume.

Era prea mult. Societatea aceea de asistenţă juridică, scuzele şi exprimarea sentimentelor… Nu putea să-l părăsească, nu acum. Viaţa ei nu era completă fără el. Se aruncă la pieptul lui, strângându-l puternic în braţe. El o prinse, cum o prinsese mereu… acest bărbat care o urmărise prin orice colţ al oraşului pentru a o proteja. Doar că ea n-avea nevoie să fie salvată.

Niciodată nu avusese.

El fusese cel are avusese nevoie să fie salvat de la bun început.

— Taci din gură, zise ea în vesta lui de mătase. Doar taci. Te voi ajuta. Aş fi onorată să-ţi fiu alături, şi în această activitate filantropică, şi în viaţă. Niciodată n-am fost aşa mândră de cineva ca în acest moment. Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată, Frank Tripp.

— Frank Murphy Tripp, o corectă el şi o sărută pe creştetul capului. Şi n-am să te mai dezamăgesc vreodată, jur!

— Te cred. Oi fi tu un drac cu limba iscusită, dar eşti al *meu.* Şi n-am să renunţ vreodată la tine.

El se aplecă şi îşi puse gura în apropierea urechii ei.

— Ştiam eu că mă iubeşti, de fapt, pentru limba mea…

Un foc lichid curgea prin ea în timp ce uşurarea şi dorinţa se revărsau ca o mie de stele în pieptul ei. Îi inspiră adânc în plămâni mirosul – mirodenii şi căldură. „Bărbat superb şi păcătos”.

— Ştii, s-ar putea să fi uitat talentele tale din această sferă. Poate ar trebui să mi le reaminteşti.

— Urmează-mă! Ştiu exact biroul potrivit.

Epilog

— Eşti un ticălos tare norocos.

Cu privirea la frumoasa lui soţie, Frank zâmbi la vocea cunoscută a celui mai bun prieten al lui, acum cavaler de onoare.

— Sunt, nu-i aşa?

Julius Hatcher se sprijinea de perete lângă Frank. Stăteau la marginea uriaşului salon de bal din casa Greene, la câteva ore după ce Mamie şi Frank se căsătoriseră.

Căsătoriţi. Cuvântul suna bine. De fapt, se îndoia că avea să se sature vreodată să-l rostească.

Julius îi dădu lui Frank un pahar cu bere.

— Fratele tău are un dar, remarcă el. Am investit deja să-i duc berea la nivel naţional.

Frank bău din berea amăruie.

— S-ar putea să ai de luptat cu Mulligan pentru privilegiul ăsta.

Julius pufni.

— Mă descurc eu cu Jack Mulligan. Apropo, micul favor pe care mi l-ai cerut, cel pentru familia Livingston…

Frank ridică privirea. El şi Julius discutaseră despre câteva modalităţi de a se răzbuna pe Chauncey şi pe tatăl lui. Metoda aleasă era, cu siguranţă, cea mai umilitoare.

— Da?

— S-a făcut. Casa, acţiunile… au dispărut toate. Sunt faliţi.

Frank nu reuşi să adune un gram de compasiune pentru familia asta.

— Bun. Poate-i voi oferi lui Chauncey o slujbă la societatea de asistenţă juridică.

— Se zvoneşte că a plecat la Paris. Probabil a şutit argintăria familiei înainte să plece.

Măcar Chauncey nu avea să o mai rănească pe Mamie vreodată, chiar dacă Frank nu-şi dorea ca acesta să scape de scandal.

— Mulţumesc pentru asta. Nu mai am influenţa pe

care o aveam când vine vorba despre distrus vieţi.

— Nu credeam că am să apuc ziua aia. Frank Tripp… un binefăcător.

— Să o crezi. Şi apoi, soţia mea mă preferă aşa. Şi eu prefer recunoştinţa ei în loc de a ta.

Julius chicoti.

— Aşa şi trebuie.

Mulţimea din salonul de bal o înghiţi pe Mamie din raza vizuală a lui Frank. „La naiba!” Abia aştepta să fie singur cu ea. Se gândise pentru un scurt moment să fugă cu ea. Dar nu voise să o scandalizeze din nou. Asta însemna o nuntă uriaşă în văzul întregii lumi bune din New York şi al familiei lui Frank. Şi bineînţeles că nu exista nimic care să-i placă mai mult înaltei societăţi decât o petrecere uriaşă, iar familia Greene se întrecuse pe sine de data asta. Familiile de viţă nobilă participaseră, pentru că nu voiau să piardă nimic. Toată lumea cu excepţia familiei Livingston.

Erau şi clienţi de-ai lui Frank, vechi şi noi. Se dovedise că nu toată lumea bună avea o problemă cu trecutul lui. Fusese o surpriză plăcută, chiar dacă Frank nu se mai ocupa de cetăţenii bogaţi ai oraşului. Societatea de asistenţă juridică funcţiona, cu mai multe cazuri decât puteau ei prelua. Doar săptămâna asta Frank angajase încă trei avocaţi şi şase asistenţi juridici pentru a se ocupa de cazuri.

Nu fusese nicicând mai fericit.

El şi Mamie lucrau cot la cot aproape toată ziua. Ea avea un talent înnăscut şi pentru strângerea de fonduri, ca societatea de asistenţă juridică să funcţioneze, şi pentru a-i convinge pe cei nevoiaşi să aibă încredere în Frank. Îi păsa de oameni. Chiar îi plăcea.

Şi el abia aştepta să petreacă fiecare noapte cu ea.

Catherine şi Duncan Greene apărură dintr-odată, cu mama lui Frank alături. Julius se scuză, cu promisiunea de a se vedea cu Frank mai târziu.

— Iată-te, îi zise Catherine lui Frank. Ştiai că mama ta nu a ieşit niciodată din oraş? Trebuie să o luăm la Newport cu noi în vara asta.

Expresia mamei lui era ezitantă, de parcă nu era sigură cum avea să primească Frank această veste. El le zâmbi ambelor femei.

— Mi-ar plăcea. Mamă, te simţi în stare să călătoreşti?

— Eu sunt perfect sănătoasă, îi zise ea. Nu-l mai asculta pe fratele tău. O criză de pneumonie, şi el crede că-s pe moarte.

Frank nu era aşa sigur, dar ea părea să aibă destulă energie în ultima vreme.

— Atunci, trebuie să vii cu noi. Patrick, Rachel şi fetele.

— Excelent! Atunci, am stabilit, zise Catherine. Ştiu că mai sunt luni până atunci, dar briza oceanului va face minuni, Genie.

Se îndepărtară, şi Frank rămase uimit că mama lui Mamie îi spunea mamei lui după poreclă. *Genie.* El o ştiuse mereu pe mama lui ca Eugenia. Ciudată turnură luată de viaţa lui în ultimele şase luni!

— Îmi cer scuze, mormăi Duncan. Soţia mea este ca un taur când îi intră ceva în cap.

— Şi eu care credeam că Mamie seamănă cu tine.

Gura lui Duncan zvâcni uşor. El şi Frank căzuseră cât de cât la pace, de dragul lui Mamie. Nu aveau să fie niciodată apropiaţi, dar, în ultimele câteva luni, învăţaseră să lase trecutul în urmă.

— Bine ai venit în familie, Frank! Nu mi-am imaginat nici măcar o dată că s-ar putea întâmpla asta, dar recunosc cinstit că nu am văzut-o niciodată atât de fericită.

— Iar eu îmi voi petrece viaţa încercând să o ţin aşa. O iubesc, Duncan.

— Ştiu. Îmi pare tare rău că am încercat să o forţez să se mărite cu Chauncey. Este greu să fii convins că ştii ce-i mai bine pentru copiii tăi şi apoi să ţi se demonstreze cât de mult ai greşit.

Frank detesta să sublinieze că Mamie nu lăsa niciodată să intervină ceva în calea ei când voia ceva – nici măcar pe tatăl ei.

— Nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de ea. La

început, am urmărit-o ca să nu intre în belele – de dragul tău.

— Probabil a fost vina mea. Îşi frecă gânditor maxilarul. Mi-am răsfăţat fetele mult prea mult. Mai ales pe Florence.

Frank nu putea să-l contrazică. Mamie îi povestise nişte treburi cu adevărat uluitoare despre sora ei mai mică.

— Oh, zise Duncan, zărind pe cineva în mulţime. Uite-l pe Teddy! Vreau să vorbesc cu el despre corupţia de care tu şi Mamie v-aţi izbit în departamentul de poliţie. Cred că-i fix omul care-i poate doborî pe Byrnes şi pe acoliţii lui.

Duncan se scuză, şi Frank îi ură în gând succes. În poliţie, corupţia era în floare. Nu credea că ar putea stârpi cineva corupţia – nici măcar Teddy Roosevelt, care era bine intenţionat şi bine conectat.

Cercetând mulţimea, o găsi în sfârşit. Purta o rochie din satin crem care îi scotea în evidenţă pielea perfectă. Trena rochiei fusese îndepărtată, şi Frank anticipa că avea să dea şi mai mult material la o parte de pe corpul frumoasei sale soţii. Poate acum.

De parcă-l simţise privind-o, ea îi susţinu privirea. Râdea la ceva ce bărbatul de lângă ea spunea, în privire sclipindu-i voioşia, şi imaginea fericirii ei se strecură în pieptul lui cu delicateţea unui ciocan. Dumnezeule, era aşa frumoasă! Dar era o frumuseţe ce trecea dincolo de hainele şi de înfăţişarea ei. Erau la ea o mie de alte lucruri mărunte… Cum ar fi felul în care îi apăra pe cei mai puţin norocoşi. Abilitatea de a-l face mereu să râdă, oricât de trist era. Şi, nu în ultimul rând, abilitatea ei de a-l înnebuni cu cele mai delicate atingeri.

Ea veni spre el, alunecând cu graţie printre cei care o felicitau, cu un zâmbet secret pe chip. Adora zâmbetul ăla, cel pe care îl avea doar pentru el.

„În seara asta, este a mea. Pentru totdeauna”.

Ideea asta făcu să-i curgă sângele spre vintre. Încercă să respire de câteva ori profund, pentru a se calma. O erecţie s-ar dovedi incredibil de nepotrivită acum. Aştepta de luni întregi ca ea să se mute în casa lui de pe Fifth

Avenue. În sfârşit, în seara asta, avea să stea cu el. Avea să fie a *lui.*

— Domnule Tripp, zise ea când se opri în faţa lui.

Fustele îi foşneau uşor, amintindu-i de ce se afla sub acele straturi.

— Doamnă Tripp. Ce uluitoare eşti astăzi!

— Palavragiule. Îţi place recepţia?

— Nu în mod deosebit. Dar îmi place să te privesc pe tine încântată de recepţie.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— De asta abia ţi-ai luat privirea de la mine de când am sosit?

— Poate. Sau poate pentru că ai petrecut toate lunile astea încercând să scapi de mine şi mi-e teamă că vei dispărea.

— N-am încercat niciodată să scap, zise ea, apropiindu-se. Poate doar am încercat să te duc pe o pistă greşită, ca să-ţi atrag atenţia.

El îi prinse mâinile.

— Ei bine, acum, te-am prins, mica mea soţie pricepută. Ce să fac cu tine?

— Ar fi prea îndrăzneţ dacă aş zise „Orice vrei”?

— Încerci să mă fac de râs la recepţia nunţii noastre?

— Nu, zise ea, frecându-i încheietura cu degetele. Încerc să te fac să *pleci* de la recepţia nunţii noastre.

Dorinţa îi cuprinse coapsele şi se îndreptă spre spatele lui.

— Tu doar spune cuvântul, şi te duc acasă.

— Acasă. Îmi place cum sună.

— Îţi place, nu-i aşa? El o luă de braţ şi o scoase din salonul de bal. Eu prefer alte sunete, pe care sper să le aud cât de curând. Cum ar fi, de exemplu, suspinele tale în patul nostru…

— Ai face bine să încetezi, altfel mă voi topi într-o baltă de dorinţă cu mult înainte să ajungem acasă.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji. Am adus o trăsură închisă.

— Da?

— Desigur. Te-am aşteptat toată viaţa. Nu am de gând să mai aştept o secundă în plus peste cât este necesar.

Şi, în clipa în care uşa trăsurii se închise, el începu să-i demonstreze la ce se referise.

Sfârşit